NEW YORK TIMES BESTSELLER

HARLAN COBEN

Kitap962

YABANCI

NETFLIX
NETFLIX ORİJİNAL DİZİSİ

MARTI

HARLAN COBEN

YABANCI

**"Sen bir sırrı ortaya çıkarmadın.
Yeni bir sır yarattın."**

Yabancı, bir barda, otoparkta ya da belki de bir markette aniden ortaya çıkabilir. Onun kimliği bilinmiyor ve amacı belirsiz fakat bildikleri yadsınamaz ve ifşaları inkâr edilemez. Kulağınıza sadece birkaç kelime fısıldayıp oradan uzaklaşır ve sizi parçalanmış dünyanızın yıkıntılarını toplamaya çalışırken öylece bırakır.

Adam Price, Amerikan Rüyası'na dair her şeye sahipti: güzel bir eş, iki harika oğul, iyi bir kariyer ve muhteşem bir ev... Görünüşte kusursuz bir hayatı olsa da her evlilikte karanlık sırlar vardır ve Adam bu acı gerçeği eşi Corinne'le ilgili şok edici bir sırrı anlatmak için yanına gelen yabancı sayesinde öğrenir. Peki ama bu gizemli yabancı da kim? Neden Adam'ın ailesini yok etmek istiyor?

Kısa süre sonra Corinne de ortadan kaybolunca mükemmellik serapı sanki hiç var olmamış gibi yok olur ve bir aile meselesi, hayatlara mal olabilecek ölümcül bir komploya dönüşür. Eşinin aldatmacasından çok daha karanlık bir girdabın içinde olduğunu fark eden Adam olayı araştırırken kendini yalan, şa[illegible] cinayetlerle dolu tehlikeli bir oyunun içinde bulur.

ISBN 978-625-448-680-7

NEW YORK TIMES BESTSELLER

HARLAN COBEN

YABANCI

Yabancı
Özgün Adı: *The Stranger*
Harlan Coben

Editör	: Gamze Büyükkaya
Çeviri	: Betül Cevahircioğlu
Sayfa Tasarım	: Elif Aydın
Şömiz Tasarım	: © Netflix [2021]. Used with permission.
Kapak Uygulama	: Filiz Odabaş

Tür	: Polisiye
Kitap No	: 2307

Baskı: Şubat 2022
ISBN: 978-625-448-680-7

©Harlan Coben, 2015
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı:
Alfabe Basın Yayın San. Tic. Ltd. Şti.
İkitelli OSGB Mah.
Enkoop 1. Sok. No: 1B /-1
Başakşehir / İstanbul
Tel: 0212 485 21 25
Sertifika No: 46012

NEW YORK TIMES BESTSELLER

HARLAN COBEN

YABANCI

Çeviren: Betül Cevahircioğlu

MARTI

Birinci Bölüm

Yabancı, Adam'ın dünyasını birdenbire yıkmadı.

Adam Price daha sonra böyle söyleyecekti kendine ama bu bir yalandı. Adam evli, iki çocuklu, mutlu bir baba olarak bildiği o hayatın sonsuza dek yitip gittiğini daha en başında, o ilk cümlede her nasılsa anladı. Görünüşte basit bir cümleydi fakat üslupta, Adam'a hiçbir şeyin bir daha eskisi gibi olmayacağını hissettiren imalı ve hatta şefkatli bir şey vardı.

"Onunla kalmak zorunda değildin," dedi yabancı.

New Jersey, Cedarfield'da Amerikan Lejyon Salonu'ndaydılar. Cedarfield zengin serbest yatırım fonu yöneticileri, bankerler ve evrenin mali efendisi geçinenlerle dolu bir ilçeydi. Amerikan Lejyon Salonu'nda bira içmeyi seviyorlardı çünkü fakir semtlerde dolaşmak, hiç de öyle değilken saygın kişilermiş gibi davranmanın kolay bir yoluydu.

Adam yapış yapış barın yanında duruyordu. Arkasında bir dart tahtası vardı. Neon ışıklı tabelalar Miller Lite marka biranın reklamını yapıyordu ama Adam'ın sağ elinde bir şişe Budweiser vardı.

Az önce yanına yaklaşan adama döndü ve cevabı zaten bildiği halde sordu: "Benimle mi konuşuyorsun?"

Adam, babaların çoğundan daha gençti, neredeyse sıska denecek kadar zayıftı, iri ve delici mavi gözleri vardı. Kolları beyaz, uzun ve inceydi; kısa kollu tişörtünün bir kolunun altından bir dövme görünüyordu. Beyzbol şapkası takıyordu. Pek yenilikçi birine benzemiyordu ama bir teknoloji departmanını yöneten ve asla güneşi görmeyen birinin o çok çalışkan havasını yayıyordu.

Delici mavi gözler, Adam'da yüz çevirme isteği yaratan bir ciddiyetle gözlerine dikildi. "Sana hamile olduğunu söyledi, değil mi?"

Adam şişeyi daha sıkı kavradığını hissetti.

"O yüzden kaldın. Corinne, sana hamile olduğunu söyledi."

İşte tam o anda Adam göğsünde bir düğmeye basıldığını hissetti. Sanki bir sinema filminde bombanın üzerindeki kırmızı dijital zamanlayıcı çalıştırılmış ve geriye sayım başlamıştı. Tik tak, tik tak, tik tak...

"Seni tanıyor muyum?" diye sordu Adam.

"Sana hamile olduğunu söyledi," diye devam etti yabancı. "Yani Corinne. Sana hamile olduğunu ve sonra bebeği kaybettiğini söyledi."

Amerikan Lejyon Salonu truvakar kollu, beyaz beyzbol tişörtleri ve bol kargo şortları veya Baba kot pantolonları giyen şehirli babalarla doluydu. Çoğu beyzbol şapkası takıyordu. O akşam dördüncü, beşinci ve altıncı sınıf erkek çocuklarının lakros ve A-takımı seçmeleri vardı. *Eğer bir türün doğal yaşam alanındaki davranışlarına tanıklık etmek istiyorsanız,* diye düşündü Adam, kendi çocuklarının takım seçmelerine katılan ebeveynleri izleyin. Discovery Channel bunu filme almalıydı.

"Kendini kalmak zorunda hissettin, haksız mıyım?" diye sordu adam.

"Senin kim olduğunu..."

"Yalan söyledi, Adam." Genç adam sadece bunu kesin olarak biliyormuş gibi değil, aynı zamanda Adam'ın iyiliğini düşünüyormuş gibi bir inançla konuşuyordu. "Corinne her şeyi uydurdu. Hiç hamile kalmadı."

Adam'ı sersemleten, direnişini kıran, onu sarsan ve kafasını karıştıran yumruklar gibi inmeye devam etti kelimeler. Karşı koymak istedi; karısına o şekilde hakaret ettiği için adamı tişörtünden yakalayıp salonun karşı tarafına fırlatmak istedi. Fakat iki sebepten ötürü bunu yapmadı.

Birincisi, onu sersemleten ve direncini kıran yumruklar vardı.

İkincisi, adamın konuşma tarzı, kendinden emin tavrı, sesindeki kahrolası inanç Adam'a dinlemenin en iyisi olacağını düşündürmeye başlamıştı.

"Kimsin sen?" diye sordu.

"Fark eder mi?"

"Evet, eder."

"Ben yabancıyım," dedi adam. "Önemli şeyler bilen bir yabancı. Sana yalan söyledi, Adam. Corinne hiç hamile kalmadı. Hepsi seni geri kazanmak için bir oyundu."

Adam başını iki yana salladı. Başı dönerken mantıklı ve sakin kalmaya çalıştı. "Gebelik testini gördüm."

"Sahteydi."

"Ultrason görüntüsünü gördüm."

"O da sahteydi." Adam daha fazlasını söyleyemeden yabancı elini kaldırdı. "Ve evet, karnı da öyleydi. Karnı belirmeye başladıktan sonra Corinne'i hiç çıplak görmedin, değil mi? Ne yaptı, seks yapmamanız için gece yarısı mide bulantılarını filan mı ileri sürdü? Çoğu zaman öyle olur. Böylece düşük gerçekleştiğinde, geriye dönüp bakabilir ve hamileliğin başından beri zorlu olduğunu düşünebilirsin."

Salonun diğer tarafından gürleyen bir ses, "Pekâlâ çocuklar, taze birer bira alın ve şu işe başlayalım!" diye haykırdı.

Ses lakros ligi başkanı, eski Madison Caddesi reklam yöneticisi ve çok iyi bir adam olan Tripp Evans'a aitti. Diğer babalar, çocuğunuzun okul konserinde kullandığınız türden alüminyum sandalyeler almaya başladılar ve onları salonun etrafında daire şeklinde dizdiler. Tripp Evans, Adam'a baktı, yüzündeki solgun ifadeyi fark etti ve endişeyle kaşlarını çattı. Adam, onu başından savdı ve tekrar yabancıya döndü.

"Sen de kimsin?"

"Beni kurtarıcın olarak düşün ya da seni hapishaneden yeni çıkaran bir arkadaş olarak."

"Sen tam bir pisliksin."

Tüm muhabbet neredeyse sona ermişti. Sesler kısılmıştı, hareketsiz salonda gıcırdayan sandalyelerin sesi yankılanıyordu. Babalar, seçmeler için yüzlerine kararlı birer ifade takınıyorlardı. Adam bundan nefret ediyordu. Hatta orada olması bile gerekmiyordu; onun yerine Corinne olmalıydı. Corinne lakros yönetim kurulunun sayman üyesiydi fakat okul, öğretmenlerinin Atlantic City'deki konferansının zamanlamasını değiştirmişti ve o gün Cedarfield lakrosu için yılın en önemli günü olsa da –aslında Corinne'in o kadar aktif olmasının ana nedeni– Adam ona vekâlet etmek zorunda kalmıştı.

"Bana teşekkür etmelisin," dedi adam.

"Sen neden bahsediyorsun?"

Yabancı ilk kez gülümsedi. Adam bunun candan bir gülümseme, bir şifacının, sadece doğru şeyi yapmak isteyen birinin gülümsemesi olduğunu düşünmekten alamadı kendini.

"Özgürsün," dedi yabancı.

"Sen bir yalancısın."

"Doğrusunu biliyorsun, öyle değil mi, Adam?"

Salonun diğer ucundan Tripp Evans seslendi: "Adam?"

Adam, onlara döndü. O ve yabancı dışında herkes oturuyordu.

"Şimdi gitmeliyim," diye fısıldadı yabancı. "Ama gerçekten kanıta ihtiyacın varsa, Visa kartını kontrol et. Novelty Funsy'ye yapılan bir ödeme ara."

"Bekle..."

"Bir şey daha." Yabancı, Adam'a iyice yaklaştı. "Yerinde olsaydım, muhtemelen iki oğluma DNA testi yaptırırdım."

Tik tak, tik tak, tik tak... Bom. "Ne?"

"Buna dair kanıtım yok ama bir kadın böyle bir konuda yalan söylemeye hazırsa, ilk ve son olmaması muhtemel."

Ve sonra, Adam bu son suçlamayla yeniden sersemlemişken, yabancı aceleyle kapıdan çıkıp gitti.

İkinci Bölüm

Adam bacaklarını yeniden hissetmeye başlayınca yabancının peşinden koştu.

Çok geçti.

Yabancı, gri bir Honda Accord marka arabanın yolcu koltuğuna biniyordu. Araba hareket etti. Adam yakından bakmak, belki plakayı görme umuduyla koştu fakat yalnızca aracın kendi yaşadığı eyalet olan New Jersey'den olduğunu anlayabildi. Araba çıkışa doğru dönüş yaparken bir şey daha fark etti.

Sürücü bir kadındı.

Uzun, sarı saçlı ve gençti. Sokak ışığı yüzüne vurduğunda, Adam onun kendisine baktığını gördü. Kısa bir an için bakışları birleşti. Kadının yüzünde kaygı vardı, acıma...

Adam'a acıyordu.

Araba uzaklaştı. Biri ona seslendi. Adam dönüp içeri girdi.

Ev sahibi takım seçmeleriyle başladılar.

Adam dikkatini vermeye çalıştı, ama sanki tüm sesler bulanık bir duşakabin kapısının işitsel eşdeğerinden geçiyor gibiydi. Corinne, Adam'ın işini kolaylaştırmıştı. Altıncı sınıf takımı için seçmelere katılan her çocuğu derecelendirmişti, böylece Adam kalanları esas alarak seçim yapabilecekti. Asıl anahtar –orada olmasının asıl nedeni– altıncı sınıf öğrencisi olan oğulları Ryan'ın yıldız oyunculardan oluşan takıma girmesini sağlamaktı. Şimdi lise ikinci sınıf öğrencisi olan büyük oğulları Thomas, Ryan'ın yaşındayken yıldız oyuncular arasına girememişti çünkü Corinne'in düşündüğü ve Adam'ın da ona hak verdiği gibi, ebeveynleri yeterince ilgilenmemişlerdi. O akşam orada olan babaların çoğu, oyuna olan sevgilerinden değil, daha çok çocuklarının çıkarlarını korumak için oradaydı.

Adam da buna dahildi. Dokunaklı olabilirdi, fakat öyleydi.

Az önce duyduklarını kafasından uzaklaştırmaya çalıştı –hem o adam kimdi ki?– ancak işe yaramadı. Corinne'in "keşif raporlarına" bakarken görüşü bulandı. Çocukları en iyiden en kötüye doğru sıralarken karısı son derece düzenli, aşırı detaycıydı. Çocuklardan biri seçildiğinde, Adam uyuşmuş bir halde onun adını çiziyordu. Karısının, üçüncü sınıf öğretmeninin karatahtanın üzerine iliştirdiği mektup örneklerindekine benzeyen mükemmel elyazısını inceledi. İşte bu Corinne'di. Sınıfa gelen, başarısız olacağı için sızlanan, sonra testi en önce bitiren ve A alan o kızdı. Zekiydi, hırslıydı, güzeldi ve...

Peki, yalancı mıydı?

"Hadi seyahat takımlarına geçelim arkadaşlar," dedi Tripp.

Salonda yine sandalyelerin sürüklenme sesi yankılandı. Hâlâ sisin içinde olan Adam, A ve B seyahat takımlarını belirleyecek dört kişilik ekibin arasına katıldı. Bu, asıl önemli olan andı. Ev ligi şehirde kalacaktı. En iyi oyuncular A ve B takımlarını oluş-

turuyordu ve eyalet çapındaki turnuvalarda oynamak için seyahat etmek zorundaydılar.

Novelty Funsy. Bu isim neden bir şeyler çağrıştırıyordu?

Altıncı sınıfların baş antrenörü Bob Baime'di fakat Adam, onu her zaman Disney'in *Güzel ve Çirkin* filminin animasyon karakteri Gaston'a benzetmişti. Bob sadece karanlıkta bulabileceğiniz türden parlak bir gülümsemesi olan, puf böreği gibi kabaran bir adamdı. Yüksek sesli, kibirli, aptal ve şahsiyetsizdi; ne zaman göğsünü çıkarıp kollarını sallayarak kasıla kasıla yürüse sanki ona, "Kimse Gaston kadar muhteşem değil, kimse onun gibi savaşmaz, ateş etmez..." diye şarkı söyleyen bir ses bandı eşlik ederdi.

Çıkar aklından, dedi Adam kendi kendine. *Yabancı sadece seninle oynuyordu...*

Takımları seçmek saniyeler sürerdi. Her çocuk çeşitli kategorilerde –sopa kullanımı, hız, güç, geçiş gibi şeyler– puanlanırdı. Sayılar toplanırdı ve bir ortalama belirlenirdi. Teoride, sadece listede aşağı inilirdi ve ilk on sekiz çocuk A takımına, sonraki on sekiz çocuk B takımına konurdu, geri kalanlar başarısız olurdu. Gayet basitti. Ama öncelikle, herkesin koçluk yaptığı takımda kendi oğullarının yer aldığını sağlama alması gerekirdi.

Tamam, hepsi bu kadardı.

Sonra sıralamalara başlanırdı. B takımı için son oyuncu seçilene kadar işler çabucak ilerlerdi.

"Jimmy Hoch olmalı," dedi Gaston. Bob Baime'in öylesine konuştuğu nadiren görülürdü. Daha çok kararlarını bildirirdi.

Çekingen yardımcı antrenörlerinden biri –Adam adını bilmiyordu–, "Ama hem Jack hem de Logan sıralamada onun önünde," dedi.

"Evet, doğru," dedi Gaston. "Fakat bu çocuğu tanıyorum. Jimmy Hoch. İkisinden de daha iyi bir oyuncu. Sadece kötü bir dene-

meden geçti." Sözüne devam etmeden önce yumruğunun içine öksürdü. "Jimmy aynı zamanda zor bir yıl geçirdi. Annesiyle babası boşandı. Ona şans tanımalıyız ve onu takıma almalıyız. Eğer kimsenin bununla ilgili bir sorunu yoksa..."

Jimmy'nin adını yazmaya başladı.

Adam, "Benim var," dedi.

Bütün gözler ona döndü.

Gaston gamzeli çenesini Adam'a doğru uzattı. "Pardon?"

Listeye hızla göz gezdiren Adam puanları gördü. "Pekâlâ, tamam, takımda Logan olmalı. Daha olumlu değerlendirilen ve daha iyi puanlı çocuk o."

Yardımcı antrenörler nefeslerini tuttular. Gaston sorgulanmaya alışık değildi. Öne eğilip koca dişlerini gösterdi. "Darılma ama sen sadece karına vekâleten buradasın."

Karın kelimesini biraz tavırlı söylemişti, sanki insan karısına vekâlet etmek zorunda kalınca gerçek bir erkek olmuyormuş gibi.

"Yardımcı antrenör bile değilsin," diye devam etti sözlerine.

"Doğru," dedi Adam. "Ama sayıları okuyabiliyorum, Bob. Logan'ın puanı altı nokta yedi. Jimmy'nin puanı ise sadece altı nokta dört. Bugünün modern matematiğiyle bile altı nokta yedi, altı nokta dörtten büyük. Eğer yardımı olacaksa bunu sana bir grafikle gösterebilirim."

Gaston bu gizli alayı anlamadı. "Ama az önce açıkladığım gibi, hafifletici sebepler var."

"Boşanma mı?"

"Kesinlikle."

Adam, yardımcı antrenörlere baktı. Adamlar bir anda yerde çok ilginç bir şey buldular. "Peki, Jack ve Logan'ın evdeki durumlarını biliyor musun?"

"Anne ve babalarının birlikte olduğunu biliyorum."

"Yani şimdi belirleyici unsurumuz bu, öyle mi?" diye sordu Adam. "Gerçekten iyi bir evliliğin var, değil mi Ga..." Ona neredeyse Gaston diyecekti. "Bob?"

"Ne?"

"Sen ve Melanie? Bildiğim en mutlu çiftsiniz, değil mi?"

Melanie ufak tefekti, sarışındı ve neşeliydi; biri az önce suratına tokat atmış gibi gözlerini kırpıştırırdı. Gaston, insanların arasında onun poposuna dokunmaktan hoşlanırdı. Bunu sevgisini veya arzusunu göstermek için değil, Melanie'nin onun malı olduğunu göstermek için yapardı. Arkasına yaslandı ve sözlerini dikkatle tartmaya çalıştı. "İyi bir evliliğimiz var, evet, ama..."

"Pekâlâ, bu kendi oğlunun puanından en az yarım puan düşürmeli, değil mi? Yani bu Bob Junior'ı, bir bakalım, altı nokta üçe düşürüyor. B takımı. Demek istediğim, ebeveynleri sorun yaşadığı için Jimmy'nin puanını yükselteceksek eğer, o halde siz mükemmel olduğunuz için oğlunuzun puanını da düşürmemiz gerekmez mi?"

Diğer yardımcı antrenörlerden biri, "Adam, sen iyi misin?" dedi.

Adam başını sesin geldiği yöne çevirdi. "İyiyim."

Gaston yumruklarını sıkmaya başladı.

Corinne her şeyi uydurdu. Hiç hamile kalmadı.

Adam kendinden iri olan antrenörün gözlerine hiç kıpırdamadan baktı. *Sıkıyorsa gel, koca adam,* diye düşündü. Sıkıyorsa bu gece gel. Gaston, iriliği ve kasları tamamen gösterişten ibaret olan adamlardandı. Adam, onun omzunun üstünden Tripp Evans'ın hayretle baktığını görebiliyordu.

"Burası mahkeme salonu değil," dedi Gaston, dişlerini göstererek. "Çizgiyi aşıyorsun."

Adam dört aydır bir mahkeme salonunun içini görmemişti

ama onu düzeltmeye çalışmadı. Kâğıtları havaya kaldırdı. "Değerlendirmelerin burada olmasının bir sebebi var, Bob."

"Bizim de öyle," dedi Gaston, elini siyah saçlarının arasına geçirerek. "Antrenör olarak burada olmamızın bir sebebi var. Bu çocukları yıllarca izlemiş adamlar olarak. Son sözü biz söyleriz. Baş antrenör olarak son sözü ben söylerim. Jimmy iyi davranışlar sergiliyor. Bu da önemli. Biz bilgisayar değiliz. En çok hak eden çocukları seçmek için elimizin altındaki tüm araçları kullanırız." Adam'ı safına çekmek için koca ellerini iki yana açtı. "Hadi ama, B takımındaki son çocuktan bahsediyoruz. O kadar da önemli bir mesele değil."

"Logan için önemli olduğuna bahse girerim."

"Ben baş antrenörüm. Son söz bana ait."

Salondakiler dağılmaya başlamıştı. İnsanlar gidiyorlardı. Adam daha fazlasını söylemek için ağzını açtı, ama bunun anlamı neydi? Bu tartışmayı kazanamayacaktı, hem ne için tartışıyordu? Logan'ın kim olduğunu bile bilmiyordu. Yalnızca yabancının ardında bıraktığı karmaşadan uzaklaşmanın bir yoluydu bu. Daha fazlası değil. Bunu biliyordu. Sandalyeden kalktı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Gaston, çenesini bir yumruğu davet edercesine uzatmıştı.

"Ryan A takımında, değil mi?"

"Evet."

Adam'ın orada oluş sebebi buydu: İhtiyaç olursa oğlunu müdafaa etmek. Gerisi teferruattı. "İyi geceler, beyler."

Bara geri döndü. Alkollü sürücülerin çoğalmasını önlediği için barın arkasında çalışmayı seven, İlçe Emniyet Amiri Len Gilman'a başını salladı. Len de ona başını sallayıp bir şişe Budweiser uzattı. Adam şapkasını zevkle büküp çıkardı. Tripp Evans yanına yanaştı. Len, ona da bir Budweiser verdi. Tripp şişeyi kal-

dırdı ve Adam'ınkiyle tokuşturdu. Toplantı dağılırken iki erkek sessizce biralarını içti. Adamlar vedalaştılar. Gaston dramatik bir şekilde kalktı –dramatik olmayı çok severdi– ve Adam'a dik dik baktı. Adam şişeyi ona doğru "şerefe" kaldırdı. Gaston salondan hiddetle ayrıldı.

"Arkadaşlık mı kuruyorsun?" diye sordu Tripp.

"Ben sosyal bir insanım," dedi Adam.

"Onun yönetim kurulunda başkan yardımcısı olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Onu bir dahaki görüşümde diz çökmeyi unutmamalıyım."

"Başkan benim."

"Bu durumda dizlik alsam iyi olacak."

Espriden hoşlanan Tripp başını salladı. "Bob, bu aralar çok şey yaşıyor."

"Bob tam bir yalaka."

"Eh, evet. Neden başkanlığa devam ettiğimi biliyor musun?"

"Amigo kızları tavlamana mı yardımcı oluyor?"

"Evet, o da var. Ama eğer başkanlıktan çekilirsem sırada Bob var."

"Çok korktum." Adam birasını elinden bıraktı. "Gitsem iyi olacak."

"İşsiz."

"Kim?"

"Bob. İşini kaybedeli bir yılı geçti."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Adam. "Ama bu bir mazeret değil."

"Öyle olduğunu söylemedim. Sadece bilmeni istedim."

"Anladım."

"Yani," diye devam etti Tripp Evans, "bu kelle avcısı Bob'a iş bulmakta yardım ediyor; üst düzey, çok önemli bir kelle avcısı."

"Ve?"

"Ve bu önemli kelle avcısı Bob'a yeni bir iş bulmaya çalışıyor."

"Onu söyledin."

"Kelle avcısının adı Jim Hoch."

Adam durdu. "Jimmy Hoch'un babası mı?"

Tripp bir şey söylemedi.

"O yüzden mi Bob çocuğun takımda olmasını istiyor?"

"Ne sandın, Bob'un çocuğun annesiyle babasının boşanmasını umursadığını mı?"

Adam başını iki yana salladı. "Ve bu senin için normal mi?"

Tripp omuz silkti. "Burada hiçbir şey hilesiz değil. Bir ebeveyni çocuklarının yaptığı spora dahil edersin, yavrusunun etrafındaki anne aslan gibi olduğunu bilirsin. Bazen bir çocuğu yan evde yaşadığı için seçerler. Bazen de oyunlarda kışkırtıcı bir şekilde giyinen ateşli bir annesi olduğu için..."

"Bunu kişisel deneyimlerinden mi biliyorsun?"

"Suçluyum. Bazen de bir çocuğu seçerler çünkü babası iş bulmalarına yardımcı olabilir. Hepsinden daha iyi bir sebep gibi görünüyor."

"Adamım, bir reklamcı için fazla alaycısın."

Tripp gülümsedi. "Evet, biliyorum. Ama bunlar her zaman konuştuğumuz şeyler. Aileni korumak için ne kadar ileri giderdin? Sen asla birine zarar vermezdin, ben asla birine zarar vermezdim. Ama eğer biri aileni tehdit ederse, çocuğunu koruman gerekirse..."

"Katil mi olurduk?"

"Etrafına bak, dostum." Tripp kollarını iki yana açtı. "Bu şehir, bu okullar, bu programlar, bu çocuklar, bu aileler... bazen arkama yaslanıyorum ve hepimizin ne kadar şanslı olduğuna inanamıyorum. Bir rüyayı yaşıyoruz, biliyorsun."

Adam bunu bir bakıma biliyordu. Bu rüyanın faturasını ödemek için düşük maaşlı kamu avukatlığından seçkin alan avukat-

lığına geçmişti. Buna değip değmediğini merak ediyordu. "Peki, bedeli Logan'ın ödemesi gerekirse?"

"Hayat ne zamandan beri adil? Bak, büyük bir otomobil şirketinden müşterilerim vardı. Evet, şirketin adını biliyorsun ve evet, direksiyon milleriyle ilgili bir sorunu nasıl örtbas ettiklerini yakın zamanda gazetede okudun. Birçok insan yaralandı ya da öldü. Şu otomobilci adamlar, gerçekten hoşlar. Normaller. Peki, bunun olmasına nasıl izin veriyorlar? Fayda-maliyet saçmalıklarını nasıl çözüyorlar ve insanların ölmesine nasıl izin veriyorlar?"

Adam konunun nereye doğru gittiğini görebiliyordu fakat Tripp'le yolculuk her zaman güzeldi. "Yozlaşmış piçler oldukları için mi?"

Tripp kaşlarını çattı. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Tıpkı tütün şirketi çalışanları gibiler. Onların da hepsi kötü mü? Ya da kilise skandallarını örtbas eden veya ne bileyim, nehirleri kirleten dindar insanlara ne demeli? Hepsi ahlaksız piçler mi, Adam?"

Tripp böyleydi işte, banliyöde oturan bir baba ve filozoftu. "Sen söyle."

"Bu, bakış açısına bağlı, Adam." Tripp, ona gülümsedi. Kepini çıkardı, seyrelmeye başlayan saçlarını geriye doğru düzeltti ve kepini yeniden giydi. "Biz insanlar doğru düzgün göremiyoruz. Her zaman önyargılıyız. Daima kendi çıkarlarımızı koruyoruz."

"Tüm bu örneklerde dikkatimi çeken tek bir şey var..." dedi Adam.

"Nedir?"

"Para."

"Tüm kötülüklerin kaynağı para, dostum."

Adam, yabancıyı düşündü. O anda evde muhtemelen ödev yapıyor ya da video oyunu oynuyor olan iki oğlunu düşündü. Atlantic City'de öğretmenlerin konferansında olan eşini düşündü. "Tüm kötülüklerin değil," dedi.

Üçüncü Bölüm

Amerikan Lejyonu otoparkı karanlıktı. Sadece açılan araba kapılarından veya kontrol edilen akıllı telefonlardan gelen küçük ışıklar siyah perdeyi aralıyordu. Adam arabasına binip sürücü koltuğuna oturdu. Birkaç dakika hiçbir şey yapmadı. Orada öylece oturdu. Araba kapıları çarparak kapanıyordu. Motorlar çalışıyordu. Adam kıpırdamadı.

Onunla kalmak zorunda değildin...

Cebinde telefonunun titrediğini hissetti. Corinne'den mesaj geldiğini tahmin etti. Karısı takım seçmeleri hakkında endişeli olmalıydı. Adam telefonunu çıkarıp mesaja baktı. Evet, mesaj Corinne'dendi:

Akşam nasıl geçti?

Tıpkı düşündüğü gibi.

Adam metne sanki gizli bir mesaj içeriyormuş gibi bakarken camının tıklanmasıyla irkildi. Gaston'ın balkabağı büyüklüğündeki kafası yolcu tarafının camını kapladı. Adam'a sırıttı ve camı

açmasını işaret etti. Adam anahtarı kontağa soktu, düğmeye bastı ve camın kayarak açılışını izledi.

"Hey, adamım," dedi Gaston, "alınmaca yok. Yalnızca apaçık bir fikir ayrılığı, öyle değil mi?"

"Öyle."

Gaston tokalaşmak için elini camdan içeri soktu. Adam, ona karşılık verdi.

"Bu sezon bol şans," dedi Gaston.

"Aynen. Ve iş arayışında da şansın bol olsun."

Gaston bir an donup kaldı. İki erkek öylece durdular. Gaston arabanın camında iri bedeniyle karaltı halinde görünüyor, Adam arabada oturuyor fakat gözünü ondan kaçırmıyordu. Sonunda Gaston elini çekti ve sinirli sinirli yürüdü.

Soytarı.

Telefon tekrar titredi. Yine Corinne'di:

Hey?!?

Adam, onu telefonun ekranına bakıp bir cevap almak için ölürken görür gibiydi. Akıl oyunları hiçbir zaman tarzı olmamıştı; karısına cevap vermemek için bir sebep göremedi.

Ryan, A takımında.

Corinne'in cevabı hemen geldi.

Oley!!! Seni yarım saat içinde arayacağım.

Adam telefonu bıraktı, arabayı çalıştırdı ve evin yolunu tuttu. Yol tam olarak 2,6 mildi. Corinne araba kullanmaya ilk başla-

dığında arabasının kilometre sayacıyla bunu ölçmüştü. Adam, South Maple'daki yeni Dunkin' Donuts/Baskin-Robbins karma mağazasının önünden geçti ve köşedeki Sunoco istasyonundan sola döndü. Eve döndüğünde saat geç olmuştu ama her zamanki gibi evdeki her ışık hâlâ açıktı. O günlerde okulda doğal kaynakları koruma ve yenilenebilir enerji üzerine çok fazla konuşuluyordu fakat Adam'ın iki oğlu, bir odadan ışıkları kapatarak çıkmayı henüz öğrenememişti.

Adam eve yaklaşırken *border collie* cinsi Jersey adlı köpeklerinin havlamasını duydu. Anahtarıyla kapıyı açtığında, Jersey onu geri dönen bir esirmiş gibi karşıladı. Köpeğin su kabı boştu.

"Merhaba?"

Cevap gelmedi. Ryan uyumuş olabilirdi. Thomas ya ev ödevini bitiriyor ya da uyuyordu. Adam, onu hiçbir zaman video oyunu oynama veya dizüstü bilgisayarıyla uğraşma işinin ortasında ya da sonunda yakalamazdı. Her zaman ev ödevini bitirirken ve video oyunu oynamaya veya dizüstü bilgisayarıyla uğraşmaya başlarken yakalamayı başarırdı.

Köpeğin su kabını doldurdu.

"Merhaba?"

Thomas merdivenlerin tepesinde belirdi. "Selam."

"Jersey'yi gezdirdin mi?"

"Henüz değil."

Hayır anlamındaki ergen kodu...

"Şimdi gezdir o zaman."

"Önce ödevimi bitirmem gerekiyor."

Hayır anlamındaki ergen kodu...

Adam, ona "derhal" demek üzereydi –bu tanıdık bir ergen-ebeveyn dansıydı– fakat durup çocuğa baktı. Gözlerine yaşlar hücum etti ama onlarla savaştı. Thomas, Adam'a benziyordu. Her-

kes öyle diyordu. Yürüyüşüyle, gülüşüyle, ilk ayak parmağından daha büyük olan ikinci ayak parmağıyla babasının kopyasıydı.

Mümkün olamazdı. Thomas'ın Adam'dan olmaması mümkün değildi. Yabancı öyle söylemiş olsa da...

Bir yabancıya mı kulak veriyorsun?

Corinne'le birlikte çocukları yabancılar, yabancı tehdidi hakkında uyarışlarını, fazla yardımsever olmamalarına, bir yetişkin yaklaştığında kendilerine dikkat etmelerine, güvenli bir şifre sözcüğü oluşturmalarına dair verdikleri tüm o dersleri düşündü. Ryan yapı olarak insanlara karşı daha güven doluydu. Corinne küçükler ligi sahalarında takılan, kendi çocukları uzun zamandır program dışında olduğu, hatta daha da kötüsü, kendileri çocuk sahibi olmadığı halde koçluk yapmak için neredeyse patolojik bir ihtiyaç duyan o adamlar hakkında her zaman çok temkinliydi. Adam ise, bu konularda hep biraz daha gevşek olmuştu ya da belki bu daha çapraşık bir şeydi. Belki de konu çocukları olduğunda sadece şüphe uyandırabilecek kişilere değil, hiç kimseye güvenmiyordu.

Böylesi daha kolay değil miydi?

Thomas, babasının yüzünde bir şey yakaladı. Suratını buruşturdu ve o ergen yürüyüşünü yaptı; sanki görünmez bir el onu arkadan itmiş ve ayakları yetişmeye çalışıyormuş gibi merdivenlerden aşağı indi.

"Jersey'yi şimdi çıkarsam iyi olur," dedi.

Babasının yanından sendeleyerek geçti ve tasmayı aldı. Jersey, gitmeye hazır bir şekilde kapıya doğru kıvrıldı. O da diğer köpekler gibi gitmeye her zaman hazırdı. Dışarı çıkmak için duyduğu yoğun arzuyu kapının önünde dikilerek gösterdi. Öyle ki, kapıyı açıp onu dışarı salmak mümkün değildi. Ah şu köpekler...

"Ryan nerede?" diye sordu Adam.

"Yattı."

Adam mikrodalga fırının üzerindeki saate baktı. Onu çeyrek geçiyordu. Ryan'ın yatma vakti saat ondu fakat on buçukta ışıklar sönene kadar kitap okumasına izin veriliyordu. Ryan tıpkı Corinne gibi kuralcıydı. Saatin ona yaklaştığını asla hatırlatmak zorunda kalmazlardı. Sabahları alarm çalar çalmaz Ryan yataktan kalkardı, duş alıp giyinirdi ve kahvaltısını kendi yapardı. Thomas farklıydı. Adam, büyük oğlunu sabahları harekete geçirebilmek için sık sık bir üvendireye yatırım yapmayı düşünürdü.

Novelty Funsy...

Adam, Thomas ile Jersey dışarı çıkarlarken tel kapının kapandığını duydu. Yukarı çıkıp Ryan'a baktı. Çocuk, göğsünde Rick Riordan'ın en son romanıyla ışık açık uyuyakalmıştı. Adam parmaklarının ucuna basarak odaya girdi, kitabı aldı ve bir kitap ayracı bulup kaldırdı. Tam lamba düğmesine uzanıyordu ki, Ryan kıpırdandı.

"Baba?"

"Merhaba."

"A takımına girdim mi?"

"E-posta yarın gelir, evlat."

Bu, beyaz bir yalandı. Sorunun cevabını Adam'ın henüz resmi olarak bilmemesi gerekiyordu. Sabah resmi e-posta gelene kadar antrenörler seçme sonuçlarını çocuklara söylememeliydiler. Böylece sonuçları herkesin aynı anda öğrenmesi gerekiyordu.

"Tamam."

Ryan gözlerini yumdu ve neredeyse başı yastığa değmeden uyuyakaldı. Adam bir süre oğlunu izledi. Ryan, annesine benziyordu. Bu, o geceden önce Adam için fazla bir şey ifade etmemişti –aslında her zaman bir artıydı– ama o anda, o gece Adam'ı şüpheye düşürmüştü. Aptalcaydı fakat gerçekti. Olan olmuştu. Beyninin gerisindeki huzursuzluk onu rahat bırakmıyordu. Ne

olacaktı peki? Ryan'a baktı ve çocuklarına bakarken bazen hissettiği o karşı konulmaz duyguyu hissetti. Kısmen saf mutluluk, kısmen bu acımasız dünyada başlarına neler gelebileceği korkusu, kısmen arzular ve umutlar... Hepsi bu gezegende tamamen saf olan tek şeyde harmanlanmıştı. Aptalcaydı, evet ama böyleydi işte. Saflık. Kendi çocuğuna bakarken kaybolduğunda insana çarpan şey buydu; yalnızca gerçek, koşulsuz sevgiden kaynaklanabilecek bir saflık...

Ryan'ı o kadar çok seviyordu ki.

Peki, eğer Ryan'ın kendisine ait olmadığını öğrenirse bu duyguyu kaybeder miydi? Bu hislerin hepsi kaybolur muydu? Bunun bir önemi olur muydu?

Başını iki yana sallayarak arkasını döndü. Babalık üzerine bir akşam için yeterince felsefe yapmıştı. O ana kadar hiçbir şey değişmemişti. Tuhaf bir tip kafasına sahte bir hamilelikle ilgili aptalca fikirler sokmuştu. Her şey bundan ibaretti. Adam her şeyden şüphelenecek kadar uzun bir süre hukuk sistemine dahil olmuştu. İşi de sen yaparsın, araştırmayı da. İnsanlar yalan söyler. Sen araştırırsın çünkü peşin hükümlerin çoğu kez seni hezimete uğratacaktır.

Elbette Adam'ın içindeki ses yabancının sözlerinin gerçeğin sesi olduğunu söylüyordu ama sorun da buydu zaten. İnsan içindeki sesi dinlediğinde genellikle daha büyük bir kesinlikle kandırılırdı.

İşi yap. Araştırmayı yap.

Peki nasıl?

Basit. Novelty Funsy'yle başla.

Aile, oturma odasında duran bir masaüstü bilgisayarı paylaşıyordu. Bu, Corinne'in fikriydi. Evlerinde gizli internet araması (porno film izlemek gibi) yapılmıyordu. Adam ve Corinne, her

şeyden haberdar olacaklar, olgun ve sorumluluk sahibi ebeveynler gibi davranacaklardı. Fakat Adam, bu tip bir polisliğin gereksiz ve saçma olduğunu çabucak anladı. Çocuklar porno da dahil her şeye telefonlarından bakabilirlerdi. Bir arkadaşlarının evine gidebilirlerdi. Evdeki dizüstü bilgisayarları veya tabletleri alabilirlerdi.

Hem Adam bunun tembel ebeveynlik olduğunu düşünüyordu. Çocuklara doğru olanı yapmak öğretilmeliydi çünkü doğrusu buydu; yanlışlardan anneleriyle babaları omuzlarının üzerinden onlara bakıyor diye kaçmamalıydılar. Elbette tüm ebeveynler işe bu tür şeylere inanarak başlarlar fakat kısa zaman içinde ebeveynlik kısa yollarının bir sebebi olduğunu fark ederler.

Diğer sorun daha barizdi: Eğer bilgisayarı amaçlandığı şekilde kullanmak isterseniz –çalışmak veya ödev yapmak için– mutfaktan ve televizyondan gelen sesin dikkatinizi dağıtacağı kesindi. Bu yüzden Adam, masaüstü bilgisayarı "ev ofis" olarak adlandırdıkları küçük ve kuytu yere taşımıştı. Bu oda, herkes için çok şey ifade ediyordu. Corinne'in notlandırılmaya hazır öğrenci sınav kâğıtları sağ tarafta yığılıydı. Çocukların ev ödevleri her zaman dağınıktı; bir yazının müsveddesi savaş alanındaki yaralı bir asker gibi yazıcıda bırakılırdı. Sandalyeye yığılan faturalar Adam'ın onları internet üzerinden ödemesini beklerdi.

İnternet tarayıcısı açıktı ve bir müzenin sitesindeydi. Çocuklardan biri antik Yunanistan hakkında çalışıyor olmalıydı. Çocuklar arkalarında suçlayıcı herhangi bir şey bırakmayacak kadar deneyimlenmiş olsalar da, Adam arama geçmişini kontrol etti. Ama asla emin olamazdınız. Thomas bir keresinde Facebook sayfasını yanlışlıkla açık bırakmıştı. Adam bilgisayarın başına oturup onun ana sayfasına bakarken, oğlunun mesajlarına göz atma arzusunu yenmek için kendiyle bir hayli mücadele etmişti.

Ve savaşı kaybetmişti.

Birkaç mesaja baktıktan sonra durmuştu. Oğlu güvendeydi –önemli olan da buydu– fakat oğlunun mahremiyetini rahatsız edici bir şekilde ihlal etmişti. Bilmemesi gereken şeyler öğrenmişti. Ağır şeyler değildi. Dünyayı sarsacak şeyler değildi. Yine de belki bir babanın oğluyla konuşması gereken şeylerdi. Peki, bu bilgilerle ne yapması gerekiyordu? Thomas'la yüzleşirse, onun gizli şeylerini incelediğini kabul etmek zorunda kalacaktı. Buna değer miydi? Bundan Corinne'e bahsetmeyi düşündü ama bir kez rahatlayıp konuya zaman tanıdıktan sonra okuduğu yazışmaların anormal olmadığını, kendisinin de ergenlik zamanında ebeveynlerinin bilmesini istemediği bazı şeyler yaptığını, büyüdükçe bunlardan vazgeçtiğini ve yoluna devam ettiğini anladı. Ailesi onu gözetleyip onunla yüzleşseydi, muhtemelen daha kötü olacaktı.

O yüzden işin arkasını bıraktı.

Ebeveyn olmak. Hanım evlatları için değildi.

Oyalanıyorsun, Adam.

Evet, bunu biliyordu. O yüzden devam etti.

O gece arama geçmişinde olağanüstü bir şey yoktu. Çocuklardan biri –muhtemelen Ryan– ya antik Yunanistan ya da Riordan'ın kitabı hakkında araştırma yapıyordu. Zeus, Hades, Hera ve Icarus'la ilgili linkler vardı. Bazıları özellikle Yunan mitolojisi hakkındaydı. Adam arama geçmişine bakmaya devam etti ve bir önceki günü tıkladı. Atlantic City'deki Borgata Hotel ve Casino'ya yol tarifinin araştırıldığını gördü. Bu da mantıklıydı. Burası Corinne'in kaldığı yerdi. Karısı aynı zamanda konferans programını araştırmış ve oraya tıklamıştı.

O kadardı.

Adam yeterince oyalanmıştı.

Bankasının internet sayfasını açtı. Corinne'le birlikte iki Visa

hesapları vardı. Biri kişisel, diğeri iş içindi. Bu, kendi muhasebe kayıtları içindi. "İş" kartını iş harcaması olarak gördükleri masraflar için kullanıyorlardı; örneğin, Atlantic City'deki öğretmenler konferansı. Diğer her şey için kişisel kartı kullanıyorlardı.

Adam önce kişisel kart hesabını açtı. Bilgisayarda genel arama özelliği vardı. Önce *Novelty* kelimesini yazdı. Hiçbir şey çıkmadı. Tamam, güzel. Çıkış yaptı ve sonra aynı aramayı iş Visa kartında yaptı.

Ve işte oradaydı.

İki yıldan biraz daha uzun bir zaman önce Novelty Funsy adlı şirkete 387,83 dolarlık bir ödeme yapılmıştı. Adam bilgisayarın uğultusunu duyabiliyordu.

Nasıl? Yabancı bu ödemeyi nereden biliyordu?

Adam'ın hiçbir fikri yoktu.

Geçmişte bu ödemeyi görmüştü, değil mi? Evet, bundan emindi. Zihnini taradı ve bir anının belli belirsiz kalıntılarını bir araya getirdi. Aynı yerde oturuyor, Visa harcamalarını kontrol ediyordu. Bunu Corinne'e sormuştu. Karısı harcamayı önemsememişti. Sınıf süslemeleri hakkında bir şeyler söylemişti. Adam bu harcamayı merak ettiğini düşündü. Ödeme ona yüksek gelmişti. Corinne okulun bunu tazmin edeceğini söylemişti.

Novelty Funsy. Kötü bir şey çağrıştırmıyordu.

Adam yeni bir pencere açtı ve Google'da *Novelty Funsy*'yi aradı.

Novelty Funsy için sonuçlar gösteriliyor.

Novelty Funsy için sonuç bulunamadı.

Oha! Bu tuhaftı. Google'da her şey vardı. Adam arkasına yas-

landı ve seçeneklerini gözden geçirdi. Neden Novelty Funsy için tek bir sonuç bile yoktu? Şirket gerçekti. Bunu Visa kartı ödemesinde görebiliyordu. Şirketin birtakım süslemeler veya orijinal eşyalar sattığını farz etti.

Altdudağını ısırdı. Bir şey anlamamıştı. Bir yabancı geliyor ve ona karısının hamilelik hakkında –belli ki incelikle– yalan söylediğini söylüyor. Kimdi bu yabancı? Bunu neden yapıyordu?

Pekâlâ, şimdilik bu iki soruyu unut ve en önemli soruya odaklan: Bu doğru mu?

Adam, hayır deyip yoluna devam etmek istedi. Sorunları ne olursa olsun, on sekiz yıllık evlilikten kalan izler ne olursa olsun karısına güveniyordu. Pek çok şey zamanla kayıp gitmişti, bozulmuştu ve çözülmüştü ya da daha iyimser bir deyişle değişmişti. Fakat kalan ve daha güçlü hale gelen şey koruyucu aile bağıdır. Siz ve eşiniz bir takım olursunuz. Aynı tarafta olursunuz, bu işte birlikte olursunuz, birbirinizin sırtına yaslanırsınız. Sizin zaferleriniz onundur. Başarısızlıklarınız da öyle.

Adam, Corinne'e sonuna kadar güveniyordu. Yine de...

Mesleğinde bunu milyonlarca kez görmüştü. Basitçe söylemek gerekirse, insanlar sizi kandırırlar. O ve Corinne birbirine bağlı bir birim olabilirdi fakat aynı zamanda birer bireydiler. Koşulsuz güvenmek ve yabancıyı tamamen unutmak çok güzel olurdu –Adam bunu yapmaya meyilliydi– fakat bunun, başını kuma gömmek atasözündeki gibi biraz fazla olduğunu hissediyordu. Beyninin gerisindeki şüphe sesi bir gün suskunlaşabilirdi ancak asla kaybolmayacaktı.

Ta ki emin oluncaya kadar.

Yabancı, kanıtın bu görünüşte zararsız Visa harcamasında olduğunu iddia etmişti. Bunu araştırmayı kendine ve evet Corinne'e (o da sesin etrafta dolaşmasını istemezdi, değil mi?) borçluydu. O

yüzden Adam, Visa kartın ücretsiz telefon hattını aradı. Kayıtlı ses ondan kart numarasını, son kullanma tarihini ve arkadaki güvenlik kodunu tuşlamasını istedi. Ona bir makine yoluyla bilgi vermeyi denedi ancak sonunda kayıtlı ses bir müşteri temsilcisiyle görüşmek isteyip istemediğini sordu. Temsilci. Sanki Adam kongreyi arıyormuş gibi. "Evet," dedi ve telefonun çaldığını duydu.

Müşteri temsilcisi telefona baktığında ona aynı bilgileri tekrar ettirdi –neden hep bunu yaparlar ki?– ve sosyal güvenlik numarasının son dört hanesiyle ikamet adresini sordu.

"Size nasıl yardımcı olabilirim Bay Price?"

"Visa kartımdan Novelty Funsy adlı bir şirkete ödeme yapılmış.

Kadın, *Funsy* kelimesini kodlamasını istedi. Daha sonra sordu: "İşlem tutarını ve tarihini biliyor musunuz?"

Adam, ona bu bilgiyi verdi. Biraz muhalefet bekliyordu –ödeme iki yıldan uzun bir süre önce yapılmıştı– ancak müşteri temsilcisi bu konuda yorum yapmadı.

"Hangi bilgiye ihtiyacınız var, Bay Price?"

"Novelty Funsy adında bir şirketten bir şey satın aldığımı hatırlamıyorum."

"Hımm," dedi temsilci.

"Hımm?"

"Şey, bazı şirketler asıl isimleriyle fatura çıkarmazlar. Anlarsınız, müşterileri hakkında ketum olmak için. Tıpkı bir otele gittiğinizde size film adının telefon faturanızda olmayacağını söyledikleri gibi."

Kadın, pornografiden veya seksle ilgili bir şeyden bahsediyordu. "Buradaki durum o değil."

"Şey, o halde neymiş bir bakalım." Klavyesinin tıkırtıları telefon hattından duyuluyordu. "Novelty Funsy bir elektronik satıcı olarak görünüyor. Bu, genelde mahremiyete önem veren bir şirket olduğunu gösterir. Yardımcı olabildim mi?"

Hem evet hem hayır. "Onlardan detaylı bir fatura istememizin yolu var mı?"

"Kesinlikle. Birkaç saatimizi alabilir."

"Sanırım bu sorun olmaz."

"Dosyada bir e-posta adresiniz var." Adresi okudu. "Faturayı bu adrese gönderelim mi?"

"Harika olur."

Müşteri temsilcisi, Adam'a başka bir konuda yardımcı olup olamayacağını sordu. Adam, hayır diyerek teşekkür etti. Kadın, ona iyi akşamlar diledi. Adam, telefonu kapatıp ödeme ekranına baktı. Novelty Funsy. O anda düşününce isim ona bir seks mağazasının dikkat çekmeyen adıymış gibi geldi.

"Baba?"

Bu, Thomas'tı. Adam porno film izleyen oğullarından biriymiş gibi hemen ekranı kapattı.

"Evet," dedi kayıtsız bir tavırla. "Ne oldu?"

Oğlu, babasının davranışını tuhaf bulmuş olsa bile bunu göstermedi. Gençler gülünç bir şekilde bihaber ve benmerkezciydiler. Adam, o anda buna minnettar oldu. Babasının internette yaptığı şey Thomas için hiç de ilginç olamazdı.

"Beni Justin'e götürür müsün?"

"Şimdi mi?"

"Şortum onda."

"Ne şortu?"

"Antrenman şortum. Yarınki antrenman için."

"Başka bir şort giyemez misin?"

Thomas, babasına alnında bir boynuz çıkmış gibi baktı. "Koç, antrenmanda antrenman şortu giymemiz gerektiğini söylüyor."

"Justin şortunu yarın okula getiremez mi?"

"Bugün getirmesi gerekiyordu. Unuttu."

"O halde bugün ne giydin?"

"Kevin'ın fazladan bir şortu vardı. Erkek kardeşinin. Üzerime çok büyük geldi."

"Justin'e şortunu hemen şimdi sırt çantasına koymasını söyleyemez misin?"

"Evet, söyleyebilirim ama yapmaz. Sadece dört blok uzakta. Geçici ehliyetimi de kullanabilirim."

Thomas öğrenci sürücü belgesini bir hafta önce almıştı. Bir ebeveyn için EKG makinesi kullanmadan yapılan stres testinin eşdeğeriydi bu. "Tamam, bir dakika sonra aşağıda olurum." Adam tarayıcıdaki arama geçmişini silip aşağı indi. Bir kez daha yürüyüşe çıkmayı uman Jersey, yanından aceleyle geçen baba oğula acındırıcı "beni almamanıza inanamıyorum" bakışlarıyla baktı. Thomas anahtarları alıp direksiyonun başına geçti.

Adam artık yolcu koltuğuna oturduğunda gevşemeyi başarabiliyordu. Corinne çok fazla kontrol delisiydi. Talimatlar ve uyarılar yağdırmaya devam ediyordu. Neredeyse ayağını hayali yolcu frenine koyuyordu. Thomas yola çıkarken Adam dönüp oğlunun profilini inceledi. Delikanlının yanaklarında akne oluşmaya başlıyordu. Yüzünün yanlarında belli belirsiz sakallar büyümeye başlamıştı. Her gün ya da haftada bir defadan fazla olmasa da artık tıraş olması gerekiyordu. Abe Lincoln'ün yüz hatlarına sahipti. Üzerinde kargo şort vardı. Bacakları tüylüydü. Güzel, mavi gözleri vardı. Herkes parlak, buz mavisi gözleri hakkında yorum yapıyordu.

Thomas arabayı araç yoluna çekerken sağ kaldırıma biraz fazla yanaştı.

"İki saniye sonra geliyorum," dedi.

"Tamam."

Thomas arabayı park etti ve ön kapıya doğru koştu. Kapıyı Justin'in annesi Kristin Hoy açtı –Adam, onun parlak sarı saçla-

rını görüp şaşırdı. Kristin, Corinne'le aynı lisede öğretmenlik yapıyordu. İki kadın hayli yakındı. Adam, onun da Atlantic City'de olacağını düşünmüştü ama sonra konferansın tarih ve dil dersleri için olduğunu hatırladı. Kristin matematik öğretmeniydi.

Kadın gülümseyerek el salladı. O arabaya doğru gelirken, Thomas eve girdi. Politik açıdan kulağa yanlış gelse de, Kristin Hoy alımlı ve hafifmeşrep bir kadındı. Adam, Thomas'ın bir grup arkadaşının bunu söylediğine kulak misafiri olmuştu. Bunu kendi de görebiliyordu. O anda Kristin, üzerinde boyanmış kot pantolon ve daracık beyaz bir bluzla Adam'a doğru zarif bir şekilde yürüyordu. Yarışlara katılan bir tür vücut geliştiriciydi. Adam ne tür olduğunu bilmiyordu. Kadının adının arkasından bir sürü harf geliyordu ve bu tam olarak ne gerektiriyorsa "profesyonel" olma ayrıcalığını kazanmıştı. Adam hiçbir zaman ağırlık kaldıran, kaslı, orta yaşlı kadınların hayranı olmamıştı ve bazı yarışma resimlerinde Kristin gerçekten bir hayli kaslı görünüyordu. Saçları biraz fazla sarı, gülüşü biraz fazla beyaz, teni biraz fazla bronzdu fakat görünümü şahsiyetiyle gayet uyumluydu.

"Selam, Adam."

Adam arabadan çıkması gerekir mi bilemedi. Koltuğunda kalmayı tercih etti. "Selam, Kristin."

"Corinne hâlâ konferansta mı?"

"Evet."

"Ama yarın dönecek, değil mi?"

"Öyle."

"Tamam, onunla konuşacağım. Antrenman yapmamız gerekiyor. İki hafta içinde yarışmam var."

Facebook sayfasında Kristin bir "fitness modeli" ve "WBFF Pro*" olduğunu iddia ediyordu. Corinne onun vücudunu kıska-

* Kas modeli. (ç.n.)

nıyordu. Yakın zamanda birlikte çalışmaya başlamışlardı. Sizin için iyi ya da kötü olan birçok şey gibi, mutlu bir alışkanlık olarak başlayan şeyin saplantıya dönüştüğü aşamaya ulaşırsınız.

Thomas, şortunu alıp geri döndü.

"Hoşça kal, Thomas."

"Hoşça kalın, Bayan Hoy."

"İyi geceler çocuklar. Anne uzaktayken çok fazla eğlenmeyin."

Kristin, zarif bir yürüyüşle eve döndü.

Thomas, "Rahatsız edici bir kadın," dedi.

"Bu hoş değil."

"Mutfaklarını görmelisin."

"Neden? Ne varmış mutfaklarında?"

"Buzdolabının üzerinde bikinili fotoğrafları var," dedi Thomas. "Müstehcen."

Bu konuda tartışmak zordu. Yola çıkarken Thomas'ın dudaklarında ufak bir gülümseme belirdi.

"Ne var?" diye sordu Adam.

"Kyle onun tereyağı suratlı olduğunu söylüyor," dedi Thomas.

"Kimin?"

"Bayan Hoy'un."

Adam bunun orta yaşlı, albenili kadınlar için kullanılan yeni bir terim olup olmadığını düşündü. "Tereyağı suratlı ne demek?"

"Yüzü çirkin, vücudu güzel kızlara deniyor."

"Bunları takip etmiyorum," dedi Adam.

"Tereyağı suratlı," diye tekrarladı Thomas yavaşça.

Adam, onu onaylamayan bir tavırla başını iki yana sallarken gülmemeye çalıştı. Ceptelefonu çaldığında oğluna nasihat vermek üzereydi ve ciddiyetini bozmadan bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Arayanın kim olduğuna baktı.

Corinne'di.

Reddet tuşuna bastı. Dikkatini oğlunun araba sürüşüne vermesi gerekiyordu. Corinne buna anlayış gösterirdi. Telefonu tam cebine koyacakken yeniden titrediğini fark etti. Sesli mesaj için çok hızlı olduğunu düşündü, ama hayır, bankasından bir e-posta gelmişti. Mesajı açtı. Ayrıntılı siparişleri görebileceği linkler vardı, fakat Adam onlara dikkat bile etmedi.

"Baba? İyi misin?"

"Gözünü yoldan ayırma, Thomas."

Eve gittiğinde mesajı detaylı olarak inceleyecekti ama o anda, e-postanın başı ona bilmek istediğinden fazlasını anlatıyordu.

Novelty Funsy, aşağıdaki elektronik satıcının faturalandırma adıdır:

Sahte-Gebelik.com

Dördüncü Bölüm

Eve dönüp çalışma odasına girdiğinde Adam e-postadaki linke tıkladı ve internet sitesinin açılışını izledi.

Sahte-Gebelik.com.

Tepki vermemeye çalıştı. İnternetin her hafif suça ve zevke hitap ettiğini biliyordu; hatta hayal gücüne meydan okuyanlara bile. Ancak sahte hamileliğe dayanan tam bir internet sitesinin olduğu gerçeği, mantıklı bir insanın teslim olmak, ağlamak ve en kötü içgüdülerimizin kazandığını kabul etmek istediği o anlardan biriydi.

Büyük pembe harflerin altında, biraz daha küçük bir yazı tipiyle yazılmış şu reklam sloganı vardı: ŞİMDİYE KADARKİ EN KOMİK ŞAKALAR!

Şakalar mı?

Adam, "satın aldığınız öne çıkan ürünler!" bağlantısına tıkladı. En önemli ürün "SÜPER YENİ Sahte Gebelik Testi!"ydi. Başını iki yana salladı. Normal fiyat olan 34,95 doların üzeri kırmızı çizgiyle çizilmiş, yeni satış fiyatı olarak 19,99 dolar yazılmıştı. Altında da kalın italik harflerle, *15 ABD doları kazandınız!* yazıyordu.

Evet, harika, kazanç için teşekkürler. Umarım eşim perakende ödememiştir!

Ürün göze çarpmayan bir ambalajla yirmi dört saat içinde gönderiliyordu. Adam, sayfanın geri kalanını da okudu.

Gerçek bir gebelik testini kullandığınız gibi kullanın!

Çubuğun üzerine idrarınızı yapın ve sonuçları okuyun!

Sonuç her zaman pozitif görünür!

Adam'ın ağzı kurudu.

Erkek arkadaşınızı ya da kayınvalide ve kayınpederinizi veya kuzeninizi veya profesörünüzü korkutun!

Kuzen ve profesör mü? Kim kuzenini ya da profesörünü böyle bir düşünceyle korkutmak isterdi ki? Adam bunu düşünmek bile istemedi.

Altta küçük harflerle yazılmış bir uyarı vardı.

DİKKAT: Bu ürünün sorumsuzca kullanılma potansiyeli vardır. Aşağıdaki formu doldurup onaylayarak bu ürünü yasa dışı, ahlaka aykırı, hileli veya başkalarını incitici amaçlar için kullanmamayı kabul edersiniz.

Bu inanılmazdı. Adam ürünün fotoğrafına tıklayıp ambalajı büyüttü. Test, üzerinde gebeliği gösteren kırmızı bir çarpı işareti bulunan beyaz bir şeritti. Beynini zorladı. Corinne'in kullandığı test bu muydu? Hatırlamıyordu. Belki de hiç bakmamıştı. Bundan emin olamazdı. Hem ne de olsa bütün testler aynı görünüyordu.

Ama sonra Corinne'in testi o evdeyken yaptığını anımsadı.

Bu, Corinne için yeniydi. Kocasını Thomas ve Ryan'la birlikte yüzünde koca bir gülümsemeyle karşılamıştı ve ona haberi vermişti. Fakat bu sonuncusunda Adam'ı yanında istemişti. Adam bunu hatırlıyordu. Yatakta uzanmış televizyon kanallarını değiştiriyordu. Corinne banyoya gitmişti. Adam testin birkaç dakika süreceğini sanıyordu ama öyle olmadı. Karısı elinde şeritle koşarak banyodan döndü.

Adam, bak! Hamileyim!

Şerit buna benziyor muydu?

Bilmiyordu.

İkinci bağlantıya tıkladı ve başı ellerinin arasına düştü.

SAHTE SİLİKON GÖBEKLER!

Bunlar çeşitli bedenlerdeydi: İlk üç aylık dönem (1-12 hafta), ikinci üç aylık dönem (13-27 hafta), üçüncü üç aylık dönem (28-40 hafta). Ayrıca ekstra büyük boyutlusu ve ikizler, üçüzler, hatta dördüzler için birer tane vardı. "Hamile" karnına sevgiyle bakan güzel bir kadın fotoğrafı da vardı. Üzerine beyaz bir gelinlik giymişti ve elinde zambaklar tutuyordu.

En üstteki satış konuşması şöyleydi:

Hiçbir şey dikkatleri hamilelik kadar çekmez!

Ve bunun altında daha az incelikli bir yazı vardı:

Daha iyi hediyeler alın!

Ürün, sitenin tanımıyla "şimdiye kadar icat edilen cilde en yakın şey!" olan tıbbi kullanıma uygun silikondan yapılmıştı. Altta,

"gerçek Sahte Gebelik müşteri" yorumlarından oluşan videolar vardı. Adam, birine tıkladı. Güzel bir esmer kameraya gülümseyerek, "Merhaba! Silikon göbeğimi seviyorum. Öyle doğal ki!" dedi. Sonra ürünün sadece iki iş günü içinde geldiğini (gebelik testi kadar hızlı değil ama buna zaten o kadar çabuk ihtiyacınız yok, değil mi?), eşiyle evlat edineceklerini ve arkadaşlarının bunu bilmesini istemediklerini anlattı. İkinci kadın –bu kez zayıf ve kızıl saçlı– eşiyle kendisinin taşıyıcı anne kullandıklarını ve bunu arkadaşlarının bilmesini istemediklerini açıkladı (Bu durumda Adam, onların iyiliği için arkadaşlarının bu internet sitesini sık sık ziyaret edecek kadar iğrenç olmadıklarını umdu). Sonuncu video, sahte göbeği arkadaşlarına "en komik şakayı" yapmak için kullandığını söyleyen bir kadına aitti.

Kadının çok tuhaf arkadaşları olmalıydı.

Adam sanal alışveriş sepetine geri döndü. Listedeki son ürün. Yok artık... Sahte ultrason görüntüleri.

2-D veya 3-D! Sizin seçiminiz!

Sahte görüntüler 29,99 dolara satılıyordu. Parlak, mat ve hatta şeffaftı. Bir doktorun adını, bir hastanenin veya kliniğin adını ve ultrason tarihini yazabileceğiniz alanlar vardı. Ceninin cinsiyetini veya ihtimalleri ("Erkek – % 80 kesinlik"), ayrıca yaşını, ikizlerini, adınızı, aklınıza ne gelirse onu seçebiliyordunuz. Daha gerçekçi görünmesi için fazladan 4,99 dolara sahte sonogramınıza bir hologram ekleyebiliyordunuz.

Adam'ın midesi bulandı. Corinne hologram için para harcamış mıydı? Bunu hatırlayamıyordu.

İnternet sitesi yine insanlar bunları gülmek için alırlarmış gibi göstermeye çalışmıştı. "Bekârlığa veda partileri için mükemmel!"

Evet, ne komik şaka ama. "Doğum Günü Partileri ve hatta Noel esprileri için mükemmel! Noel esprisi? Bir sahte gebelik testini paketle ve annenle baban için ağacın altına bırak. Bol bol kahkaha atarlar.

Elbette "espri" lafı davadan korunmak için bir kılıftı. İnsanların onu aldatma amaçlı kullandıklarını bu sitenin bilmemesine imkân yoktu.

İşte bu, Adam. Öfke göstermeye devam et. Açık olanı görmezden gelmeye devam et.

Aynı sersemlik duygusu geri gelmişti. O gece yapılacak daha fazla bir şey yoktu. Yatacaktı. Uzanacak ve bu konuyu düşünecekti. Aceleci davranmayacaktı. Söz konusu olan çok fazla şey vardı. Sakin olacaktı. Gerekirse engel koyacaktı.

Kendi odasına giderken iki oğlunun da yatak odalarının önünden geçti. Odaları, gözüne aniden bütün ev yumurta kabuklarından yapılmış gibi kırılgan göründü. Ve dikkatli olmazsa yabancının söyledikleri hepsini ezip geçebilirdi.

Karısıyla paylaştığı yatak odasına girdi. Corinne'in komodininin üzerinde Pakistanlı bir kadın tarafından yazılmış ve ilk kez yayınlanan edebi bir romanın karton kapaklı baskısı vardı. Onun yanında katlı sayfalarıyla *Real Simple* dergisi duruyordu. Fazladan bir okuma gözlüğü vardı. Numarası ileri değildi ve Corinne insan içinde gözlük takmayı sevmiyordu. Saatli radyo da iPhone'u için bir şarj yuvasıydı. Adam ve Corinne müzikte benzer zevklere sahipti. Springsteen favorileriydi. Bir düzine canlı gösteri izlemişlerdi. Adam bir noktada hep kendini kaptırırdı; müziğe o kadar kapılırdı ki kontrolünü kaybederdi. Corinne odaklanır ve konsantre olurdu. Ayağa kalkar ve biraz hareket ederdi ama çoğunlukla gözleri sahnede olurdu.

Bu arada Adam, aptal gibi ortalıkta dans ederdi.

Banyoya girip dişlerini fırçaladı. Corinne, NASA'dan bir şeymiş gibi görünen, yeni moda sonik patlamalı elektrikli diş fırçası kullanıyordu. Adam eski usulde kalmıştı. Bir kutu L'Oréal vardı. Adam, saç boyasının kimyasal kokusunu hâlâ alabiliyordu. Corinne, Atlantic City'ye gitmeden önce muhtemelen gri saç boyasına rötuş yapmıştı. Gri, her seferinde tek bir uzun şerit halinde geliyor gibi görünürdü. Corinne, o tutamları çekip bir süre incelerdi. Sonra kaşlarını çatıp saçı havaya kaldırırdı ve, "Çelik yününün dokusuyla rengi var," derdi.

Adam'ın ceptelefonu çaldı. Arayanın kim olduğuna baktı ama cevabı zaten biliyordu. Diş macununu tükürdü, ağzını çabucak çalkalayıp telefonu aldı.

"Selam," dedi.

"Adam?"

Arayan elbette Corinne'di.

"Evet."

"Daha önce de aradım," dedi karısı. Adam, onun sesindeki hafif paniği duydu. "Niye cevap vermedin?"

"Thomas araba sürüyordu. Ona odaklanmak istedim."

"Oh."

Arka planda Adam müzik ve kahkaha seslerini duyabiliyordu. Corinne muhtemelen hâlâ meslektaşlarıyla birlikte bardaydı.

"Gece nasıl geçti?" diye sordu.

"Güzel. Ryan takımda."

"Bob nasıldı?"

"Bob nasıldı derken ne demeye çalışıyorsun? Tam bir soytarıydı. Her zamanki gibi."

"Ona karşı nazik olman gerekiyor, Adam."

"Hayır, gerekmiyor."

"Ryan'ı orta sahaya taşımak istiyor. Böylece Bob'un oğluyla rekabet etmeyecekler. Ona bahane verme."

"Corinne?"

"Evet?"

"Saat geç oldu ve yarın uzun bir gün olacak. Yarın konuşabilir miyiz?"

Arka planda biri –bir erkek– kahkahayı bastı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Corinne.

"Yolunda," dedi Adam, telefonu kapatmadan önce.

Diş fırçasını ve yüzünü yıkadı. İki yıl önce, Thomas on dört ve Ryan on yaşındayken Corinne hamile kalmıştı. Bu, sürpriz olmuştu. Yaşı ilerledikçe Adam düşük sperm sayısıyla ilgili bazı sorunlar yaşamıştı. Bu yüzden doğum kontrol yöntemleri sessiz dua yöntemine en yakın olandı. Bu, onların açısından güvenilmezdi elbette. O zamanlar, o ve Corinne başka çocuk sahibi olamayacakları gerçeğini hiç konuşmamışlardı. Bu –en azından o noktaya kadar– aralarında sessiz bir anlaşmaya dönüşmüş gibi görünüyordu.

Adam aynadaki yansımasına baktı. Beyninin gerisindeki ses yeniden başlıyordu. Sessizce tekrar koridora çıktı. Ağ tarayıcısını açtı ve *DNA testini* araştırdı. İlki Walgreens'te satılıyordu. Tam sipariş verme düğmesine tıklayacaktı ki bir kez daha düşündü. Kutuyu biri açabilirdi. Yarın testi kendi alacaktı.

Odasına döndü ve yatağa oturdu. Corinne'in kokusu, onca yıl sonra hâlâ güçlü bir uyarıcı gibi burnundaydı ya da bu sadece fazla mesai yapan hayal gücünün ürünüydü.

Yine yabancının sesini duydu.

Onunla kalmak zorunda değildin.

Başını yastığa koydu, tavana bakıp gözlerini kırptı ve hâlâ ona ait olan evin tatlı seslerinin onu bastırmasına izin verdi.

Beşinci Bölüm

Adam sabah yedide uyandı. Ryan yatak odasının kapısında bekliyordu. "Baba?"

"Evet."

"E-postaları kontrol edip Koç Baime'in sonuçları gönderip göndermediğine bakabilir misin?"

"Baktım. A takımına girdin."

Ryan bunu açıkça kutlamadı. Bu onun tarzı değildi. Başını sallayıp gülümsemesini bastırmaya çalıştı. "Okuldan sonra Max'e gidebilir miyim?"

"Böyle güzel bir günde siz oğlanlar ne yapacaksınız?"

"Parkta oturup video oyunu oynayacağız," dedi Ryan.

Adam kaşlarını çattı ama Ryan'ın dalga geçtiğini biliyordu.

"Jack ve Colin de geliyor. Lakros oynayacağız."

"Elbette." Adam bacaklarını yataktan aşağı sallandırdı. "Kahvaltı ettin mi?"

"Henüz değil."

"Size Baba yumurtası yapmamı ister misin?"

"Eğer ona Baba yumurtası demeyeceğine söz verirsen."

Adam gülümsedi. "Anlaştık."

Bir an için önceki geceyi, yabancıyı, Novelty Funsy'yi ve Sahte-Gebelik.com'u unuttu. Her şey rüya gibi bir niteliğe bürünmüştü. Neredeyse her şeyi hayal edip etmediğinizi sorguluyordunuz. Adam işin aslını biliyordu elbette. Engelliyordu. Gece gayet iyi uyumayı başarmıştı. Rüya gördüyse bile şimdi hatırlamıyordu. Adam çoğu gece iyi uyurdu. Uyuyamayıp kaygılanan Corinne'di. Yol boyunca bir yerlerde Adam, kontrol edemeyeceği şeyler hakkında kaygılanmamayı, bırakmayı öğrenmişti. Kategorilere ayırma kabiliyeti sağlıklı bir şeydi. Şimdi ise merak ediyordu: Bu bırakma kabiliyeti miydi yoksa sadece engelleme yeteneği mi?

Aşağı inip kahvaltı hazırladı. "Baba yumurtaları" süt, hardal ve Parmesan peyniriyle karıştırıldı. Ryan altı yaşındayken Baba yumurtalarını severdi ancak küçük çocuklardaki birçok şey gibi onlardan vazgeçti, bir gün onları "yavan" olarak etiketledi ve onlara bir daha dokunmamaya yemin etti. Yakın zamanda koçu Ryan'a güne her zaman yüksek proteinli bir kahvaltıyla başlaması gerektiğini söyleyince, Baba yumurtaları nostaljik bir müzik gibi yeniden canlandı.

Adam, oğlunun tabağa kendini rahatsız ediyormuş gibi saldırışını izlerken aynı mutfakta aynı yemeği yiyen altı yaşındaki Ryan'ı hayal etmeyi denedi. Görüntü gözünde canlanmadı.

Thomas kendi arabasıyla gitti. O yüzden Ryan ve Adam, baba-oğul rahat bir sessizlik içinde okula gittiler. Gap Bebek Giyimleri Mağazası'nın ve Tiger Schulmann Karate Okulu'nun önünden geçtiler. Köşedeki o "ölü" noktada bir Subway Fast-Food restoranı açılmıştı. Burada zaten bir simitçi, bir kuyumcu, lüks bir yatak mağazası ve Adam'ın her zaman Subway'le aynı olduğunu düşündüğü bir Blimpie Fast-Food restoranı vardı.

"Hoşça kal, Baba. Teşekkürler."

Ryan babasını yanağından öpmeden arabadan indi. Onu öpmekten ne zaman vazgeçmişti? Adam, hatırlayamadı.

Oak Caddesi'nden dolaştı, 7-Eleven'ı geçti ve Walgreens'i gördü. İçini çekti. Arabayı park etti ve birkaç dakika içinde oturdu. İlaç poşetini budaklı eliyle yürütecinin tepesi arasında sımsıkı tutan yaşlı bir adam yanından aksayarak geçti. Adam'a ters ters baktı; belki de artık tüm dünyaya öyle bakıyordu.

Adam içeri girdi. Küçük bir alışveriş sepeti aldı. Diş macununa ve antibakteriyel sabuna ihtiyaçları vardı ama bunların hepsi gösteri içindi. Benzer bir sepete bir sürü tuvalet malzemesi attığı gençlik günleri aklına geldi. Böylece sadece cüzdanında kullanılmadan durmaktan patlamaya başlayan prezervatifleri alıyormuş gibi görünmeyecekti.

DNA testleri eczacının yakınındaydı. Adam sıradan görünmek için elinden geleni yaparak yürüdü. Sola baktı. Sağa baktı. Kutuyu alıp arkasını okudu:

BU TESTİ YAPAN BABALARIN YÜZDE OTUZU YETİŞTİRDİKLERİ ÇOCUKLARIN KENDİLERİNE AİT OLMADIĞINI ÖĞRENECEK.

Adam kutuyu rafa bıraktı. Kutu onu geri çağırabilecekmiş gibi telaşla oradan uzaklaştı. Hayır. Oraya gitmeyecekti. En azından, o gün gitmeyecekti.

Diğer tuvalet malzemelerini kasaya götürdü, bir paket sakız aldı ve ödemeyi yaptı. Route 17'ye çıktı, birkaç yatak mağazası zincirinin önünden daha geçti –Kuzey New Jersey'de neden bu kadar yatak mağazası vardı?– ve spor salonuna gitti. Üzerini değiştirip ağırlık çalıştı. Yetişkinlik yılları boyunca çok farklı egzersiz programlarına katılmıştı: yoga (esnek değildi), Pilates (kafası karışmıştı), acemi eğitim kampı (neden sadece orduya katılmamıştı

ki?), Zumba (hiç sormayın), su sporları (neredeyse boğuluyordu), *spinning* (popo ağrısı) ama sonunda her zaman basit ağırlıklara geri dönmüştü. Bazı günler kaslarındaki gerginlikten hoşlanıyor ve bunu yapmamayı hayal edemiyordu. Bazı günler ise her anından nefret ediyordu ve egzersiz sonrası yapmak istediği tek şey, fıstık ezmeli protein tozunu kaldırıp dudaklarına götürmek oluyordu.

Adaleyi kasmayı ve sonra tutmayı unutmamaya çalışarak hareketleri yaptı. Bunun, sonucun anahtarı olduğunu öğrenmişti. Sadece kıvrılmakla olmazdı. Pazıyı yukarı kıvırmak, sıkarken bir saniye öyle tutmak ve sonra aşağı kıvırmak gerekiyordu. Duş aldı, iş kıyafetlerini giydi ve Paramus, Midland Caddesi'ndeki ofisine gitti. Dört katlı ofis binası parlak camdan yapılmıştı. Mimari yalnızca basmakalıp bir şekilde ofis binası olmasıyla öne çıkıyordu; diğer ofis binalarından ayırt edilmesi olanaksızdı. Bina asla başka bir şeyle karıştırılamazdı.

"Hey, Adam, bir dakikan var mı?"

Bu, Adam'ın en iyi yardımcı avukatı Andy Gribbel'dı. Orada işe ilk başladığında, Jeff Bridges karakterine benzer pejmürde görünüşünden dolayı herkes ona Dude diyordu. Çoğu yardımcı avukattan daha yaşlıydı –hatta Adam'dan da yaşlıydı– ve kolaylıkla hukuk fakültesine gidip avukatlık sınavını geçebilirdi ancak bir zamanlar, "Bana göre değil, dostum," demişti.

Evet, tam olarak böyle söylemişti.

"Ne oldu?" diye sordu Adam.

"İhtiyar Rinsky."

Adam'ın hukuki uzmanlığı istimlak hakkıyla ilgiliydi. Yani hükümetin bir otoyol, bir okul veya buna benzer bir şey inşa etmek için toprağınızı almaya çalışmasıyla ilgiliydi. Bu özel durumda da Kasselton İlçesi kentsel dönüşüm amacıyla Rinsky'nin evini almaya çalışıyordu. Kısaca, ilçenin o bölümü kibar dille "is-

tenmeyen yer" ya da hukukçu olmayan kişilerin deyişiyle "çöplük" olarak etiketlenmişti ve baştaki yetkililer, tüm evleri yıkıp pırıl pırıl yeni evler, mağazalar, restoranlar inşa etmek isteyen bir müteahhit bulmuşlardı.

"Ne olmuş Rinsky'ye?"

"Onunla evinde görüşeceğiz."

"Tamam, güzel."

"Kodamanları getirmeli miyim?"

Bu, Adam'ın güç kullanma seçeneğinin bir parçasıydı. "Henüz değil," dedi. "Başka bir şey var mı?"

Gribbel arkasına yaslandı. İş botlarını masanın üzerine uzattı. "Bu akşam konserim var. Geliyor musun?"

Adam başını iki yana salladı. Andy Gribbel yetmişlerin müziklerini çalan bir grupla birlikte Kuzey New Jersey'nin en prestijli batakhanelerinden birinde sahneye çıkıyordu. "Gelemem."

"Eagles şarkıları çalmayız, söz veriyorum."

"Siz hiçbir zaman Eagles çalmazsınız."

"Hayranı değilim," dedi Gribbel. "Ama sahneye 'Please Come to Boston' şarkısıyla çıkacağız. O şarkıyı hatırlıyor musun?"

"Elbette."

"Şarkı hakkında ne düşünüyorsun?"

"Hayranı değilim," dedi Adam.

"Gerçekten mi? Kalp kıran bir şarkı, dostum. Sen acıklı şeyleri seversin."

"Kalp kıran bir şarkı değil."

Gribbel şarkıyı mırıldandı: "Hey, başıboş çocuk, neden yuva kurmuyorsun?"

"Çünkü muhtemelen kız arkadaşı sinir bozucudur," dedi Adam. "Çocuk kızdan onunla yeni bir şehre gelmesini istiyor. Kız tekrar tekrar hayır diyor ve çocuğun Tennessee'de kalması için tutturuyor."

"Çünkü kız, Tennesseeli adamın bir numaralı hayranı."

"Belki adamın bir hayrana ihtiyacı yoktur. Belki de bir hayat arkadaşına ve sevgiliye ihtiyacı vardır."

Gribbel sakalını sıvazladı. "Seni anlıyorum."

"Ve adamın tek söylediği 'Lütfen ilkbaharda Boston'a gel.' İlkbaharda. Sanki kızdan Tennessee'yi sonsuza dek terk etmesini istiyormuş gibi. Kızın cevabı ne oluyor? 'Olmaz çocuk, diyor.' Nasıl bir tutum bu? Konuşmak yok, onu dinlemek yok; sadece hayır. Sonra çocuk kibarca Denver'ı ya da Los Angeles'ı öneriyor. Aynı cevap. Hayır, hayır, hayır. Demek istediğim, kanatlarını aç kızım. Biraz yaşa."

Gribbel gülümsedi. "Sen kafadan kontaksın, dostum."

"Ve," diye devam etti Adam, coşkunun arttığını hissedince, "sonra o koca şehirlerde –Boston'da, Denver'da, Los Angeles'ta– onun gibi birinin olmadığını iddia ediyor. Kendini beğenmişlik değil mi bu?"

"Adam?"

"Ne var?"

"Bu konuyu fazla düşünüyor olabilirsin, kardeşim."

Adam başını salladı. "Doğru."

"Çok şeyi fazla düşünüyorsun, Adam."

"Öyle yapıyorum."

"O yüzden tanıdığım en iyi avukatsın."

"Teşekkürler," dedi Adam. "Ve hayır, konserin için işten erken çıkamazsın."

"Ah, hadi ama. Böyle yapma."

"Üzgünüm."

"Adam?"

"Ne var?"

"Şu şarkıdaki delikanlı. Kızdan onunla Boston'a gelmesini isteyen başıboş çocuk..."

"Ne olmuş ona?"

"Kıza karşı adil olmalısın."

"Nasıl yani?"

"Delikanlı, kıza yakında çalışmayı umut ettiği kafenin dışındaki kaldırımda tablolarını satabileceğini söylüyor." Gribbel ellerini iki yana açtı. "Yani, bu nasıl bir mali planlama?"

"Pes," dedi Adam, hafif bir gülümsemeyle. "Belki de ayrılmalılar."

"Hayır. Güzel bir şey yakalamışlar. Bunu delikanlının sesinde duyabiliyorsun."

Adam omuz silkip ofisine gitti. Laf kalabalığı yapmak dikkatini dağıtmıştı. Şimdi yine kendi kafasıyla baş başaydı. Telefon görüşmeleri yaptı, iki müvekkille görüştü, yardımcı avukatlarla konuşup doğru davaların takip edildiğinden emin oldu. Dünya dönmeye devam ediyordu ve bu öfke vericiydi. Adam bunu on dört yaşındayken babası ani bir kalp krizinden öldüğünde öğrenmişti. Büyük, siyah arabada annesinin yanında oturup camdan dışarı bakmıştı ve dünyadaki diğer insanların hayatlarını yaşamalarını izlemişti. Çocuklar yine okula gidiyordu. Ebeveynler yine işe gidiyordu. Arabalar kornalarını çalıyordu. Güneş hâlâ doğuyordu. Babası gitmişti ve hiçbir şey değişmemişti.

O gün, bariz olan şey ona bir kez daha hatırlatılıyordu: Biz ve küçük sorunlarımız dünyanın umurunda bile değiliz. Bunu asla tam olarak anlayamıyoruz, değil mi? Hayatlarımız paramparça oldu, geri kalanlarımızın bunun farkına varması gerekmez mi? Ama hayır. Dış dünya için Adam aynı görünüyor, aynı hareket ediyor, aynı hissediyordu. Trafikte önümüzü kestiği için ya da Starbucks'ta sipariş vermesi çok uzun sürdüğü için ya da bize uygun gördüğümüz şekilde cevap vermediği için birilerine kızıyoruz ve dış görünüşlerinin ardında endüstriyel güçte bir şeyle uğraşıyor

olabileceklerine dair fikrimiz yok. Hayatları paramparça olmuş olabilir. Hesap edilemez bir trajedinin ve kargaşanın ortasında ve akıl sağlıklarına incecik bir iple bağlı olabilirler.

Fakat umursamıyoruz. Görmüyoruz. Zorlamaya devam ediyoruz.

Eve giderken radyo istasyonlarını aradı ve sonunda spor radyosundaki mantıksız tartışmalarda karar kıldı. Dünya bölücüydü ve her zaman kavga ediyordu. Bu yüzden insanların profesyonel basketbol kadar anlamsız bir şey için kavga etmeleri güzeldi.

Adam sokağına ulaştığında araba yolunda Corinne'in Honda Odyssey marka aracını görünce biraz şaşırdı. Arabanın arka kargo kapısında, üzerinde siyah harflerle şehirlerinin adının yazdığı oval bir manyetik çıkartma vardı. Anlaşılan o günlerde banliyölerde fazladan bir otomotiv kabile dövmesiydi bu. Ayrıca şehrin maskotu panter lakrosunun yazılı olduğu çapraz lakros sopalı yuvarlak bir çıkartma ve Ryan'ın gittiği Willard Ortaokulu için kocaman, yeşil bir W harfinin yazılı olduğu bir çıkartma daha vardı.

Corinne, Atlantic City'den eve beklenenden erken dönmüştü.

Bu, Adam'ın zamanlamasını biraz bozdu. Bütün gün hiç durmaksızın kafasında yaklaşan yüzleşmenin provasını yapmıştı. Saatlerdir bir kısır döngüdeydi. Birkaç yaklaşım düşünmüştü fakat hiçbiri ona tam doğru gelmemişti. Plan yapmanın anlamsız olduğunu biliyordu. Corinne'le yabancının ona anlattıklarını konuşmak –artık doğruluğuna inandığı şey hakkında yüzleşmek– atasözündeki gibi el bombasının pimini çekmek olacaktı. Birinin buna nasıl tepki vereceğini kimse bilemezdi.

Acaba Corinne inkâr edecek miydi?

Belki. Hâlâ bütün bunların masum bir açıklaması olma ihtimali vardı. Adam açık fikirli kalmaya çalışıyordu, yine de "önyargılı olmamak" ona kendini yanlış umutlar besliyormuş gibi hissettiriyordu. Araç yolunda eşinin arabasının yanına park etti. İki arabalık bir garajları vardı fakat orada duran eski mobilyalar, spor mal-

zemeleri ve diğer tüketim malzemeleri öncelikliydi. O yüzden o ve Corinne arabalarını garaj yerine, araç yoluna park ediyorlardı.

Adam arabadan inip yürümeye başladı. Çimlerde çok fazla kahverengi nokta vardı. Corinne bunu fark edecek ve şikâyet edecekti. Bir şeyleri kendi haline bırakmakta ve sadece zevk almakta zorlanırdı. Her şeyi düzeltmekten ve yoluna sokmaktan hoşlanırdı. Adam ise her şeyi olduğu gibi kabullenirdi ama başkaları onun bu tutumunu tembellikle karıştırabilirdi. Yan komşuları Bauer ailesinin profesyonel golf turnuvasına ev sahipliği yapmaya hazır görünen bir ön bahçeleri vardı. Corinne aralarında kıyas yapmaktan kendini alamazdı. Adam'ın ise umurunda bile değildi.

Ön kapı açıldı. Thomas omzunda lakros çantasıyla dışarı çıktı. Deplasman formasını giyiyordu. Babasına gülümsedi. Ağızlığı ağzında sallanıyordu. Adam'ın göğsünde yine aynı sıcaklık aktı.

"Selam, baba."

"Selam. Neler oluyor?"

"Oyunum var, unuttun mu?"

Açıkçası Adam unutmuştu ancak bu, Corinne'in eve neden erken geldiğini açıklıyordu. "Doğru. Kiminle oynuyorsunuz?"

"Glen Rock. Annem beni götürecek. Sonra sen de gelecek misin?"

"Elbette."

Corinne kapıda belirince Adam'ın kalbi yerinden çıkacak gibi attı. Karısı hâlâ çok güzel bir kadındı. Adam iki oğlunun daha küçük yaşlarını hayal etmekte zorlansa bile, Corinne söz konusu olunca bunun tersi oluyordu. Onu hâlâ âşık olduğu yirmi üç yaşındaki o afet olarak görüyordu. Tabii eğer çok dikkatli bakarsa Corinne'in gözlerinin etrafında çizgiler ve cildinde biraz gevşeme vardı fakat belki aşktan belki onu her gün gördüğünden ve değişiklikler çok yavaş gerçekleştiğinden karısı, Adam'a hiç yaşlanmış görünmüyordu.

Duştan çıkan Corinne'in saçları hâlâ ıslaktı. "Merhaba, tatlım."

Adam öylece durdu. "Merhaba."

Corinne eğilip onu yanağından öptü. Saçlarında mükemmel bir zambak kokusu vardı. "Ryan'ı alabilecek misin?"

"O nerede?"

"Max'e oynamaya gitti."

Thomas yüzünü buruşturdu. "Şöyle söyleme, Anne."

"Ne oldu?"

"Oynamaya gitmiş. Ryan ortaokulda. Altı yaşındayken arkadaşına oynamaya gidersin."

Corinne gülümseyerek iç çekti. "Tamam, her neyse, Max'te toplandılar." Adam'la göz göze geldi. "Oyuna gelmeden önce onu alabilir misin?"

Adam başını salladığını biliyor ama bunu bilinçli yapıyormuş gibi hissetmiyordu. "Elbette. Oyunda buluşuruz. Atlantic City nasıldı?"

"Hey millet!" Thomas araya girdi. "Daha sonra gevezelik yapamaz mısınız? Oyundan en az bir saat önce orada olmazsak koçun şalterleri atar."

"Doğru," dedi Adam. Sonra Corinne'e döndü. "Daha sonra gevezelik yapabiliriz."

Fakat Corinne bir saniyeliğine duraksadı. "Pekâlâ, sorun değil."

Adam verandada durup onların arabaya yürüyüşünü izledi. Corinne kumandaya bastı ve arabanın arkası dev bir ağız gibi açıldı. Thomas çantasını arkaya atıp ön yolcu koltuğuna geçti. Ağızlığı tamamen ağzına almış, ağzı kapanmıştı. Corinne, Adam'a el salladı ve Adam da ona karşılık verdi.

O ve Corinne Atlanta'da, dünyanın muhtaç bölgelerine okuma öğretmeleri için öğretmenler gönderen bir hayır kurumu olan LitWorld için beş haftalık hazırlık eğitimi sırasında tanışmıştı. Bu, her çocuğun kulübe yapmak için Zambiya'ya gittiği ve bunu üniversite başvurusuna eklediği günlerden önceydi. Bir kere, tüm

gönüllüler üniversiteden mezun olmuştu. Kursiyerler samimiydi, belki fazla samimiydi ama kalpleri doğru yerdeydi.

Adam ve Corinne eğitimin verildiği Emory Üniversitesi kampüsünde değil, yirmi bir yaşının üzerindeki öğrencilerin kötü *country* müzik eşliğinde rahat rahat içki içebilecekleri ve birbirlerine asılabilecekleri bir barda tanıştılar. Corinne bir grup kız arkadaşıyla, Adam bir grup erkek arkadaşıyla beraberdi. Adam tek gecelik bir ilişki, Corinne ise daha fazlasını arıyordu. İki grup yavaşça bir araya geldi; erkekler kötü bir filmde kalıplaşmış bir dans sahnesindeki gibi kızlara geldiler. Adam, Corinne'e bir içki ısmarlamayı teklif etti. Corinne kabul etti ancak bunun onu bir yere götürmeyeceğini söyledi. Yine de Adam, gecenin daha başında olduklarını söyleyerek ona içki ısmarladı.

İçkiler geldi. Sohbet etmeye başladılar. Muhabbet güzel gitti. Gecenin geç saatlerinde, kapanış vaktinden az önce Corinne ona genç yaşta babasını kaybettiğini söyledi. Sonra, bu konuda hiç kimseyle konuşmayan Adam ona babasının ölüm hikâyesini ve dünyanın bunu umursamadığını anlattı.

Birbirlerine babalarının trajedileriyle bağlandılar ve böylece her şey başladı.

Evlendiklerinde 78. Eyaletler Arası Otoyol'da sessiz bir apartman dairesinde yaşadılar. Adam hâlâ bir kamu avukatı olarak insanlara yardım etmeye çalışıyordu. Corinne, New Jersey, Newark'ın en zorlu mahallelerinde öğretmenlik yapıyordu. Thomas doğduğunda düzgün bir eve taşınmanın zamanı gelmişti. Demek ki işler böyle yürüyordu. Adam nerede yaşadıklarını pek umursamıyordu. Seçtikleri evin ilkinden daha modern ya da daha klasik olması umurunda değildi. Corinne'in mutlu olmasını istiyordu; mükemmel bir adam olduğundan değil, pek önemsemediğinden. Böylece bariz nedenlerden ötürü yaşadıkları şehri Corinne seçmişti.

Belki Adam onu o zaman durdurmalıydı fakat genç bir adam

olarak buna gerek görmedi. Ayrıca karısının oturdukları evi seçmesine de izin verdi çünkü Corinne'in istediği buydu. Şehir. Ev. Garaj. Arabalar. Çocuklar.

Peki, Adam ne istemişti?

Bunu bilmiyordu fakat o ev –o mahalle– finansal bir gerginlik yaratmıştı. Sonunda daha yüksek kazanç için kamu avukatlığını bırakıp Bachmann Simpson Feagles hukuk firmasında işe başladı. Bu düzgün, asfalt kaplı yol onun gibi erkeklerin çok da istediği bir şey değildi: çocuklarını büyütmek için güvenli bir yer, dört yatak odalı güzel bir ev, iki arabalık bir garaj, araç yolunda bir basketbol potası, arka bahçeye bakan ahşap verandada bir gazlı ızgara.

Güzel, değil mi?

Tripp Evans buna "rüyayı yaşamak" demişti, özlem dolu bir halde. Amerikan rüyası. Corinne onunla aynı fikirdeydi.

Onunla kalmak zorunda değildin...

Ama tabii bu doğru değildi. Rüya kırılgan fakat paha biçilmez şeylerden oluşmuştur. Onu gelişigüzel bir şekilde yok edemezsiniz. Öylesine nankör, bencil ve sapkınsınız ki, ne kadar şanslı olduğunuzu anlayamıyorsunuz.

Adam kapıyı açıp mutfağa girdi. Amerikan Ev Ödevi'ne yenik düşen mutfak masası karman çormandı. Thomas'ın açık cebir kitabında bir problem vardı. y f(x) = 2x2 – 6x = 4 denklemiyle verilen f ikinci derece fonksiyonu kareye tamamlaması isteniyordu. Kitabın arasında iki numaralı bir kalem duruyordu. Beyaz-açık mavi kareli kâğıttan sayfalar her yere saçılmıştı. Sayfaların bir kısmı yere düşmüştü.

Adam eğildi, sayfaları topladı ve masanın üzerine koydu. Bir an ev ödevine baktı.

Yavaş adımlar at, diye hatırlattı kendine. Burada söz konusu olan sadece onun ve Corinne'in hayalleri değildi.

Altıncı Bölüm

Adam ve Ryan oraya vardıklarında, Thomas'ın oyunu yeni başlıyordu.

Ryan sessizce, "Sonra görüşürüz, baba," diyerek akranı çocuklarla takılmak ve canlı bir ebeveynle görülme riskine girmemek için hemen yanından ayrıldı. Adam sahanın sol tarafındaki deplasman bölümüne, diğer Cedarfield'lı ebeveynlerin olacağı yere yöneldi.

Metalik tribünler yoktu fakat bazı aileler oturmak için katlanır sandalyeler getirmişlerdi. Corinne'in minivanında da iç içe geçen dört katlanır sandalye vardı ve sandalyelerin her iki kolunda birer bardak tutucu (insanın bir sandalyede iki kap tutucuya ihtiyacı var mıydı gerçekten) ve güneşten korunmak için bir siperlik bulunuyordu. Çoğu zaman –o an olduğu gibi– Corinne ayakta durmayı tercih ederdi. Yanında duran Kristin Hoy, kolsuz bir bluz ve küçücük bir şort giymişti.

Adam, karısına doğru giderken birkaç anne babayı başıyla selamladı. Tripp Evans diğer babalarla birlikte köşede duruyordu.

Hepsinin kolları göğsünde kenetliydi ve güneş gözlükleri vardı. Seyirciden çok Gizli Servis'e benziyorlardı. Sağ tarafta Gaston, çalışanların geçmişini araştırmada uzmanlaşmış üst düzey bir kurumsal araştırma şirketi olan CBW Inc.'nin sahibi kuzeni Daz'le (evet, herkes ona öyle derdi) takılıyordu. Kuzen Daz aynı zamanda hiçbirinin sabıka kaydı veya ona benzer bir şey olmadığından emin olmak için ligdeki her koç hakkında daha az kapsamlı araştırmalar yapıyordu. Gaston görünüşte basit bu görev için lakros yönetim kurulunun bu pahalı şirketi kiralamasında ısrar etmişti. Halbuki bu iş internette çok daha ucuza yapılabilirdi. Aileler ne için vardı ki?

Adam'ın yaklaştığını fark eden Corinne, Kristin'den birkaç adım uzaklaştı. Adam yanına gidince, karısı kulağına panikle fısıldadı. "Thomas başlamıyor."

"Koç her zaman dönüşümlü olarak sırayı değiştiriyor," dedi Adam. "Ben olsam endişelenmezdim."

Ama Corinne endişelenirdi ve endişeleniyordu. "Onun yerine Pete Baime başladı." Pete, Gaston'ın oğluydu. Demek Gaston o yüzden sırıtıyordu. "Daha beyin sarsıntısını tam atlatmadı. Nasıl hemen dönebildi ki?"

"Onun doktoruna benziyor muyum, Corinne?"

"Hadi, Tony!" diye bağırdı bir kadın. "Engeli aş!"

Adam'a bağıranın Tony'nin annesi olduğunu söylemeye gerek yoktu. Bir ebeveyn kendi çocuğuna seslendiğinde, her zaman anlarsınız. Ebeveynlerin seslerinde hayal kırıklığının ve öfkenin o sert uğultusu vardır. Hiçbir ebeveyn sesinin öyle çıktığına inanmaz. Oysa hepsinin sesi öyle çıkar. Hepimiz bunu duyarız. Hepimiz bunu sadece diğer ebeveynlerin yaptığını, kendimizin ise sihirli bir şekilde buna bağışık olduğunu düşünürüz.

Adam'ın üniversitede öğrendiği eski bir Hırvat atasözü bu du-

ruma çok uygun: "Kambur, başkalarının kamburunu görür, asla kendininkini görmez."

Üç dakika geçti. Thomas hâlâ oyuna girmemişti. Adam, Corinne'e gizlice bir bakış attı. Karısının çenesi kasılmıştı. Uzaktaki kenar çizgisine, koça, sanki öfkesinin gücüyle Thomas'ı oyuna sokmasını istermiş gibi bakıyordu.

"Düzelecek."

"Şimdiye kadar hep oyundaydı. Sence ne oldu?"

"Bilmiyorum."

"Pete oynamamalı."

Adam yanıt vermeye gerek görmedi. Pete topu yakaladı ve akla gelebilecek en rutin oyunla bir takım arkadaşına fırlattı. Sahanın karşı tarafından, "Vay be, müthiş oyun, Pete!" diye bağırdı Gaston ve kuzeni Daz'e bir beşlik çaktı.

"Ne tür bir yetişkin erkek kendine Daz der?" diye mırıldandı Adam.

"Ne?"

"Yok bir şey."

Corinne altdudağını kemirdi. "Bir ya da iki dakika geç kaldık sanırım. Yani oyundan elli beş dakika önce buradaydık ama koç bir saat demişti."

"Sebebin bu olduğundan şüpheliyim."

"Evden daha erken çıkmalıydım."

Adam daha büyük sorunları olduğunu söylemek istedi ama belki o an için dikkatinin dağılması iyi olabilirdi. Diğer takım gol attı. Ebeveynler sızlandılar ve savunma oyuncularının bu gole sebep olacak ne hata yaptığını masaya yatırdılar.

Thomas sahaya koştu.

Adam, karısından dalga dalga gelen ferahlığı hissedebiliyordu. Corinne'in yüzü yumuşadı. Ona gülümsedi ve, "İş nasıldı?" diye sordu.

"Şimdi mi soruyorsun?"

"Üzgünüm. Nasıl olduğumu biliyorsun."

"Biliyorum."

"Beni bu yüzden seviyorsun sayılır."

"Sayılır."

"O ve popom için."

"Bak, şimdi konuşmaya başladın."

"Hâlâ harika bir popom var, değil mi?"

"Birinci sınıf, on numara, yüzde yüz dolgusuz, müthiş bir bonfile."

"Şey," dedi Corinne, çok az gösterdiği o sinsice gülüşüyle. "Tek bir dolgu olabilir."

Adam, karısının kendini bıraktığı ve hatta biraz müstehcen olduğu o çok nadir anları seviyordu. Bir an için yabancıyı unuttu. Çok kısa bir an, daha fazla değil. *Neden şimdi?* diye düşündü. Corinne yılda ancak iki ya da üç kez böyle yorumlar yapardı. Neden şimdi?

Tekrar ona baktı. Karısı, ona Kırk Yedinci Cadde'deki o yerden aldığı elmas düğme küpeleri takmıştı. Adam, onları on beşinci evlilik yıl dönümlerinde Bamboo House Çin restoranında ona vermişti. Asıl fikri onları bir şekilde fal kurabiyelerine saplamaktı –Corinne, fal kurabiyelerini yemeyi sevmese de açmayı severdi– fakat bu fikrini gerçekleştiremedi. Sonunda garson onları çelik kaplamalı bir tabakta getirdi. Aptalcaydı, klişeydi, orijinal değildi ama Corinne bunu çok sevdi. Haykırarak kollarını ona doladı ve öylesine sıktı ki, Adam dünyada hiçbir kadın bir erkeğe böyle sarılmış mıdır, merak etti.

Corinne şimdi onları sadece geceleri ve klorun aşındırmasından korktuğu için yüzerken çıkarıyordu. Diğer küpeleri, dolabındaki o küçük mücevher kutusunda el değmeden duruyordu; elmas

küpeler yerine onlardan birini takmak bir tür ihanet olacakmış gibi. Bu küpelerin onun için anlamı vardı. Bağlılık, sevgi ve onur anlamına geliyordu. Gerçekten bu gebelik numarası yapacak türden bir kadın mıydı?

Corinne'in gözleri sahadaydı. Top, Thomas'ın oynadığı hücumdaydı. Top ne zaman oğullarına yaklaşsa Adam, karısının gerildiğini hissedebiliyordu.

Sonra Thomas güzel bir oyun yaptı; topu bir savunmacının sopasından kurtarıp aldı ve kaleye yöneldi.

Aksi gibi davranırız ama sadece kendi çocuğumuzu izleriz. Adam daha yeni bir babayken ebeveynlerin bu odağını bir şekilde dokunaklı bulurdu. Bir oyuna, bir konsere veya herhangi bir yere giderdiniz ve elbette herkese, her şeye bakardınız fakat aslında sadece kendi çocuğunuzu görürdünüz. Diğer herkes ve her şey arka plandaki ses, görüntü haline gelirdi. Kendi çocuğunuza bakardınız ve çocuğunuzun, sadece sizin çocuğunuzun üzerinde bir spot ışığı varmış gibi hissederdiniz. Sahnenin, sahanın ya da bahçenin geri kalanı kararırdı ve siz, oğlu ona gülümsediğinde Adam'ın hissettiğiyle aynı sıcaklığı hissederdiniz. Başka ebeveynlerle ve çocuklarla dolu bir ortamda bile Adam her ebeveynin aynı şekilde hissettiğini, her ebeveynin kendi spot ışığının kendi çocuğuna yöneldiğini ve bunun bir şekilde rahatlatıcı olduğunu fark ederdi. Olması gereken buydu.

Şimdi ise çocuk odaklı olmak Adam'ı o kadar mutlu etmiyordu. Şimdi bu yoğun odağın sevgiden çok saplantı olduğunu hissediyordu. Bu tek mercekli düşüncenin sağlıksız, gerçek dışı ve hatta zarar verici olduğunu düşünüyordu.

Thomas hızlı hücumda koştu ve Paul Williams'a pas attı. Terry Zobel gol atmaya açıktı ancak topa vuramadan hakem düdük çaldı ve sarı bayrağı fırlattı. Thomas'ın takımında orta saha oyuncusu

olan Freddie Friednash bir dakikalık kesme cezasıyla oyundan uzaklaştırıldı. Köşedeki babalar grupça çok öfkelendiler. "Şaka mı yapıyorsun hakem?" "Kötü karar!" "Kör olmalısın!" "Bu saçmalık!" "İkisini de çıkar hakem!"

Koçlar da sahaya atıldılar. Hızlı bir tempoda koşan Freddie bile yavaşladı ve başını hakeme doğru salladı. Şikâyetler korosuna daha fazla ebeveyn katıldı; sürü psikolojisi harekete geçti.

"Kesme ihlalini gördün mü?" diye sordu Corinne.

"Oraya bakmıyordum."

Tripp'in karısı Becky Evans yanlarına gelip, "Merhaba, Adam. Merhaba, Corinne," dedi.

Ceza yüzünden top şimdi savunma sahasında, Thomas'tan çok uzaktaydı. O yüzden ikisi de ona bakıp gülümsemeye karşılık verdiler. Beş çocuk annesi Becky Evans olağanüstü neşeli, her zaman gülümseyen ve nazik konuşan bir kadındı. Adam, genelde bu tür insanlardan şüphe duyardı. Korunmasız anlarında o gülümseme azaldığında ya da ruhsuzlaştığında bu mutlu anneleri izlemeyi severdi ve çoğu zaman aradığını bulurdu. Fakat Becky için aynı şey geçerli değildi. Onu sürekli Dodge Durango marka arabasıyla ve ışıl ışıl gülümsemesiyle çocukları gezdirirken görürdünüz. Arka koltuk çocuklarla ve çocuk eşyalarıyla dolu olurdu ve anneliğe özgü düzende bu günlük vazifeler sonunda birçoğunu yıpratırken, Becky Evans sanki bununla besleniyor, daha da güç kazanıyordu.

"Merhaba, Becky," dedi Corinne.

"Oyun için harika bir hava, değil mi?"

"Kesinlikle öyle," dedi Adam.

Düdük yine çaldı; bu, konuk takımda yeni bir kesme ihlali çağrısıydı. Babalar yine çıldırdı, hatta küfretmeye başladılar. Adam, onların bu davranışlarına kaşlarını çattı ama sessiz kaldı. Bu onu sorunun bir parçası yapar mıydı? Yuhalayanların başında, hızla

gelişen savunma oyuncusu Eric'in babası olan ve Parsippany'de sigorta satıcısı olarak çalışan gözlüklü Cal Gottesman'in olduğunu görünce şaşırdı. Cal biraz didaktik ve sıkıcı olsa da, Adam onu her zaman yumuşak huylu ve iyi niyetli bulmuştu. Ama son zamanlarda Cal Gottesman'in davranışlarının oğlunun gelişimiyle doğru orantılı olarak tuhaflaştığını da fark etmişti. Eric son bir yılda on beş santim uzamıştı ve şimdi bir başlangıç savunmacısıydı. Üniversiteler onun çevresinde dolanıyordu ve daha önce kenar çizgisinde sessizce duran Cal, şimdi sık sık volta atıyor ve kendi kendine konuşuyordu.

Becky, Corinne'e yaklaştı. "Richard Fee'yi duydunuz mu?"

Richard Fee, takımın kalecisiydi.

"Boston Üniversitesi'ne söz vermiş."

"Ama o daha birinci sınıf öğrencisi," dedi Corinne.

"Biliyorum. Demek istediğim, acaba çekirdekten oyuncu seçmeye mi başlayacaklar?"

"Bu çok saçma. Onun ileride nasıl bir öğrenci olacağını nereden bilecekler? Daha liseye yeni başladı."

Becky ve Corinne konuşmaya devam etti fakat Adam, onları duymazdan geliyordu. Onu umursamıyor gibiydiler, o yüzden Adam bunu hanımları yalnız bırakmak ve belki biraz kendi kendine takılmak için işaret olarak aldı. Becky'yi yanağından öptü ve yürüdü. Becky ve Corinne birbirlerini çocukluklarından beri tanıyorlardı. İkisi de Cedarfield'da doğmuştu. Becky ilçeden hiç ayrılmamıştı.

Corinne o kadar şanslı olmamıştı.

Adam kendine biraz alan oluşturmak umuduyla annelerle köşedeki babalar arasındaki bir noktaya doğru ilerledi. Babalar grubuna baktı. Göz göze geldiği Tripp Evans, onu anlıyormuş gibi başını salladı. Muhtemelen Tripp de kalabalığı istemiyordu ama

kalabalığı çeken bir adamdı. *Yerel şöhret,* diye düşündü Adam. Şimdi bununla baş et.

İlk çeyreği sona erdiren düdük çaldığında, tekrar karısına baktı. Corinne, Becky'yle sohbet ediyordu; iki kadın da neşeliydi. Bir anlığına Adam ona kaybolmuş ve korkmuş bir halde baktı. Corinne'i çok iyi tanıyordu. Onun hakkında her şeyi biliyordu ve onu çok iyi tanıdığından, çelişkili bir biçimde, yabancının söylediklerinin gerçeğin yankısı olduğunu biliyordu.

Ailemizi korumak için ne yapacağız?

Düdük sesi duyuldu ve oyuncular sahaya çıktı. Şimdi her ebeveyn çocuğunun hâlâ oyunda olup olmadığını kontrol ediyordu. Thomas oyundaydı. Becky konuşmaya devam ediyordu. Sessizleşen Corinne başını sallıyordu fakat Thomas'a odaklanmıştı. Corinne odaklanmakta iyiydi. Aslında Adam, karısının bu özelliğini severdi. Corinne hayattan ne istediğini bilirdi ve ona ulaşmaya yardımcı olacak hedeflere odaklanabilirdi. Tanıştıklarında Adam'ın belirsiz gelecek planları vardı –yetersiz hizmet alanlarla ve ezilenlerle çalışmakla ilgili bir şey– ama nerede yaşamak istediği, nasıl bir yaşam sürmek istediği, o yaşamı ya da o çekirdek aileyi nasıl şekillendireceğine dair detaylara sahip değildi. Onun için her şey uçsuz bucaksız ve bulanıktı. Ve tam tersine, burada ikisinin de ne yapması gerektiğini tam olarak bilen bu muhteşem, güzel ve zeki kadın vardı.

Bu teslimiyette bir özgürlük vardı.

İşte Adam onu hayatta bu noktaya getiren kararları (ya da kararsızlıkları) düşünürken, Thomas kalenin arkasındaki topu aldı, ortaya pas verecekmiş gibi yaptı, sağa doğru gitti, sopasını arkaya çevirdi, alçaktan ve köşeden çok güzel bir vuruş yaptı.

Gol.

Babalar ve anneler tezahürat yaptı. Thomas'ın takım arkadaş-

ları yanına gidip kaskına iyi huylu bir şekilde vurarak onu kutladılar. Şu eski özdeyişe uyan Thomas soğukkanlılığını korudu: "Daha önce aynı noktaya gelmiş gibi davranın." Ama o mesafeden bile, maskesinin, hatta ağız koruyucusunun ardında bile Adam, Thomas'ın, büyük oğlunun gülümsediğini, mutlu olduğunu ve bir baba olarak ilk ve en önemli vazifesinin o çocuğu ve erkek kardeşini hep gülümsetmek, mutlu etmek ve korumak olduğunu biliyordu.

Oğullarının mutluluğunu ve güvenliğini korumak için ne yapacaktı?

Her şeyi.

Ama her şey yaptıklarınızla veya feda ettiklerinizle ilgili değildi, değil mi? Hayat aynı zamanda şanstan, rastlantılardan, kaostan ibaretti. O yüzden çocuklarını korumak için her şeyi yapabilirdi ve yapacaktı. Fakat bir şekilde biliyordu –mutlak bir kesinlikle biliyordu– yapacakları yeterli olmayacaktı; şansın, rastlantıların ve kaosun başka planları vardı; mutluluk ve güvenlik sakin bahar havasında sona erecekti.

Yedinci Bölüm

Thomas maçın bitmesine yirmi saniyeden az bir süre kala ikinci golünü –oyunu kazandıran gol!– attı.

Bu, Adam'ın aşırı şiddetli sporlar dünyasıyla ilgili şüpheciliğindeki ikiyüzlülüktü: Her şeye rağmen, Thomas o son golü attığında Adam havaya sıçradı, yumruğunu sıktı ve, "Evet!" diye bağırdı. Hoşuna gitse de gitmese de saf, katıksız bir mutluluk duydu. İyi yanı, bunun Adam'ın kendisiyle hiçbir alakası olmadığını, mutluluğunun oğlunun daha da mutlu olduğunu bilmekten kaynaklandığını ve bir ebeveynin kendi çocuğu için bu şekilde hissetmesinin doğal ve sağlıklı olduğunu söyledi. Kendine, çocuklarının sırtından geçinen ya da lakrosu daha iyi bir üniversiteye giriş bileti olarak gören ebeveynlerden biri olmadığını hatırlattı. O, bu spordan bir tek sebepten ötürü zevk alıyordu: Oğulları oynamayı seviyordu.

Ama ebeveynlerin hepsi kendine birçok şey söyler. Hırvat kamburu, öyle değil mi?

Oyun sona erdiğinde Corinne, Ryan'ı kendi arabasıyla eve gö-

türdü. Akşam yemeğini hazırlayacaktı. Adam, Thomas'ı Cedarfield Lisesi otoparkında bekledi. Onu oyundan hemen sonra eve götürmek elbette çok daha kolay olurdu ancak sigorta kararları nedeniyle çocukların takım otobüsüne binmesiyle ilgili kurallar vardı. O yüzden Adam, bir grup diğer ebeveynle birlikte otobüsü Cedarfield'a kadar takip etti ve oğullarının araçtan inmesini bekledi. Arabasından indi ve okulun arka girişine doğru gitti.

"Selam, Adam."

Cal Gottesman ona doğru yürüdü. Adam da ona selam verdi. İki baba el sıkıştı.

"Harika bir galibiyet," dedi Cal.

"Evet, gerçekten öyle."

"Thomas mükemmel bir oyun çıkardı."

"Eric de öyle."

Cal'ın gözlükleri hiçbir zaman yüzüne tam oturmazdı. Sürekli burnundan aşağı kayardı ve Cal işaretparmağıyla onları tekrar yukarı itmek zorunda kalırdı. Oysa gözlükler anında tekrar burun aşağı inişine başlardı. "Sen, şey, dikkatin dağınık gibiydi."

"Pardon?"

"Oyunda," dedi Cal. Her şeyin kulağa bir inilti gibi geldiği o seslerden birine sahipti. "Sen, bilmiyorum, sıkkın görünüyordun."

"Öyle mi?"

"Evet." Gözlükleri burnundan yukarı itti. "Sendeki tiksinti dolu bakışı fark etmemem mümkün olmadı."

"Neden bahsettiğinden emin..."

"Ben hakemlere haddini bildirirken."

Haddini bildirmek, diye düşündü Adam. Ama o konuya girmek istemedi. "Fark etmedim bile."

"Etmeliydin. Thomas topu X'e götürdüğünde hakem çapraz kontrol cezası verecekti."

Adam suratını buruşturdu. "Takip etmiyorum."

"Hakemlere kasıtlı olarak sataşıyorum," dedi Cal, komplocu bir tonla. "Bunu takdir etmelisin. Bu akşam oğluna fayda sağladı."

"Doğru," dedi Adam. Bu adam kimdi de ona böyle yaklaşıyordu? "O halde neden sezon başında o sporculuktan feragat anlaşmasını imzalıyoruz?"

"Hangi anlaşma?"

"Herhangi bir oyuncuyu, koçu veya hakemi sözlü olarak taciz etmeyeceğimize dair söz verdiğimiz anlaşma," dedi Adam.

"Saflık yapıyorsun," dedi Cal. "Sen Moskowitz'in kim olduğunu biliyor musun?"

"Spenser Place'de mi yaşıyor? Ticari ilişkiler mi?"

"Hayır, hayır," dedi Cal sabırsızca bir çıkışla. "Chicago Üniversitesi'nde Profesör Tobias Moskowitz."

"Ah, hayır."

"Yüzde elli yedi."

"Ne?"

"Spor etkinliklerinin yüzde elli yedisini ev sahibi takımlar kazanıyor. Buna ev sahibi olma avantajı diyoruz."

"Yani?"

"Yani ev sahibi olma avantajı gerçek. Mevcut. Tüm spor dallarında, tüm zaman dilimlerinde, tüm coğrafyalarda var. Profesör Moskowitz bunun son derece istikrarlı olduğunu belirtmiş."

Adam tekrar, "Yani?" diye sordu.

"Şimdi, muhtemelen bu avantajı açıklamak için verilen normal nedenlerin çoğunu duymuşsundur. Seyahat yorgunluğu; konuk takım otobüse veya uçağa veya elinde ne varsa ona binmek zorundadır ya da belki oyun sahasına aşinalığın da bir avantaj olduğunu duymuşsundur. Bir de bazı takımlar soğuk veya sıcak havaya alışıktır..."

"Biz komşu ilçelerde yaşıyoruz," dedi Adam.

"Doğru, kesinlikle, bu da benim fikrimi güçlendiriyor."

Adam havasında değildi. Thomas nerede kalmıştı?

"O halde," diye devam etti Cal, "sence Moskowitz neyi keşfetti?"

"Pardon?"

"Sence ev sahibi olma avantajı neyi açıklar?"

"Bilmiyorum," dedi Adam. "Kalabalığın desteği belki."

Cal Gottesman'in bu cevaptan hoşlandığı belliydi. "Evet ve hayır."

Adam içini çekmemeye çalıştı.

"Profesör Moskowitz ve onun gibi diğerleri ev sahibi olma avantajı üzerine araştırmalar yaptılar. Seyahat yorgunluğu gibi şeylerin birer faktör olmadığını söylemiyorlar, ancak bu teorileri destekleyen neredeyse hiçbir veri yok, sadece bazı anekdotlara dayalı kanıtlar. Hayır, gerçek şu ki, ev sahibi olma avantajının sadece bir nedeni somut, kesin verilerle destekleniyor." Cal, Adam *bir* kelimesinin anlamını bilmiyormuş gibi işaretparmağını havaya kaldırdı. Sonra, söylediğinin güç algılanması ihtimaline karşı, "Sadece bir," dedi.

"Neymiş o?"

Cal elini yumruk yaptı. "Hakemin taraf tutması. İşte bu. Hakem kararlarının çoğu ev sahibi takımın lehinedir."

"Yani hakemlerin şike yaptıklarını söylüyorsun, öyle mi?"

"Hayır, hayır. İşte, araştırmanın kilit noktası bu. Hakemler ev sahibi takımı kasıtlı olarak kayırmıyorlar. Taraflılık tamamen kasıtsız. Bilinçli değil. Her şey sosyal mutabakatla ilgili. Kısacası, hepimiz sevilmek isteriz. Hakemler de tüm insanlar gibi sosyal varlıklar ve kalabalığın duygularını benimsiyorlar. Bir hakem, bilinçsizce arada bir kalabalığı mutlu edecek bir karar verir. Hiç

basketbol maçı izledin mi? Bütün koçlar hakemlere çalışırlar çünkü insan doğasını herkesten daha iyi anlarlar. Anlıyor musun?"

Adam başını yavaşça salladı. "Anlıyorum."

"İşte böyle, Adam." Cal ellerini iki yana açtı. "Özetle ev sahibi olma avantajı bu, insanın uyumlu olma ve sevilme arzusu."

"Ve bu yüzden hakemlere bağırıyorsun..."

Cal, onun sözünü keserek, "Deplasman maçlarında," dedi. "Yani, evdeyken avantajımızı korumalıyız. Ama deplasman maçlarında, bilimsel olarak konuşursak, denge için kesinlikle buna ihtiyacın var. Sessiz kalmak sana zarar verebilir."

Adam bakışlarını ondan çevirdi.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey."

"Hayır, duymak istiyorum. Sen avukatsın, değil mi? Çekişmeli bir meslekte çalışıyorsun."

"Öyle."

"Yani?"

"Bir şey yok. Ne demek istediğini anladım."

"Ama bana katılmıyorsun."

"Gerçekten bu konuya girmek istemiyorum."

"Ama veriler gayet açık."

"Doğru."

"Peki, sorunun ne?"

Adam bir an duraksadı. Sonra, *neden olmasın,* diye düşündü. "Bu sadece bir oyun, Cal. Ev sahibi olma avantajı da bunun bir parçası. Bu yüzden oyunların yarısını evde, yarısını deplasmanda oynuyoruz. Böylece olay dengeleniyor. Fikrimce –ve bu sadece benim fikrim– kötü davranışı haklı çıkarıyorsun. Akışına bırak, kötü kararları ve her şeyi. Bu, çocuklar için hakemlere bağırmaktan daha iyi bir örnek olur. Yılda fazladan bir veya iki oyun kay-

bedersek, ki bundan şüpheliyim, sence bu edep ve haysiyet için ödenen küçük bir bedel olmaz mı?"

Thomas soyunma odasından çıktığında, Cal Gottesman karşı atak yapmaya hazırlanıyordu. Adam elini kaldırıp, "Önemli değil, Cal," dedi, "sadece benim fikrim. Özür dilerim, tamam mı?"

Adam aceleyle arabaya döndü ve oğlunun sahayı geçişini izledi. Kazanmaktan ötürü kendinizi iyi hissettiğinizde belli bir yürüyüş tarzı vardır. Thomas daha dik yürüyordu, adımlarında bir canlılık, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. Adam, oğlunun arabaya binene kadar mutluluğunu dışarı yansıtmak istemediğini biliyordu. Birkaç arkadaşa el salladı; zaten her zaman politikacıydı. Ryan daha sessizdi ama Thomas kente belediye başkanı olabilirdi.

Lakros çantasını arka koltuğa attı. Fazlasıyla ter çeken koruyucu pedlerden gelen kötü koku saldırısına başladı. Adam camları açtı. Bu biraz işe yaradı ama sıcak havada oynanan oyundan sonra yeterli olmadı.

Thomas yüzünün neşeyle aydınlanmasına izin vermeden önce bir blok kadar uzaklaşmayı bekledi. "İlk golü gördün mü?"

Adam sırıttı. "Çok iyiydi."

"Evet. Ama ikinci golde solumu kullandım."

"Güzel bir hareketti. Hem de oyunu kazandıran goldü."

Bir süre bu şekilde devam ettiler. Bazıları bunun övünmek olduğunu düşünebilir. Aslında tam tersiydi. Takım arkadaşlarının ve koçlarının yanında Thomas mütevazı ve yüce gönüllüydü. Hep bir başkasını överdi –pas veren çocuğu, topu ele geçiren çocuğu– ve sahada ne zaman ilgi odağı olsa utanıp mahcup olurdu.

Ancak ailesinin yanındayken rahat edip açılırdı. Oyunla ilgili ayrıntılara girmeyi severdi; sadece kendi golleri hakkında değil, oyunun tamamı hakkında; diğer çocuklar ne demiş, kim iyi oyna-

mış, kim iyi oynamamış. Ev bunun için güvenli bir sığınaktı, eğer isterseniz dürüstlüğün ailevi kozasıydı. Kulağa klişe gelse de aile böyle olmalıydı. Thomas'ın övüngen ya da sahtekâr gibi algılanacak diye endişelenmesine gerek yoktu. Özgürce konuşurdu.

Thomas kapıdan içeri girince Corinne, "Eve döndü!" diye bağırdı. Thomas lakros çantasını omzundan çıkarıp çamaşır odasına bıraktı. Annesi onu kucakladı.

"Harika oyundu, tatlım."

"Teşekkürler."

Ryan, ağabeyini kutlamak için ona yumruk çaktı.

"Akşam yemeğinde ne var?" diye sordu Thomas.

"Izgarada marine edilmiş biftek var."

"Ah, güzel."

Biftek Thomas'ın favorisiydi. Havayı bozmak istemeyen Adam, görev icabı karısını öptü. Hepsi elini yüzünü yıkadı. Masayı Ryan hazırladı. Bu, Thomas'ın toplaması gerektiği anlamına geliyordu. Herkese su dolduruldu. Corinne yetişkinler için iki kadeh şarap koymuştu. Yemeği masaya getirdi. Herkes tabağını alıp kendi servisini yaptı.

Şaşırtıcı şekilde sıradan ama sevgi dolu bir aile yemeği olsa da, Adam masanın altında saatli bomba varmış gibi hissediyordu. Artık her şey an meselesiydi. Yemek sona erecekti ve çocuklar ya ödev yapacaklardı, ya televizyon izleyeceklerdi, ya bilgisayarda takılacaklardı ya da video oyunu oynayacaklardı. Adam, Thomas ve Ryan yatana kadar bekleyecek miydi? Büyük ihtimalle. Fakat son bir-iki yıldır o veya Corinne Thomas'tan önce uyuyakalıyordu. Bu yüzden öğrendikleri hakkında karısıyla yüzleşmeden önce Thomas'ın odasına gidip kapısını kapatmasını sağlamak zorunda kalacaktı.

Tik tak, tik tak, tik tak...

Yemeğin çoğunda Thomas ilgi odağı oldu. Ryan dalgın bir halde dinledi. Corinne, Atlantic City'de bir öğretmenin nasıl sarhoş olduğunu ve kumarhanede kustuğunu anlattı. Bu hikâye çocukların hoşuna gitti.

"Hiç para kazandın mı?" diye sordu Thomas.

"Ben asla kumar oynamam," dedi Corinne, annelere özgü bir tavırla, "ve siz de oynamamalısınız."

Çocuklar gözlerini devirdiler.

"Ben ciddiyim. Korkunç bir alışkanlık."

Bu sefer çocuklar başlarını iki yana salladılar.

"Ne?"

"Bazen çok sıkıcısın," dedi Thomas.

"Değilim."

"Hep hayat dersleri," dedi Ryan kahkaha atarak. "Kes artık şunu."

Corinne yardım için kocasına baktı. "Oğullarını duyuyor musun?"

Adam sadece omuz silkti. Konu değişti. Ama ne konuşulduğunu hatırlamıyordu. Odaklanmakta zorlanıyordu. Kendi hayatının film montajını izler gibiydi. Onun ve Corinne'in kurduğu mutlu aile akşam yemeği yiyor ve birbirlerinin varlığından hoşlanıyor. Neredeyse kameranın masanın etrafında döndüğünü, herkesin yüzünü, sırtını çektiğini görebiliyordu. Öylesine günlük, sıradan ve kusursuzdu ki.

Tik tak, tik tak, tik tak...

Yarım saat sonra mutfak temizlenmişti. Çocuklar yukarı çıktılar. Onlar gözden kaybolur kaybolmaz, Corinne'in yüzündeki gülümseme yok oldu. Adam'a döndü.

"Sorun nedir?"

Düşününce inanılmazdı. Corinne'le on sekiz yıl birlikte yaşamıştı. Onun her türlü ruh halini görmüştü, her duygusunu yaşamıştı.

Ona ne zaman yaklaşacağını, ne zaman ondan uzak duracağını, ne zaman kucaklanmaya, ne zaman güzel bir söze ihtiyacı olduğunu bilirdi. Cümlelerini ve hatta düşüncelerini tamamlayacak kadar iyi tanırdı onu. Hakkında her şeyi bilirdi.

Hiç sürpriz olmadı, diye düşündü. Onu yabancının iddia ettiği şeyin mümkün olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu.

Fakat bunu anlayamamıştı. Corinne de onu okuyabiliyordu; ne kadar saklamaya çalışsa da ciddi bir şeyin onu üzdüğünü, bunun normal bir şey olmadığını, büyük bir şey ve belki hayatlarını değiştirebilecek bir şey olduğunu anlıyordu ve Adam bunu fark edememişti.

Corinne öylece durdu ve tokadın gelmesini bekledi. Adam da o tokadı attı.

"Hamileliğin yalan mıydı?"

Sekizinci Bölüm

Yabancı, Cleveland'in hemen dışındaki Ohio, Beachwood'daki Red Lobster'da köşedeki bir masada oturuyordu.

Red Lobster'ın "özel kokteyli" olan mango *mai tai*sini yudumluyordu. Sarmısaklı karidesleri donmaya başlamıştı. Garson iki kez önünden tabağı almayı denemişti fakat yabancı onu kovmuştu. Ingrid karşısında oturuyordu. İçini çekip saatine baktı.

"Bu en uzun öğle yemeği olmalı."

Yabancı başını salladı. "Neredeyse iki saat."

Bir masada üçüncü "özel kokteyllerini" içen dört kadını izliyorlardı ve saat henüz iki buçuk olmamıştı. Kadınlardan ikisi, çevresi neredeyse bir rögar kapağı kadar olan bir tabakta servis edilen ve çeşitli yiyeceklerden oluşan Crabfest yemişti. Üçüncü kadın karidesli erişte Alfredo siparişi vermişti. Pembe rujlu dudaklarının köşelerinde krema sosu vardı.

Orada olmalarının sebebi, dördüncü kadın Heidi Dann'dı. Heidi, odun ateşinde pişmiş somon balığı sipariş etmişti. Kırk dokuz ya-

şındaydı, iriyarıydı ve yaşam doluydu, saman gibi saçları vardı. Kaplan desenli ve göğüs dekolteli bir bluz giymişti. Heidi'nin gürültülü ama ahenkli bir kahkahası vardı. Yabancı, son iki saattir onu dinliyordu. Bu seste büyüleyici bir şey vardı.

"Onu sevmeye başladım," dedi yabancı.

"Ben de." Ingrid sarı saçlarını iki eliyle geriye çekerek hayali bir atkuyruğu oluşturdu ve sonra serbest bıraktı. Bunu çok sık yapardı. Sürekli yüzünün önüne dökülen uzun, çok düz saçları vardı. "Orada hayatın mutlak bir tadı var, biliyor musun?"

Yabancı, Ingrid'in ne kastettiğini kesinlikle biliyordu.

"Sonuçta," dedi Ingrid, "ona iyilik yapıyoruz."

Savunma buydu. Yabancı buna katılıyordu. Eğer temel çürükse bütün evi yıkmak gerekir. Onu bir kat boya ve birkaç kalasla tamir edemezsiniz. Yabancı bunu biliyordu. Anlıyordu. Yaşamıştı.

Buna inanıyordu.

Ancak bu, patlayıcılarla uğraşan kişi olmaktan zevk aldığı anlamına gelmiyordu. Olaya böyle bakıyordu. O, temeli çürüyen evi havaya uçuran kişiydi fakat evin nasıl inşa edildiğini ya da yeniden inşa edilip edilmediğini görmek için orada çakılı kalmıyordu.

Ev patladığında, içinde birinin kalmadığından emin olmak için bile orada kalmıyordu.

Garson kız gelip bayanlara hesabı verdi. Herkes cüzdanlarını açtı ve para çıkardı. Karidesli erişte yiyen kadın hesabı dikkatli bir şekilde bölüştürdü. Crabfest yiyen iki kadın banknotları teker teker çıkardı. Sonra her biri bozuk para cüzdanlarını paslanmış birer bekâret kemeriymiş gibi açtı.

Heidi sadece yirmi dolar verdi.

Bunu yapma şekliyle ilgili bir şey –özenle ve kolayca– yabancıya dokundu. Dann Ailesi'nin maddi durumunun iyi olduğunu tahmin ediyordu ama bugünün dünyasında bunu kim bilebilirdi ki? Heidi ve kocası Marty yirmi yıllık evliydiler. Üç çocukları vardı. En

büyük kızları Kimberly, Manhattan NYU'da birinci sınıf öğrencisiydi. İki oğulları, Charlie ve John, hâlâ lisedeydi. Heidi, University Heights'taki Macy's'de çeşitli makyaj ürünleri tezgâhlarında çalışıyordu. Marty Dann, Glenwillow'daki TTI Zemin Bakımı'nda satış ve pazarlama başkan yardımcısıydı. TTI tamamen elektrikli süpürgelerle ilgiliydi. Hoover, Oreck, Royal ve Marty'nin son on bir yıldır çalıştığı bölüm Dirt Devil onlarındı. Marty işi için çok fazla seyahat ediyor, en çok da Bentonville ve Arkansas'a gidiyordu çünkü Walmart'ın genel merkezi buradaydı.

Ingrid, yabancının yüzünü inceliyordu. "Eğer istersen bu işi kendim halledebilirim."

Yabancı başını iki yana salladı. Bu, onun işiydi. Ingrid oradaydı çünkü yabancının bir kadına yaklaşması gerekecekti ve bu bazen tuhaf görünüyordu. Kadın ve erkek bir çiftin birine yaklaşması? Sıkıntı yok. Bir erkeğin, mesela bir barda ya da Amerikan Lejyon Salonu'nda başka bir erkeğe yaklaşması? Yine sıkıntı yok. Ama yirmi yedi yaşında bir erkek, mesela Red Lobster'da kırk dokuz yaşında bir kadına yaklaşırsa?

Bu alengirli olabilir.

Ingrid hesabı ödemişti, o yüzden hızlı hareket ettiler. Heidi oraya gri renkli, Nissan Sentra marka arabasıyla tek başına gelmişti. Yabancı ve Ingrid, kiralık araçlarını onun iki araba uzağına park etmişti. Anahtar ellerinde, arabanın yanında beklediler. Binip gitmek üzerelermiş gibi davranmaya hazırdılar.

Dikkati üzerlerine çekmek istemiyorlardı.

Beş dakika sonra dört kadın restorandan çıktı. Yabancı ve Ingrid, Heidi'nin arabasına tek başına gelmesini umuyorlardı ama bunu kesin olarak bilmeleri mümkün değildi. Arkadaşlarından biri kadına arabaya kadar eşlik edebilirdi; bu durumda onu evine kadar takip etmek zorunda kalacaklardı veya onunla orada yüz-

leşeceklerdi (bir kurbanla kendi mülkünde yüzleşmek asla iyi bir fikir değildi. Bu, kurbanı daha savunmacı kılardı) ya da yeniden dışarı çıkana kadar onu bekleyeceklerdi.

Kadınların hepsi kucaklaşarak birbirlerine veda ettiler. Yabancı, Heidi'nin güzel sarılan biri olduğunu görebiliyordu. Kadın, karşısındakini candan kucaklıyordu. Birine sarılırken gözlerini yumuyordu ve karşı taraf da yumuyordu. O tür bir kucaklaşmaydı.

Diğer üç kadın aksi yöne gitti. İşte bu harikaydı.

Heidi arabasına doğru yürümeye başladı. Kapri pantolon giymişti. İçkilerden sonra yüksek topuklu ayakkabılarıyla hafifçe yalpalıyordu ama alışılmış özgüveniyle bunun üstesinden geldi. Gülümsüyordu. Ingrid hazır olması için yabancıya başını salladı. İkisi de zararsız görünmek için elinden geleni yaptı.

"Heidi Dann?"

Yabancı, yüz ifadesinin dostça, en kötü ihtimalle nötr olmasına çalıştı. Heidi dönüp onun gözlerine baktı. Gülümsemesi soldu.

Biliyordu.

Yabancı şaşırmadı. Yabancı seslendiğinde, inkâr etmek çok işe yarasa da birçoğu bir şekilde bilirdi. Fakat yabancı, kadındaki gücü ve zekâyı hissetti. Heidi, onun söylemek üzere olduğu şeyin her şeyi değiştireceğini şimdiden biliyordu.

"Evet?"

"TatlıBebeğiniBul.com diye bir internet sitesi var," dedi yabancı.

Doğrudan konuya girmesi gerektiğini öğrenmişti. Kurbana konuşmak için zamanı olup olmadığını, oturmak isteyip istemediğini ya da sessiz bir yere gitmeyi arzu edip etmediğini sormazdı. Doğrudan eyleme geçerdi.

"Efendim?"

"Modern bir çevrimiçi arkadaş bulma hizmeti gibi görünüyor.

Ama öyle değil. Erkekler –harcayabileceği gelire sahip olduğu varsayılan zengin erkekler– şeker bebeklerle tanışmak için kaydoluyorlar. Hiç duymuş muydunuz?"

Heidi bir an ona baktı. Sonra bakışlarını Ingrid'e çevirdi. Ingrid rahatlatıcı bir şekilde gülümsemeye çalıştı.

"Siz ikiniz kimsiniz?"

"Bu önemli değil," dedi yabancı.

Bazı insanlar ona karşı mücadele ederdi. Diğerleri bunu olayın bütününde alakasız bir zaman kaybı olarak görürdü. Heidi ikinci gruptaydı. "Hayır, hiç duymadım. Anladığım kadarıyla evli insanların eşlerini aldatmak için kullandıkları o sitelerden biri."

Yabancı kafasıyla bir evet-hayır hareketi yaptı ve, "Tam olarak değil," dedi. "Bu site daha çok ticari bir işlem gereksinimini karşılıyor, ne demek istediğimi anlıyorsanız eğer."

"Ne demek istediğinizi hiç anlamıyorum," dedi Heidi.

"Fırsatınız olduğunda sitede yazanları okumalısınız. Site, her ilişkinin aslında nasıl bir alışveriş olduğunu, sizden ne beklendiğini ve sevgilinizden ne beklendiğini bilmek için rollerinizi tanımlamanın ne kadar önemli olduğunu anlatıyor."

Heidi'nin yüzünün rengi soluyordu. "Sevgili mi?"

"Aynen şu şekilde işliyor," diye devam etti yabancı. "Bir adam oturum açıyor. Genelde çok daha genç olan kadınların listesini gözden geçiriyor. Hoşlandığı birini buluyor. Kadın kabul ederse pazarlığa başlıyorlar."

"Pazarlık mı?"

"Adam şeker bebek dediğimiz şeyi arıyor. Sitede adamın kadını akşam yemeğine çıkarabileceğinden ya da kadının adama bir iş konferansında eşlik edebileceğinden, bu tür şeylerden bahsediliyor."

"Ama gerçekte olan şey bu değil," dedi Heidi.

"Hayır," dedi yabancı. "Olan şey bu değil."

Heidi derin bir nefes verdi. Ellerini kalçalarına koydu. "Devam edin."

"Dolayısıyla pazarlık yapıyorlar."

"Zengin adam ve şeker bebeği."

"Evet. Site kıza her türlü saçmalığı anlatıyor. Her şeyin nasıl tanımlandığını. Biriyle bu şekilde flört etmenin oyun oynamak olmadığını. Adamların nasıl zengin ve kültürlü olduklarını, ona iyi davranacaklarını, hediyeler alacaklarını ve onu denizaşırı egzotik yerlere götüreceklerini anlatıyor."

Heidi başını iki yana salladı. "Kızlar gerçekten bunlara tav oluyorlar mı?"

"Belki bir kısmı. Ama birçoğunun tav olduğundan şüpheliyim. Çoğu sonucu anlıyor."

Heidi yabancının ziyaretini, bu haberi bekliyormuş gibiydi. O anda sakindi ama yine de yabancı onun uğradığı yıkımı hissedebiliyordu. "Yani pazarlık mı ediyorlar?" diye sordu.

"Aynen. Sonunda bir anlaşmaya varıyorlar. Çevrimiçi bir sözleşmede her şey tek tek açıklanıyor. Bir örnekte, genç kadın adamla ayda beş kez birlikte olmayı kabul ediyor. Haftanın olası günlerini belirliyorlar. Adam sekiz yüz dolar teklif ediyor."

"Bir gün için mi?"

"Bir ay için."

"Ucuz."

"Pazarlık öyle başlıyor. Ama kız iki bin dolarla karşılık veriyor. Bir aşağı bir yukarı devam ediyorlar."

"Bir anlaşmaya varıyorlar mı?" diye sordu Heidi.

Gözleri dolmuştu.

Yabancı başını salladı. "Bu örnekte bir ay için bin iki yüz dolara anlaşıyorlar."

"Yılda on dört bin dört yüz dolar eder," dedi Heidi, kederli bir gülümsemeyle. "Matematiğim iyidir."

"Doğru."

"Peki, kız," dedi Heidi, "adama kendisiyle ilgili ne anlatıyor? Durun, söylemeyin. Üniversite öğrencisi olduğunu ve okul ücreti için yardıma ihtiyacı olduğunu söylüyor."

"Bu örnekte, evet."

"Iyy," dedi Heidi.

"Ve bu örnekte," diye devam etti yabancı, "kız doğruyu söylüyor."

"Öğrenci mi?" Heidi başını iki yana salladı. "Korkunç."

"Ama bu örnekteki kız orada durmuyor," dedi yabancı. "Başka yaşlı ve zengin sevgililerle haftanın farklı günlerini ayarlıyor."

"Oh, bu iğrenç."

"Böylece bir adamla hep salı günleri birlikte oluyor. Diğeriyle perşembe günleri. Bir başkası hafta sonlarını alıyor."

"Toplanıyor. Para yani."

"Öyle."

"Zührevi hastalıklardan bahsetmiyorum bile," dedi Heidi.

"O konuda yorum yapamam."

"Nasıl yani?"

"Yani prezervatif kullanıp kullanmadığını bilmiyoruz. Elimizde tıbbi kayıtları yok. Onca erkekle ne yaptığını bile kesin olarak bilmiyoruz."

"İskambil oynadığından şüpheliyim."

"Ondan ben de şüpheliyim."

"Neden bana bunu anlatıyorsunuz?"

Yabancı, Ingrid'e baktı. Ingrid ilk kez konuştu. "Çünkü bilmeyi hak ediyorsunuz."

"O kadar mı?"

"Size o kadarını söyleyebiliriz, evet," dedi yabancı.

"Yirmi yıl." Heidi başını iki yana salladı ve gözyaşlarını tuttu. "Alçak herif."

"Pardon?"

"Marty. O alçak herif."

"Oh, Marty'den bahsetmiyoruz," dedi yabancı.

O anda Heidi ilk kez afalladı. "Ne? O zaman kim?"

"Kızınız Kimberly'den söz ediyoruz."

Dokuzuncu Bölüm

Corinne tokadı yedi, arkaya doğru sendeledi, ayakta kalakaldı.

"Sen neden söz ediyorsun?"

"Bu kısmı geçebilir miyiz?" diye sordu Adam.

"Neyi?"

"Neden söz ettiğimi bilmiyormuşsun gibi davrandığın kısmı. İnkârları geçelim, tamam mı? Hamileliği uydurduğunu biliyorum."

Corinne kendini toplamaya, yavaş yavaş kendine gelmeye çalıştı. "Madem biliyorsun, neden soruyorsun?"

"Peki ya çocuklar?"

Bu, Corinne'in kafasını karıştırdı. "Ne olmuş çocuklara?"

"Benden mi?"

Corinne'in gözleri kocaman açıldı. "Sen aklını mı kaçırdın?"

"Hamileliği uydurdun. Başka neler yapabileceğini kim bilebilir ki?"

Corinne ayakta öylece durdu.

"Evet?"

"Tanrım, Adam, bir bak onlara."

Adam bir şey söylemedi.

"Elbette senden."

"Testler var biliyorsun. DNA. Tanrı aşkına, onları Walgreens'ten satın alabiliyorsun."

"Al o zaman," diyerek parladı Corinne. "O çocuklar senin. Bunu biliyorsun."

Mutfak masasının birer ucunda ayakta duruyorlardı. O anda bile, öfkesinin ve kafa karışıklığının ortasında bile Adam, onun ne kadar güzel olduğunu görmekten alamıyordu kendini. Corinne'in, kendisini isteyen onca erkeğin içinden onu seçtiğine inanamıyordu. Corinne, erkeklerin evlenmeyi istediği kızdı. Gençken erkeklerin kadınlara öyle aptalca bir bakış açısı vardı. Kadınları iki ayrı kampa ayırırlardı. Birinci kamp erkeklere şehvet dolu geceleri ve havadaki bacakları, ikinci kamp ise mehtapta yürüyüşleri, gökkubbeyi ve evlilik yeminlerini düşündürürdü. Corinne kesinlikle ikinci kamptaydı.

Adam'ın annesi bipolarlık derecesinde eksantrikti. Babasını cezbeden bu olmuştu. "Onun çatlaklığı," diye açıklamıştı babası. Fakat zaman geçtikçe çatlaklık, manyaklığa dönüşmüştü. Çatlaklığı eğlenceli ve doğaldı ama tahmin edilemezlik babasını yıpratmış, yaşlandırmıştı. Büyük çıkışları oluyordu ancak sonunda bunlar sayısı gittikçe artan büyük inişlerle yok olmuştu. Adam aynı hatayı yapmadı. Hayat bir dizi tepkiden ibaretti. Babasının hatasına onun verdiği tepki istikrarlı, tutarlı, kontrollü olduğunu düşündüğü bir kadınla evlenmek oldu. Sanki insanlar o kadar basitmiş gibi.

"Konuş benimle," dedi Adam.

"Neden hamileliği uydurduğumu düşündün?"

"Novelty Funsy'ye kredi kartıyla yapılan ödeme," dedi Adam.

"Okul süslemeleri için olduğunu söylemiştin. Değildi. Novelty Funsy, Sahte-Gebelik.com'un fatura adı."

Corinne'in kafası karışmıştı. "Anlamıyorum. Seni iki sene önceki bir ödemeyi araştırmaya iten şey ne?"

"Bu önemli değil."

"Benim için önemli. Eski faturaları kontrol etmeye başlamaya öylesine karar vermedin."

"Bunu yaptın mı, Corinne?"

Corinne masanın granit yüzeyine bakıyordu. Granitin doğru renk tonunu bulması çok uzun zaman almıştı ve sonunda Ontario Kahvesi denen renkte karar kılmıştı. Granitte kurumuş bir leke gördü ve onu tırnağıyla kazımaya başladı.

"Corinne?"

"Öğle yemeği saatinde izinli olduğum o iki okul dönemini hatırlıyor musun?"

Konunun değişmesi Adam'ı bir an şaşırttı. "Ne olmuş o iki döneme?"

Leke çıktı. Corinne durdu. "Öğretmenlik kariyerimde o kadar büyük bir zaman aralığına sahip olduğum tek dönemdi. Öğle yemeği için okuldan çıkmaya iznim vardı."

"Hatırlıyorum."

"Bookends'teki o kafeye giderdim. Harika panini sandviç yaparlardı. Bir sandviç ve ev yapımı buzlu çay veya kahve alırdım. O köşe masada oturur ve kitap okurdum." Corinne'in yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Büyük bir mutluluktu."

Adam başını salladı. "Harika hikâye, Corinne."

"Alay etme."

"Hayır, hayır, cidden, sürükleyici ve konuyla alakalı. Yani, ben senden sahte gebeliği anlatmanı istiyorum ama gerçekten bu hikâye çok daha iyi. En çok hangi panini sandviçi seviyordun bu arada? Ben hindili ve İsviçre peynirlisini severim."

Corinne gözlerini yumdu. "Savunma mekanizması olarak her zaman alaycılığı kullanırsın."

"Oh, haklısın ve senin de zamanlaman hep iyidir. Şimdi olduğu gibi, Corinne. Şimdi bana psikanaliz yapma zamanı."

Artık Corinne'in sesinde yalvarırcasına bir ton vardı. "Sana bir şey anlatmaya çalışıyorum, tamam mı?"

Adam omuz silkti. "O zaman anlat."

Yeniden konuşmaya başlamadan önce Corinne birkaç saniye kendini toplamaya çalıştı. Başladığında, sesi çok uzaktan geliyor gibiydi. "Bookends'e hemen hemen her gün gidiyordum ve bir süre sonra, bilmiyorum, müdavimi oluyorsun. Orada her zaman aynı insanlar olurdu. Bir topluluk gibiydi. İşsiz Jerry vardı. Ve Eddie, Bergen Pines'ta ayakta tedavi edilen bir hastaydı. Debbie dizüstü bilgisayarını getirip yazardı..."

"Corinne..."

Corinne elini kaldırdı. "Ve sonra, yaklaşık sekiz aylık hamile Suzanne vardı."

Sessizlik.

Corinne arkasına döndü. "Şarap şişesi nerede?"

"Nereye varmaya çalıştığını anlamıyorum."

"Sadece biraz daha şaraba ihtiyacım var."

"Lavabonun üzerindeki dolaba koydum."

Corinne oraya gitti, dolabın kapağını açıp şişeyi çıkardı. Bardağını alıp doldurmaya başladı. "Suzanne Hope belki yirmi beş yaşındaydı. İlk bebeğiydi. Genç anne adaylarının nasıl olduğunu bilirsin. Heyecanlı ve aşırı mutlu olurlar, sanki ilk hamile kalan insan kendileriymiş gibi. Suzanne gerçekten çok tatlıydı. Hepimiz onunla hamilelik ve bebek hakkında konuşuyorduk. Bilirsin. Bize doğum öncesi vitaminlerinden bahsediyordu. Bizimle birlikte bebeğe isimler düşünüyordu. Kız mı erkek mi olduğunu öğrenmek istemiyordu. Şaşırmak istiyordu. Onu herkes seviyordu."

Adam alaycı karşılık vermemek için kendini tuttu, onun yerine yorumda bulundu. "Oraya sessizlik ve kitap okumak için gittiğini sanıyordum."

"Öyleydi. Yani öyle başladı. Ama yolun bir yerinde o sosyal çevreye değer vermeye başladım. Kulağa acıklı geldiğini biliyorum ama o insanları görmeyi sabırsızlıkla bekliyordum. Sanki sadece o zaman ve mekânda vardılar, anlıyor musun? Senin basketbol oynadığın zamanlardaki gibi. Sahadaki o adamları seviyordun ama saha dışında haklarında hiçbir şey bilmiyordun. Biri gittiğimiz o restoranın sahibiydi ve sen bunu bilmiyordun bile, hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum, Corinne. Fakat konuyu anlamıyorum."

"Açıklamaya çalışıyorum. Arkadaşlar edindim. İnsanlar birdenbire gelip birdenbire gidiyorlardı. Jerry gibi. Bir gün Jerry ortadan kayboldu. İş bulduğunu sandık ama gelip bunu bize söylerdi. Öylece gelmeyi kesti. Suzanne da öyle. Doğum yaptığını düşündük. Zaten günü geçmişti ve ne yazık ki yeni okul dönemi başladığında benim için çifte öğle yemeği sona erdi ve sanırım ben de ortadan yok oldum. İşler böyle yürüyordu. Döngüseldi. Oyuncular dönüşümlü olarak yer değiştiriyordu."

Adam, Corinne'in nereye varmaya çalıştığını anlamıyordu ama onu acele ettirmek için de bir sebep yoktu. Bir bakıma artık işlerin yavaşlamasını istiyor, tüm seçenekleri değerlendirmek istiyordu. Thomas ile Ryan'ın az önce yemek yedikleri, kahkahalar attıkları mutfak masasına baktı ve onların güvende olduğunu düşündü.

Corinne şaraptan büyük bir yudum aldı. Adam devam etmek için sordu: "Onlardan herhangi birini bir daha gördün mü?"

Corinne neredeyse gülümsedi. "İşte hikâyenin amacı bu."

"Neymiş?"

"Suzanne'ı tekrar gördüm. Belki üç ay sonra."

"Bookends'te mi?"

Corinne başını iki yana salladı. "Ramsey'de bir Starbucks'ta."

"Kızı mı olmuş oğlu mu?"

Corinne'in dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. "İkisi de olmamış."

Adam bundan ne çıkaracağını ya da nasıl devam edeceğini bilemedi. O yüzden sadece, "Oh," dedi.

Corinne onun gözlerine baktı. "Hamileydi."

"Suzanne mı?"

"Evet."

"Onu Starbucks'ta gördüğünde?"

"Evet. Onu son görüşümün üzerinden sadece üç ay geçmişti ve o hâlâ sekiz aylık hamile gibi görünüyordu."

Adam sonunda karısının nereye varmaya çalıştığını anlayarak başını salladı. "Tabii bu imkânsızdı."

"Tabii ki."

"Numara yapıyordu."

"Evet. Yeni ders kitabını seçip almak için Ramsey'e gitmem gerekiyordu. Yine öğle yemeği vaktiydi. Suzanne, Bookends'ten herhangi birimizin orada olma şansı olmadığını düşünmüş olmalı. O Starbucks arabayla Bookends'ten on beş dakika uzaklıkta."

"En az."

"Latte sipariş ederken o sesi duydum ve Suzanne oradaydı. Köşede oturup mest olmuş bir grup sürekli müşteriye doğum öncesi vitamin diyetini anlatıyordu."

"Anlamıyorum."

Corinne başını yana eğdi. "Gerçekten mi?"

"Sen anlıyor musun?"

"Kesinlikle. Anında anladım. Suzanne anlattıklarıyla köşede

ilgi odağıydı ve sonra ona doğru yürümeye başladım. Beni gördüğünde o parıltı yok oldu. Yani, hayal edebilirsin. Altı aydır sekiz aylık hamile olmayı nasıl açıklarsın? Orada öylece durup bekledim. Sanırım gitmemi umuyordu. Ama gitmedim. Okula gitmem gerekiyordu fakat daha sonra onlara lastiğimin patladığını söyledim. Derslerime benim yerime Kristin girdi."

"Sen ve Suzanne sonunda konuştunuz mu?"

"Evet."

"Ve?"

"Gerçekten New York, Nyack'da yaşadığını söyledi."

Adam orasının hem Bookends'ten hem de o Starbucks'tan otuz dakika uzaklıkta olduğunu düşündü.

"Bana ölü doğum yaptığına dair bir hikâye anlattı. Doğru olduğunu sanmıyorum ama olabilir de. Ancak birçok yönden Suzanne'ın hikâyesi daha basit. Bazı kadınlar hamile olmayı sever. Hormonlar yüzünden veya içlerinde bir bebek büyüdüğünden değil. Nedenleri çok daha temeldir. Bu, hayatlarında kendilerini özel hissettikleri tek zamandır. İnsanlar onlar için kapıları tutarlar. Günlerinin nasıl geçtiğini sorar, doğumun ne zaman olacağını ve nasıl hissettiklerini sorarlar. Kısacası, ilgi görürler. Biraz ünlü olmaya benziyor. Suzanne'da bakılacak özel bir şey yoktu. Bana özellikle zeki veya ilginç gelmemişti. Hamile olmak ona kendini ünlü biriymiş gibi hissettiriyordu. Uyuşturucu gibiydi."

Adam başını iki yana salladı. Sahte-Gebelik internet sitesinde yazanları anımsadı: *Hiçbir şey dikkatleri hamilelik kadar çekmez!*

"Yani zirveyi korumak için mi hamilelik yalanı uyduruyordu?"

"Evet. Sahte göbeği takıyordu. Kafeye gidiyordu. Anında ilgi."

"Ama yakayı ele vermemesi imkânsız," dedi Adam. "Bir ya da iki aydan fazla sekiz aylık hamile kalamazsın."

"Doğru. O yüzden öğle yemeği yerlerini değiştiriyordu. Kim

bilir bunu ne kadar zamandır yapıyordu ya da hâlâ yapıyor mu? Kocasının onunla ilgilenmediğini söyledi. Adam eve gelip direkt televizyonun başına geçiyormuş ya da arkadaşlarıyla barda takılıyormuş. Bunun da yalan olup olmadığını bilmiyorum. Önemli de değil. Suzanne aynı şeyi başka yerlerde de yapıyordu. Kendi mahallesindeki süpermarkete gitmek yerine daha uzaktakilere gidiyor, insanlara gülümsüyordu ve insanlar da ona gülümsüyorlardı. Sinemaya gidip iyi bir koltuk isterse hamileliği kullanıyordu. Aynı şeyi uçak seyahatlerinde de yapıyordu."

"Vay," dedi Adam. "Bu iğrenç."

"Anlamıyor musun?"

"Anlıyorum. Bir deli doktoruna görünmeli."

"Bilmiyorum. Oldukça zararsız görünüyor."

"İlgi çekmek için sahte göbek takmak mı?"

Corinne omuz silkti. "Aşırı olduğunu kabul ediyorum ama bazı insanlar güzel oldukları için ilgi çekerler. Bazıları mirasa konduğu ya da güzel bir işi olduğu için."

"Ve bazıları da hamilelik yalanı uydurdukları için," dedi Adam.

Sessizlik.

"O halde sanırım sana Sahte-Gebelik sitesini arkadaşın Suzanne söyledi, öyle mi?"

Corinne arkasını döndü.

"Corinne?"

"Şimdilik söylemek istediğim bu kadar."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Bekle, bana o Suzanne gibi ilgi istediğini mi söylemeye çalışıyorsun? Yani, bu normal bir davranış değil. Bunu biliyorsun, değil mi? Bu bir çeşit ruhsal bozukluk olmalı."

"Bunu düşünmem gerekiyor."

"Neyi düşüneceksin?"

"Saat geç oldu. Yorgunum."

"Sen aklını mı kaçırdın?"

"Kes."

"Ne?"

Corinne tekrar kocasına döndü. "Sen de hissediyorsun, değil mi Adam?"

"Neden söz ediyorsun?"

"Mayın tarlasındayız," dedi Corinne. "Sanki biri bizi mayın tarlasının tam ortasına bırakmış ve herhangi bir yöne doğru hızla hareket edersek bir patlayıcının üzerine basacağız ve her şeyi havaya uçuracağız."

Adam'a baktı. Adam da ona baktı.

"Bizi mayın tarlasına ben atmadım," dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Sen attın."

"Yatmaya gidiyorum. Bunu sabah konuşabiliriz."

Adam onun önünü kesti. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Ne yapacaksın, Adam? Beni döve döve mi konuşturacaksın?"

"Bana bir açıklama borçlusun."

Corinne başını iki yana salladı. "Anlamıyorsun."

"Neyi anlamıyorum?"

Corinne, kocasının gözlerine baktı. "Nasıl öğrendin, Adam?"

"Bu önemli değil."

"Ne kadar önemli olduğuna dair en ufak bir fikrin yok," dedi yumuşak bir sesle. "Kredi kartındaki ödemeye bakmanı kim söyledi sana?"

"Bir yabancı," dedi Adam.

Corinne bir adım geriledi. "Kim?"

"Bilmiyorum. Adamın biri. Onu daha önce hiç görmedim.

Amerikan Lejyon Salonu'nda yanıma geldi ve bana ne yaptığını anlattı."

Corinne kafasını boşaltmak ister gibi iki yana salladı. "Anlamıyorum. Hangi adam?"

"Sana söyledim. Bir yabancı."

"Bunu düşünmemiz gerekiyor," dedi Corinne.

"Hayır, senin bana neler olduğunu anlatman gerekiyor."

"Bu gece değil." Corinne ellerini kocasının omuzlarına koydu. Adam, karısının dokunuşu sanki onu yakmış gibi geriledi. "Düşündüğün gibi değil, Adam. Daha fazlası var."

"Anne?"

Adam sesin geldiği yere döndü. Ryan merdivenlerin tepesinde duruyordu.

"Biriniz matematik ödevimde bana yardım edebilir mi?" diye sordu.

Corinne hiç duraksamadı. Gülümsemesi yerine geldi. "Hemen geliyorum, tatlım." Adam'a döndü. "Yarın," diye fısıldadı. Sesi yalvarır gibiydi. "Riskler çok yüksek. Lütfen. Yarına kadar bana müsaade et."

Onuncu Bölüm

Adam ne yapabilirdi?

Corinne tek kelimeyle kapanmıştı. Sonrasında, yatak odasında yalnız kaldıklarında Adam öfkeyi, yalvarmayı, emretmeyi, tehditleri denedi. Aşk, alay, utanç, gurur sözcükleri kullandı. Corinne cevap vermedi. Öyle sinir bozucuydu ki.

Gece yarısı Corinne, kocasının yıl dönümünde hediye ettiği elmas küpeleri dikkatle çıkarıp komodininin üzerine koydu. Işığı söndürdü, Adam'a iyi geceler diledi ve gözlerini yumdu. Adam ne yapacağını bilmiyordu. Fiziksel bir şey yapmaya çok yaklaşmıştı; belki de fazla yaklaşmıştı. Corinne'in üzerindeki örtüyü çekip açmayı düşündü ama bu ne işe yarayacaktı? Ellerini onun üzerine koymak, onu sarsmak –bunu kendine itiraf etmeye cesaret edebilir miydi?– ve konuşturmak, en azından aklını başına getirmek istedi. Fakat on iki yaşındayken babasının ellerini annesinin üzerinde görmüştü. Annesi babasını kışkırtmıştı, ne yazık ki öyle bir kadındı. Sonunda babası sinir krizi geçirinceye kadar ona hakaretler eder ya da erkekliğini aşağılardı. Bir gece Adam,

babasının annesinin boğazına sarıldığını ve onu boğazlamaya başladığını gördü.

İşin garibi, onu rahatsız eden babasını annesine karşı güç kullanırken görmenin korkusu, dehşeti ve tehlikesi değildi. Bu güç gösterisinin babasını ne kadar zavallı ve zayıf gösterdiğiydi. Şiddete maruz kalan taraf o olsa da, annesinin babasını acınası hale gelerek karakterine hiç uymayan bir şeye başvuracak derecede manipüle etmesiydi.

Adam, bir kadına karşı asla zor kullanamazdı. Sadece yanlış olduğundan değil. Bunun kendisine yapacaklarından.

Ne yapacağını bilemez halde Corinne'in yanına yattı. Yastığına vurarak doğru şekli verdi, başını koydu ve gözlerini yumdu. Kendine on dakika verdi. I-ıh, mümkün değildi. Yastığını alıp aşağı indi ve kanepede uyumaya çalıştı.

Çocuklar uyanmadan yatak odasına dönmek için alarmı sabah beşe kurdu. Ama alarma ihtiyaç kalmadı. Uyku ona uğradıysa bile kayda değer bir süre değildi. Yukarı döndüğünde Corinne derin uykudaydı. Adam, onun nefes alışından numara yapmadığını biliyordu; karısı mışıl mışıl uyuyordu. Komikti. Adam uyuyamıyordu. O uyuyordu. Bir yerde polislerin suçu veya masumiyeti uyuyan şüphelilerden anlayabildiğini okumuştu. Teoriye göre, sorgu odasında yalnız bırakılan masum bir adam kafa karışıklığından ve yanlış yere suçlanmanın öfkesinden uyanık kalırdı. Suçlu olan adam uyurdu. Adam, bu teoriye hiçbir zaman inanmamıştı. Kulağa zekice gelen ancak doğruluğu ispatlanmayan o şeylerden biriydi. Ama işte kendisi, masum adam uyuyamıyordu. Karısı ise –suçlu muydu?– yeni doğmuş bir bebek gibi uyuyordu.

Adam onu sarsarak uyandırmak, rüyayla bilinç arasındaki o eşikte yakalamak, uyku sersemiyken ona gerçeği söyletmek istedi ama bunun işe yaramayacağı sonucuna vardı. Corinne dikkatli

olma konusunda haklıydı. Dahası, kendi zaman diliminde çözülecekti. Adam onu çok fazla zorlayamazdı. Ve belki de böylesi en iyisiydi.

Asıl soru, Adam şimdi ne yapacaktı?

Gerçeği biliyordu, değil mi? Gerçekten Corinne'in hamileliği ve düşük yaptığını uydurduğunu doğrulamasını mı beklemesi gerekiyordu? Bunu yapmamış olsaydı, o ana kadar inkâr ederdi. Belki makul bir gerekçe bulmak için, belki de Adam'a sakinleşecek ve alternatiflerini düşünecek zaman vermek için oyalanıyordu.

Çünkü Adam ne yapabilirdi?

Kapıdan çıkıp gitmeye hazır mıydı? Onu boşamaya hazır mıydı?

Cevabı bilmiyordu. Yatağın başında durup karısına baktı. Ona karşı neler hissediyordu? Hemen o anda, hiç düşünmeden şuna cevap ver dedi kendine: *Eğer duydukları doğruysa onu yine sevecek miydi ve hayatının geri kalanında onunla olmak isteyecek miydi?*

Duyguları karmakarışıktı ama içindeki ses: *Evet.*

Bir an durup düşündü. Bu yalan ne kadar büyüktü? Çok büyüktü. Ona şüphe yok. Çok büyüktü.

Peki, hayatlarını mahvetmesi gereken bir şey miydi, yoksa bununla yaşayabilirler miydi? Tüm aileler bariz gerçekleri görmezden gelirdi. Adam da bir gün bunu görmezden gelebilecek miydi?

Bilmiyordu. İşte bu yüzden dikkatli olmak zorundaydı. Beklemek zorundaydı. Ona neredeyse tiksindirici gelse de, Corinne'in gerekçesini dinlemek zorundaydı.

Düşündüğün gibi değil, Adam. Daha fazlası var.

Corinne'in söylediği buydu fakat Adam ne olduğunu hayal edemiyordu. Örtünün altına girdi ve bir an için gözlerini yumdu.

Yeniden açtığında üç saat geçmişti. Bitkinlik ona sinsice yak-

laşmış ve onu yıkmıştı. Yatakta yanını kontrol etti. Boştu. Bacaklarını yataktan aşağı sarkıttı; ayakları yere hissiz bir patırtıyla bastı. Aşağıdan Thomas'ın sesini duydu. Thomas hep konuşan, Ryan hep dinleyendi.

Peki, Corinne?

Yatak odasının camından dışarı baktı. Karısının minivanı hâlâ araç yolundaydı. Merdivenlerden sessizce indi. Neden öyle yaptığını muhtemelen açıkça ifade edemezdi. Büyük ihtimalle Corinne işe gitme fırsatı bulamadan ona yaklaşmak içindi. Çocuklar masadaydı. Corinne, kocasına en sevdiği şeyi yapmıştı –birdenbire onun en sevdiği şeyleri yapmaya meraklı olmuştu, değil mi?– susamlı simit üstünde domuz pastırmalı, yumurtalı ve peynirli sandviç. Ryan bir kâse Reese's Puffs marka mısır gevreği yiyordu –sağlıklı yiyecek– ve kutunun arkasını dini yazıymış gibi okuyordu.

"Selam çocuklar."

İki homurtu. Günün ileriki saatlerinde karakterleri nasıl olursa olsun, çocukların ikisi de ebeveynleriyle okul öncesi sohbete meraklı değildi.

"Anneniz nerede?"

İki omuz silkiş.

Adam mutfak penceresinden arka bahçeye baktı. Corinne oradaydı. Arkası dönüktü. Kulağında telefon vardı.

Adam yüzünün kızardığını hissetti.

Arka kapıyı açtığında Corinne ona döndü ve parmağını "bekle bir saniye" anlamında kaldırdı. Adam beklemedi. Öfkeyle ona doğru gitti. Corinne telefonu kapatıp cebine koydu.

"Kimdi o?"

"Okul."

"Palavra. İzin ver telefona bakayım."

"Adam..."

Adam elini uzattı. "Ver onu bana."

"Çocukların önünde olay çıkarma."

"Kes saçmalamayı, Corinne. Neler olduğunu bilmek istiyorum."

"Zaman yok. On dakika içinde okulda olmak zorundayım. Çocukları sen götürür müsün?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Corinne ona yaklaştı. "Bilmek istediğin şeyi sana henüz anlatamam."

Adam, onu neredeyse yumruklayacaktı. Neredeyse yumruğunu kaldıracaktı ve... "Senin stratejin ne, Corinne?"

"Seninki ne?"

"Nasıl?"

"En kötü durum senaryon ne?" diye sordu Corinne. "Bunu düşün. Eğer doğruysa bizi terk mi edeceksin?"

"Bizi?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Sözcüklerin Adam'ın ağzından çıkması bir saniye sürdü. "Güvenemeyeceğim biriyle yaşayamam."

Corinne başını yana eğdi. "Bana güvenmiyor musun?"

Adam bir şey demedi.

"Hepimizin sırları var, öyle değil mi? Senin bile, Adam."

"Ben hiçbir zaman senden böyle bir şey saklamadım. Ama belli ki cevabımı aldım."

"Hayır, almadın." Corinne ona daha da yaklaştı ve gözlerinin içine baktı. "Yakında alacaksın. Söz veriyorum."

Adam kendini geri çekip, "Ne zaman?" diye sordu.

"Bu akşam yemekte buluşalım. Saat yedide Janice's Bistro'da. Arka masa. Orada konuşabiliriz."

On Birinci Bölüm

En üst rafta heykelcikler vardı. Bir eşekle küçük bir kız vardı, üç çocuk lideri takip edin oyunu oynuyordu, küçük bir erkek çocuğunun elinde bira bardağı vardı ve son olarak bir çocuk, bir kızı salıncakta sallıyordu.

"Bunları Eunice seviyor," dedi yaşlı adam, Adam'a. "Ben bu kahrolası şeylere katlanamıyorum. Beni huzursuz ediyorlar. Birinin bunlarla korku filmi yapması gerektiğini düşünüyorum, biliyor musunuz? O korkunç palyaçonun ya da cüce cinin yerine. Bu şeyler canlansa ne olur, hayal edebiliyor musunuz?"

Mutfak eski ahşap paneldendi. Buzdolabında bir *Yaşa Las Vegas* magneti vardı. Lavabonun üzerindeki rafta üç pembe flamingolu bir kar küresi vardı. Altlığında, kırmızı elyazısı fontuyla *MIAMI, FLA* yazılıydı. Adam, "Fla"nın hangi Miami olduğundan emin olamayanlar için olduğunu varsaydı. Sağdaki duvarı *Oz Büyücüsü* koleksiyon tabakları ve gözleri hareket eden bir baykuş saat doldurmuştu. Soldaki duvarda emekli Yarbay Michael Rinsky'nin uzun ve seçkin kariyer geçmişini kapsayan çok sayıda ama solmaya yüz tutmuş, polislikle ilgili sertifikalar ve levhalar vardı.

Rinsky, Adam'ın sertifikaları okuduğunu fark edip, "Eunice bunları asmamız için ısrar etti," diye mırıldandı.

"Sizinle gurur duyuyor," dedi Adam.

"Evet, her neyse."

Adam, ona döndü. "Bana belediye başkanının ziyaretini anlatın."

"Belediye Başkanı Rick Gusherowski. O lisedeyken kendisini iki kez yakaladım. Biri alkollü araç sürmekten."

"Ceza aldı mı?"

"Hayır, sadece onu alması için babasını aradım. Bu, otuz yıl önceydi. O günlerde daha çok öyle yapardık. Alkollü araba sürmeyi hafif bir suç olarak görürdük. Aptalca."

Adam dinlediğini belli etmek için başını salladı.

"Şimdi alkollü araç sürme konusunda çok katılar. Hayatları kurtarıyorlar. Her neyse, Rick kapıma geliyor. Şimdi Bay Belediye Başkanı. Ceketinin yakasında Amerikan bayrağı olan takım elbisesiyle. Orduya katılma, vatandaşa yardım etme; yorgun, zavallı, sürülen kitleleri sahiplenme ama üzerinde ufak bir bayrak olursa vatanseversin."

Adam, gülmemeye çalıştı.

"Yani Rick göğsü kabararak ve o kocaman sırıtışıyla geliyor. 'Müteahhitler sana çok para teklif ediyor,' diyor bana. Ne kadar cömert olduklarını anlatıp duruyor."

"Siz ne diyorsunuz?"

"Henüz bir şey söylemiyorum. Sadece ona bakıyorum. Boş boş konuşmasına müsaade ediyorum."

Rinsky oturmaları için mutfak masasını işaret etti. Adam, Eunice'in sandalyesine oturmak istemedi –bu nedense ona yanlış geldi– o yüzden, "Hangi sandalye?" diye sordu.

"Hepsi olur."

Adam birine oturdu. Sonra Rinsky oturdu. Vinil masa örtüsü eski ve biraz yapış yapıştı. Rinsky ve Eunice'in o evde yetiştirdiği üç erkek çocuk büyüyüp gitmiş olsa da masada hâlâ beş sandalye vardı.

"Sonra beni toplumun iyiliği saçmalığıyla azarlamaya başlıyor. 'Gelişimin önünde duruyorsun,' diyor bana. 'İnsanlar senin yüzünden işlerini kaybedecekler. Suç artacak.' Bu işleri bilirsiniz."

"Biliyorum, evet," dedi Adam.

Adam bunu daha önce birçok kez duymuştu ve anlayışsız değildi. Yıllar içinde ilçe merkezindeki bu mahalle çaptan düşmüştü. Bir ton vergi indirimi alan bir müteahhit gelmişti ve bloktaki her binayı ucuza satın almıştı. Bütün viran evleri, apartmanları, mağazaları yıkmak ve yeni, pırıl pırıl apartmanlar, mağazalar, lüks restoranlar inşa etmek istiyordu. Bu gerçekten de kötü bir fikir değildi. Kentsel dönüşüm alaya alınabilirdi ama kentlerin de yeni kana ihtiyacı vardı.

"Yeni, parlak Kasselton'dan, kentsel dönüşümün mahalleyi nasıl güvenli yapacağından ve insanları buraya geri getireceğinden filan bahsedip duruyor. Sonra asıl büyük kozunu ortaya atıyor. Müteahhidin yaşlılar için yükseklerde yeni konutları varmış. Ve sonra bana doğru eğilip gözlerime üzgün üzgün bakıp, 'Eunice'i düşünmen gerek,' demeye cüret ediyor."

"Vay," dedi Adam.

"Sonra bu anlaşmayı kabul etmem gerektiğini çünkü bir sonrakinin daha kötü olacağını ve beni kapı dışarı edebileceklerini söylüyor. Gerçekten bunu yapabilirler mi?"

"Yapabilirler," dedi Adam.

"Bu evi 1970 yılında askerlere verilen düşük faizli krediyle aldık. Eunice... o iyi fakat bazen aklı olması gerektiği gibi çalışmıyor. Bu yüzden yabancı yerlerde gerçekten korkuyor. Ağlama-

ya ve hatta titremeye başlıyor ama sonra eve geliyor. Mutfağını görüyor, tüyler ürpertici heykelciklerini ya da şu paslı, eski buzdolabını görüyor ve tekrar iyi oluyor. Anlıyor musunuz?"

"Anlıyorum."

"Bize yardım edebilir misiniz?"

Adam arkasına yaslandı. "Oh evet, sanırım edebilirim."

Rinsky, onu birkaç dakika inceledi; bakışları keskindi. Adam sandalyede kıpırdandı. Adamın ne kadar iyi bir polis olduğunu tahmin edebiliyordu. "Yüzünüzde komik bir ifade var, Bay Price."

"Bana Adam deyin. Nasıl komik bir ifade?"

"Ben eski bir polisim, hatırlıyor musunuz?"

"Elbette."

"Yüzleri okuyabildiğim için kendimle gurur duyarım."

"Peki, benim yüzümde ne görüyorsunuz?" diye sordu Adam.

"Belalı, öldürücü bir fikir tezgâhladığınızı."

"Olabilir," dedi Adam. "Sizin cesaretiniz varsa sanırım bu işi çabucak sonlandırabilirim."

Yaşlı adam gülümsedi. "Savaştan korkar gibi duruyor muyum?"

On İkinci Bölüm

Adam akşam altıda eve döndüğünde Corinne'in arabası araç yolunda yoktu.

Buna şaşırmış mıydı, bilmiyordu. Corinne genelde kocasından önce evde olurdu ama muhtemelen akşam yemeği randevusundan önce evde karşılaşırlarsa olay çıkabileceğini, bu yüzden en iyisinin ondan kaçmak olduğunu düşünmüştü. Adam, paltosunu astı ve evrak çantasını köşeye koydu. Çocukların sırt çantaları ve *sweatshirt*leri sanki bir uçak kazasından kalan enkazmış gibi yere saçılmıştı.

"Merhaba," diye bağırdı Adam. "Thomas? Ryan?"

Cevap yoktu. Bu dünyada bunun bir anlama geldiği, hatta belki endişe sebebi olduğu bir zaman vardı. Ama video oyunlarıyla, kulaklıklarla ve ergen erkek çocuklarının sürekli "duş alma" ihtiyacıyla her endişe kısa ömürlüydü. Merdivenlerden çıkmaya başladı. Gerçekten de duş açıktı. Muhtemelen Thomas'tı. Ryan'ın odasının kapısı kapalıydı. Adam, kapıyı hafifçe tıklattı ama cevap beklemeden açtı. Eğer kulaklıktan gelen ses yüksekse Ryan asla

cevap vermeyebilirdi. Adam kapıyı öylece açsa, kendini oğlunun özeline tamamen girmiş gibi hissederdi. Tıklatıp da açmak bu ikilemle başa çıkmanın ebeveynce adil bir yoluydu.

Umduğu gibi Ryan kulaklıklarıyla yataktaydı ve iPhone'uyla oynuyordu. Kulaklıkları çıkarıp yatakta oturdu. "Selam."

"Selam."

"Akşam yemeğinde ne var?" diye sordu Ryan.

"İyi, teşekkürler. İşler yoğundu ama genel olarak evet, iyi bir gün geçirdiğimi söyleyebilirim. Senin günün nasıldı?"

Ryan sadece babasına baktı. Ryan sık sık babasına sadece bakardı.

"Anneni gördün mü?" diye sordu Adam.

"Hayır."

"O ve ben bu akşam Janice'ın yerine gideceğiz. İkinize Pizzaiola'dan pizza getirtmemi ister misiniz?"

Çocuğunuza akşam yemeğinde pizza isteyip istemediklerini sormaktan daha anlamsız çok az soru vardır. Ryan, evet deme zahmetine girmedi bile. Doğrudan, "Malzemesi bufalo soslu tavuk olabilir mi?" diye sordu.

"Ağabeyin pepperoni seviyor. O yüzden yarım yarım söyleyeceğim."

Ryan kaşlarını çattı.

"Ne oldu?"

"Tek pizza mı?"

"Sadece ikiniz varsınız."

Ryan memnun olmuş görünmüyordu.

"Yeterli olmazsa tatlı olarak buzlukta dondurmalı sandviç var," dedi Adam. "Uyar mı?"

İsteksizce, "Sanırım," dedi.

Adam koridoru geçip yatak odasına gitti. Yatağa oturup pizzacıyı aradı ve siparişe mozzarella çubukları da ekledi. Ergen erkek

çocuklarını beslemek, küveti greyfurt kaşığıyla doldurmak gibiydi. Corinne hep –genelde mutlulukla– en az iki günde bir yiyecek alışverişi yapmak zorunda kalmaktan yakınırdı.

"Selam, baba."

Thomas beline bir havlu sarmıştı. Saçlarından sular damlıyordu. Gülümseyerek, "Akşam yemeğinde ne var?" diye sordu.

"Size pizza söyledim."

"Pepperonili mi?"

"Yarısı pepperonili, yarısı bufalo soslu tavuklu." Thomas daha fazla bir şey söyleyemeden Adam elini kaldırdı. "Ve mozzarella çubukları da söyledim."

Thomas babasını onayladı. "Güzel."

"Hepsini yemek zorunda değilsiniz. Kalanı buzluğa koyun."

Thomas yüzünü şaşırmış gibi yaptı. "Ne kalanından bahsediyorsun?"

Adam, başını iki yana sallayıp güldü. "Bana sıcak su bıraktın mı?"

"Biraz."

"Harika."

Adam, normalde duş alıp üzerini değiştirmeyecekti ama zamanı vardı ve kendini tuhaf bir şekilde gergin hissediyordu. Çabucak duş aldı, sıcak suyun önünde saniyeler boyunca kalmayı başardı ve kirli sakalını tıraş etti. Dolaptan Corinne'in sevdiğini bildiği bir tıraş losyonu çıkardı. Bunu ne zamandır sürmemişti. Son zamanlarda neden sürmediğini bilmiyordu. Neden o akşam sürmeyi seçtiğini de bilmiyordu.

Mavi bir gömlek giydi çünkü Corinne mavinin gözleriyle uyum sağladığını söylerdi. Bu konuda kendini aptal gibi hissetti ve neredeyse gömleği değiştirecekti ama sonra, *ne fark eder ki,* diye düşündü. Yatak odasının kapısından çıkarken arkasına döndü ve uzun zamandır onların olan bu odaya uzun uzun baktı. Büyük boy yatak düzgünce yapılmıştı. Üzerinde bir sürü yastık vardı –

insanlar ne zaman yatağın üzerine o kadar çok yastık koymaya başlamışlardı?– fakat o ve Corinne orada uzun yıllar geçirmişti. Basit ve tatsız bir düşünceydi ama işte. Sadece bir oda, sadece bir yataktı.

Yine de kafasında bir ses merak etmeden duramıyordu: O akşam yemeğinin nasıl gideceğine bağlı olarak o ve Corinne bir daha asla orada birlikte bir gece daha geçiremeyebilirdi.

Bu aşırı duygusal bir düşünceydi elbette. Sırf abartıydı. Ama eğer abartı kafasında gezinmekte özgür hissedemeyecekse, nerede gezinecekti?

Kapı zili çaldı. Çocuklarda bir hareket yoktu. Hiçbir zaman olmazdı. Nasıl olmuşsa asla ev telefonuna cevap vermemek (sonuçta onlara gelmiyordu) ve kapıya cevap vermemek (genelde kurye olurdu) üzere eğitilmişlerdi. Adam hesabı ödeyip kapıyı kapatır kapatmaz çocuklar merdivenlerden firari atlar gibi koşarak indiler. Ev sarsıldı ama dayandı.

"Kâğıt tabaklar, tamam mı?"

Thomas ve Ryan özellikle kâğıt tabaklarda yiyorlardı çünkü bu daha kolay temizlik anlamına geliyordu ama o akşam ebeveynler yokken Adam onları gerçek tabaklarda yemeye zorlarsa, o ve Corinne eve döndüğünde tabakların lavabonun içinde olacağı neredeyse belliydi. O zaman Corinne, Adam'a söylenecekti. Adam, çocuklara bağırıp aşağı inmelerini ve tabaklarını bulaşık makinesine koymalarını söylemek zorunda kalacaktı. Çocuklar tam da bunu yapmak üzere olduklarını iddia edeceklerdi –evet, doğru– ama merak etmememizi çünkü beş (on beş) dakika içinde şovları bittiğinde aşağı inip yapacaklarını söyleyeceklerdi. Beş (on beş) dakika geçecekti ve Corinne, Adam'a çocukların ne kadar sorumsuz olduklarından dem vuracaktı. Adam da sesinde biraz daha fazla öfkeyle onlara bağıracaktı.

Aile hayatının döngüleri.

"Kâğıt tabaklar uygun," dedi Adam.

Çocuklar pizzaya *Çekirgenin Günü* filminin final sahnesinin provasını yapıyormuş gibi saldırdılar. Isırıklar arasında Ryan babasına merakla baktı.

"Ne var?" diye sordu Adam.

Ryan lokmasını yutmayı başardı. "Janice'ın yerine sadece akşam yemeği için gittiğinizi sanıyordum."

"Öyle zaten."

"O zaman bu takım elbise ne?"

"Bu takım değil."

"Ve bu koku ne?" diye ekledi Thomas.

"Sen parfüm mü kullanıyorsun?"

"Iyy. Pizzanın tadını bozuyor."

"Kesin şunu," dedi Adam.

"Bir dilim pepperonili ile bir dilim bufalo soslu tavukluyu değiştokuş etmek ister misin?"

"Hayır."

"Hadi, sadece bir dilim."

"Bir tane de mozzarella çubuğu ekle."

"Asla olmaz. Yarım mozzarella çubuğu."

Pazarlıklar sona ererken Adam kapıya yöneldi. "Geç kalmayacağız. Ödevlerinizi yapın ve lütfen pizza kutusunu geri dönüşüm kutusuna atın, tamam mı?"

Franklin Caddesi'ndeki yeni sıcak yoga mekânının önünden geçti –*sıcak* ile kastı sınıfın ısı derecesiydi, popülerlik ya da görünüş değil– ve Janice'ın yerinin karşı caddesinde park yeri buldu. Beş dakika erken gitmişti. Corinne'in arabasını aradı. Arabadan iz yoktu ama Corinne arka otoparka park etmiş olabilirdi.

Onu kapıda Janice'ın oğlu David ile şef garson karşıladı ve arka masaya götürdü. Corinne yoktu. Pekâlâ, önce Adam gitmişti. Abartılacak bir şey değildi. İki dakika sonra Janice mutfaktan çıkıp geldi. Adam ayağa kalkıp onu yanağından öptü.

"Şarabın nerede?" diye sordu Janice. Müşteriler onun küçük restoranına kendi içkilerini kendileri götürürlerdi. Adam ve Corinne, her zaman bir şişe şarap götürürdü.

"Unuttum."

"Belki Corinne getirir."

"Bundan şüpheliyim."

"David'i Carlo Russo'ya gönderebilirim."

Carlo Russo caddenin aşağısındaki şarap mağazasıydı.

"Olur."

"Sorun değil. Şu anda restoran sakin. David?" Janice tekrar Adam'a döndü. "Bu akşam ne yiyeceksiniz?"

"Muhtemelen Milano dana pirzola."

"David, Adam'la Corinne'e bir şişe Paraduxx Z blend al."

David şarabı getirdi. Corinne hâlâ gelmemişti. Adam şişeyi açıp iki kadehi doldurdu. Saat yediyi çeyrek geçe Adam boğazında o batma hissini duymaya başladı. Corinne'e mesaj attı. Cevap gelmedi. Saat yedi buçukta Janice yanına geldi ve her şeyin yolunda olup olmadığını sordu. Adam yolunda olduğunu, Corinne'in muhtemelen bir veli-öğretmen görüşmesinde takıldığını söyledi.

Çalmasını istediği telefonuna baktı. Saat 19.45'te telefondan ses geldi.

Gelen Corinne'den bir mesajdı.

BELKİ BİRBİRİMİZDEN BİRAZ AYRI ZAMANA İHTİYACIMIZ VARDIR. ÇOCUKLARA İYİ BAK. BENİMLE İLETİŞİM KURMAYA ÇALIŞMA. HER ŞEY YOLUNA GİRECEK.

Sonra:

BANA YALNIZCA BİRKAÇ GÜN VER. LÜTFEN.

On Üçüncü Bölüm

Adam, Corinne'i cevap vermeye ikna etmek için birçok umutsuz mesaj yolladı. Bunların arasında, *"bunu halletmenin yolu bu değil," "lütfen beni ara," "neredesin?", "kaç gün?" "bunu bize nasıl yapabilirsin?"* gibi mesajlar vardı. Nazik, zalim, sakin, öfkeli olmayı denedi.

Fakat hiçbir tepki gelmedi.

Corinne iyi miydi?

Adam, Janice'a Corinne'in hâlâ meşgul olduğuyla ilgili sudan bir bahane uydurdu ve yemeği iptal etmeleri gerektiğini söyledi. Janice eve iki porsiyon Milano dana pirzola götürmesi için üsteledi. Adam itiraz edecekti ama bunun pek bir anlamı yoktu.

Kendi caddelerine girdiğinde hâlâ Corinne'in fikrini değiştirip eve gitmiş olmasına dair içinde bir umudu vardı. Adam'a öfkelenmesi başka şeydi. Bunun acısını çocuklardan çıkarması başka şeydi. Fakat karısının arabası araç yolunda değildi ve kapıyı açtığında Ryan'ın ilk söylediği şey, "Annem nerede?" oldu.

"Biraz işi var," dedi Adam, şüpheli ve ilgisiz bir sesle.

"Formama ihtiyacım var."

"Yani?"

"Kirliye atmıştım. Annem çamaşırları yıkadı mı, biliyor musun?"

"Hayır," dedi Adam. "Neden kirli sepetine bakmıyorsun?"

"Baktım."

"Çekmecelerine baktın mı?"

"Oraya da baktım."

Çocuğunuzda her zaman kendinizin veya eşinizin kusurlarını görürsünüz. Ryan'da, Corinne'in küçük meseleler için duyduğu endişe vardı. Büyük meseleler –ev ödemeleri, hastalık, kazalar– Corinne'i rahatsız etmezdi. Gerektiğinde gerekeni yaparak işin üstesinden gelirdi. Belki küçük şeylere aşırı tepki verdiğinden, belki de hayatta büyük bir atlet gibi, önemli bir şey olduğunda Corinne sıkıca tutunurdu.

Tabii, açık konuşmak gerekirse bu, Ryan için ufak bir mesele değildi.

"O zaman belki çamaşır makinesinin ya da kurutucunun içindedir."

"Baktım."

"O halde sana ne diyeceğimi bilemiyorum, oğlum."

"Annem ne zaman eve gelecek?"

"Bilmiyorum."

"Saat on gibi mi?"

"'Bilmiyorum' lafının tam olarak hangi kısmı kafanı karıştırıyor?"

Adam'ın ses tonunda beklenenden daha çok öfke vardı. Ryan da annesi gibi aşırı hassastı.

"Ben öyle demek..."

"Anneme mesaj atacağım."

"Bu iyi fikir. Oh, ne dediğini bana da söyle, tamam mı?"

Ryan başını sallayıp mesaj attı.

Corinne, oğluna hemen cevap vermedi. Bir saat içinde de vermedi. Hatta iki saat içinde de vermedi. Adam, öğretmenler toplantısının uzadığıyla ilgili bir bahane uydurdu. Çocuklar bunu yuttular çünkü o tür şeylere asla dikkat etmezlerdi. Adam, Ryan'a oyundan önce formasını bulacağına dair söz verdi.

Tabii kendini bir dereceye kadar engelleyebiliyordu. Corinne güvende miydi? Başına korkunç bir şey mi gelmişti? Polise gitmeli miydi?

Son sorunun aptalca olduğunu hissetti. Polisler büyük kavgalarını öğreneceklerdi, onu kendi haline bırakmasını söylediği mesajı göreceklerdi ve başlarını iki yana sallayacaklardı. Ve aslında, biraz durup düşününce, Adam'ın öğrendiklerinden sonra karısının araya biraz mesafe koymak istemesi çok mu tuhaftı?

Uyku yavaş yavaş bastırdı. Adam sürekli telefonunu kontrol ediyordu. Corinne'den mesaj yoktu. Sabaha karşı saat üçte sessizce Ryan'ın odasına girdi ve telefonuna baktı. Hiçbir şey yoktu. Bu çok anlamsızdı. Adam'dan kaçmaya çalışmak tamamdı, Adam bunu anlayabilirdi. Corinne öfkeli ya da korkmuş olabilirdi, kafası karışmış olabilirdi ya da köşeye sıkışmış hissedebilirdi. Adam'dan birkaç günlüğüne uzaklaşmak istemesi mantıklı olabilirdi.

Peki ya çocuklar?

Corinne gerçekten öylece gidip çocuklarını zor durumda bırakır mıydı? Adam'dan bahaneler uydurmasını mı bekliyordu?

...ÇOCUKLARA İYİ BAK. BENİMLE İLETİŞİM KURMAYA ÇALIŞMA...

Durup dururken nereden çıkmıştı bu? Neden onunla iletişim kurmaya çalışmamalıydı? Peki ya...?

Güneş pencerelerden içeri süzülünce Adam yatakta oturdu.

Corinne onu terk edebilirdi. Hatta onu çocuklara bakmaya da zorlayabilirdi.

Ya öğrencileri?

Corinne önemli olan çoğu şey gibi öğretmenlik sorumluluklarını da çok ciddiye alırdı. Aynı zamanda biraz da kontrol manyağıydı ve hazırlıksız birinin sınıfını bir gün dahi devralması fikrinden nefret ederdi. Şimdi Adam düşününce komik geldi. Son dört yıldır Corinne yalnızca bir gün okula gitmemişti.

"Düşük yaptıktan" sonraki gün.

Bir perşembe günüydü. Adam işten eve geç dönmüş ve onu yatakta ağlarken bulmuştu. Kötü kramplar başlayınca Corinne doktora gitmişti. Çok geçti ama zaten doktor da bir şey yapamayacağını söylemişti. Doktor ona böyle şeyler olur demişti.

"Neden beni aramadın?" diye sormuştu Adam.

"Seni telaşlandırmak ve aceleyle eve getirtmek istemedim. Yapabileceğin bir şey yoktu."

Ve Adam bunu yutmuştu.

Corinne ertesi gün işe gitmek istemişti fakat Adam taviz vermemişti. Karısı travmatik bir şey yaşamıştı. Hemen ertesi gün ayağa kalkıp işe gidemezdi. Telefonu eline almış ve ona uzatmıştı.

"Okulu ara. Onlara gelemeyeceğini söyle."

Corinne isteksizce okulu aramış ve onlara pazartesi günü geleceğini bildirmişti. Adam, o zaman bunun Corinne'in tarzı olduğunu düşünmüştü. Hayata geri dönmek. İşe geri dönmek. Durmaya gerek yok. Onun iyileşme hızına şaşırmıştı.

Vay canına, bir adam ne kadar saf olabiliyordu.

Kaldı ki, bu onun hatası mıydı? Öylesine travmatik bir anda kim işin içinde sahtekârlık arardı ki? Öyle ciddi bir konuda Adam neden onun sözlerini sorgulayacaktı? Şimdi bile, geriye dönüp baktığında Corinne'in neden öyle iğrenç bir şey yaptığını anlayamıyordu. Öyle çılgınca mı? Öyle umutsuzca mı? Öyle hileli mi?

Hangisi?

Ama artık bunun önemi yoktu. Önemli olan, Corinne okulda olacaktı. Adam'dan, hatta belki çocuklarından bile uzak kalmayı seçebilirdi ancak o gün okulda olmaması için bir sebep yoktu.

Çocuklar okula kendileri hazırlanacak kadar büyüktüler. Adam, onların annelerinin yeriyle ilgili sorularını yatak odasından çabucak seslenerek ve uzun bir sabah duşu alıyormuş gibi yaparak geçiştirmeyi ve onlardan kaçmayı başardı.

Onlar gittikten sonra lisenin yolunu tuttu. İlk ders zili yeni çalmıştı. İşte bu mükemmeldi. Adam binaya girip karısı ilk dersten teneffüse çıktığında onun karşısına dikilebilirdi. Corinne'in sınıfı 233 numaralı sınıftı. Adam, onu kapıda bekleyecekti.

Lise binası yetmişli yıllarda inşa edilmişti ve kötü kokuyordu. Eskiden şık ve modern kabul edilen şey hava etkisiyle aşınmış, adeta *Logan'ın Kaçışı* gibi eski bir bilim kurgu filmi setine dönüşmüştü. Bina griydi ve solmuş mavi süslemeleri vardı.

Okulun otoparkında yer yoktu. Adam sonunda kanunsuz bir şekilde park etti –uçlarda yaşıyordu– ve aceleyle okula doğru gitti. Yan kapı kilitliydi. Daha önce bunu hiç yapmamıştı –Corinne'i bir okul gününde ziyaret etmemişti– fakat silahlı saldırılar ve diğer şiddet olaylarının ardından bütün okulların sıkı güvenlik protokolleri uyguladığını biliyordu. Ön kapıya yöneldi. Orası da kilitliydi. Diyafonun düğmesine bastı.

Bir kamera pır pır etti ve yalnızca bir okulun ana ofisinde çalışan birine ait olabilecek yorgun bir kadın sesi ona kim olduğunu sordu.

Adam en dostça gülümsemesini takındı. "Ben Adam Price. Corinne'in eşiyim."

Kapı vızıldadı. Adam içeri girdi. Bir levhada *ANA BÜRODA KAYIT YAPTIRIN* yazıyordu. Ne yapacağını bilemedi. Kaydolursa

sebebini öğrenmek isteyebilir ve muhtemelen sınıfı arayabilirlerdi. Bunu istemiyordu. Corinne'i şaşırtmak ya da en azından personele orada oluş sebebini açıklamak zorunda kalmamak istiyordu. Büro sağdaydı. Sola dönüp aksi yöne gitmek üzereydi ki silahlı güvenlik görevlisini gördü. Görevliye en masum gülüşüyle gülümsedi. Görevli de ona karşılık verdi. Artık başka seçenek yoktu. Ana büroya gitmek zorundaydı. Yönünü değiştirdi ve birkaç annenin arasında zikzak yaptı. Yerde, sabah öğle yemeğini yanına almayı unutan çocuklar için ebeveynlerinin yemek bıraktığı kocaman bir çamaşır sepeti vardı.

Duvardaki saat homurdandı ve tik tak etti. 08.17'ydi. Zilin çalmasına üç dakika vardı. Tamam, güzel. Kayıt defteri uzun bankodaydı. Kalemi mümkün olduğunca sıradan bir biçimde aldı –Bay Kaygısız– ve kasıtlı olarak çalakalem bir elyazısıyla imzaladı. Bir ziyaretçi kartı aldı. Bankonun ardındaki iki kadın meşguldü. Ona bakmadılar bile.

Beklemek için bir sebep yoktu, öyle değil mi?

Aceleyle koridordan tekrar geçti ve güvenlik görevlisine ziyaretçi kartını gösterdi. Çoğu lise gibi yıllar içinde binaya eklemeler yapılmıştı ve bu, yolların içinden geçmeyi çetrefilli hale getiriyordu. Yine de zil çaldığında Adam 233 numaralı sınıfın kapısını izlemek için mükemmel bir konumdaydı.

Öğrenciler kalp hastalığı üzerine tıbbi bir belgesel gibi dışarı aktı, birbirlerine çarptı ve koridorları doldurdular. Adam, öğrenci akını gitgide azalana ve durana kadar bekledi. Birkaç saniye sonra, Adam'ın tahminine göre otuz yaşın altında genç bir adam sınıftan çıktı ve sola döndü.

Vekil öğretmen.

Adam orada öylece durdu; öğrenci akınının yanından geçip gitmesine müsaade etmek ve o akıntıya kapılmamak için duvara

yaslanıp bekledi. Ne düşüneceğini veya ne yapacağını bilmiyordu. Bu son duruma şaşırmış mıydı, onu bile bilmiyordu. Karısını birkaç günlüğüne kaçmaya yönelten parçaları birleştirmeye, bağlantıları düşünmeye –sahte gebelik, yabancı, yüzleşme– çalıştı.

Mantıklı gelmedi.

Bir sonraki adım neydi?

Hiçbir şey, diye düşündü. En azından o an hiçbir şey. İşe git. İşini yap. Enine boyuna düşün. Bir şeyi atlıyordu. Bunu biliyordu. Corinne de bunu kabul etmişti, değil mi?

Düşündüğün gibi değil, Adam. Daha fazlası var.

Öğrenci akını azalınca Adam ön çıkışın yolunu tuttu. Düşüncelerinde kaybolmuştu ve dönüş yapacaktı ki çelikten pençe gibi parmaklar kolunu kavradı. Adam döndü ve karısının arkadaşı Kristin Hoy'u gördü.

"Neler oluyor?" diye fısıldadı Kristin.

"Ne?"

Belli ki kadının adaleleri sadece gösteri için değildi. Adam'ı boş bir kimya sınıfına çekti ve kapıyı kapattı. Sınıfta iş istasyonları, deney şişeleri ve yüksek musluklu lavabolar vardı. Hem her fen sınıfının temelini oluşturan hem de klişeleşmiş devasa bir periyodik tablo uzak duvarda asılıydı.

"O nerede?" diye sordu Kristin.

Adam oyunu nasıl oynayacağını bilmiyordu. O yüzden dürüstlüğü seçti. "Bilmiyorum."

"Nasıl bilmezsin?"

"Dün akşam yemeğinde buluşacaktık. Gelmedi."

"Gelmedi mi?" Kristin şaşkınlık içinde, başını iki yana salladı. "Polisi aradın mı?"

"Ne? Hayır."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Mesaj gönderdi. Biraz uzaklaşmaya ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Neyden?"

Adam, ona sadece baktı.

"Senden mi?" dedi Kristin.

"Öyle görünüyor."

"Oh. Üzgünüm." Kristin yumuşayarak geri adım attı. "O halde neden buradasın?"

"Çünkü iyi olduğundan emin olmak istedim. İşe geleceğini düşündüm. Asla işe gitmemezlik yapmaz."

"Asla," diye onayladı Kristin.

"Görünüşe göre bugün hariç."

Kristin bunu düşündü. "Sanırım ikiniz çok fazla kavga ediyordunuz."

Adam gerçekten o konuya girmek istemiyordu ama başka ne seçeneği vardı ki? "Yakın zamanda ortaya bir şey çıktı," dedi, en tarafsız sesiyle.

"Beni ilgilendirmez, değil mi?"

"Doğru."

"Ama bir bakıma ilgilendirir çünkü Corinne beni de dahil etti."

"Ne demek istiyorsun?"

Kristin iç geçirerek elini ağzına koydu. Okul dışında kıyafetleri hep formdaki vücudunu vurgulardı. Hava şartlarının uygun olmadığı zamanlarda bile kolsuz bluzlar ve şortlar veya küçük etekler giyerdi. Orada bluzu daha muhafazakârdı ama yine de köprücük kemiğinin ve boynunun yakınındaki kaslar görünüyordu.

"Ben de bir mesaj aldım," dedi.

"Ne yazıyordu?"

"Adam?"

"Ne?"

"Ben bu işin ortasında olmak istemiyorum. Bunu anlıyorsun, değil mi? İkinizin sorunları vardı. Anlıyorum."

"Bizim sorunlarımız yoktu."

"Ama demin dedin ki..."

"*Bir* sorunumuz var, bir ve yeni ortaya çıktı."

"Ne zaman?"

"Sorun ne zaman mı ortaya çıktı?"

"Evet."

"Evvelsi gün."

"Oh," dedi Kristin.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sadece... demek istediğim, Corinne son bir aydır tuhaf davranıyordu."

Adam duygularını yüzüne yansıtmamaya çalıştı. "Nasıl tuhaf?"

"Sadece, bilmiyorum, farklı. Kafası karışık gibi. Bir veya iki dersi kaçırdı ve onun yerine derse girmemi istedi. Birkaç etkinliği kaçırdı ve dedi ki..."

Kristin durdu.

"Ne dedi?" diye üsteledi Adam.

"Biri nerede olduğunu sorarsa benimle birlikte olduğunu söylememi istedi."

Sessizlik.

"Biri derken beni mi kastetti, Kristin?"

"Asla öyle söylemedi, hayır. Bak, gitsem iyi olur. Dersim var..."

Adam, onun önünü kesti. "Mesajda ne yazıyordu?"

"Ne?"

"Dün sana mesaj attığını söyledin. Ne yazdı?"

"Bak, o benim arkadaşım. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

"Senden onun güvenine ihanet etmeni istemiyorum."

"Evet, Adam, bir bakıma istiyorsun."

"Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Neden olmasın?"

"Çünkü kendi gibi davranmıyor."

"Belki sadece sana söylediği gibidir. Zamana ihtiyacı vardır."

"Mesajda sana öyle mi yazdı?"

"Onun gibi bir şey, evet."

"Ne zaman?"

"Dün öğleden sonra."

"Dur, ne zaman? Okuldan sonra mı?"

"Hayır," dedi Kristin yavaşça. "Okul esnasında."

"Okul esnasında?"

"Evet."

"Saat kaçta?"

"Bilmiyorum. İki civarı."

"Okulda değil miydi?"

"Hayır."

"Dün de mi okula gelmedi?"

"Hayır," dedi Kristin. "Corinne'i sabah gördüm. Biraz keyifsizdi. Kavga ettiğinizi tahmin ettim."

Adam bir şey söylemedi.

"Öğle tatilinde çalışma salonunda nöbet tutması gerekiyordu ama benden yerine bakmamı istedi. Baktım. Onu aceleyle arabasına giderken gördüm."

"Nereye gidiyordu?"

"Bilmiyorum. Söylemedi."

Sessizlik.

"Okula döndü mü?"

Kristin başını iki yana salladı. "Hayır, Adam, hiç dönmedi."

On Dördüncü Bölüm

Yabancı, Heidi'ye ŞekerBebeğiniziBulun.com'un linkini ve kızının kullanıcı adıyla şifresini vermişti. Heidi perişan bir halde Kimberly olarak siteye giriş yaptı ve yabancının ona anlattıklarının doğru olduğunu onaylamak için ihtiyacı olan her şeyi buldu.

Tabii yabancı ona bunları yüreğinin iyiliğinden (ya da boşluğundan) anlatmamıştı. Para talep etmişti elbette. Miktar on bin dolardı. Eğer Heidi bu parayı üç gün içinde ödemezse Kimberly'nin "hobisinin" haberi internette yayılacaktı.

Heidi siteden çıkıp kanepeye oturdu. Kendine bir kadeh şarap doldurmayı düşündü ama sonra içmemeye karar verdi. Sonra uzun uzun ağladı. Ağlamayı kesince banyoya gitti, yüzünü yıkadı ve yine kanepeye oturdu.

Pekâlâ, diye düşündü, *bu durumda ne yapacağım?*

İlk kararı neredeyse en basitiydi: Marty'ye anlatma. Kocasından sır saklamaktan hoşlanmıyordu, kaldı ki nefret de etmiyordu. Bu hayatın bir parçasıydı, öyle değil miydi? Sözüm ona New York

Üniversitesi'nde okurken küçük kızının ne işler çevirdiğini öğrenirse Marty kesinlikle kontrolden çıkardı. Zaten aşırı tepki vermeye meyilliydi ve Heidi onun arabasına atladığını, Manhattan'a gittiğini ve kızını saçlarından sürükleye sürükleye geri getirdiğini gözünde canlandırabiliyordu.

Marty'nin gerçeği bilmesi gerekmiyordu. Düşününce, Heidi'nin de bilmesi gerekmiyordu.

Lanet olsun o iki yabancıya.

Kimberly lisedeyken bir sınıf arkadaşının evindeki partide sarhoş olmuştu. Sarhoşluk, çoğu zaman olduğu gibi, bir gençle fazla ileri gitmesine yol açmıştı. Tamamen değil. Ama fazla ileri. İyi niyetli işgüzar bir anne, kızı bu olay hakkında konuşurken kulak misafiri olmuştu. Heidi'yi aramıştı ve, "Size bunu söylemekten nefret ediyorum fakat rollerimiz değişseydi ben bilmek isterdim," demişti.

Heidi'ye olayı anlatmıştı. Heidi de kocasına anlatmıştı ve Marty tam anlamıyla aşırı tepki vermişti. Baba ve kızı arasındaki ilişki asla aynı olmamıştı. O işgüzar aramamış olsaydı sonuç ne olurdu, Heidi hep merak ederdi. Sonuçta bunun ne faydası olmuştu ki? Kızını utandırmıştı. Baba ve kızı arasındaki ilişkiye zarar vermişti. Heidi, Kimberly'nin o kadar uzak bir yerde üniversiteye gitme kararında bunun büyük etkisi olduğuna inanıyordu. Hatta o aptal işgüzardan gelen o aptalca telefon belki Kimberly'yi ve nihayetinde Heidi'yi o korkunç internet sitesine ve kızının üç farklı erkekle olan ilişkisinin dehşet verici yapısına yöneltmişti.

Heidi buna inanmak istemiyordu fakat kanıt orada, genç kızıyla o yaşlı adamların arasındaki "gizli" görüşmelerdeydi. Heidi istediği kadar süslesin püslesin, kızının doğrudan fuhuşa karıştığı gerçeğini yadsıması mümkün değildi.

Yine ağlamak istiyordu. Hiçbir şey yapmamak ve o iki sakin

yabancının anlattıklarını unutmak istiyordu. Ama artık başka seçeneği yoktu, var mıydı? Sır yüzüne çarpılmıştı. İş işten geçtikten sonra önlem alamazdı. Muhtemelen zaman kadar eski bir ebeveyn çelişkisiydi bu: Bilmek istemiyordu ama bilmek istiyordu.

Kızının ceptelefonunu aradığında Kimberly nefes nefese bir heyecanla cevap verdi. "Merhaba, Anne."

"Merhaba tatlım."

"Her şey yolunda mı? Sesin tuhaf geliyor."

İlk başta Kimberly inkâr etti. Bu, beklenen bir şeydi. Sonra olayı masum göstermeye çalıştı. Bu da beklenen bir şeydi. Ardından hesabına ve özeline girdiği için annesini suçlayarak başkaldırmayı denedi. Yine beklenen bir şeydi.

Göğsünün içinde kalbi kırılsa ve içini acıyla doldursa da Heidi sesini sakin tutmaya çalıştı. Kimberly'ye yabancıyı açıkladı. Ona söylediklerini ve kendi gördüklerini anlattı. Sabırla. Soğukkanlılıkla. En azından dışa yansıttığı kadarıyla.

Biraz zaman aldı fakat ikisi de bu konuşmanın nereye gittiğini biliyordu. Köşeye sıkışan ve şoku yavaş yavaş atlatan Kimberly açılmaya başladı. "Para yetmiyor," diye açıkladı.

"Burada her şeyin ne kadar pahalı olduğuna inanamazsın."

Bir sınıf arkadaşı Kimberly'ye siteden bahsetmişti. Adamlarla gerçekten bir şey yapmak zorunda olmadığını söylemişti. Onlar sadece genç kızların kendilerine eşlik etmelerini istiyorlardı. Heidi buna neredeyse sesli gülecekti. Heidi'nin çok iyi bildiği ve Kimberly'nin çabucak öğrendiği gibi erkekler asla sadece arkadaşlık istemezlerdi. Bu sadece sizi mağazaya sokacak zararına satıştı.

Heidi ve Kimberly iki saat konuştu. Konuşmanın sonunda Kimberly annesine ne yapması gerektiğini sordu.

"Onlarla ilişkini kes. Bugün. Şimdi."

Kimberly bunu yapacağına söz verdi. Bir sonraki soru nasıl

devam edeceğiydi. Heidi, kızına işyerinden izin alacağını, yanına geleceğini ve New York'ta biraz zaman geçireceğini söyledi. Kimberly tereddüt etti.

"İki hafta içinde dönem sona erecek. O zamana kadar bekleyelim."

Heidi bu fikirden hoşlanmamıştı. Sonunda konuyu sabah tartışmaya karar verdiler. Telefonu kapamadan önce Kimberly, "Anne?" dedi.

"Evet."

"Lütfen babama anlatma."

Heidi buna zaten karar vermişti ama Kimberly'ye söylemedi. Kocası eve geldiğinde ona hiçbir şey anlatmadı. Marty bahçedeki ızgarada hamburger yaptı. Heidi içeceklerini doldurdu. Marty kendi gününden bahsetti, Heidi kendi gününden. Sır oradaydı elbette. Mutfak masasında, Kimberly'nin eski sandalyesinde oturuyordu. Asla konuşmuyor fakat asla yerinden kıpırdamıyordu.

Sabah Marty işe gidince kapı çalındı.

"Kim o?"

"Bayan Dann? Ben New York Polis Departmanı'ndan Dedektif John Kuntz. Sizinle biraz konuşabilir miyim?"

Heidi kapıyı açarken neredeyse yere yığılacaktı. "Oh, Tanrım, kızım...?"

"Ah, o iyi, hanımefendi," dedi Kuntz çabucak, ona yardım etmek için öne atılarak. "Vay canına, üzgünüm. Sanırım size bunu hemen söylemeliydim. Düşünüyorum da, kızınız New York'ta okulda ve kapınıza New York Polis Departmanı'ndan bir polis çıkageliyor." Kuntz başını iki yana salladı. "Benim de çocuklarım var. Anlarım ama endişelenmeyin, Kimberly iyi. Yani sağlık açısından. Başka faktörler var..."

"Faktörler?"

Kuntz gülümsedi. Dişlerinin arasında biraz fazla boşluk vardı. Tepedeki kelini yandan uzattığı saçlarıyla korkunç bir şekilde örtmüştü; öyle ki, insanda eline bir makas alıp o birkaç saç telini çekip kesme isteği uyandırıyordu. Heidi, adamın kırklı yaşlarda olduğunu düşündü. Göbekliydi, omuzları çöküktü ve iyi beslenmeyen veya yeterince uyumayan birinin çukur gözlerine sahipti.

"İçeri girebilir miyim?"

Kuntz rozetini uzattı. Heidi'nin amatör gözüyle yasal görünüyordu.

"Konu nedir?"

"Bence biraz fikriniz var." Kuntz başını kapıya doğru salladı. "Girebilir miyim?"

Heidi geri çekildi. "Konunun ne olduğuna dair bir fikrim yok."

Kuntz içeri girdi ve sanki evi satın almak için oradaymış gibi etrafına bakındı. Yanlarda elektriklenmeye başlayan saçlarının birkaç telini düzeltti. "Dün akşam kızınızı aradınız. Doğru mu?"

Heidi nasıl cevap vereceğinden emin olamadı. Pek de bir şey fark etmedi. Kuntz cevap beklemeden devam etti.

"Kızınızın yasa dışı olabilecek faaliyetlere karıştığının farkındayız."

"Ne demek istiyorsunuz?"

Kuntz kanepeye oturdu. Heidi de onun karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Bir iyilik isteyebilir miyim, Bayan Dann?"

"Nedir?"

"Küçük bir şey ancak bu konuşmayı herkes için kolaylaştıracak. Rol yapmayı bırakalım, olur mu? Bu sadece zaman kaybettirir. Kızınız Kimberly çevrimiçi fuhuşa karışmış."

Heidi öylece oturdu.

"Bayan Dann?"

"Bence gitseniz iyi olacak."

"Yardım etmeye çalışıyorum."

"Bana suçlamada bulunuyormuşsunuz gibi geliyor. Bir avukatla görüşsem iyi olur."

Kuntz tek tük saç tellerini tekrar düzeltti. "Yanlış anladınız."

"Nasıl yani?"

"Biz kızınızın yaptıklarıyla ya da yapmadıklarıyla ilgilenmiyoruz. Bu önemsiz ve size şunu itiraf edeceğim: Çevrimiçi ortamda iş ilişkisiyle fuhuş arasında ince bir çizgi vardır. Kaldı ki, bu her zaman böyle olmuştur. Niyetimiz sizi veya kızınızı huzursuz etmek değil."

"O halde ne istiyorsunuz?" diye sordu Heidi.

"İşbirliğinizi. Hepsi bu. Siz ve Kimberly bizimle işbirliği yaparsanız, kızınızın tüm bunlardaki rolünü unutmamamız için bir sebep görmüyoruz."

"Neydeki rolünü?"

"Adım adım ilerleyelim, olur mu?" Kuntz cebine uzanıp küçük bir not defteri çıkardı. Sonra golf oyuncularının skoru tutmak için kullandıkları o ufak kalemlerden birini eline aldı. Kalemin ucunu yaladı ve dikkatini yeniden Heidi'ye yöneltti. "Öncelikle, kızınızın o şeker bebekler internet sitesiyle bağlantısını nasıl öğrendiniz?"

"Bu ne fark ettirir?"

Kuntz omuz silkti. "Yalnızca rutin bir soru."

Heidi bir şey söylemedi. Boynundaki hafif karıncalanma artmaya başladı.

"Bayan Dann?"

"Sanırım bir avukatla konuşsam iyi olacak."

"Ah," dedi Kuntz. Gözde öğrencisi tarafından hayal kırıklığına uğratılmış bir öğretmen gibi suratını buruşturdu. "O halde kızı-

nız bize yalan söyledi. Dürüst olmam gerekirse bu hiç iyi değil."

Heidi, adamın onu oltaya getirmek istediğini biliyordu. Aralarındaki sessizlik o kadar uzadı ki, Heidi güçlükle nefes alıyordu. Buna daha fazla dayanamadı ve sordu: "Neden kızımın yalan söylediğini düşünüyorsunuz?"

"Basit. Kimberly, bize internet sitesini tamamen yasal yoldan öğrendiğinizi söyledi. İki kişinin –bir erkek ve bir kadın– restoran çıkışında sizi durdurduğunu ve olanları size anlattığını söyledi. Ama bakın, eğer bu doğruysa bize bunu neden söylemek istemediğinizi anlamıyorum. Bu eylemde yasa dışı hiçbir şey yok."

Heidi'nin başı dönmeye başlamıştı. "Bu olanların hiçbirini anlamıyorum. Burada tam olarak ne yapıyorsunuz?"

"Bu, yerinde bir soru sanırım." Kuntz içini çekti ve kanepeye iyice yerleşti. "Bilişim Suçları Birimi'nin ne olduğunu biliyor musunuz?"

"İnternet üzerinden işlenen suçlarla ilgili olduğunu tahmin ediyorum."

"Kesinlikle. Ben de CCU –Bilişim Suçları Birimi– ile birlikte çalışıyorum. Bu, New York Polis Departmanı'nın epey yeni bir bölümü. İnterneti kötü amaçlarla kullanan suçluları –bilgisayar korsanları, dolandırıcılar gibi– tutukluyoruz ve restoran çıkışı size yaklaşan kişi veya kişilerin de uzun zamandır peşinde olduğumuz, yakalanması zor bir siber suçlu birliğinin parçası olduğundan şüpheleniyoruz."

Heidi yutkundu. "Anlıyorum."

"Ve bu suçlara her kim karışmışsa bulup teşhis etmek için yardımınızı istiyoruz. Bu size mantıklı geliyor mu? O halde tekrar başa dönelim, tamam mı? Evet ya da hayır, iki kişi bir restoranın otoparkında size yanaştı mı?"

Karıncalanma hâlâ vardı ama Heidi, "Evet," dedi.

"Harika." Kuntz aralık dişleriyle tekrar gülümsedi. Bir şeyler yazdı ve yine Heidi'ye baktı. "Hangi restoran?"

Heidi duraksadı.

"Bayan Dann?"

"Anlamadığım bir şey var," dedi Heidi yavaşça.

"Nedir, hanımefendi?"

"Kızımla daha dün öğleden sonra konuştum."

"Evet."

"O halde siz onunla ne zaman konuştunuz?"

"Dün gece."

"Peki, buraya nasıl bu kadar çabuk geldiniz?"

"Bu mesele bizim için çok önemli. Bu sabah uçakla geldim."

"Ama bunu nasıl öğrendiniz?"

"Pardon?"

"Kızım polisi aramakla ilgili bir şey söylemedi. O zaman nereden bildiniz...?" Heidi durdu. Aklından birkaç olası yol geçiyordu. Hepsi de oldukça karanlıktı.

"Bayan Dann?"

"Sanırım gitseniz iyi olur."

Kuntz başını salladı. Yine kafasındaki birkaç saç teliyle oynamaya başladı ve onları bir kulağından diğerine çekti. Sonra, "Üzgünüm ancak bunu yapamam," dedi.

Heidi ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. "Sizinle konuşmayacağım."

"Evet, konuşacaksınız."

Hâlâ yerinde oturan Kuntz içini çekerek silahını çıkardı, dikkatle Heidi'nin dizkapağına nişan aldı ve tetiği çekti. Silahın sesi Heidi'nin düşündüğünden daha azdı ama etkisi çok daha büyüktü. Kırık bir katlanır sandalye gibi yere yığıldı. Kuntz çığlık atmaması için çevik bir hareketle kadının ağzını kapattı. Dudaklarını

onun kulağına yaklaştırdı.

"Çığlık atarsan işini yavaş yavaş bitiririm ve sonra kızının icabına bakarım," diye fısıldadı. "Anladın mı?"

Heidi dalga dalga gelen acıyla neredeyse kendinden geçecekti. Kuntz namlunun ağzını kadının diğer dizine bastırdı. "Anladın mı, Bayan Dann?"

Heidi başını salladı.

"Harika. Şimdi tekrar deneyelim. Restoranın adı neydi?"

On Beşinci Bölüm

Adam ofisinde oturmuş olan biteni zihninde bininci kez evirip çeviriyordu ki, aklına basit bir soru geldi: Corinne gerçekten hayattan kaçmaya karar verdiyse nereye giderdi?

Gerçek? Adam'ın hiçbir fikri yoktu.

O ve Corinne öyle bir çift, öylesine bir bütündüler ki, Corinne'in o veya ailesi olmadan bir yere kaçması fikri Adam için tam bir lanetti. Karısının arayabileceği arkadaşları olduğunu tahmin ediyordu. Üniversiteden tanıdığı bazı kadınlar. Birkaç akrabası da vardı. Ancak bu şartlar altında onun hiçbirine güveneceğini ya da hiçbirinde kalacağını zannetmiyordu. Corinne, Adam dışında kimseye karşı o kadar açık değildi.

O halde belki de Corinne yalnızdı.

En büyük olasılık bu gibi görünüyordu. Bir otelde kalıyor olmalıydı. Fakat her iki durumda da –ve buradaki anahtar buydu– her ne yapıyorsa kredi kartı veya nakit kullanması gerekiyordu. Bu da bir yerlerde kredi kartı ödemeleri veya ATM'den para çekme işlemi var demekti.

O zaman onlara bak, aptal.

Adam'ın ve Corinne'in iki ortak hesabı vardı. Birinden bankamatik kartı, diğerinden de Visa kredi kartı kullanıyorlardı. Corinne mali konularda iyi değildi. Ev içi iş bölümünün bir parçası olarak hesaplarla Adam ilgileniyordu. Aynı zamanda tüm kullanıcı adlarını ve şifreleri biliyordu.

Kısacası, her kredi kartı harcamasını ve para çekme işlemini görebilirdi.

Sonraki yirmi dakika boyunca kredi kartlarını ve banka hesaplarını inceledi. En yakın zamandan geriye doğru, o gün ve önceki gün herhangi bir hareket var mı diye arama yaparak işe başladı ama hiçbir şey yoktu. Birkaç gün geriye bakmaya başladı. Corinne nakit kullanmayı pek sevmezdi. Kredi kartları hem daha kolaydı hem de her satın alımda puan kazandırıyordu. Corinne bundan hoşlanıyordu.

Her şey –tüm mali hayatı ya da harcama hayatı– oradaydı ve şaşırtıcı değildi. A&P süpermarkete, Starbucks'a, Lax Shop'a gitmişti. Baumgart'ta öğle yemeği yemişti ve Ho-Kus Sushi'den paket yemek almıştı. Kredi kartından otomatik alınan spor salonu ödemeleri ve Banana Republic'ten sipariş verdiği bir şeyin taksitleri vardı. Normal şeylerdi. Ayrıca her gün en az bir kart harcaması oluyordu.

Ama o gün yoktu. Önceki gün de yoktu.

Hiçbir harcama yoktu.

Peki, Adam bundan ne çıkarmalıydı?

Bir kere, Corinne fatura ödemede toy olabilirdi fakat aptal değildi. Gizlenmek istiyorsa, Adam'ın internetten kredi kartı işlemlerini kontrol edebileceğini ve onu bu şekilde takip edebileceğini biliyor olmalıydı.

Evet. O halde bunun yerine ne yapacaktı? Nakit kullanacaktı.

Adam, ATM'den para çekme işlemlerini kontrol etti. Corinne, en son iki hafta önce 200 dolar çekmişti.

Bu miktar kaçmak için yeterli miydi?

Şüpheli. Adam bunu düşündü.

Belli bir süredir araba kullanıyorsa benzin alması gerekirdi. O anda üstünde ne kadar nakit olabilirdi? Kaçmayı planlamış olamazdı. Adam'ın sahte gebelik hakkında onunla yüzleşeceğini veya yabancının Adam'ı ziyaret edeceğini bilemezdi...

Yoksa?

Adam durdu. Corinne böyle bir şey olacağını bilerek kenara para koymuş olabilir miydi? Adam geçmişi düşünmeye çalıştı. Onunla yüzleştiğinde karısı şaşırmış mıydı? Yoksa daha çok kaderine boyun eğmiş gibi miydi?

Çevirdiği dolapların bir gün açığa çıkacağından bir şekilde şüphelenmiş miydi?

Adam bilemiyordu. Arkasına yaslanıp derinlemesine düşünmeye çalışınca hiçbir şeyi kesin olarak bilmediğini fark etti. Corinne mesajında, *bana yalnızca birkaç gün ver, lütfen,* diyerek onu kendi haline bırakmasını istemişti, hatta bunun için yalvarmıştı. Belki de böylesi en iyisiydi. Belki de stres atmasına ya da her ne yapıyorsa yapmasına izin vermeli ve sabırlı olup beklemeliydi. Mesajında özellikle istediği şey bu değil miydi?

Ama belki de Corinne arabasıyla okuldan ayrılmış ve korkunç bir kaderle karşılaşmıştı. Belki yabancıyı tanıyordu. Belki ona gitmiş, onunla yüzleşmişti ve yabancı öfkelenip onu kaçırmış ya da daha kötüsünü yapmıştı. Ancak yabancı öyle bir tipe benzemiyordu ve Adam'a zamana ihtiyacı olduğunu, ona birkaç gün vermesini söyleyen o mesajlar gelmişti. Gerçi –o anda Adam'ın beyninde düşünceler bu şekilde bir ileri bir geri gidiyordu– o mesajları herhangi biri de göndermiş olabilirdi.

Hatta bir katil bile.

Belki biri Corinne'i öldürmüştü ve telefonunu almıştı ve...

Oha, bir saniye yavaşla. Aceleci davranıp hata yapmayalım.

Göğsünün içinde kalbinin nasıl attığını hissedebiliyordu. Şimdi bu kaygı kafasına girmişti ya –zaten kafasındaydı ama şimdi neredeyse dile getirmişti– tıpkı istenmeyen ve gitmeyen bir akraba gibi korku orada kımıldamadan duracaktı. Tekrar Corinne'in mesajına baktı:

BELKİ DE BİRBİRİMİZDEN AYRI BİRAZ ZAMANA İHTİYACIMIZ VARDIR. ÇOCUKLARA İYİ BAK. BENİMLE İLETİŞİM KURMAYA ÇALIŞMA. HER ŞEY YOLUNA GİRECEK.

Ve sonra:

BANA YALNIZCA BİRKAÇ GÜN VER. LÜTFEN.

Bu mesajda bir terslik vardı ama ne olduğunu anlayamıyordu. Corinne'in gerçekten tehlikede olduğunu varsaysa... Yine polise gitmesi gerekip gerekmediğini düşündü. Kristin Hoy da hemen bunu sormamış mıydı? Karısı kayıpsa polisi arayıp aramadığını sormuştu. Ama Corinne kayıp değildi. O mesajı göndermişti. Peki, ya o göndermemişse...

Adam'ın başı dönmeye başladı.

Tamam, diyelim polise gitti. Sonra ne olacaktı? İlçe polislerine gitmesi gerekecekti ve tam olarak ne söyleyecekti? Polisler mesaja bakar bakmaz biraz zaman vermesini söylemeyecekler miydi? Ve ilçede, bunun önemli olduğunu kabul etmekten nefret etse de, polisler konuşuyordu. Adam, onların çoğunu tanıyordu. Cedarfield'ın polis şefi Len Gilman'dı. Büyük olasılıkla Adam'ın

şikâyetini o alacaktı. Ryan'ın yaşında bir oğlu vardı. Aynı sınıftaydılar. Corinne hakkında dedikodular ve söylentiler yayılacaktı. Umurunda mıydı? Hayır demek kolaydı fakat Corinne'in umursayacağını biliyordu. Orası onun şehriydi. Yeniden onun olması için ve orada bir hayat kurmak için savaşmıştı.

"Selam kanka."

Sakallı yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Andy Gribbel ofise girdi. Havalı görünmek için değil, geç saatlere kadar uykusuz geçen bir gecenin sonunda kırmızı gözlerini gizlemek için o gün içeride güneş gözlüğü takıyordu.

"Selam," dedi Adam. "Geçen gece konser nasıl gitti?"

"Grup tam anlamıyla mükemmeldi," dedi Gribbel.

Adam arkasına yaslandı. "Açılışı hangi şarkıyla yaptınız?"

"'Dust in the Wind.' Kansas."

"Hımm," dedi Adam.

"Ne oldu?"

"Yavaş bir şarkıyla mı açılış yaptınız yani?"

"Evet ama çok işe yaradı. Karanlık bar, loş ışıklar, ortam ve sonra doğrudan, hiç ara vermeden 'Paradise by the Dashboard Light'a geçtik. Herkesi büyüledik."

"Meat Loaf'un şarkısı," dedi Adam, başını sallayarak. "Güzel."

"Öyle mi?"

"Dur bir dakika, sizin ne zamandır kadın vokalistiniz var?"

"Yok ki."

"Ama 'Paradise' erkek-kadın düeti."

"Biliyorum."

"Oldukça da sert bir parça," diye devam etti Adam.

"Biliyorum."

"Ve parçayı kadın vokalist olmadan söylediniz, öyle mi?"

"İki kısmı da ben yapıyorum."

Adam doğrulup bunu hayal etmeye çalıştı. "Erkek-kadın düetini kendin mi yapıyorsun?"

"Her zaman."

"Harika bir yorum olmalı."

"Beni 'Don't Go Breaking My Heart'ı söylerken duymalısın. Bir saniye Elton'ım. İkinci saniye Kiki Dee. Gerçekten gözlerin dolar. Hazır lafı açılmışken..."

"Ne?"

"Corinne'le bir gece dışarı çıkmaya ihtiyacınız var. Hele *senin*. Gözlerinin altındaki o torbalar biraz daha ağırlaşırsa uçağa binerken fazladan bagaj ücreti ödeyeceksin."

Adam kaşlarını çattı.

"Hadi, o kadar da kötü değildi."

"Yarın Mike ve Eunice Rinsky için hazır mıyız?"

"O yüzden seni görmek istedim."

"Sorun mu var?"

"Hayır ama Belediye Başkanı Gusherowski seninle Rinsky'nin tahliyesi için konuşmak istiyor. Saat yedide belediye binasında toplantısı varmış ve daha sonra uğrayabilir misin diye sordu. Sana adresi mesajla gönderdim."

Adam telefonunu kontrol etti. "Evet, tamam, sanırım onu da dinlemeliyiz."

"Adamlarına haber veririm. İyi geceler, kanka."

Adam saatine baktı. Altıya gelmiş olduğunu görünce şaşırdı. "İyi geceler."

"Yarın planladığımız gibi olacaksa bana haber ver."

"Veririm."

Gribbel, Adam'ı yalnız bırakarak gitti. Adam bir an durup dinledi. Sesler uzaktı, ofis her geceki ölüm sancıları içinde. Tamam, bir adım geri git. Baştan sona tekrar düşün. Kesin olarak bildiğin şeye geri dön.

Bir, dün Corinne'in okula gittiğini biliyordu. İki, öğle yemeği zamanı Kristin onun okul otoparkından çıktığını görmüştü. Üç... Tamam, üç yok ama...

Gişeler.

Corinne herhangi bir mesafeye gittiyse gişelerde bunun kaydı olurdu. Okul, Garden State Ekspres Yolu üzerindeki gişelere yakındı, dolayısıyla gişelerden geçişi hızlı geçiş sistemi kayıtlarında görünecekti. Corinne gişeler için hızlı geçiş kartını yanına almayı akıl etmiş miydi? Muhtemelen hayır. Hızlı geçiş kartı ön cama yapıştırılan ve sonra varlığı unutulan bir şeydi. Bazı zamanlar bunun tam tersi olurdu. Adam bir kiralık arabayla yola çıktığında, yanında hızlı geçiş kartı olmadığını tamamen unuturdu ve hızlı geçiş şeritlerinden geçerdi.

Yine de denemeye değerdi.

Google aramasında hızlı geçiş sistemi internet sitesini buldu fakat siteye giriş hesap numarası ve şifre gerektiriyordu. Adam'da bunlar yoktu –aslında daha önce siteye hiç girmemişti– ama evdeki faturalarda olmalıydı. Pekâlâ, güzel. Artık eve gitme zamanıydı.

Ceketini aldı ve aceleyle arabaya gitti. 80. Otoyol'a çıktığında telefonu çaldı. Arayan Thomas'tı.

"Annem nerede?"

Adam buna nasıl cevap vereceğini düşündü ancak o an detaylı dürüstlük zamanı değildi. "Uzakta."

"Nerede?"

"Bunu sana daha sonra anlatacağım."

"Akşam yemeğinde evde olacak mısın?"

"Şu an yoldayım. Bana bir iyilik yap. Kendin ve kardeşin için buzluktan hamburger köftesi çıkar. Eve geldiğimde onları ızgarada pişireceğim."

"O hamburger köftelerini pek sevmiyorum."

"Çok kötü. Yarım saat içinde görüşürüz."

Adam tıpkı Stevie Nicks'in söyleyebileceği gibi "çok tanıdık" ve mükemmel ama bir o kadar da sık çalınmayan bir şarkı bulabilmek için müzik kanallarını karıştırdı. Öyle bir şarkı bulduğunda –çok nadir– her zaman son sürüm olurdu ve kanallarda gezinti yeniden başlardı.

Adam evinin olduğu caddeye girince araç yolunda Tripp Evans'ın Dodge Durango marka aracını görünce şaşırdı. Adam yanına park edince, Tripp Evans araçtan indi. İki erkek el sıkışarak ve birbirlerinin sırtlarına vurarak selamlaştılar. İkisinin de üzerinde takım elbise vardı ve kravatları gevşetilmişti ve daha üç gün önce Amerikan Lejyon Salonundaki lakros seçmeleri birden çok uzak göründü.

"Selam, Adam."

"Selam, Tripp."

"Böyle habersiz uğradığım için kusura bakma."

"Sorun değil. Senin için ne yapabilirim?"

Tripp kocaman elli, iriyarı bir adamdı. Takım elbisenin içinde kendini asla rahat hissetmeyen tiplerdendi. Ceketin ya omuzları çok dardı ya bir kolu çok uzun, o yüzden hep kendini alıştırmaya çalışırdı ve zavallı adamcağızın aslında tek istediği şeyin o kahrolası takımdan kurtulmak olduğunu anlayabilirdiniz. Adam'a çoğu erkek öyle görünürdü. Yolun bir yerinde ceket onlara meşhur deli gömleği gibi bağlanmıştı ve artık onu çıkaramıyorlardı sanki.

"Corinne'le birkaç saniye konuşmayı umuyordum," dedi Tripp.

Adam orada öylece dururken yüzünden bir şey okunmamasını umut ediyordu.

"Ona birkaç kez mesaj attım," diye devam etti Tripp, "ama cevap vermedi. Ben de bir uğramayı düşündüm."

"Konunun ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Önemli bir şey değil, gerçekten de," dedi Tripp, onun kadar dobra biri için son derece zoraki bir sesle. "Lakrosla ilgili bir şey."

Yalnızca Adam'ın hayal gücü olabilirdi. Yalnızca son birkaç günün hissettirdiği delilik olabilirdi. Ama aralarındaki havada bir gerginlik oluşuyor gibiydi.

"Lakrosla ilgili nasıl bir şey?" diye sordu Adam.

"Dün akşam yönetim kurulu toplandı. Corinne gelmedi, ki bu tuhaf sanırım. Onunla bazı bilgileri paylaşmak istedim, hepsi bu." Tripp, Corinne'i kapıda görmeyi umuyormuş gibi eve baktı. "Bekleyemez."

"Corinne burada değil."

"Tamam, peki. Ona uğradığımı söylersin." Tripp dönüp Adam'ın gözlerine baktı. Havadaki gerginlik ağırlaşmış gibi oldu. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," dedi Adam. "İyiyim."

"En kısa zamanda birer bira içelim."

"Bu çok hoşuma gider."

Tripp aracın kapısını açtı. "Adam?"

"Evet?"

"Dürüst olacağım," dedi Tripp. "Biraz tedirgin görünüyorsun."

"Tripp?"

"Evet?"

"Dürüst olacağım. Sen de öyle."

Tripp gülümsemeye çalıştı. "Gerçekten önemli bir mesele değil."

"Evet, bunu daha önce söyledin. Kırılma ama sana inanmıyorum."

"Lakrosla ilgili. Gerçek bu. Önemli olmamasını umut ediyorum ancak şu anda sana daha fazlasını söyleyemem."

"Neden?"

"Yönetim kurulu gizliliği."

"Sen ciddi misin?"

Ama ciddiydi. Adam, Tripp'in o konudaki kararını değiştirmeyeceğini anlamıştı fakat Tripp gerçeği söylüyorsa, bu lakros yönetim kurulu meselesinin olup bitenlerle ne gibi bir ilişkisi olabilirdi?

Tripp Evans arabasına bindi. "Yalnızca Corinne'e beni aramasını söyle. İyi geceler, Adam."

On Altıncı Bölüm

Adam, Belediye Başkanı Gusherowski'nin yolsuzluk treninden yeni inmiş, şişman kedilere benzeyen bir politikacı olmasını bekliyordu –vücudu ham, yanakları kanlı canlı, gülüşü çalışılmış, belki serçeparmağında bir yüzük– ve bu konuda hayal kırıklığına uğramadı. Merak etti, acaba Gusherowski eskiden beri mi yozlaşmış politikacıların sembolü o poster çocuğuna benziyordu, yoksa bu, geçen "hizmet" yılları içinde mi DNA'sının bir parçası haline gelmişti?

Kasselton'ın son dört belediye başkanından üçü, federal savcılık tarafından dava edilmişti. Rick Gusherowski, bu iki kurumda hizmet vermiş ve üçüncü olarak belediye meclisinde yer almıştı. Adam, onu görünüşüne ve hatta servetine göre yargılamıyordu ancak, iş New Jersey küçük-şehir yolsuzluğuna geldiğinde ve bir yerlerden çıkan duman olduğunda, genelde alevli ve süpernova benzeri bir şenlik ateşi olurdu.

Adam oraya vardığında, fazla katılım olmayan belediye meclisi toplantısı dağılıyordu. Seyircinin ortalama yaşı seksenler gibi

görünüyordu ama bunun sebebi, bu özel toplantının bakımevi ve/veya huzurevi için tartışmasız bir örtmece olan yepyeni Lüks PineCliff Köyü'nde yapılmış olması olabilirdi.

Belediye Başkanı Gusherowski, Adam'a Kukla şovunun ev sahibiymiş gibi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yaklaştı. "Seninle tanışmak harika, Adam!" Adam'ın elini göstermelik aşırı bir hevesle sıktı ve politikacıların karşısındakine kendini aşağı ve yükümlü hissettirdiğine inandığı şekilde onu hafifçe kendine çekti. "Sana Adam diyebilir miyim?"

"Elbette, Bay Başkan."

"Oh, bırak başkanı filan. Bana Gush de."

Gush mı? Adam hiç de öyle düşünmüyordu.

Başkan kollarını iki yana açtı. "Mekân hakkında ne düşünüyorsun? Güzel değil mi?"

Adam'a göre bir Courtyard Marriott Oteli'ndeki temiz, kapsamlı ve ruhsuz bir konferans salonu gibiydi. Çekimser bir şekilde başını salladı.

"Birlikte yürüyelim, Adam. Seni küçük bir tura çıkarmak istiyorum." Başkan yürüyüşe duvarları orman yeşiline boyanmış bir koridorda başladı. "Harika değil mi? Burada her şey son derece modern."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Adam.

"Pardon?"

"Modernlik. Nasıl modern?"

Başkan çenesini ovalayarak derin derin düşündü. "Şey, bir kere, düz ekran televizyonlar var."

"Amerika'da neredeyse her evde var."

"İnternet hizmeti var."

"Yine Amerika'da neredeyse her evde ve hatta kafede, kütüphanede, McDonald's'ta var."

Gush –Adam bu isme ısınmaya başlıyordu– gülümsemesini tekrar yüzüne yerleştirerek bu yorumu geçiştirdi. "Sana yüksek standartlı birimimizi göstereyim."

Başkan bir anahtar çıkardı ve kapıyı *The Price Is Right* yarışma programına özgü –belki de Adam'ın aklı o anda yarışma programlarındaydı– o abartılı tavırla açtı. "Nasıl?"

Adam içeri girdi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Gush.

"Courtyard Marriott'a benziyor."

Gush'ın gülümsemesi belirsizleşti. "Son moda ve görkemli. Modern."

"Bu önemli değil," dedi Adam. "Açıkçası bir Ritz-Carlton'a benzese de fark etmiyor. Müvekkilim kabul etmek istemiyor."

Gush büyük bir sempatiyle başını salladı. "Bunu anlıyorum. Gerçekten. Hepimiz hatıralarımıza tutunmak isteriz, haksız mıyım? Fakat hatıralar bizi geriye götürürler. Bugün yerine geçmişte yaşamaya zorlarlar."

Adam, ona sadece baktı.

"Ve bazen, bir toplumun üyesi olarak kendimizden fazlasını düşünmemiz gerekir. Rinsky'nin evine gittin mi?"

"Gittim."

"Tam bir çöplük," dedi Gush. "Oh, öyle demek istemiyorum. Ben de o mahallede büyüdüm. Bunu o sokaklardan gelip ilerlemiş bir adam olarak söylüyorum."

Adam, onun fakir edebiyatı yapmasını bekledi. Beklediği olmayınca hayal kırıklığına uğradı.

"Gerçek bir ilerleme kaydetme şansımız var, Adam. Kentsel suç felaketini uzaklaştırma ve şehrimizin ihtiyaç sahibi bir bölümüne güneş ışığını getirme şansımız var. Yeni konutlardan bahsediyorum. Yeni bir toplum merkezi. Restoranlar. Kaliteli alışveriş. Gerçek işler."

"Planları gördüm," dedi Adam.

"Yenilikçi, haksız mıyım?"

"Bu umurumda değil."

"Oh, öyle mi?"

"Ben Rinsky ailesini temsil ediyorum. Umurumda olan bu. Old Navy veya Home Depot'un kâr marjlarıyla ilgilenmiyorum."

"Bu adil değil, Adam. Projenin hayata geçmesiyle toplumun daha iyi hizmet göreceğini ikimiz de biliyoruz."

"İkimiz de bilmiyoruz," dedi Adam. "Hem fark etmez, ben toplumu temsil etmiyorum. Rinskyleri temsil ediyorum."

"Dürüst olalım. Etrafına bak. Burada yaşamaktan daha çok mutlu olacaklar."

"Şüpheli ama olabilir," dedi Adam. "Yine de anlayın, Amerika Birleşik Devletleri'nde bir adamın nasıl mutlu olacağına hükümet karar vermez. Çok çalışıp kendi evini satın almış ve ailesini orada büyütmüş bir çiftin şimdi başka bir yerde yaşayarak daha mutlu olacağına hükümet karar vermez."

Gush'ın gülümsemesi yüzüne yavaş yavaş yeniden yerleşti. "Bir an için açıksözlü olabilir miyim, Adam?"

"Şimdiye kadar değil miydiniz?"

"Ne kadar?"

Adam parmaklarını şaklattı ve filmlerdeki kötü karakter sesini taklit etti. "Bir milyar dolar."

"Ben ciddiyim. Oyunlar oynayabilirim ve işi müteahhidin benden istediği gibi halledebilirim. Seninle pazarlık yaparım ve fiyatı on bin dolar artırırım. Ama lafı dolandırmadan konuya girelim, olur mu? Teklifi bir elli bin dolar daha artırmaya yetkiliyim."

"Ve ben de size hayır demeye yetkiliyim."

"Mantıksız davranıyorsun."

Adam cevap verme zahmetine girmedi bile.

"Bir yargıcın bize istimlak hakkı konusunda zaten onay verdiğini biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum."

"Ve Bay Rinsky'nin önceki avukatı temyizi çoktan kaybetti. O yüzden gitti."

"Onu da biliyorum."

Gush gülümsedi. "Eh, bana başka seçim şansı bırakmıyorsun."

"Elbette bırakıyorum," dedi Adam. "Sadece müteahhit için çalışma, olur mu Gush? Sen bu insanların arasından geldin. Alışveriş merkezini Rinsky'nin evinin etrafına kur. Planları değiştir. Bu yapılabilir."

"Hayır," dedi Gush, artık gülümsemiyordu. "Yapılamaz."

"Yani onları kapı dışarı mı edeceksin?"

"Yasalar benim tarafımda ve sizin şu davranış tarzınızdan sonra?" Gush parfümünün kokusunu Adam'ın duyabileceği kadar eğildi ve fısıldadı, "Zevkle."

Adam geri çekilerek başını salladı. "Evet, bunu anladım."

"O halde mantığının sesini dinleyecek misin?"

"Eğer duyarsam." Adam el salladı ve gitmek için arkasına döndü. "İyi geceler, Gush. Yakında tekrar konuşacağız."

On Yedinci Bölüm

Yabancı bunu yapmaktan nefret ediyordu.

Fakat şimdi yavaş yavaş yaklaşan Michaela Siegel korkunç bir hata yapmadan önce gerçeği bilmeyi hak ediyordu. Yabancı, Adam Price'ı düşündü. Heidi Dann'ı düşündü. Onlar yabancının ziyaretiyle yıkılmış olabilirlerdi, ancak bu kez Michaela Siegel söz konusu olduğunda çok daha kötü olacaktı.

Ya da belki öyle olmayabilirdi.

Belki Michaela rahatlardı. Belki ilk yıkımdan sonra gerçek onu özgürlüğüne kavuştururdu. Belki gerçek, hayatına yeniden denge getirir ve onu yürümesi gereken yola yeniden sevk ederdi.

Bombanın pimi çekilmeden insanın nasıl tepki vereceğini asla bilemezdiniz.

Saat geç olmuştu, neredeyse sabahın ikisiydi. Michaela Siegel, gürültücü arkadaşlarını kucaklayarak onlarla vedalaştı. Gece eğlencesinden sonra hepsi sarhoştu. Yabancı daha önce iki kez Michaela'yı yalnız yakalamayı denemişti. İşe yaramamıştı. Şimdi onun asansöre yalnız binmesini ve süreci başlatabilmeyi umuyordu.

Michaela Siegel. Yirmi altı yaşında. Columbia Üniversitesi Doktorluk ve Cerrahlık Fakültesi'nden mezun olduktan sonra Mount Sinai Hastanesi'nde dahiliye ihtisasının üçüncü yılındaydı. Johns Hopkins Hastanesi'nde stajyer olarak işe başlamıştı ancak olanlardan sonra, hastane yönetimi onun yer değiştirmesinin herkes için en iyisi olacağını düşünmüştü.

Michaela asansöre doğru yarı sendelerken, yabancı önüne çıktı. "Tebrikler, Michaela."

Genç kadın çarpık bir gülümsemeyle döndü. Yabancı, onun seksi bir kadın olduğunu zaten biliyordu; bu da işi bir anlamda daha da kötüleştiriyordu. Gördüklerini anımsayan yabancı, yanaklarının kızardığını hissetti. Yine de devam etti.

"Hımm," dedi Michaela.

"Hımm mı?"

"Bana mahkeme celbi filan mı getirdin?"

"Hayır."

"Bana asılmıyorsun, değil mi? Ben nişanlıyım."

"Hayır."

"Ben öyle düşünmedim," dedi Michaela Siegel. Sesinde alkolün etkisi vardı. "Yabancılarla konuşmam."

"Anlıyorum," dedi yabancı ve onu kaybetmekten korktuğundan bombayı patlattı. "David Thornton adında bir adam tanıyor musun?"

Michaela'nın yüzü araba kapısı gibi kapandı, ifadesizleşti. Yabancı bunu önceden tahmin etmişti. "Seni o mu gönderdi?" diye sordu genç kadın.

"Hayır."

"Sen bir tür sapık filan mısın?"

"Hayır."

"Ama gördün..."

"Evet," dedi yabancı. "Sadece iki saniyeliğine. Tamamını izlemedim ya da durup bakmadım. Yalnızca... emin olmak zorundaydım."

Yabancı, onun yaklaştığı çoğu kişinin yaşadığı aynı ikilemle karşı karşıya olduğunu görebiliyordu: Bu deliden kaçmak mı yoksa onu dinlemek mi? Çoğunda merak galip gelirdi; yine de yabancı işlerin nasıl ilerleyeceğini asla bilemezdi.

Michaela Siegel başını iki yana sallayarak bu ikilemi dile getirdi. "Neden hâlâ seninle konuşuyorum?"

"Dürüst bir yüzüm olduğunu söylerler."

Bu doğruydu. O yüzden bu görevi neredeyse her zaman o üstlenirdi. Eduardo'nun ve Merton'ın gücü vardı fakat size böyle yaklaşsalar, ilk hissiniz hızla kaçmak olurdu.

"David için de aynını düşünmüştüm. Dürüst bir yüzü olduğunu." Genç kadın, başını yana eğdi. "Kimsin sen?"

"Bu önemli değil."

"Neden buradasın? Her şey geçmişimde kaldı."

"Hayır," dedi yabancı.

"Hayır mı?"

"Geçmişinde kalmadı. Keşke öyle olsaydı."

Michaela'nın sesi korku dolu bir fısıltı haline geldi. "Neden söz ediyorsun?"

"Sen ve David ayrıldınız."

"Evet," dedi genç kadın öfkeyle. "Bu hafta sonu Marcus'la evleniyorum."

Ona parmağındaki nişan yüzüğünü gösterdi.

"Hayır," dedi yabancı. "Yani... doğru dürüst anlatamıyorum. Adım adım ilerleyebilir miyim?"

"Ne kadar dürüst bir yüzün olduğu umurumda değil," dedi Michaela. "Bu konuyu yeniden açmak istemiyorum."

"Biliyorum."

"Geride kaldı."

"Kalmadı. Yani henüz değil. O yüzden buradayım."

Michaela ona bakakaldı.

"Sen ve David ne zaman ayrılmıştınız?" Yabancı bunu nasıl söyleyeceğini bilemedi. O yüzden, ellerini ileri geri hareket ettirmekle yetindi.

"Söyleyebilirsin." Michaela sırtını doğrulttu. "Buna intikam pornosu deniyor. Bana tam bir furya olduğu söylendi."

"Sorduğum şey bu değil," dedi yabancı. "David o videoyu internete koymadan önce ilişkinizin durumunu soruyorum."

"Onu herkes gördü, biliyorsun."

"Biliyorum."

"Arkadaşlarım. Hastalarım. Hocalarım. Hastanedeki herkes. Ailem..."

"Biliyorum," dedi yabancı yumuşak bir sesle. "Sen ve David Thornton ayrılmış mıydınız?"

"Büyük bir kavga etmiştik."

"Sorduğum şey bu değil."

"Anlamıyorum..."

"O video paylaşılmadan önce ayrılmış mıydınız?"

"Bu şimdi neyi fark ettirir ki?"

"Lütfen," dedi yabancı.

Michaela omuz silkti. "Bilmiyorum."

"Onu hâlâ seviyordun. O yüzden o kadar acı verdi."

"Hayır," dedi genç kadın. "O kadar acı verdi çünkü korkunç bir ihanetti. O kadar acı verdi çünkü flört ettiğim adam bir intikam pornosu sitesine gitti ve bizim seks kasetimizi paylaştı..." Durdu. "Düşünebiliyor musun? Kavga etmiştik ve böyle tepki verdi."

"Kaseti internete verdiğini inkâr etti, değil mi?"

"Elbette inkâr etti. O cesareti yoktu..."

"Sana doğruyu söylüyordu."

Çevrelerinde insanlar vardı. Bir adam asansöre bindi. İki kadın aceleyle asansörden çıktı. Bankonun arkasında bir kapı görevlisi vardı. Hepsi oradaydı ve şimdi hiçbiri yoktu.

Michaela'nın sesi uzak, derindi. "Sen neden bahsediyorsun?"

"O kaseti internete David Thornton vermedi."

"Sen onun arkadaşı filan mısın?"

"Onu ne bir kez gördüm ne de onunla konuştum."

Michaela yutkundu. "Videoyu sen mi gönderdin?"

"Hayır, elbette hayır."

"O halde nasıl...?"

"IP adresi."

"Ne?"

Yabancı, ona bir adım yaklaştı. "Site, kullanıcının IP adresini gizli tuttuğunu iddia eder. Böylece kimse o videoyu kimin oraya koyduğunu bilemez ve onu dava edemez."

"Ama sen biliyorsun, öyle mi?"

"Evet."

"Nasıl."

"İnsanlar bir sitenin gizli olduğunu sanırlar çünkü site öyle söyler. Bu, doğası gereği yalandır. İnternetteki her gizli sitenin ardında her tuş vuruşunu gözleyen biri vardır. Hiçbir şey gizli ya da anonim değildir."

Sessizlik.

Şimdi o noktadaydılar. Yabancı bekledi. Uzun sürmeyecekti. Michaela'nın dudaklarının titrediğini görebiliyordu.

"Peki, IP adresi kimindi?"

"Bence bunu zaten biliyorsun."

Genç kadının yüzü acıyla buruştu. Gözlerini yumdu. "Marcus muydu?"

Yabancı, evet ya da hayır demedi. Buna gerek yoktu.

"Yakın arkadaşlardı, değil mi?" diye sordu.

"Aşağılık herif."

"Hatta oda arkadaşıydılar. Kesin detayları bilmiyorum ama sen ve David kavga ettiniz. Marcus bir fırsat yakaladı ve bunu kullandı." Yabancı cebine uzanıp bir zarf çıkardı. "Kanıtım burada."

Michaela elini havaya kaldırdı. "Onu görmeye ihtiyacım yok."

Yabancı başını sallayıp zarfı kaldırdı.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" diye sordu genç kadın.

"Yaptığımız iş bu."

"Düğün dört gün sonra." Yabancıya baktı. "Şimdi ne yapacağım ben?"

"Onu ben bilemem," dedi yabancı.

"Tabii, elbette." Michaela'nın sesinde öfke vardı. "Hayatları yırtıp açıyorsun. Geri kapamak ise... senin bileceğin iş değil."

Yabancı bir şey söylemedi.

"Sanırım şimdi David'e geri döneceğimi düşündün? Ona gerçeği bildiğimi söyleyeceksin ve affını dileyeceksin? Sonra ne olacak? Beni kollarına alacak ve sonra sonsuza dek mutlu yaşayacağız, öyle mi? İşlerin öyle yürüdüğünü mü düşünüyorsun? Aşkımızın kahramanı mı oluyorsun?"

Doğrusu, kahramanlık kısmı olmasa da bu düşünce yabancının aklından geçmişti. Ama bir yanlışı düzeltmek, dengeyi geri getirmek, Michaela'yı seçtiği hayat yoluna geri döndürmek... Evet, bu tür bir sonucu umut etmişti.

"Sorun işte burada, Bay Sır Ortaya Çıkarıcı." Michaela, ona yaklaştı. "Ben David'le çıkarken bile Marcus'a âşıktım. İroni burada, değil mi? Marcus'un bunu yapmasına gerek yoktu. Sonunda birlikte olabilirdik. Belki, bilmiyorum ama belki Marcus yaptığı

şey için kötü hissediyor, suçluluk duyuyordur. Belki bunu telafi etmeye çalışıyordur ve o yüzden bana o kadar iyi davranıyordur."

"Bu, birine iyi davranmak için sebep değil."

"Şimdi de hayat tavsiyeleri mi veriyorsun?" dedi genç kadın öfkeyle. "Bana hangi seçenekleri bıraktığını biliyor musun? Hayatımı mahvedebilirim ya da bir yalanı yaşayabilirim."

"Hâlâ genç ve güzelsin..."

"Ve âşığım. Marcus'a."

"Hâlâ mı? Böyle bir şey yapabileceğini öğrenmene rağmen mi?"

"İnsanlar aşk uğruna her türlü şeyi yapabilirler."

Şimdi Michaela'nın sesi yumuşamıştı. Öfkesi dinmişti. Arkasını döndü ve asansörü çağırmak için düğmeye bastı. "Bunu başka birine anlatacak mısın?" diye sordu.

"Hayır."

"İyi geceler."

"Yani onunla yine de evleneceksin, öyle mi?"

Asansör kapıları açıldı. Michaela içeri girdi ve dönüp onun yüzüne baktı. "Sen bir sırrı ortaya çıkarmadın," dedi. "Yeni bir sır yarattın."

On Sekizinci Bölüm

Adam, Cedarfield sınırına vardığında arabayı kenara çekti. Telefonunu çıkarıp Corinne'e tekrar mesaj yazdı:

Endişeleniyorum. Çocuklar endişeleniyorlar. Lütfen eve dön.

Mesajı gönderip yeniden yola çıktı. Nasıl olup da Cedarfield'da yaşadığını düşünmeye başladı ve bunu ilk kez düşünmüyordu. Basit bir düşünceydi bu, yine de bariz sonuçları üzerine çöktü. Bu kadar önemli bir şey bilinçli bir seçim miydi? Öyle olduğunu sanmıyordu. O ve Corinne başka bir yerde yaşamayı seçebilirdi. Peki, Cedarfield'ın nesi vardı? Amerikan rüyası denilen savaşta birçok yönden kazananın ganimetiydi. Geniş bahçeli güzel evleri vardı. Çeşitli restoranları, mağazaları ve hatta bir sineması olan güzel bir ilçe merkezi vardı. Yenilenmiş spor tesisleri, modern bir kütüphanesi ve bir ördek havuzu vardı. Geçen yıl, neredeyse İncil'in otoritesine sahip bir dergi olan *Money*, "Amerika'da Ya-

şanacak En İyi Yerler" listesinde Cedarfield'ı yirmi yedinci seçmişti. New Jersey Eğitim Dairesi'ne göre Cedarfield, Bölgesel Sosyoekonomik Faktörler'de sekiz kategorinin en yükseği olan J Grubu'nda sınıflandırılmıştı. Evet, hükümet ilçeleri böyle sınıflandırır. Bunu neden yaptığını ise kimse kesin olarak bilmez.

Doğruyu söylemek gerekirse, Cedarfield onları kendiniz gibi olmaları için yetiştiriyor olsanız bile, çocuklarınızı büyütmeniz için harika bir yerdi. Bazıları bunu yaşamın döngüsü olarak düşünürdü fakat Adam için Cedarfield'da büyüyen, dört yıllık sürelerle üniversiteye giden, geri dönen, evlenen, kendi çocuklarını da orada büyüten komşuları ve arkadaşlarıyla –Adam'ın çok sevdiği iyi, sağlam insanlar– bu sürekli tekrar eden bir şampuanlama-durulama işlemi gibiydi. Onların çocukları da orada büyüyecekler, geri dönüp, evlenip, çocuklarını orada büyütmek umuduyla dört yıllığına üniversiteye gideceklerdi.

Bunda yanlış bir şey yoktu, öyle değil mi?

Hayatının ilk on yılını Cedarfield'da geçiren Corinne aynı rutini takip edecek kadar şanslı olmamıştı. Dördüncü sınıftayken, Cedarfield ve değerleri DNA'sında çoktan derinlere işlemişken, babası bir araba kazasında ölmüştü. Yalnızca otuz yedi yaşındaydı; kendi ölümünü düşünmek ve mal mülk planlaması yapmak için muhtemelen çok gençti. Sigorta teminatı çok düşüktü ve kısa süre sonra Corinne'in annesi evi satıp onu ve ablası Rose'u alarak daha az lüks olan Hackensack şehrinde bir apartman dairesine yerleşip küçülmeye gitmek zorunda kalmıştı.

İlk birkaç ay, Corinne eski arkadaşlarını görebilmek için Hackensack-Cedarfield arasındaki on millik yolu gidip gelmişti. Ama sonra okul başlamıştı ve Corinne'in arkadaşları onun artık karşılayamadığı sporlara, dans derslerine yoğunlaşmıştı. Aradaki fiziksel mesafe aynı kalırken, toplumsal uçurum arada köprü

kurulamayacak kadar büyümüştü. Çocukluk ilişkileri tamamen parçalanma yolunda hızla yıpranmıştı.

Corinne'in ablası Rose alışıldık biçimde sorun çıkarmıştı; okulda başarısız oluyor, annesine isyan ediyor, eğlence amaçlı uyuşturucuları ve geleceği olmayan çocukları deniyordu. Öte yandan Corinne, derin acısını ve kızgınlığını çoğu kişinin olumlu sonuçlar olarak değerlendirebileceği şeylere yöneltmişti. Tüm çalışmalarında elinden gelenin en iyisini yapmaya kararlı bir şekilde okula ve hayata odaklanmıştı. Başını kitaplardan kaldırmıyor, çok çalışıyor, normal ergen cazibe merkezlerini görmezden geliyor ve babasıyla mutlu olduğu o yere galip olarak dönmeye sessizce yemin ediyordu. Sonraki yirmi yılı, sonunda o cam açılana, daha doğrusu paramparça olana kadar, yüzü cama bastırılmış bir çocuk gibi geçirdi.

Corinne ve Adam, Corinne'in büyüdüğü eve pek de benzemeyen bir ev satın aldılar. O zamanlar bu, Adam'ı rahatsız ettiyse bile anımsamıyordu; belki o zamana kadar karısının arayışını paylaşmıştı. Evlendiğinizde, eşinizin umutları ve hayalleriyle de evlenirsiniz. Corinne'in hayali, onu dışlamış olan bir yere zafer içinde dönmekti. Şimdi düşünüyordu da, Adam'da da karısının yirmi yıllık arayışını tatmin etmesine yardımcı olmanın heyecanı vardı.

Adını hak eden Hard-core Spor Salonu'nun ışıkları hâlâ yanıyordu (slogan: *Sert Kaldırmadıkça Sert Değilsin*). Adam otoparka hızlı bir bakış attı ve Kristin Hoy'un arabasını gördü. Thomas'ın ceptelefonunu aradı –ev telefonunu aramanın bir anlamı yoktu; iki çocuk da cevap vermeyecekti– ve bekledi. Thomas üçüncü çalışta telefonu açtı ve her zamanki dikkati dağınık hali, güçlükle duyulabilen sesiyle, "Alo?" dedi.

"Evde her şey yolunda mı?"

"Evet."

"Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şeyle kastın ne?"

"*Call of Duty* oynuyorum. Yeni başladım."

"Ev ödevini bitirdin mi?" Adam bunu alışkanlıktan sormuştu. Sürekli tekrarlanan ve hiçbir yere varmayan, yine de nedense zorunlu olan bir ebeveyn-çocuk diyaloğuydu bu.

"Hemen hemen."

Adam, ona önce ödevini bitirmesini söylemekle uğraşmadı. Faydasızdı. Bıraktı, çocuk ödevini kendi kendine yapsın. Onu biraz serbest bıraktı.

"Kardeşin nerede?"

"Bilmiyorum."

Ama evde, değil mi?"

"Sanırım."

Erkek kardeşler. "İyi olduğundan emin ol. Yakında eve geleceğim."

"Tamam. Baba?"

"Evet?"

"Annem nerede?"

"Uzakta," dedi tekrar Adam.

"Nerede?"

"Öğretmen işleri. Bunu eve geldiğimde konuşabiliriz, tamam mı?"

Sessizlik uzun oldu. "Tamam."

Adam, Kristin'in üstü açılır Audi arabasının yanına park etti ve içeri girdi. Bankonun arkasındaki kastan ibaret, davul gibi şişmiş adam, bir şey istediğini anlayarak onu baştan aşağı süzdü. Dudakları küçümseyici bir alaycılıkla donmuştu. Üzerinde vücudunu sımsıkı saran, kolsuz bir giysi vardı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Kristin Hoy'a bakıyorum."

"Salona üye misin?"

"Ne?"

"Üye misin?"

"Hayır, bir arkadaşıyım. Eşim üyeniz. Corinne Price."

Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi başını salladı. Sonra, "O iyi mi?" diye sordu.

Bu soru Adam'ı şaşırttı. "Neden iyi olmasın?"

"Kaçırılmaması gereken bir hafta. Yarışma önümüzdeki cuma günü."

Adam'ın bildiği kadarıyla Corinne yarışmazdı; kaslı bir vücudu vardı ve hepsi o kadardı. O daracık kıyafetleri giyip poz vermeye başlaması mümkün değildi. Gerçi geçen yıl Kristin'le birlikte milli yarışlara katılmıştı.

Kaslı adam, spor salonunun arkasındaki bir köşeyi işaret etti ve bunu yaparken aslında gerindi. "Oda B."

Adam, cam kapıyı itti. Bazı spor salonları sessiz olurdu. Bazılarında yüksek sesli müzik çalınırdı. Orası gibi bazılarında da ilkel homurtular ve ağır metal ağırlıkların tıngırtısı yankılanırdı. Tüm duvarlar aynalıydı ve orada kendi zevkin için poz vermek sadece kabul edilebilir değil, aynı zamanda beklenen bir şeydi. Mekân ter, dezenfektan ve reklamlardan hayal ettiği kadarıyla Axe marka deodorant kokuyordu.

B odasını buldu, hafifçe kapıyı çaldı ve iterek açtı. İçerisi sarı ahşap zemini, bir denge tahtası ve tonlarca aynayla bir yoga stüdyosuna benziyordu. Bir kadın, bikinisi ve gülünç derecede yüksek topuklu ayakkabılarıyla yere doğru tökezledi.

"Dur," diye bağırdı Kristin.

Kadın denileni yaptı. Kristin, ufacık pembe bikinisi ve aynı

gülünç topuklu ayakkabılarıyla kasılarak yürüdü. Tökezlemek, acemilik, tereddüt yoktu. Yerden intikam alırmış gibi azametle yürüyordu.

"Gülümsemen cansız. Daha önce hiç topuklu ayakkabı giymemiş gibisin."

"Normalde giymiyorum," dedi kadın.

"Eh, çalışman gerekecek. Her şeyini değerlendirecekler: salona girişini, salondan çıkışını, yürüyüşünü, dengede duruşunu, gülümseyişini, kendine güvenini, hareketlerini, yüz ifadeni. O ilk izlenimi yaratmak için bir tek şansın olacak. Daha ilk adımında yarışmayı kaybedebilirsin. Tamam, hepiniz oturun." Diğer bronz tenli beş kadın yere oturdu. Kristin, onların önünde ayakta durup ileri geri volta attı. Kasları her adımda kıvrılıyor ve çözülüyordu.

"Hepinizin hâlâ zayıflıyor olması gerekiyor," dedi Kristin. "Yarışmadan otuz altı saat önce çoğunuz karbonhidrat yüklemesi yapacaksınız. Bu, kaslarınızın düzleşmesini önleyecek ve istediğimiz o doğal şişmiş görünüme sahip olmalarını sağlayacak. Şu anda hâlâ yüzde doksan protein yiyor olmanız gerekiyor. Hepinizin özel diyet planı var, değil mi?"

Kadınlar başlarını salladılar.

"Onlara kutsal bir kitap gibi uyun. Günde beş buçuk litre su içmelisiniz. Bu, minimum miktar. Yaklaştıkça miktarı azaltmaya başlayacağız. Milli yarışlardan önceki gün sadece yudum yudum ve yarış günü hiç su yok. İçinizden biri hâlâ su ağırlığını koruyorsa su hapları var. Sorunuz var mı?"

Bir el havaya kalktı.

"Evet?"

"Gece elbisesi yarışmasının provasını yapacak mıyız?"

"Yapacağız. Unutmayın, hanımlar. Çoğu insan bunun bir vücut geliştirme yarışması olduğunu düşünüyor. Öyle değil. WBFF

fitness ile ilgili. Pozunuzu verecek ve değiştireceksiniz, tıpkı ne zamandır yaptığımız gibi. Jüriler şimdi Miss America'yı, Victoria's Secret'ı, Fashion Week'i ve evet *MuscleMag*'i arıyorlar; bunların hepsi tek bir zarif pakette. Harriet gece elbiselerinize uyum sağlamanıza yardımcı olacak. Ah, bir de seyahatte zorunlu malzemelerin üzerinden geçelim. Lütfen yanınızda şunları getirin: bikininiz için popo tutkal, elbisenizin üstü için bant, E6000 yapıştırıcı, göğüs pedleri, kabarcıklı bandajlar, ayakkabı yapıştırıcısı –her zaman son dakika ayakkabı bandı felaketleri yaşarız– bronzlaştırıcı krem, bronzlaştırıcı kreminiz için eldiven, avuç içleriniz ve topuklarınız için bronzlaşmayı önleyici krem, diş beyazlatıcı bantlar, kızarmış gözler için damla..."

Kristin tam o anda aynada Adam'ı gördü. Yüzü hemen değişti. WBFF milli yarışlarına hazırlanan başkan gitti. Yerine dost öğretmen geldi. *Bu kadar kolay rollere giriyor ve rollerden çıkıyor olmamız ne kadar şaşırtıcı,* diye düşündü Adam.

"Başlangıç pozlarınıza çalışın," dedi Kristin, gözleri Adam'ın üzerinde. "İlk çıktığınızda bir adım öne ve sonra bir adım arkaya, sonra sahneden iniyorsunuz. Bu kadar. Pekâlâ, Harriet sizi dışarı çıkaracak. Hemen döneceğim."

Kristin, onu neredeyse Adam kadar uzun gösteren yüksek topuklu ayakkabılarıyla hiç duraksamadan odayı geçti. "Yeni bir gelişme mi var?" diye sordu Adam'a.

"Hayır."

Kristin, onu köşeye çekti. "Ne oldu o halde?"

Yüksek topuklu ayakkabılar ve ufacık bir bikini giyen bir kadınla konuşmak tuhaf hissettirmemeli ama öyleydi. Adam on sekiz yaşındayken İspanya, Costa del Sol'da iki hafta geçirmişti. Kadınların çoğu üstsüz geziyordu ve Adam, onlara arzuyla bakmayacak kadar olgunlaştığını düşünmüştü. Arzuyla bakmamıştı fakat biraz tuhaf hissetmişti. O his şimdi geri geliyordu.

"Sanırım gösteri için hazırlanıyorsun," dedi.

"Herhangi bir gösteri değil, milli yarışlar. Bir an için bencil olabilir miyim? Corinne kötü bir zamanda gitti. O benim seyahat arkadaşım. Biliyorum, işler bu noktadayken bu pek önemli görünmüyor ama bu, profesyonel olduğumdan beri ilk gösterim ve... her neyse, aptalca bir şey. Yine de bir yanım böyle hissediyor. Diğer yanımsa cidden endişeli. Corinne kendi gibi davranmıyor."

"Biliyorum," dedi Adam. "Bu yüzden sana bir şey sormak istiyorum."

"Devam et."

Adam bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Onun için doğrudan konuya daldı. "Corinne'in iki yıl önceki gebeliğiyle ilgili."

Turnayı gözünden vurmuştu.

Sözleri Kristin Hoy'a plajda beklenmedik bir dalga gibi çarptı. Şimdi yüksek topuklu ayakkabılarla sendeleme sırası Kristin'e gelmişti. "Ne olmuş ona?"

"Şaşırdın," dedi Adam.

"Ne?"

"Corinne'in gebeliğinden bahsettiğimde. Hayalet görmüş gibi oldun."

Kristin'in gözleri Adam dışında her yere kaydı. "Sanırım şaşırdım. Yani, Corinne ortadan kayboluyor ve sen her nedense iki yıl önce olan bir şeyi sormaya başlıyorsun. Bağlantıyı anlayamadım."

"Ama gebeliği hatırlıyorsun, değil mi?"

"Elbette. Neden ki?"

"Bunu sana nasıl söyledi?"

"Hamile olduğunu mu?"

"Evet."

"Oh, hatırlamıyorum." Fakat Kristin hatırlıyordu. Adam anlamıştı. Kristin ona yalan söylüyordu. "Nasıl söylediği ne fark eder ki?"

"Düşünmene ihtiyacım var. Bir tuhaflık hatırlıyor musun?"

"Hayır."

"Gebeliğinde olağanüstü bir durum yoktu, öyle mi?"

Kristin ellerini kalçalarına koydu. Teni terden parladı ya da belki bronzlaştırıcı kremin kalıntısıydı.

"Peki ya düşük yaptığında?" dedi Adam. "O zaman nasıl davranıyordu?"

Bu iki soru Kristin'i tuhaf bir şekilde konuya odaklamış gibiydi. Acele etmedi, meditasyon yapar gibi yavaş yavaş nefes aldı, belirgin köprücükkemiği inip kalktı. "Komik."

"Öyle mi?"

"Tepkisinin ılımlı olduğunu düşünmüştüm."

"Yani?"

"Şey, düşündüm de olayı çok kolay atlattı. Bugün sen okuldan gittikten sonra düşünmeye başladım –yani, başlangıçta– belki de Corinne düşük yaptıktan sonra fazla iyiydi."

"Anlayamıyorum."

"İnsanın yas tutması gerekir, Adam. İfade etmesi ve hissetmesi gerekir. Eğer ifade edip hissetmezse kan dolaşımında toksinler oluşur."

Adam bu boş modern çağ lafları karşısında kaşlarını çatmamaya çalıştı.

"Bana Corinne acısını bastırmış olabilir gibi geldi," diye devam etti Kristin. "Ve bunu yaptığında yalnızca toksinler değil iç basınç da oluşur. Sonunda bir şeyler patlamak zorundadır. Bu yüzden sen gittikten sonra düşünmeye başladım. Belki de Corinne bebeği kaybetmenin acısını bastırmıştı. Belki acıyı derinlere itti ve orada tutmaya çalıştı ama şimdi, iki yıl sonra, inşa ettiği duvarlar sırrını aniden açığa vurdu."

Adam, ona baktı. "Başlangıçta."

"Ne?"

"Bunu 'başlangıçta' düşünmeye başladığını söyledin. Sonra bir noktada fikrini mi değiştirdin?"

Kristin cevap vermedi.

"Neden?"

"O benim arkadaşım, Adam."

"Bunu biliyorum."

"Sen onun kaçmaya çalıştığı kocasın, değil mi? Demek istediğim, eğer doğruyu söylüyorsan ve Corinne'in başına kötü bir şey gelmediyse."

"Sen ciddi misin?"

"Ciddiyim." Kristin güçlükle yutkundu. "Hepimizin yaşadığı sokaklarda yürürsün. Güzel mahalleleri, bakımlı çimleri, arka bahçedeki şık veranda mobilyalarını görürsün. Ama hiçbirimiz o dış görünüşün ardında gerçekte neler olup bittiğini bilmez, değil mi?"

Adam öylece durdu.

"Belki de onu taciz ediyorsun, Adam."

"Oh, hadi ama..."

Kristin elini havaya kaldırdı. "İlle de yapıyorsun demiyorum. Sana sadece örnek veriyorum. Sadece bilmiyoruz işte." Kristin'in gözlerinde yaşlar vardı. Adam, kocası Hank'i düşündü ve o fizikle kadının neden bazen o uzun kollu, kapalı kıyafetleri giydiğini. Mütevazı görünmek istiyor olabileceğini düşünmüştü. Fakat sebep bu olmayabilirdi.

Kristin haklıydı. Görünüşte samimi bir toplulukta veya birbirine bağlı bir mahallede yaşıyor olabilirlerdi. Ancak her ev kendi sırları olan bir adadır.

"Sen bu konuda bir şey biliyorsun," dedi Adam.

"Bilmiyorum ve cidden artık kızların yanına dönmem gerekiyor."

Kristin, ona arkasını döndü. Adam neredeyse uzanıp onu ko-

lundan yakalayacaktı. Onun yerine, "Corinne'in gerçekten hamile olduğunu düşünmüyorum," dedi.

Kristin durdu.

"Biliyordun, değil mi?"

Sırtı hâlâ ona dönük olan Kristin başını iki yana salladı. "Corinne bana bir şey söylemedi."

"Ama biliyordun."

"Ben bir şey bilmiyordum," dedi Kristin kısık bir sesle. "Artık gitmelisin."

On Dokuzuncu Bölüm

Ryan arka kapıda babasını bekliyordu.

"Annem nerede?"

"Uzakta," dedi Adam.

"Uzakta ne demek?"

"Seyahatte."

"Nerede?"

"Öğretmenlerle ilgili bir iş. Yakında eve dönecek."

Ryan'ın sesi korku dolu bir çığlıktı. "Formam lazım, unuttun mu?"

"Çekmecene baktın mı?"

Korku dolu çığlık haykırışa dönüştü. "Bunu dün de sordun! Çekmeceye ve çamaşır sepetine baktım!"

"Çamaşır makinesine ve kurutma makinesine baktın mı?"

"İkisine de baktım! Her yere baktım!"

"Tamam," dedi Adam, "sakin ol."

"Ama formam gerekli! Forman yoksa Koç Jauss seni fazladan koşturuyor ve bir oyunu kaçırıyorsun."

"Sorun yok. Formanı arayalım."

"Sen asla bir şey bulamazsın! Anneme ihtiyacımız var! Neden mesajlarıma cevap vermiyor?"

"Kapsama alanı dışında."

"Anlamıyorsun! Sen..."

"Hayır, Ryan, sen anlamıyorsun!"

Adam sesinin evde gürlediğini duydu. Ryan sustu. O susmadı.

"Annenin ve benim sadece size hizmet etmek için var olduğumuzu mu sanıyorsun? Düşündüğün bu mu? Öyleyse hemen şimdi öğrenmen gereken bir şey var, ahbap. Annen ve ben de insanız. Büyük sürpriz, değil mi? Bizim de yaşamlarımız var. Senin gibi biz de üzülürüz, biz de hayatlarımız hakkında endişeleniriz. Sadece size hizmet etmek ve isteklerinizi yerine getirmek için burada değiliz. Şimdi anladın mı?"

Oğlunun gözleri yaşlarla doldu. Adam ayak sesleri duydu. Sese doğru döndü. Merdivenlerin tepesindeki Thomas babasına hayretle bakıyordu.

"Üzgünüm, Ryan. Ben..."

Ryan merdivenlerden yukarı koştu.

"Ryan!"

Ağabeyinin yanından geçti. Adam yatak odası kapısının çarparak kapandığını duydu. Thomas olduğu yerde durup ona baktı.

"Çileden çıktım," dedi Adam. "Bazen olur."

Thomas uzun bir süre bir şey söylemedi. Sonra, "Baba?" dedi.

"Ne?"

"Annem nerede?"

Adam gözlerini yumdu. "Sana söyledim. Bir öğretmen organizasyonu için uzakta."

"Bir öğretmen organizasyonu için daha yeni gitmişti."

"Başka bir organizasyon var."

"Nerede?"

"Atlantic City'de."

Thomas başını iki yana salladı. "Hayır."

"Ne demek hayır?"

"Annemin nerede olduğunu biliyorum," dedi Thomas. "Ve Atlantic City yakınlarında bir yerde değil."

Yirminci Bölüm

"Buraya gel lütfen," dedi Adam.

Thomas aşağı inip mutfağa gitmeden önce tereddüt etti. Ryan hâlâ odasındaydı ve kapısı kapalıydı. Böylesi muhtemelen en iyisiydi. Herkesin biraz sakinleşme şansı olacaktı. Ama o anda, Adam'ın az önce Thomas'ın söylediği şeyin devamını getirmeye ihtiyacı vardı.

"Annenin nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Sayılır."

"Ne demek sayılır? Seni aradı mı?"

"Hayır."

"Mesaj ya da e-posta mı gönderdi?"

"Hayır," dedi Thomas. "Öyle bir şey değil."

"Fakat Atlantic City yakınlarında olmadığını biliyorsun."

Thomas başını salladı.

"Bunu nereden biliyorsun?"

Oğlu başını önüne eğdi. Thomas'ın belli bir hareketinde veya mimiğinde kendi yansımasını gördüğü zamanlar oluyordu. Onun kendi oğlu olduğundan şüphesi yoktu. Benzerlikler çok büyüktü.

Ryan hakkında kuşkuları var mıydı? Daha önce hiç olmamıştı ancak her erkeğin kalbinin gizli, karanlık bir köşesinde o korku olurdu. Onu asla dile getirmezlerdi. Korku bilinçlerine nadiren ulaşırdı. Yine de oradaydı, o karanlık köşede uyurdu ve yabancı, o korkuyu kurcalayıp aydınlığa çıkarmıştı.

Bu, Adam'ın aptalca öfke patlamasını açıklıyor muydu?

Ryan'a sinirlenmişti ve evet, o şartlar altında çocuğun formasını nasıl tutturduğu düşünülünce bu gayet anlaşılabilirdi.

Peki, bundan daha fazlası var mıydı?

"Thomas?"

"Annem çok kızacak."

"Hayır, kızmayacak."

"Bunu asla yapmayacağıma dair anneme söz verdim," dedi Thomas. "Ama yani, mesajlarıma her zaman cevap verir. Neler olup bittiğini anlamıyorum. O yüzden yapmamam gereken bir şey yaptım."

"Sorun değil," dedi Adam, çocuğun sesindeki çaresizliği silmeye çalışarak. "Bana ne olduğunu anlat."

Thomas derin bir nefes verip kendini topladı. "Tamam, sen dışarı çıkmadan önce annemin nerede olduğunu sorduğumu hatırlıyorsun."

"Evet."

"Ve bilmiyorum, sadece... tuhaftın, hepsi bu. Önce sen annemin nerede olduğunu söylemiyorsun, sonra annem mesajlarıma cevap vermiyor." Thomas başını kaldırdı. "Baba?"

"Efendim?"

"Annemin öğretmenler konferansında olduğunu söylerken doğruyu mu söylüyordun?"

Adam bunu düşündü fakat uzun süre değil. "Hayır."

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Biz kavga ettik."

Oğlu ağırbaşlı bir şekilde başını salladı. "Yani annem seni terk mi etti?"

"Bilmiyorum, Thomas. Ben de bunu anlamaya çalışıyorum."

Thomas yine başını salladı. "O halde belki annem nerede olduğunu sana söylememi istemez."

Adam, arkasına yaslanıp çenesini ovaladı. "Bu bir olasılık," diye kabul etti.

Thomas ellerini masanın üstüne koydu. Bileğinde, insanların sebepler öne sürmek için kullandıkları türden bir silikon bileklik vardı, ancak üzerinde *CEDARFIELD LAKROSU* yazıyordu. Serbest eliyle bandı bileğinde şaklatmaya başladı.

"İşte sorun da burada," dedi Adam. "Ne olduğunu bilmiyorum, tamam mı? Eğer annen seninle iletişim kurduysa ve nerede olduğunu bana söylememeni istediyse, bu konuda onu dinleyeceğim. Fakat öyle olduğunu sanmıyorum. Seni veya Ryan'ı o pozisyona sokacağını sanmıyorum."

"Yapmadı," dedi hâlâ bileğindeki banda bakan Thomas.

"Pekâlâ."

"Ama oraya asla giriş yapmamam için bana söz verdirdi."

"Nereye?"

"O uygulamaya."

"Thomas?"

Çocuk ona baktı.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Anla, bir anlaşma yaptık. Annem ve ben."

"Nasıl bir anlaşma?"

"Uygulamayı sadece acil durumlarda kullanacaktı, beni takip etmek için değil. Ama benim kullanma iznim yoktu."

"Nasıl acil durumlar?"

"Ben kaybolursam ve bana gerçekten ulaşamazsa."

Adam yine başının döndüğünü hissetti. Durup odaklanmaya çalıştı. "Belki bana o uygulamayı açıklamalısın."

"Telefon bulucu deniyor ve telefonun kaybolursa ya da çalınırsa onu bulmana yardım ediyor."

"Tamam."

"Telefonunun nerede olduğunu harita üzerinde gösteriyor. Tüm telefonlar böyle bir uygulamayla geliyor sanırım fakat bu, sürümü yükseltilmiş modeli. Yani bize bir şey olursa, annem beni ya da Ryan'ı bulamazsa, uygulamadan bize bakabilecek ve tam yerimizi öğrenebilecekti."

"Telefondan mı?"

"Evet."

Adam elini uzattı. "Şuna bir bakayım."

Thomas tereddüt etti. "İşte mesele bu. Uygulamayı kullanmamam gerekiyor."

"Ama kullandın, değil mi?"

Thomas başını öne eğip salladı.

"Uygulamaya girdin ve annenin nerede olduğunu gördün."

Thomas yine başını salladı.

Adam elini oğlunun omzuna koydu. "Sana kızmadım," dedi. "Uygulamayı görmeme izin verir misin?"

Thomas telefonunu çıkardı. Parmakları ekranda gezindi. İşi bitince telefonu babasına verdi. Adam ekrana baktı. Cedarfield'ı gösteren bir harita vardı. Aynı yerde üç nokta yanıp sönüyordu. Biri mavi, biri yeşil, diğeri kırmızıydı.

"Bu noktalar..." diye başladı Adam söze.

"Biziz."

"Biz mi?"

"Evet. Sen, ben ve Ryan."

Adam'ın nabız atışı kafasında uğuldamaya başlamıştı. Konuştuğunda sesi uzaktan geliyordu. "Ben mi?"

"Kesinlikle."

"Beni temsil eden bir nokta mı var?"

"Evet. Sen yeşil noktasın."

Adam'ın ağzı kurudu. "Yani, diğer bir deyişle, annen isterse beni takip..." Sustu. Cümlesini tamamlamaya gerek yoktu. "Bu uygulama telefonlarımızda ne zamandır var?"

"Bilmiyorum. Üç-dört yıldır belki."

Adam gerçeğin farkına varırken orada öylece oturdu. Üç veya dört yıl. Üç veya dört yıldır Corinne'in istediği an bir uygulamaya giriş yapma ve çocuklarının, daha da önemlisi kocasının tam olarak nerede olduğunu görme kabiliyeti vardı.

"Baba?"

Konu kitleleri köleleştiren, bizi birbirimizi görmezden gelmeye ve doyumsuz ilgi talebine itaat etmeye zorlayan teknoloji kullanımına geldiğinde, Adam saflığıyla her zaman gurur duyardı. Bildiği kadarıyla onun telefonunda gereksiz uygulamalar yoktu. Oyunlar, Twitter, Facebook, alışveriş siteleri, puanlar, hava durumu raporları, hiçbiri yoktu. Telefon hangi uygulamalarla geldiyse onlar vardı: e-posta, mesajlar, telefon, onun gibi şeyler. Trafiği hesaba katarak, Ryan'a en iyi sürüş rotalarını gösteren bir GPS yükletmişti yalnızca.

Hepsi o kadardı.

"Ben niye burada anneni göremiyorum?" diye sordu.

"Küçültmen gerekiyor."

"Nasıl?"

Thomas telefonu geri aldı, ekrana iki parmağını koydu ve onları sıkıştırdı. Telefonu tekrar babasına verdi. Şimdi adam tüm New Jersey eyaletini ve batıda Pensilvanya'yı görebiliyordu. Ek-

ranın solunda turuncu bir nokta vardı. Adam oraya tıklayınca görüntü yeniden yakınlaştı.

Pittsburgh mu?

Adam bir keresinde Pittsburgh'a bir müvekkilini kefaletle hapisten çıkarmak için gitmişti. Yolculuğu altı saatten uzun sürmüştü.

"Nokta neden yanıp sönmüyor?" diye sordu.

"Çünkü aktif değil."

"Ne demek istiyorsun?"

Thomas, babasına teknolojiyi açıklamak zorunda kaldığında hep yaptığı gibi iç çekti. "Birkaç saat önce uygulamaya baktığımda annem hâlâ hareket ediyordu. Ama sonra, bir saat kadar önce buradaydı."

"Yani orada durdu mu?"

"Sanmıyorum. Bak, buraya tıklarsan..." Thomas ekrana uzandı. Ekranda *CORINNE'İN* yazan bir ceptelefonu görüntüsü belirdi. "Sağ tarafta kalan pil ömrünü gösteriyor. Gördün mü? Daha önce baktığımda sadece yüzde dört şarjı kalmıştı. Şimdi bitmiş, o yüzden nokta yanıp sönmüyor."

"Yani hâlâ noktanın olduğu yerde mi?"

"Bilmiyorum. Sadece şarjı bitmeden önce olduğu yeri gösteriyor."

"Ve artık nerede olduğunu göremiyorsun, öyle mi?"

Thomas başını iki yana salladı. "Annem telefonunu şarj edene kadar göremeyiz. Şu anda mesaj atmanın veya aramanın da bir anlamı yok."

"Çünkü telefonu kapandı."

"Evet."

Adam başını salladı. "Ama bunu izlemeye devam edersek telefonunu ne zaman şarj ettiğini görebiliriz, değil mi?"

"Evet."

Pittsburgh. Corinne neden Pittsburgh'a giderdi ki? Adam'ın

bildiği kadarıyla karısı orada kimseyi tanımıyordu ve oraya hiç gitmemişti. Adam, karısının o şehir hakkında konuştuğunu, oraya taşınan arkadaşlarından veya akrabalarından bahsettiğini hiç hatırlamıyordu.

Turuncu noktayı zumladı. Adres Güney Braddock Caddesi'ydi. Uydu fotoğrafı için tuşa bastı. Corinne bir alışveriş merkezinin içinde ya da yakınında olmalıydı. Bir süpermarket, ucuzluk pazarı, bir Foot Locker ve bir GameStop mağazası vardı. Belki de oraya yiyecek bir şeyler almak veya alışveriş yapmak için uğramıştı.

Ya da belki yabancıyla buluşacaktı.

"Thomas?"

"Evet?"

"Bu uygulama benim telefonumda var mı?"

"Olması gerek. Biri seni görebiliyorsa sen de onu görebilmelisin."

"Bana nerede olduğunu gösterir misin?"

Adam, ona telefonunu uzattı. Oğlu gözlerini kıstı ve yine parmaklarıyla çalışmaya başladı. Sonunda, "Buldum," dedi.

"Nasıl oldu da bunu daha önce hiç görmedim?"

"Son sayfada muhtemelen hiç kullanmadığın diğer uygulamalarla birlikte gruplanmış."

"Yani şimdi giriş yaparsam," dedi Adam, "annenin telefonunu izleyebilir miyim?"

"Söylediğim gibi, şu an şarjı bitik."

"Telefonunu şarj ederse?"

"Evet, görebilirsin. Sadece şifreye ihtiyacın var."

"Şifre ne?"

Thomas tereddüt etti.

"Thomas?"

"AilemiSeviyorum," dedi. "Birleşik yazılıyor. Bir de *A* ve *S* harflerini büyük yazman gerekiyor."

Yirmi Birinci Bölüm

Oh, evet, yüzünde başarılı atışın ateşi. Bob Baime –ya da Adam'ın tercih ettiği gibi, Gaston– bir kez daha arkası potaya dönük topu alıp potaya dönüp zıplayarak atış yaptı. Evet, Koca Bob o gece formunun zirvesindeydi. Gaza gelmişti. Yanıyordu.

Bu, Beth Lüteriyen Kilisesi'nde sokak basketboluydu. Çoğunlukla beldenin babalarından oluşan ve yer değiştiren bir grup erkek haftada iki gece oynardı. Oyuncular yetenek açısından farklıydı. Bazıları harikaydı –hatta biri, diz incinmesiyle sakatlanmadan önce Duke Amerikan karmasında oynamıştı ve birinci tur seçmelerinde Boston Celtics'e seçilmişti– ve bazıları da o kadar kötüydü ki, zar zor yürüyebiliyorlardı.

Ama o gün Bob Baime, Koca Bob Baime kurtarıcıydı, forvetti, otomatik basketbol makinesiydi. Topu sektiren tek kişilik bir yıkım ekibiydi. Yüz yirmi kiloluk cüssesini kullanıyor ve insanları yolundan çekiyordu. Amerikan karmasında oynayan adamı, Bay Basketbol Süper Star'ını yıktı geçti. Adam ona bir bakış attı fakat Koca Bob Baime ona dik dik baktı.

Süper Star başını iki yana sallayıp sahada koşmaya başladı.

Evet, pislik, hareket etmeye devam et ki sopa yemeyesin.

Bayanlar ve baylar, Koca Bob Baime geri döndü. O aptal dizliği takan Süper Star genellikle ona üstün gelirdi. Ama o gün değil. Hayır, mümkün değil. Bob vazgeçmemişti. Yaşlı babası görse onunla gurur duyardı. Bob'un çocukluğunun çoğunu ona Bobby yerine Betty diye seslenerek, ona değersiz ve zayıf, daha da kötüsü pisipisi, nonoş ve hatta kız diyerek geçiren yaşlı babası. Çok sert bir puşt olan babası, Cedarfield Lisesi'nde otuz yıl boyunca atletizm yöneticiliği yapmıştı. Sözlükte eski okula bakarsanız Yaşlı Robert Baime'i görürsünüz. Öyle bir adamla büyümek zor olmuştu fakat sonunda o sert aşka değmişti.

Çok kötü. Tek oğlunun nasıl büyük bir adam olduğunu yaşlı adamın görememesi çok kötü. Bob, öğretmenlerin ve mavi yakalıların hayatta kalmaya çalıştıkları o köhne mahallelerde yaşamıyordu artık. Hayır, "şehir kulübünün" olduğu o lüks muhitteki büyük malikâneyi satın almıştı. O ve Melanie kendi Mercedes marka araçlarını kullanıyorlardı. İnsanlar onlara saygı duyuyordu. Bob bir zamanlar babasının konuk olarak gittiği seçkin Cedarfield Golf Kulübü'ne katılmak için davet ediliyordu. Üç çocuğu vardı ve üçü de harika sporculardı. Gerçi son günlerde lakrosta Thomas Price yerini almaya başladığından, oğlu Pete zor zamanlar geçiriyor ve belki de burs şansını kaybediyordu. Ama yine de her şey iyiydi.

Ve şimdi yine iyi olacaktı.

Babasının bu bölümü görmemiş olması da çok kötüydü. Oğlunun işini kaybettiğini görmemesi çok kötüydü. O zaman Bob'un tam olarak nasıl bir adam olduğunu görecekti: hayatta kalmayı başaran, kazanan, zorluklarla karşılaştığı zaman sonuna kadar direnen bir adam. Hayatının o korkunç bölümünün sayfasını ka-

patmak ve yeniden aile reisi Koca Bob olmak üzereydi. Bunu Melanie bile görebilirdi. Karısı Melanie, eski amigo kız takımı kaptanıydı. Bob'a tapar gibi bakardı ancak çöküş döneminden beri tam bir dırdır etme modundaydı. Kocasını geçmişte çok cömert olmakla, parayla gösteriş yapmakla, işini kaybedince hiçbir birikimleri olmadan ortada kalmakla suçluyordu. Evet, akbabalar dönüyordu. Banka evi haciz etmeye hazırdı. Haciz memuru iki spor Mercedes hakkında ileri geri konuşuyordu.

Şimdi son gülen kim olacaktı?

Jimmy Hoch'un babası, New York'un en büyük yetenek avcısı, o gün Bob'la bir görüşme ayarlamıştı ve kısaca söylemek gerekirse, Bob Baime işin altından başarıyla kalkmıştı. Boş bir soda kutusu gibi ezmişti. Görüşmeyi yapan adam Koca Bob'un avucunun içindeydi. Henüz aramamışlardı –Bob kenar çizgisindeki telefona bakmaya devam ediyordu– ama uzun sürmeyecekti. O işi alacaktı, hatta belki daha iyi bir pay için üsteleyecekti ve resmen geri dönmüş olacaktı. Hele bir de Melanie'ye görüşmeden bahsettiğinde... Sonunda Melanie onun ateşini yeniden söndürecekti, belki yine Bob'un çok sevdiği o küçük pembe şeyi giyecekti.

Sahaya dönen Bob topu aldı, potaya doğru sektirdi ve maçı kazandıran basketi attı.

Oh, evet, Bob geri dönmüştü ve her zamankinden daha iyiydi. Keşke geçen gece lakros takımına Jimmy Hoch'u seçtiği için o ukala Adam Price onu kışkırtırken de böyle hissetseydi. Tanrı aşkına, o çocukların üçü de berbattı. Sonunda hepsi yüceltilmiş havlu çocukları olacaktı. Sadece iyi oyuncularla ilgilenen canı sıkılmış birkaç jüri üyesinin verdiği bir puanın onda biri onları birbirinden ayırsa kimin umurundaydı ki? Bob'un bu büyük iş görüşmesini berbat etmeye niyeti yoktu. Jimmy Hoch'un babasında her türlü karşılık vardı ve hayat karşılıklı sırt kaşımaktan

ibaretti. Spor bir hayat dersi değil miydi? Çocuklar da bunu şimdi öğrenebilirlerdi.

Takımı yeni oyun için yerini almak üzereydi ki Bob'un telefonu çaldı.

Bob hızla telefonu aldı. Arayan numaraya bakarken eli titriyordu.

GOLDMAN.

İşte önemli an gelip çatmıştı.

"Bob, hazır mısın?"

"Oyuna bensiz başlayın arkadaşlar. Buna bakmam gerekiyor."

Bob yalnız kalmak için koridora yürüdü. Boğazını temizledi ve gülümsedi çünkü gülümserse, o kendinden emin ses tonu hattın diğer ucuna yansırdı.

"Alo?"

"Bay Baime?"

"Benim."

"Ben Goldman'dan Jerry Katz."

"Evet, selam, Jerry. Sesini duymak güzel."

"Korkarım haberler iyi değil, Bay Baime."

Bob kalbindeki ağırlığı hissetti. Jerry Katz piyasanın ne kadar rekabetçi olduğundan ve onunla konuşmaktan ne kadar zevk aldığından bahsetti, ancak sözcükler zorlukla duyulan bir belirsizlikten ibaret olmaya başlamıştı. Cılız, budala Jerry hâlâ gevezelik ediyordu. Karanlık Bob'un göğsüne yayıldı ve o anda zihninde bir anı canlandı. Tekrar geçen geceyi, Jimmy Hoch'u seçtiği için ona açıkça meydan okuyan Adam'ı düşündü. Şimdi fark ediyordu ki, bu onu birden fazla yönden şaşırtmıştı. Birincisi, Bob'un hangi oyuncuları seçtiği takıma koçluk bile yapmayacak Adam'ı ne ilgilendirirdi? Adam ve Corinne'in çocuğu takımdaydı. O halde Jimmy Hoch'un takıma girmesi Adam için ne fark ediyordu?

Ve bilhassa şimdi düşününce daha da önemlisi; Adam daha birkaç dakika önce Amerikan Lejyon Salonu barında aldığı yıkıcı haberi nasıl o kadar çabuk atlatmıştı?

Jerry hâlâ konuşuyordu. Bob hâlâ gülümsüyordu. Gülümsüyor ve gülümsüyordu. Bir budala gibi gülümsüyordu ve sonunda, "Arayıp haber verdiğin için sana minnettarım," dedi. Sesinin tam bir özgüvenli budala gibi çıktığına dair bahse girebilirdi.

Telefonu kapattı.

"Bob, hazır mısın?"

"Hadi adamım, sana ihtiyacımız var."

Gerçekten de vardı. Bob geçen gece Adam'a da aynı şeyin olduğunu düşündü. Bob da onun gibi sahaya geri dönecekti ve öfkesi için kendine bir çıkış yolu bulacaktı. Belki de Adam, Jimmy'yi seçtiği için Bob'a saldırmıştı çünkü onun da bir çıkış yoluna ihtiyacı vardı.

Bob düşündü de, acaba karısı hakkındaki bütün gerçeği bilse Adam'ın tepkisi ne olurdu? O anda bildiğini sandığı ihanet olayını değil. Bütün gerçeği.

Sahaya doğru ağır ağır koşarken Bob bunu yakında öğreneceğini düşünüyordu.

Yirmi İkinci Bölüm

Saat sabaha karşı ikide Adam'ın aklına bir şey, daha doğrusu biri geldi.

New York, Nyack'tan Suzanne Hope.

Corinne'i Sahte-Gebelik internet sitesine yönelten Suzanne olmuştu. Her şey orada başlamıştı, değil mi? Corinne, Suzanne'la tanışır. Suzanne hamilelik numarası yapar. Her nedense Corinne de aynını yapmaya karar verir. Belki. Ve sonra yabancı ortaya çıkar.

Adam ceptelefonunda arama motoruna *Suzanne Hope, New York, Nyack* yazdı. Bunun muhtemelen işe yaramayacağını, kadının sahte gebeliğine uyacak bir sahte isim veya sahte ilçe ismi vermiş olduğunu düşünüyordu, ama onu neredeyse hemen buldu.

Beyaz Sayfalar listesinde New York, Nyack'ta otuz-otuz beş yaşları arasında bir Suzanne Hope vardı. Telefon numarası ve adresi de vardı. Adam bunları yazacaktı ki, Ryan'ın ona birkaç hafta önce öğrettiği bir şeyi hatırladı: telefonda aynı anda iki tuşa basarak ekran görüntüsü almak. Bunu denedi, fotoğraf uygulamasındaki görüntüyü kontrol etti ve gayet okunaklı olduğunu gördü.

Telefonu kapatıp yeniden uykuya dalmayı denedi.

Yaşlı Bay Rinsky'nin dar oturma odası yüzey temizleyici ve kedi çişi kokuyordu. Oda ağzına kadar doluydu çünkü içeride belki on kişi vardı. Zaten Adam'ın ihtiyacı olan da buydu. Normalde *The Star-Ledger* gazetesi için spor haberleri yapan kel adamı gördü. Bergen *Record*'dan sevdiği kadın muhabir gelmişti. Adam'ın sıra dışı avukat yardımcısı Andy Gribbel'a göre *Asbury Park Press* ve *New Jersey Herald* da oradaydı. Ana yayın ağları henüz ilgilenmemişti fakat News 12 New Jersey bir kamera ekibi göndermişti.

Bu kadarı yeterli olacaktı.

Adam, Rinsky'ye doğru eğildi. "İyi olduğundan emin misin?"

"Dalga mı geçiyorsun?" Yaşlı adam tek kaşını yukarı kaldırdı. "Zevk almamaya çalışacağım."

Gazetecilerden üçü plastik kaplı kanepeye sıkışmıştı. Bir diğeri duvar kenarındaki piyanoya yaslanmıştı. Ötedeki duvarda kuş yuvası şeklinde bir guguklu saat asılıydı. Sehpanın üzerinde yine Hummel bibloları vardı. Bir zamanlar pelüş olan halı, ayakaltında çiğnene çiğnene suni çimi andıran bir şeye dönüşmüştü.

Adam telefonuna son kez baktı. Telefon takipçisinde hâlâ Corinne'le ilgili bir şey yoktu. Ya telefonunu şarj etmemişti ya da... O anda bunu düşünmenin faydası yoktu. Muhabirler Adam'a hem beklenti içinde hem şüpheyle, hem "bakalım elinde ne var," hem "bu zaman kaybı," diye düşünerek bakıyorlardı. Adam öne çıktı. Rinsky olduğu yerde kaldı.

"1970 yılında," diye açılış konuşması yapmadan söze başladı Adam, "Michael J. Rinsky en kötü savaş alanı olan Vietnam'da ülkesine hizmet ettikten sonra eve döndü. Buraya, sevgili mem-

leketine geldi ve lise aşkı Eunice Schaeffer'le evlendi. Sonra, askerlere verilen düşük faizli krediyle bir ev aldı."

Adam duraksadı. Ardından, "Bu evi," diye ekledi.

Muhabirler not aldılar.

Mike ve Eunice'in üç çocuğu oldu ve onları bu evde büyüttüler. Mike yerel polis teşkilatına katıldı ve çaylak bir devriye memuru olarak başladığı mesleğinde polis şefi olana kadar rütbelerini yükseltti. O ve Eunice, uzun yıllar bu toplumun önemli birer üyesi oldular. Yerel barınakta, ilçe kütüphanesinde, Biddy Basketbol programında, Dört Temmuz geçit töreninde gönüllü çalıştılar. Neredeyse elli yıldır Mike ve Eunice burada pek çok hayata dokundu. Çok çalıştılar. Mike iş stresinden uzaklaştığında, rahatlamak için bu eve gelirdi. Bodrum katındaki kazanı tek başına yeniledi. Çocukları büyüdü, mezun oldu ve evden ayrıldı. Mike çalışmaya devam etti ve otuz yıl sonra konut kredisi borcu bitti. Şimdi bu evin –şu an içinde olduğumuz evin– kesin olarak sahibi."

Adam arkasına baktı. Adeta planlamışçasına –planlıydı– yaşlı adam omuzlarını kamburlaştırdı, yüzünü sarkıttı ve önünde Eunice'in çerçeveli eski bir fotoğrafını tuttu.

"Ve sonra," diye devam etti Adam, "Eunice Rinsky hastalandı. Detaylara girerek onun mahremiyetini ihlal etmeyeceğiz. Fakat Eunice bu evi seviyor. Burası onu rahatlatıyor. Artık yeni yerler onu korkutuyor ve sevgili eşiyle birlikte Mike Junior'ı, Danny'yi, Bill'i büyüttüğü yerde teselli buluyor ve şimdi, bir ömür boyu çalışmanın ve fedakârlığın ardından hükümet bu evi –onun evini– elinden almak istiyor."

Muhabirler not almayı bıraktılar. Adam, o anın ağır basmasını istedi. O yüzden arkasına uzanıp su şişesini aldı ve boğazını ıslattı. Konuşmaya yeniden başladığında sesi coşkuluydu ve zar zor kontrol edilen öfkeyle çatlıyordu.

"Hükümet, Mike ve Eunice'i bildikleri tek evden atmak istiyor; böylece büyük şirketler bu evi yıkıp bir Banana Republic inşa edebilecekler." Adam, bunun kesin doğru olmadığını düşündü ama gerçeğe yeterince yakındı. "Bu adam," diyerek rolünü zevkle oynayan, daha da kırılgan görünmeyi başaran arkasındaki İhtiyar Rinsky'yi işaret etti, "bu Amerikan kahramanı ve vatansever, sadece sahip olmak için çok çalıştığı evi elinde tutmak istiyor. Size soruyorum, bu mu Amerika Birleşik Devletleri? Hükümetimiz çalışkan insanların mallarını zorla alıp zenginlere mi veriyor? Savaş kahramanlarını ve yaşlı kadınları sokaklara mı atıyoruz? Borcunu ödeyebilmek için bir ömür boyu çalıştıkları evlerini onlardan alıyor muyuz? Yeni bir alışveriş merkezi kurmak için dozerle onların hayallerinin üzerinden mi geçiyoruz?"

Artık hepsi İhtiyar Rinsky'ye bakıyordu. Adam'ın bile gözleri sahiden dolmaya başlamıştı. Elbette bazı şeyleri anlatmamıştı – örneğin, Rinsky ailesine evin değerinden daha fazla para ödemeyi teklif ettiklerini– ama avukatlık tarafsız olmak değildi. Avukatlar taraf tutardı. Diğer taraf –eğer karşılık verirse veya verdiğinde– kendi yönünü belirlerdi. Önyargılı olmak gerekiyordu. Sistem böyle çalışıyordu.

Biri İhtiyar Rinsky'nin fotoğrafını çekti. Sonra biri daha. Soru sormak için eller kaldırıldı. Bir muhabir seslenip İhtiyar Rinsky'ye neler hissettiğini sordu. Rinsky oyunu zekice oynadı; kaybolmuş ve kırılgan görünüyordu; şaşkın olduğu kadar öfkeli değildi. Omuz silkti, karısının resmini havaya kaldırdı ve sadece, "Eunice son günlerini burada geçirmek istiyor," dedi.

Oyun, set, maç, diye düşündü Adam.

Diğer tarafın gerçekleri istediği gibi evirip çevirmesine izin veriyordu. Daha iyi olan hikâye –ve medyanın gerçekte istediği her zaman buydu: en gerçek hikâye değil, en iyi hikâye– onlara

aitti. Hangisinin öyküsü daha ikna ediciydi: Bir savaş kahramanıyla hasta eşini evlerinden atan büyük bir şirketinki mi yoksa para almayarak ve daha iyi bir eve taşınmayarak modernizasyonu engelleyen inatçı bir ihtiyarınki mi?

İkisinin öyküsü birbirine yaklaşamazdı bile.

Yarım saat sonra muhabirler gittiğinde Gribbel, Adam'a gülümsedi ve omzuna vurdu. "Başkan Gush seni arıyor."

Adam telefonu aldı. "Merhaba, Bay Başkan."

"Bunun işe yarayacağını mı sanıyorsun?"

"Az önce *the Today* şov programından aradılar. Özel bir röportaj için yarın sabah gelmemizi istiyorlar. Henüz olmaz dedim."

Bu blöftü fakat iyi bir blöftü.

"Bugünlerde haber döngüsünün ne kadar hızlı olduğunu biliyor musun?" diye karşılık verdi Gush. "Bunu sağ salim atlatabiliriz."

"Oh, hiç sanmıyorum," dedi Adam.

"Neden?"

"Çünkü şimdilik davamızı gayrişahsi ve kurumsal hale getirmeye karar verdik. Ancak bir sonraki hamlemiz onu bir adım daha ileri götürmek olacak."

"Yani?"

"Yani, yaşlı bir çifti evlerinden atmak için çok uğraşan belediye başkanının, sonradan serbest bıraksa da bir zamanlar onu tutuklayan dürüst bir polise karşı kişisel bir kin besliyor olabileceğini ortaya çıkaracağız."

Sessizlik. Sonra: "Çok gençtim."

"Evet, bunun basında etkili olacağından eminim."

"Sen kiminle uğraştığını bilmiyorsun, ahbap."

"Sanırım gayet iyi biliyorum," dedi Adam. "Gush?"

"Evet?"

"Yeni köyünü evin çevresine kur. Bu yapılabilir. Ve sana iyi günler diliyorum."

Herkes Rinsky'nin evinden gitmişti.

Adam mutfağın dışındaki kahvaltı köşesinden gelen klavye tıkırtısını duydu. Odaya girdiğinde, onu çevreleyen büyük teknoloji karşısında şaşırıp kaldı. Formika masanın üzerinde iki büyük ekranlı bilgisayar ve bir lazer yazıcı vardı. Bir duvar tamamen mantar panoyla kaplıydı. Üzerine raptiyelerle fotoğraflar, gazete kupürleri ve internetten basılan makaleler asılmıştı.

Rinsky'nin okuma gözlükleri burnunun üzerine düşmüştü. Ekranın yansıması gözlerinin mavisini derinleştiriyordu.

"Bütün bunlar nedir?" diye sordu Adam.

"Sadece oyalanıyorum." Rinsky arkasına yaslanıp gözlüklerini çıkardı. "Bir hobi."

"İnternette gezmek mi?"

"Tam olarak değil." Yaşlı adam arkasını işaret etti. "Şu fotoğrafı görüyor musun?"

Bu, Adam'ın tahminince on sekiz-yirmi yaşları arasında, gözleri kapalı bir kızın fotoğrafıydı. "Ölü mü?"

"1984'ten beri," dedi Rinsky. "Cesedi Wisconsin, Madison'da bulundu."

"Öğrenci mi?"

"Bundan şüpheliyim. Bir öğrencinin teşhis edilmesinin kolay olduğunu düşünürüz. Onu kimse teşhis etmedi."

"Bir Jane Doe mu?"*

"Evet. Anla işte, ben ve çevrimiçi bazı arkadaşlar sorun için kitle kaynak kullanımı yapıyoruz. Bilgi paylaşıyoruz."

"Faili meçhul olayları mı çözüyorsunuz?"

* ABD'de gerçek kimliği belirlenemeyen ya da yasal gerekçelerle gizli tutulması gereken kişiler ve kimliği saptanamayan cesetler (kadınlar için) için kullanılan bir takma isimdir. (ç.n.)

"Şey, deniyoruz." İhtiyar, Adam'a utangaç bir ifadeyle gülümsedi. "Dediğim gibi, bu bir hobi. Yaşlı bir polisi oyalıyor."

"Hey, sana bir sorum var."

Rinsky devam etmesi için Adam'a işaret etti.

"Ulaşmam gereken bir tanık var. Böyle şeyleri bizzat yapmaya inananlardanım."

"Her zaman daha iyidir," dedi Rinsky.

"Tamam ama evde olup olmadığını bilmiyorum ve onu uyandırmak ya da benimle buluşmasını söylemek istemiyorum."

"Onu şaşırtmak mı istiyorsun?"

"Evet."

"Adı ne?"

"Suzanne Hope," dedi Adam.

"Telefon numarası var mı?"

"Evet, Andy benim için internette buldu."

"Tamam. Ne kadar uzaklıkta yaşıyor?"

"Muhtemelen arabayla yirmi dakika."

"Bana numarayı ver." Rinsky elini uzatıp parmaklarını kımıldattı. "Sana ufak, zekice bir polis tekniği göstereceğim ama onu kendine saklarsan minnettar olurum."

Adam, ona telefonu uzattı. Rinsky okuma gözlüklerini yeniden burnunun üzerine indirip Adam'ın çocukluğundan beri görmediği türdeki siyah telefonu aldı ve numarayı çevirdi. "Merak etme," dedi. "arayan kişinin numarası görünmüyor." İki kez çaldıktan sonra telefona bir kadın çıktı. "Alo?"

"Suzan Hope mu?"

"Kim arıyor?"

"Acme Baca Temizleme Servisi için çalışıyorum..."

"İlgilenmiyorum, beni listenizden silin."

Ve telefon kapandı.

Rinsky omuz silkip gülümsedi. "Evde."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Yol tam yirmi dakika sürdü.

Adam ilk evlerini satın almak için para biriktiren genç çiftlerin ve çocuklarının yakınında kalmak isteyen boşanmış, meteliksiz babaların gereksinimlerine cevap veren o monoton tuğla apartman komplekslerinden birinin yakınına arabayı çekti. Daire 9B'yi bulup kapıyı çaldı.

"Kim o?"

Bu bir kadın sesiydi. Kadın kapıyı açmamıştı.

"Suzanne Hope?"

"Ne istiyorsunuz?"

Adam gerçekten de bunun için plan yapmamıştı. Nedense kadının kapıyı açacağını ve onu içeri davet edeceğini, onun da hâlâ emin olmasa da orada olma sebebini açıklayacağını düşünmüştü. Suzanne Hope ince bir bağdı, Corinne'i kaçmaya yönelten şeyle zayıf bir bağlantısı vardı. Yine de Adam o bağı nazikçe çekerse belki bir şeyler öğrenebilirdi.

"Adım, Adam Price," dedi kapalı kapıya. "Eşim Corinne."

Sessizlik.

"Onu hatırlıyor musunuz? Corinne Price'ı?"

"O burada değil," dedi Suzanne Hope olduğunu varsaydığı ses.

"Burada olduğunu düşünmemiştim," diye karşılık verdi Adam ama şimdi düşününce, belki Corinne'i bulmanın kolay olacağına dair en ufak bir umuda tutunmuştu.

"Ne istiyorsunuz?"

"Bir saniye konuşabilir miyiz?"

"Ne konuda?"

"Corinne hakkında."

"Bu beni ilgilendirmez."

Bir kapıdan içeri bağırmak insana kendini uzak hissettiriyordu elbette fakat belli ki Suzanne Hope henüz kapıyı rahat rahat açamıyordu. Adam, ısrarcı olup onu tamamen kaybetmek istemiyordu. "Ne sizi ilgilendirmez?" diye sordu.

"Siz ve Corinne. Her ne sorun yaşıyorsanız."

"Size sorun yaşadığımızı düşündüren ne?"

"Başka ne için burada olabilirsiniz?"

Ne için gerçekten? Suzanne Hope'a bir puan. "Corinne'in nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Beton yolun aşağısında ve sağında bir postacı Adam'a şüpheyle bakıyordu. Bu şaşırtıcı değildi. Adam oradaki boşanmış babaları düşünmüştü ama elbette boşanmış anneler de vardı. Zararsız olduğunu göstermek için postacıyı başıyla selamladı fakat bu pek işe yaramadı.

"Neden bileyim?" diye sordu ses.

"Corinne kayıp," dedi Adam. "Onu bulmaya çalışıyorum."

Birkaç saniye geçti. Mümkün oldukça zararsız görünmeye çalışan Adam bir adım geriledi ve ellerini iki yanına sarkıttı. Sonunda kapı aralandı. Zincir hâlâ takılıydı ancak Adam artık Su-

zanne Hope'un yüzünün bir kısmını görebiliyordu. Adam içeri girip oturmak ve onunla yüz yüze konuşmak, muhabbet etmek, güvenini kazanmak, dikkatini dağıtmak, her ne gerekiyorsa yapmak istiyordu. Ama Suzanne Hope'a kendini bir zincir güvende hissettiriyorsa yapacak bir şey yoktu.

"Corinne'i en son ne zaman gördünüz?" diye sordu.

"Uzun zaman önce."

"Ne kadar zaman önce?"

Adam, kadının gözlerinin yukarı ve sağa baktığını gördü. Gözlerin hareketinden yalanların anlaşılabileceği fikrine ille de katılmıyordu ama birinin gözleri yukarı ve sağa baktığında bunun bir şeyleri görsel olarak *hatırladığına*, yukarı ve sola baktığında ise bir şeyleri görsel olarak *kurguladığına* işaret ettiğini biliyordu. Elbette, çoğu genellemede olduğu gibi, buna tam olarak güvenemezdiniz ve görsel olarak kurgulamak, yalan söylemek anlamına gelmezdi. Eğer birinden mor bir inek düşünmesini isteseniz, görsel kurgulamaya yol açarsınız ve bu da yalan veya kandırmaca değildir.

Her iki şekilde de Adam, kadının yalan söylediğini düşünmüyordu.

"Belki iki-üç yıl önce."

"Nerede?"

"Bir Starbucks'ta."

"Yani onu şeyden beri..."

"Hamilelik konusunda yalan söylediğimi anladığından beri görmedim, evet," dedi kadın. "Bu doğru."

Adam bu cevabı beklemiyordu. "Telefonla da görüşmediniz mi?"

"Ne telefon, ne e-posta, ne mektup... hiçbir şey. Üzgünüm, size yardımcı olamam."

Postacı hareket etmeye, posta dağıtmaya, Adam'ı süzmeye de-

vam ediyordu. Adam güneşi gölgelemek için ellerini gözlerinin üzerine koydu. "Corinne sizin izinizden gitti, biliyorsunuz."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu kadın.

"Ne demek istediğimi biliyorsunuz."

Adam kapı aralığından Suzanne Hope'un başını salladığını gördü. "Bana bir sürü soru sordu."

"Ne tür sorular?"

"Protez göbeği nereden satın aldığımı, ultrason görüntülerinin nasıl çekildiğini, onun gibi şeyler."

"Siz de onu Sahte-Gebelik.com'a yönlendirdiniz."

Suzanne Hope sol elini kapı kasasına koydu. "Ben onu hiçbir yere 'yönlendirmedim.'" Şimdi sesinde öfke vardı.

"Öyle demek istemedim."

"Corinne sordu, ben de anlattım. Hepsi bu. Ama evet, çok meraklıydı. Sanki kafadarmışız gibi."

"Anlamadım."

"Beni yargılayacağını sanmıştım. Yani, çoğu insan yargılar, değil mi? Onları kim suçlayabilir ki? Gebelik numarası yapan tuhaf kadın. Ama Corinne'le sanki kafadar gibiydik. Beni hemen anladı."

Harika, diye düşündü Adam fakat alaycılığı kendine sakladı.

"Haddimi aşmak istemem ancak," dedi Adam yavaşça, "karıma ne kadar yalan söylediniz?"

"Ne demek bu?"

"Bir kere," –Adam kapı kasasındaki eli işaret etti– "parmağınızda alyans yok."

"Vay, gerçek bir Sherlock Holmes gibisiniz."

"Evli miydiniz?"

"Evet."

Adam, kadının sesindeki pişmanlığı duydu ve bir an için onun elini içeri çekip kapıyı kapatacağını sandı.

"Üzgünüm," dedi. "Niyetim..."

"Bu, kocamın hatasıydı, biliyorsunuz."

"Ne?"

"Çocuk sahibi olamamamız. Bu durumda onun daha sempatik olacağını düşünürsünüz, değil mi? Düşük sperm sayısına sahip olan oydu. Kısır olan. Kötü spermleri olan. Onu hiç suçlamadım. Onun hatasıydı ama onun hatası değildi, ne demek istediğimi anlıyorsanız eğer."

"Anlıyorum," dedi Adam. "Yani gerçekte hiç hamile kalmadınız."

"Hiçbir zaman," dedi kadın ve perişanlığı sesinden anlaşılıyordu.

"Corinne'e bebeğin ölü doğduğunu söylediniz."

"Öyle söylersem belki beni daha iyi anlar diye düşündüm ya da anlamaz. Tam tersi gerçekten. Yine de sempati duyacağını. Ama hamile kalmayı o kadar çok istiyordum ki ve belki bu benim hatamdı. Harold bunu gördü. Kendini benden çekti. Belki. Belki de beni hiç gerçekten sevmedi. Artık bilmiyorum. Hep çocuk istedim. Küçük bir kızken bile kocaman bir ailem olsun istedim. Asla çocuk doğurmamaya yemin eden kardeşim Sarah'nın üç tane çocuğu oldu ve hamile kaldığında ne kadar mutlu olduğunu hatırlıyorum. Nasıl ışıl ışıl parladığını. Sanırım sadece nasıl bir şey olduğunu görmek istedim. Sarah hamileliğin ona kendini önemli biri gibi hissettirdiğini, herkesin bebeğin ne zaman dünyaya geleceğini sorduğunu ve ona şans dilediğini anlatırdı. Böylece bir gün ben de yaptım."

"Hamileymiş gibi davrandınız."

Suzanne başını salladı. "Gerçekten eğlence olsun diye. Sırf nasıl olacağını görmek için. Ve Sarah haklıydı. İnsanlar benim için kapıları tutuyorlardı. Alışverişte aldıklarımı taşımak ya da park yerlerini bana vermek istiyorlardı. Nasıl olduğumu soruyor ve cevabı gerçekten umursuyormuş gibi duruyorlardı. İnsanlar uyuşturucu bağımlısı olurlar, değil mi? Yükseklere bağımlı olurlar. Bunun se-

bebinin dopamin salgılamak olduğunu okumuştum. Bu bana da aynı etkiyi yaptı. Benim için dopamin salgılamaktı."

"Bunu hâlâ yapıyor musunuz?" diye sordu Adam, neden umursadığını bilmese de. Suzanne Hope, karısını o internet sitesine yönlendirmişti. Adam bunu zaten anlamıştı. Orada öğrenecek yeni bir şey yoktu.

"Hayır," dedi kadın. "Tüm bağımlılar gibi dibe vurduğumda durdum."

"Ne zaman vazgeçtiğinizi sorabilir miyim?"

"Dört ay önce. Harold her şeyi öğrendiğinde ve beni eski bir mendil gibi köşeye attığında."

"Üzgünüm," dedi Adam.

"Üzülmeyin. En iyisi öylesiydi. Şu anda terapi görüyorum ve ben bu hastalığa sahipken –hasta olan benim, başka kimse değil– Harold beni sevmedi. Bunu şimdi fark ediyorum. Belki de hiç sevmemişti, bilmiyorum ya da belki de bana kızmaya başladığı içindir. Bir erkek çocuk sahibi olamaz ve can evinden, yani erkekliğinden vurulur. Belki de sebep budur. Her şekilde, başka yerde onaylanmak istedim. İlişkimiz zehirli hale gelmişti."

"Üzgünüm," dedi Adam tekrar.

"Önemli değil. Buraya bunları duymak için gelmediniz. Yalnız şu kadarını söyleyeyim ki, parayı ödemediğim için mutluyum. Harold'a sırrımı anlatan o adam belki de başıma gelen en iyi şeydi."

Adam'ın göğsünde bir ürperti başladı ve parmaklarına yayıldı. Sesi başka bir yerden, çok uzak bir yerden geliyor gibiydi. "Hangi adam?"

"Efendim?"

"Kocanıza sırrınızı bir adamın anlattığını söylediniz," dedi Adam. "Hangi adam?"

"Oh, Tanrım." Suzanne Hope sonunda kapıyı açtı ve ona acıyla baktı. "Size de o anlattı."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Adam, Suzanne Hope'un karşısındaki kanepeye oturdu. Duvarlar ve mobilyalar beyaz olsa da, daire yine de karanlık ve kasvetli görünüyordu. Pencerelerden içeri çok az doğal ışık giriyordu. Görünür lekeler ya da kirler yoktu ama içerisi pis gibiydi. Sanat eserleri –öyle denebilirse– bu daire için fazla kapsamlıydı.

"Sahte gebeliği öyle mi öğrendiniz?" diye sordu Suzanne Hope. "O adam sizi de mi ziyaret etti?"

Orada oturan Adam hâlâ aynı ürpertiyi hissediyordu. Suzanne Hope saçlarını tepesinde topuz yapmaya çalışmıştı. Kalanları da kaplumbağa kabuğu şeklinde bir saç tokası yerinde tutuyordu. Sağ bileğini çingene tarzı bir sürü bilezik süslüyordu ve kadın ne zaman hareket etse bilezikler şıngırdıyordu. İri ve fal taşı gibi açılmış gözlerini çok fazla kırpıyordu. Gençken bu gözler onu muhtemelen istekli ve hayat dolu gösterse de, şimdi bir darbe bekliyormuş gibi gösteriyordu.

Adam öne eğildi. "Parayı ödemediğinizi söylediniz."

"Bu doğru."

Suzanne Hope ayağa kalktı. "Biraz şarap alır mısınız?"

"Hayır."

"Sanırım ben de içmemeliyim."

"Neler oldu, Suzanne?"

Kadın özlemle mutfağa baktı. Adam hayatın kuralı olmasa da sorgulamanın başka bir kuralını anımsadı: Alkol çekingenliği azaltır. İnsanları konuşturur. Bilim insanları bunu tartışsa da, Adam alkolün gerçeği söyleten bir ilaç olduğuna ikna olmuştu. Her halükârda, Adam onun misafirperverliğini kabul ederse Suzanne konuşmaya daha meyilli olacaktı.

"Belki küçük bir kadeh," dedi Adam.

"Beyaz mı kırmızı mı?"

"Fark etmez."

Kadın adımlarında o iç karartıcı daireye hiç de uygun olmayan bir canlılıkla mutfağa yöneldi. Buzdolabını açtığında, "Kohl's'ta kasiyer olarak yarızamanlı çalışıyorum. Bu hoşuma gidiyor. Personel indirimi alıyorum ve oradaki insanlar iyiler," dedi.

İki kadeh çıkarıp doldurmaya başladı.

"Bir gün öğle tatilinde dışarı çıktım. Arka tarafta piknik masaları var. Oraya gittiğimde beyzbol şapkalı o adam beni bekliyordu."

Beyzbol şapkası. Adam yutkundu. "Nasıl biriydi?"

"Genç, beyaz, zayıf. Moron gibiydi. Bunun kulağa tuhaf geldiğini biliyorum, özellikle de ardından olanlardan sonra fakat nazik biriydi. Arkadaşım gibiydi. Beni rahatlatan bir gülüşü vardı."

Şarabı doldurdu.

"Sonra ne oldu?" diye sordu Adam.

"Bir anda, kocan biliyor mu diye sordu. Durup, pardon gibi bir şeyler söyledim ve o da bana kocan gebelik numarası yaptığını biliyor mu dedi."

Suzanne kadehlerden birini alıp büyük bir yudum şarap içti. Adam ayağa kalkıp ona doğru yürüdü. Suzanne ona kadehini verdi ve tokuşturmak için hamle yaptı. Adam ona karşılık verdi.

"Devam et," dedi.

"Kocamın yalanımı bilip bilmediğini sordu. Ona kim olduğunu sordum. Söylemedi. Gerçekleri ortaya çıkaran bir yabancı olduğunu filan söyledi. Gebelik konusunda yalan söylediğime dair kanıtı olduğunu söyledi. İlk başta Corinne gibi onun da beni Bookends'te veya Starbucks'ta gördüğünü düşündüm. Ama onu daha önce görmemiştim ve konuşma tarzındaki bir şey... bu düşüncemi desteklemiyordu."

Suzanne Hope içkisinden bir yudum daha aldı. Adam da öyle. Şarap berbat kokuyordu.

"Adam beş bin dolar istedi. O parayı ödersem çekip gideceğini ve onu bir daha asla görmeyeceğimi söyledi. Bununla birlikte –bu gerçekten tuhaftı– bir daha yalan söyleyemeyeceğimi söyledi."

"Ne demek istedi?"

"Öyle söyledi. Anlaşma bu dedi. Sen bana beş bin dolar ver ve hamilelik yalanını bırak, ben de sonsuza dek gideyim ama aldatmacaya devam edersem –kullandığı kelime buydu, *aldatmaca*– kocama gerçeği anlatacaktı. Bunun tek seferlik bir ödeme olacağına da söz verdi."

"Sen ne dedin?"

"İlk önce ona nasıl güvenebileceğimi sordum. Ona parayı verirsem, daha fazlasını istemeyeceğini nereden bilecektim?"

"Buna nasıl cevap verdi?"

"Bana yine öyle gülümsedi ve biz öyle yapmıyoruz, öyle çalışmıyoruz dedi. Ve anla işte, tuhaftı ama ona inandım. Belki gülümsemesindendi, bilmiyorum. Bana doğruyu söylediğini düşündüm."

"Fakat parayı vermedin, değil mi?"

"Nereden biliyorsun? Oh, tamam, bunu sana zaten söyledim. Komik. Başlangıçta o kadar parayı nasıl bulacağımı düşünmeye başladım. Sonra durup düşününce, dur dedim, ben burada ne yanlış yaptım? Bir sürü yabancıya yalan söyledim. Harold'a yalan söylemedim ya, öyle değil mi?"

Adam şaraptan bir yudum daha aldı. Tadı da berbattı. "Doğru."

"Belki, bilmiyorum, belki adama hodri meydan diyordum. Belki umursamıyordum ya da lanet olsun, belki Harold'a anlatmasını istiyordum. Gerçek seni özgür bırakır, değil mi? Belki de sonunda istediğim buydu. Harold bunu bir yardım çığlığı olarak görecekti. Bana daha fazla ilgi gösterecekti."

"Fakat öyle olmadı," dedi Adam.

"Hem de hiç olmadı. Adamın Harold'a ne zaman, nasıl söylediğini bilmiyorum. Ama söylemiş. O sahte gebelik sitesinden neler sipariş verdiğimi görebilmesi için Harold'a bir internet linki vermiş. Harold öfkeden çıldırdı. Böylece gözlerini çektiğim acıya açacağını sanmıştım ancak tam tersi oldu. Bütün güvensizlikleri suyüzüne çıktı. Gerçek bir erkek olamamakla ilgili tüm o şeyler, hepsi kükreyerek zirveye ulaştı. Bu iş karışıktır, bilirsin. Bir erkeğin tohumlarını yayması gerekir ve tohum iyi değilse doğrudan özüne gider. Aptalca."

Suzanne şarabından bir yudum daha aldı ve Adam'ın gözlerinin içine baktı.

"Şaşırdım," dedi.

"Neye şaşırdın?"

"Corinne'in aynı seçimi yapmasına. Parayı ödeyeceğini düşünürdüm."

"Neden öyle söyledin?"

Suzanne omuz silkti. "Çünkü seni seviyordu. Çünkü kaybedecek çok şeyi vardı."

Yirmi Beşinci Bölüm

O kadar basit olabilir miydi?

Tüm bunlar başarısız olan bir şantaj olayından ibaret olabilir miydi? Yabancı, Suzanne Hope'a gitmiş ve sessiz kalması karşılığında para istemişti. Suzanne parayı vermeyi reddetmişti. Ardından yabancı, kocasına kadının gebelik numarası yaptığını anlatmıştı.

Corinne ve Adam'ın başına gelen de bu muydu?

Bir yandan çok mantıklıydı. Hope çifti şantaja uğramıştı. Neden aynı şey onların başına gelemezdi? Para istiyorsun, parayı alamıyorsun, anlatıyorsun. Şantaj işi böyle yürür. Fakat Adam eve dönerken az önce duyduklarının gerçekliği kafasında dolaşıyor, bir şey ona doğru gelmiyordu. Bunun ne olduğunu tam olarak anlayamıyordu. Nedense bu bariz şantaj teorisinde bir şeyler yerine oturmuyordu.

Corinne azimli ve akıllıydı. Evhamlıydı ve plancıydı. Eğer yabancı onu şantajla tehdit etmiş olsaydı ve o da ödemeyi yapmamaya karar verseydi, her zaman mükemmel bir öğrenci olan Co-

rinne hazırlıklı olurdu. Hem yabancının ziyaretinden sonra Adam onunla yüzleştiğinde karısı ne diyeceğini bilememişti. Hazır bir cevabı yoktu. Adam, onun şaşırdığından hiç şüphe duymuyordu.

Şantaja uğramış olsa, Corinne en azından yabancının Adam'a her şeyi anlatacağından şüphelenmez miydi?

Ne yani, kaçarak mı tepki vermişti? Bu mantıklı mıydı? O kadar çabuk ve plansız kaçmıştı ki, Adam'la ve okulla neredeyse hiç temas kurmamıştı ve hepsinden şaşırtıcı olanı, çocukları zor durumda bırakmıştı.

Corinne öyle biri değildi.

Başka bir şeyler dönüyordu.

Adam, Amerikan Lejyon Salonu'ndaki geceyi geri sardı. Yabancıyı düşündü. Onun yanındaki genç, sarışın kadını düşündü. Yabancının ne kadar sakin ve endişeli göründüğünü düşündü. Yabancı, Adam'a Corinne'in yaptıklarını anlatmaktan zevk almamıştı –hiçbir şey psikopat ya da sosyopat olduğunu göstermiyordu– ama sağduyulu birine de benzemiyordu.

Adam, Corinne'in Pittsburgh ziyaretinden sonra telefonunu tekrar şarj etmesi umuduyla o gün yüzüncü kez telefon takipçisi uygulamaya baktı. Acaba Corinne orada kalmayı mı seçmişti yoksa molasız yolculuk mu yapıyordu? Adam, onun yolculuk yaptığına bahse girerdi. Yolda, çocuklardan birinin onu telefon takipçisiyle bulabileceğini fark ettiğine veya telefonu ya da uygulamayı kapattığına da bahse girerdi.

Pekâlâ, eğer Corinne Cedarfield'dan Pittsburgh üzerinden kaçıyorsa nereye gidiyordu?

Adam'ın hiçbir fikri yoktu. Ama bir şeyler gerçekten çok yanlıştı. Yine de Corinne ona uzak durmasını söylemişti. Onu dinlemesi gerekmez miydi? Arkasına yaslanıp olayların nasıl geliştiğini mi izlemeliydi? Yoksa tehdit zaman kaybedemeyecek kadar gerçek miydi?

Yardım mı istemeliydi? Polise mi başvurmalıydı, olduğu mu bırakmalıydı?

Çitin hangi tarafına düşeceğini bilemiyordu –her iki seçenek de sorunlarla doluydu– ama aniden, kendi sokağına döndüğünde bunun artık bir sorun olmadığını anladı. Evine yaklaşırken bahçesinin önündeki kaldırımda duran üç adamı fark etti. Gözlüklerini burnuna doğru iten, komşusu Cal Gottesman'dı. Diğer ikisi isi Tripp Evans ve Bob "Gaston" Baime'di.

Neler oluyor?

Bir an için, sadece bir saniyeliğine, Adam en kötüsünü düşündü: Corinne'in başına korkunç bir şey gelmişti. Ama hayır, bunun haberini onlar vermezdi. Haberi iki çocuk sahibi ilçe polis şefi Len Gilman verirdi.

Birisi düşüncelerini duymuş gibi, yanlarında *CEDARFIELD POLİS DEPARTMANI* yazan bir ekip otosu sokağa girdi ve üç adamın durduğu noktaya gitti. Şoför koltuğunda Len Gilman vardı.

Adam yüreğinin ağzına geldiğini hissetti.

Arabayı hızla park edip kapıyı açtı. Gilman da aynını yapıyordu. Adam arabadan inerken dizleri neredeyse dayanamayacaktı. Sendeleyen bacaklarıyla dört adamın toplandığı yere, evinin önündeki kaldırıma koştu.

Dört adam birden ona ciddiyetle baktı.

"Konuşmamız gerek," dedi Len Gilman.

Yirmi Altıncı Bölüm

Ohio, Beachwood Polis Şefi Johanna Griffin daha önce hiç cinayet mahalline gitmemişti.

Birçok ceset görmüştü elbette. Pek çok insan, sevdiklerinin doğal nedenlerle öldüğünü fark ettiğinde polisi arardı. Aşırı dozda uyuşturucu kullanımı ve intiharda da durum aynıydı. Yani, evet, Johanna ölümün çevresindeydi. Ayrıca yıllardır çok sayıda korkunç araba kazası da meydana gelmişti. İki ay önce, bir tır ara hattın ötesine geçmişti ve bir Ford Fiesta'ya çarptığında arabanın şoförünün kafası kopmuştu ve karısının kafatası köpük bardak gibi ezilmişti.

Kan ve hatta ölüler Johanna'yı rahatsız etmezdi. Ama bu etmişti.

Neden? Her şeyden önce, cinayetti. *Cinayet.* Bu kelimeden kaçmak zordu. Yüksek sesle söylediniz mi soğukluğunu hissediyordunuz. Gerçekten hiçbir şey onunla kıyas edilemezdi. Hayatınızı hastalıkla ya da kazada kaybetmek başka bir şeydi. Fakat hayatınızın kasıtlı olarak elinizden alınması, aynı türden birinin,

bir insanın varlığınızı yok etmeye karar vermesi, işte bu birçok yönden rahatsız ediciydi. Bir iğrençlikti. Suçun ötesinde bir şeydi. Tanrı'yla mümkün olan en şeytani biçimde oynamaktı.

Ancak Johanna bununla bile yaşayabilirdi.

Nefesini sabit tutmaya çalıştı ancak güçlükle soluduğunu hissedebiliyordu. Cesede baktı. Heidi Dann kırpışmayan gözlerle ona geri baktı. Alnında bir kurşun deliği vardı. İkinci bir kurşun –ya da düşününce, belki de ilk kurşun– dizkapağını parçalamıştı. Heidi'nin kanı, Whole Foods süpermarketin önünde bir kamyonda halı satan Ravi adlı birinden bir şarkı için satın aldığı şark halısının üzerine akmıştı. Johanna, Ravi'yi defalarca gönülsüzce kovalamıştı fakat müşterilerine büyük bir değer ve samimi bir gülümseme veren Ravi hep geri gelmişti.

Johanna'yla çalışan çaylak, Nobert Pendergast adındaki genç fazla heyecanlı görünmemeye çalışıyordu. Johanna'ya sokulup, "Bölge polis teşkilatından geliyorlar," dedi. "Bu vakayı bizden alacaklar, değil mi?"

Alacaklardı, Johanna bunu biliyordu. O civarın polisleri günlerinin çoğunu trafik kuralları ihlalleriyle, bisiklet ehliyetleriyle ve belki ev içi şiddetle geçirirlerdi. Cinayet gibi büyük suçlar bölge polis teşkilatı tarafından ele alınırdı. Yani evet, birkaç dakika içinde büyük çocuklar gelecekler ve bu vakanın artık onların sorumluluğu altında olduğunu herkesin bildiğinden emin olmak için taşaklarını sallaya sallaya gezeceklerdi. Johanna'yı başlarından atacaklardı fakat burası onun büyüdüğü yerdi. Arazinin yapısını biliyor ve insanları tanıyordu. Örneğin, Heidi'nin dans etmeyi sevdiğini, mükemmel briç oynadığını ve muzip, bulaşıcı bir kahkahası olduğunu biliyordu. Tuhaf renkli ojeler denemekten hoşlandığını, en sevdiği televizyon şovlarının *The Mary Tyler Moore* ve *Breaking Bad* olduğunu, üzerine kanının aktığı şark halısını Whole Foods'un önünde Ravi'den 400 dolara satın aldığını biliyordu.

"Norbert?"

"Evet?"

"Marty nerede?" diye sordu Johanna.

"Kim?"

"Kocası."

Norbert arkasını işaret etti. "Mutfakta."

Johanna pantolonunu yukarı çekti –ne kadar uğraşırsa uğraşsın polis üniformasının pantolonu beline tam oturmuyordu– ve mutfağa yöneldi. İçeri girdiğinde, Marty'nin solgun yüzü sanki ipi çekilmiş gibi yukarı kalktı. Gözleri paramparça olmuş bilyelerdi adeta.

"Johanna?"

Sesi boş ve bir hayaletinki gibiydi.

"Çok üzgünüm, Marty."

"Anlamıyorum..."

"Adım adım gidelim." Johanna onun karşısındaki sandalyeyi çekti –ve evet, bu Heidi'nin sandalyesiydi– ve oturdu. "Sana bazı sorular sormam gerekiyor, Marty. Senin için uygun mu?"

Taşaklarını sallayarak gezen bölge teşkilatı dedektifleri Marty'ye uzun süre suçlu gözüyle bakacaklardı. Cinayeti o işlememişti. Johanna bunu biliyordu ancak açıklamaya çalışmasının bir anlamı olmayacaktı çünkü gerçek şuydu ki biliyordu çünkü evet, yalnızca biliyordu. Bölge teşkilatı dedektifleri buna gülüp geçerlerdi ve koca tarafından işlenen bu tür cinayetlerin yüzdesinden bahsederlerdi. Johanna için hava hoştu ve kim bilir? Belki de haklıydılar (değildiler) ama her iki durumda, onlar bu yönde ilerleyebilirlerdi. Johanna başka yollar deneyecekti.

Marty uyuşmuş halde başını salladı. "Evet, uygun."

"Eve yeni döndün, değil mi?"

"Evet. Columbus'ta bir toplantıdaydım."

Bunu doğrulamaya gerek yoktu. Diğerleri bunun izini sürebilirlerdi. "Sonra ne oldu?"

"Araç yoluna park ettim." Marty'nin sesi boğuktu ve bir şekilde, tarafsız olmanın ötesindeydi. "Kapıyı anahtarımla açtım. Heidi'ye seslendim, evde olduğunu biliyordum çünkü arabası oradaydı." Marty'nin acıyla buruşan yüzünde önce insanlık dışı, sonra son derece insani bir ifade belirdi.

Normalde Johanna acı çeken bir eşe kendine gelmesi için zaman verirdi fakat yakında diğerleri orada olacaktı. "Marty?"

Marty kendini toplamaya çalıştı.

"Kayıp bir şey var mı?"

"Efendim?"

"Soygundaki gibi."

"Sanmıyorum. Kayıp bir şey görmedim. Ama zaten bakmadım."

Johanna soygunun olası olmadığını biliyordu. Birincisi, evin içindekilerin pek bir değeri yoktu. İkincisi, Heidi'nin büyükannesine ait olduğunu bildiği ve sahip olduğu en değerli şey olan nişan yüzüğü parmağındaydı. Bir hırsız onu kesinlikle alırdı.

"Marty?"

"Evet?"

"Aklına gelen ilk kişi kim?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bunu kim yapmış olabilir?"

Marty durup düşündü. Sonra yüzü yeniden buruştu. "Heidi'mi tanıyorsun, Johanna."

Tanıyorsun. Hâlâ şimdiki zaman kullanıyordu.

"Onun dünyada bir tek düşmanı bile yoktur."

Johanna not defterini çıkardı. Boş bir sayfa açtı ve gözlerini oraya dikti. Gözlerinin dolduğunu kimsenin görmemesini umut ediyordu. "Düşün, Marty."

"Düşünüyorum." Marty inledi. "Tanrım, Kimberly'ye ve oğlanlara söylemem lazım. Onlara bunu nasıl söyleyeceğim?"

"İstersen sana yardımcı olabilirim."

Marty buna cankurtaran botuna atlar gibi atladı. "Olur musun?" Johanna, onun iyi bir adam olduğunu düşündü fakat Heidi gibi biri için asla yeterince iyi olamazdı. Heidi özeldi. Çevresindeki herkese de kendini özel hissettiren türde biriydi. Kısacası, Heidi büyülüydü.

"Çocuklar sana bayılıyorlar, biliyorsun. Heidi de seni çok severdi. Bunu senin yapmanı isterdi."

Johanna gözlerini boş sayfadan ayırmadı. "Son zamanlarda bir şey oldu mu?"

"Nasıl yani? Bunun gibi bir şey mi?"

"Herhangi bir şey. Korkutucu telefonlar aldınız mı? Heidi, Macy's'te biriyle tartıştı mı? Trafikte kimse yolunu kesti mi? Birine hareket çekti mi? Herhangi bir şey."

Marty başını yavaşça iki yana salladı.

"Hadi, Marty. Düşün."

"Hiçbir şey," dedi Marty. Johanna'ya baktı; yüzündeki çizgiler acıyla belirginleşmişti. "Aklıma bir şey gelmiyor."

"Neler oluyor burada?"

Arkasından gelen otoriter sesle Johanna zamanının dolduğunu anladı. Ayağa kalkıp iki bölge teşkilatı dedektifine döndü. Kendini tanıttı. Adamlar ona gümüş çatal bıçak takımlarını çalabilecekmiş gibi baktılar ve işi devralacaklarını söylediler.

Evet, devralacaklardı ve Johanna da işi onlara bırakacaktı. Bu konuda tecrübeleri vardı ve Heidi en iyisini hak ediyordu. Cinayet dedektiflerinin işlerini yapmalarına izin vermekten memnun bir halde mutfaktan çıktı.

Ama tabii o da kendi işini yapacaktı.

Yirmi Yedinci Bölüm

"Çocukların evde mi?" diye sordu Len Gilman.

Adam başını iki yana salladı. Beş erkek hâlâ kaldırımda duruyordu. Len Gilman polise benzemiyordu ama o sert yanı vardı. Adam'a hâlâ deri giyen ve kötü barlarda takılan, yaşlanmaya başlamış bir motosiklet çetesi üyesini hatırlatıyordu. Gilman'ın kırlaşmaya başlamış palabıyığında sarı nikotin lekeleri vardı. Üniformalıyken bile kısa kollu gömlekleri tercih ederdi ve kollarında o kadar çok kıl vardı ki, bir ayıyla karıştırılabilirdi.

Bir süre hiç kimse kıpırdamadı. Beş şehirli baba bir perşembe akşamı kaldırımda öylece durdu.

Bu çok anlamsız, diye düşündü Adam ve belki de bu iyi bir şeydi.

Eğer Len Gilman polis memuru sıfatıyla kötü haber vermek için oraya gittiyse, neden yanında Tripp, Gaston ve Cal'ı da getirecekti ki?

"Belki içeri girip konuşabiliriz," dedi Len.

"Konu ne?"

"Bunu baş başa konuşsak daha iyi olur."

Adam, ona bahçesinin önündeki kaldırımda baş başa olduklarını ve kimsenin onları duyamayacağını söylemek istedi ancak Len yürümeye başlamıştı bile ve Adam konuşmayı daha fazla geciktirecek bir şey yapmak istemedi. Diğer üç erkek Adam'ı bekledi. Gaston başı önde çimenlere bakıyordu. Cal gergindi fakat bu onun neredeyse olağan haliydi. Tripp çekimserdi.

Adam, Len'in peşinden gitti, diğer üçü de onu takip etti. Kapıya geldiklerinde Len, Adam'ın kapıyı açması için yana çekildi. Jersey tırnaklarını parkede tıkırdatarak onlara koştu ama belki de bir şeylerin yolunda olmadığını sezdiğinden, karşılaması sessiz ve göstermelikti. Durumu çabucak ölçüp biçti ve mutfağa geri döndü.

Ev, sanki duvarlar ve mobilyalar bile her şeyi kıpırtısız kılmak için birlik olmuş gibi kasıtlı bir sessizliğe gömüldü. Adam nezaketle uğraşmadı. Kimseye oturup oturmayacağını veya içecek bir şey isteyip istemediğini sormadı. Len Gilman, sanki evin sahibiymiş gibi ya da polis olduğu için kendinden emin bir halde oturma odasına yöneldi.

"Neler oluyor?" diye sordu Adam.

Len herkes adına konuştu. "Corinne nerede?"

Adam aynı anda iki şey hissetti. Birincisi, rahatladı. Eğer Corinne'in başına kötü bir şey geldiyse, Len onun nerede olduğunu bilirdi. Yani her ne oluyorsa, kötü bir şeyse bile, demek ki en kötü durum senaryosu değildi. İkincisi, korktu. Çünkü evet, Corinne o an için güvende görünse de, o ziyarete her ne sebep olduysa hem bu güç gösterisi hem de Len'in ses tonu kötü bir şey olduğunu gösteriyordu.

"Evde değil," dedi Adam.

"Evet, onu görebiliyoruz. Bize nerede olduğunu söyler misin?"

"Sen bana bunu neden öğrenmek istediğini söyleyebilir misin?"

Len Gilman gözlerini Adam'a dikti. Diğerleri de ayakta duruyorlardı. "Neden oturmuyoruz?"

Adam orasının kendi evi olduğunu, kimin ne zaman nereye oturacağını onun söyleyeceğini söyleyecekti ama bu faydasızdı ve enerji kaybından başka bir şey değildi. Len içini çekip genelde Adam'a ayrılan büyük sandalyeye oturdu. Adam bunun muhtemelen güç gösterisi olduğunu düşündü fakat konuyla alakasız şeylere sinirlenmenin anlamı yoktu. Diğer üçü, üç maymunu oynar gibi kanepeye oturdu. Adam ayakta kaldı.

"Neler oluyor?" diye sordu tekrar.

Len Gilman palabıyığını küçük bir evcil hayvanmış gibi okşadı. "Öncelikle bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum. Bir dost ve komşu olarak buradayım, polis şefi olarak değil."

"Oh, bu cesaret verici."

Len, Adam'ın sesindeki alaycılığı duymazdan gelerek devam etti. "Dolayısıyla bir dost ve komşu olarak sana Corinne'i aradığımızı söylüyorum."

"Ben de bir dost, bir komşu ve endişeli bir koca olarak sana nedenini soruyorum."

Len Gilman başını sallayarak oyunu nasıl oynayacağını düşündü. "Dün Tripp'in buraya uğradığını biliyorum."

"Doğru."

"Sana lakros yönetim kurulu toplantısı yaptığımızı söyledi."

Sonra Len Gilman polis taktiğini uygulayarak sustu. Adam savcılıktaki günlerinden bu tekniği çok iyi bilirdi. Aynı şekilde susup polisi sonuna kadar bekleyenlerin genelde bir şey sakladıklarını da bilirdi. Adam saklamıyor ve devam etmek istiyordu. O yüzden tekrar, "Doğru," dedi.

"Corinne toplantıya gelmedi. Hiç görünmedi."

"Ne yani? Veli izin kâğıdı mı getirmesi gerekiyor?"

"Dalga geçme, Adam."

Len haklıydı. Adam'ın alaycılığa son vermesi gerekiyordu.

"Sen de yönetim kurulu üyesi misin, Len?" diye sordu.

"Serbest bir üyeyim."

"O ne demek oluyor?"

Len gülümseyerek ellerini iki yana açtı. "Bir bilsem. Tripp başkan. Bob başkan yardımcısı. Cal sekreter."

"Biliyorum, ahbap ve çok etkilendim." Adam ses tonu için kendine bir kez daha kızdı. Şimdi zamanı değildi. "Ama hâlâ neden hepinizin Corinne'i aradığını bilmiyorum."

"Ve biz de onu neden bulamadığımızı bilmiyoruz," diye cevapladı Len, etli avuçlarını iki yana açarak. "Esrarengiz, değil mi? Ona mesaj attık. E-posta gönderdik. Ceptelefonunu ve evinizi aradık. Lanet olsun, okula bile uğradım. Bunu biliyor muydun?"

Adam cevap vermedi.

"Corinne orada değildi. Yoktu ve velisinden izin kâğıdı da yoktu. Ben de Tom'la konuştum." Tom Gorman okul müdürüydü. O da aynı ilçede yaşıyordu ve üç çocuğu vardı. "Corinne'in normalde bölgedeki öğretmenler arasında en iyi okula devamlılık kaydı olduğunu söylüyor. Ama bir anda ortadan yok olmuş. Müdür de endişeli."

"Len?"

"Evet?"

"Boş konuşmayı bırak da neden hepiniz eşimi bulmak için bu kadar telaşlısınız onu söyle."

Len kanepedeki üç maymuna baktı. Bob'un yüzü ifadesizdi. Cal gözlüklerini temizlemekle meşguldü. İş Tripp Evans'a kalıyordu. Tripp boğazını temizleyip, "Lakros finans rakamlarında tutarsızlıklar var gibi görünüyor," dedi.

Ev daha da sessizleşti. Adam, göğsünün içinde kalbinin atışlarını duyabiliyordu. Arkasındaki sandalyeyi bulup üzerine çöktü.

"Sen neden söz ediyorsun?"

Ama elbette zaten biliyordu, öyle değil mi?

Bob'un dili çözüldü. "Sence neden söz ediyoruz?" dedi yarı çıkışarak. "Hesapta eksik para var."

Cal sadece bir şey yapmış olmak için başını salladı.

"Ve sizce?" Adam cümlesini bitirmedi. Birincisi, ne düşündükleri belliydi. İkincisi, o kadar saçma bir suçlamayı dile getirmek bile olmazdı.

Peki, saçma mıydı?

"Aceleci davranmayalım," dedi Len, Bay Mantıklı'yı oynayarak. "Şimdilik sadece Corinne'le konuşmak istiyoruz. Daha önce de söylediğim gibi bir dost, bir komşu ve belki bir yönetim kurulu üyesi olarak buradayım. Hepimiz o yüzden buradayız. Biz Corinne'in arkadaşlarıyız. Ve senin... konunun aramızda kalmasını istiyoruz."

Hepsi baş salladı.

"Bu ne demek oluyor?"

"Demek oluyor ki," dedi Len, komplocu bir tavırla öne doğru eğilerek, "eğer hesaplar düzelirse konu kapanacak. Her şey bu odada kalacak. Soru sorulmayacak. Tutarsızlıklar düzeltilirse, hesap defterinde yeniden bütünlük sağlanırsa biz gerçekten nedenlerle, nasıllarla ilgilenmiyoruz. Hepimiz hayatımıza devam edeceğiz."

Adam sessiz kaldı. Kuruluşlar hep aynıdır. Örtbas etmelerden ve yalanlardan ibarettir. Çoğunluğun iyiliği düşünülür. Kafa karışıklığının ve korkusunun arasında Adam'ın bir yanı tiksinmekten kendini alamadı. Ama bu konunun dışındaydı. Dikkatli olmak zorundaydı. Gilman'ın iki kez tekrarladığı dost, komşu, yönetim

kurulu üyeliği laflarına rağmen o bir polisti. Nezaket için orada değildi. Bilgi toplamak için oradaydı. Adam, ona ne kadar bilgi verdiğine dikkat etmeliydi.

"Bu açık," dedi Adam, "ne kadar büyük?"

"Çok," dedi Len Gilman.

"Yani?"

"Üzgünüm, bu gizli bilgi."

"Corinne'in böyle bir şey yaptığına cidden inanıyor olamazsınız."

"Şu anda," dedi Len Gilman, "sadece onunla konuşmamız gerekiyor."

Adam sessiz kaldı.

"O nerede, Adam?"

Onlara bunu söyleyemezdi tabii. Açıklamaya bile çalışamazdı. İçindeki avukat devreye girdi. Kaç kez kendi müvekkillerini konuşmamak için uyarmıştı? Budalalar konuşarak kurtulmaya çalıştığı için kaç kişiyi mahkûm ettirmişti?

"Adam?"

"Bence artık gitseniz iyi olur."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Dan Molino, oğlunun kırk yardalık koşu için sıraya girişini izlerken ağlamamaya çalıştı.

Kenny lise son sınıf öğrencisiydi ve futbol alanında eyaletteki en büyük umutlardan biriydi. Son sınıfta ara vermiş, önemli yetenek avcıları tarafından fark edilmiş ve saygı kazanmıştı. Ve şimdi oradaydı, son birleşik etkinlik için ısınıyordu. Tribünlerde durup koca oğlunun –Kenny 130 kiloydu– ayaklarını başlangıç noktasına koymaya hazırlanışını izlerken o tanıdık telaşı ve ebeveyn gururunu hissetti. Dan de iri bir adamdı. O da zamanında top oynamıştı; AllState'te defans oyuncusuydu fakat birinci lige çıkmak için bir adım yavaş ve bir beden ufak kalmıştı. Yirmi beş yıl önce serbest mobilya teslimatında kendi işini kurdu ve şimdi iki kamyonu, emrinde çalışan dokuz adamı vardı. UPS ve FedEx gibi büyük firmaların Dan'i sıkıştırdığı gibi, büyük zincirler de onları sıkıştırıyordu.

Yine de Dan geçimini sağlıyordu. Şu büyük zincir yatak mağazalarından birkaçı yakın zamanda kendi filolarını azaltmaya karar

vermişti. Dan gibi yerli bir adamı işe almak daha ucuza gelmişti. İşe yaramıştı. Yani tamam, zengin değildi ama yine de idare ediyordu. O ve Carly'nin Sparta'da göl kenarında güzel bir evleri, üç çocukları vardı. En küçüğü Ronald'dı. On iki yaşındaydı. Karen lise birinci sınıf öğrencisiydi. Küstahlığın ve ergenliğin kendini gösterdiği, erkeklerin onu fark etmeye başladığı o döneme giriyordu. Dan bunu sağ salim atlatmayı ümit ediyordu ve en büyük çocuğu, lise son sınıf öğrencisi Kenny, büyük bir üniversite futbol programına girmeye hazırdı. Alabama ve Ohio State Üniversiteleri şimdiden ona ilgi gösteriyorlardı.

Kenny şu kırk yardalık koşunun üstesinden gelebilirse...

Dan, oğlunu izlerken gözlerinin sulandığını hissetti. Bu her zaman olurdu. Böyle tepki vermesi biraz utanç vericiydi ama kendine engel olamazdı. Kenny'nin lise oyunlarında güneş gözlüğü takmaya başlamıştı fakat içeride olduklarında, Kenny ödül alırken veya takım yemeğinde ona en değerli oyuncumuz dediklerinde orada oturan Dan'e yine aynı his gelirdi, gözleri sulanırdı, hatta bazen yanaklarından aşağı bir-iki damla yaş süzülürdü. Biri bunu fark ederse Dan alerjisi olduğunu ya da üşüttüğünü söylerdi. Kim bilir, belki insanlar bu masala inanırdı. Carly onun bu yanını severdi; ona duygusal Oyuncak Ayım derdi ya da onu kocaman kucaklardı. Hayatında ne hata yapmış olursa olsun, Carly Applegate onu hayat arkadaşı olarak seçtiğinde Dan turnayı gözünden vurmuştu.

Doğrusu Dan, Carly'nin o kadar şanslı olduğunu düşünmüyordu. Eskiden Eddie Thompson, Carly'den hoşlanırdı. Eddie'nin ailesi, McDonald's zinciri kurarak servet kazanmıştı. Şimdi Eddie ve eşi Melinda yaptıkları hayır işleriyle sürekli gazeteye çıkıyorlardı. Carly hiçbir zaman bir şey söylemezdi ama Dan, onun bundan rahatsız olduğunu biliyordu. Belki de bu yalnızca Dan'in soru-

nuydu. Artık bilmiyordu. Çocuklarının futbol oynamak veya ödül almak gibi özel bir şey yaptıklarını gördüğünde gözlerinin dolduğunu biliyordu sadece. Kolay ağlayan biriydi ve bunu gizlemeye çalışıyordu fakat Carly gerçeği biliyor, onu bunun için seviyordu.

Dan o gün güneş gözlüğü takıyordu. Orası kesindi.

Önemli yetenek avcılarının gözleri üzerinde olan Kelly dikey sıçrama, 7'ye 7, siper savaşı gibi testlerde gerçekten çok iyi iş çıkarmıştı. Yine de kırk yarda koşusu onu sağlama bağlayacaktı. Büyük bir üniversiteye tam bir yolculuk olacaktı. Ohio State, Penn State, Alabama Üniversiteleri, hatta belki –bunu düşünmeye cüret etmesi bile çok fazlaydı– Notre Dame. Notre Dame'ın yetenek avcısı da oradaydı ve Dan, onun Kenny'yi izlediğini fark etmişti.

Sadece son bir koşu. Sadece 5,2'yi tutturdu mu Kenny çok değerli olacaktı. Öyle söylemişlerdi. Bundan biraz daha yavaş olursa, diğer her şeyde mükemmel olsa da yetenek avcıları ilgilerini kaybedeceklerdi. 5,2 veya daha iyisini istiyorlardı. Kenny bunu yaparsa, bu son yarışı en iyi sürede koşarsa...

"Biliyorsun, değil mi?"

Tanıdık olmayan bu ses Dan'i bir an ürküttü fakat adamın onunla konuşmadığını düşündü. Yine de göz ucuyla bakınca, bir yabancının direkt olarak güneş gözlüklü gözlerine baktığını gördü.

Cılız herif, diye düşündü Dan, gerçi ona herkes cılız görünüyordu. Kısa boylu değil. Sadece ufak tefek. Ufak eller, ince kollar, neredeyse kırılgan. Ona bakan adam göze çarpıyordu çünkü oraya ait olmadığı çok açıktı. Futbolla hiç ilgisi olmadığı belliydi. Çok çelimsiz. Çok asosyal. Büyük beyzbol şapkası gözlerine doğru fazla inmiş ve o yumuşak, dostça gülümseme.

"Benimle mi konuşuyorsunuz?" diye sordu Dan.

"Evet."

"Meşgulüm."

Dan yavaşça tekrar piste doğru dönerken, adam gülümsemeye devam etti. Sahada Kenny ayaklarını başlangıç noktasına koyuyordu. Dan izledi ve ağlamaya başlamayı bekledi.

Fakat ilk kez gözleri kuru kaldı.

Dan yine arkasına baktı. Adam ona bakmaya ve gülümsemeye devam ediyordu.

"Senin sorunun ne?"

"Yarışın sonuna kadar bekleyebilir, Dan."

"Ne bekleyebilir? Adımı nereden..."

"Şşt, bakalım ne yapacak."

Pistte biri, "Yerlerinize, hazır ol!" diye bağırdı ve sonra silah atıldı. Dan'in başı yeniden oğluna döndü. Kenny başlangıçta iyi bir sıçrama yaptı ve şeridinde kontrolden çıkmış bir kamyon gibi koşmaya başladı. Dan gülümsedi. *Hele bir yoluna çıkmayı deneyin,* diye düşündü. Kenny sizi çim bıçağı gibi biçer.

Yarış sadece birkaç saniye sürdü ancak Dan'e çok daha uzun geldi. Yeni şoförlerinden biri, öğrenci kredisini ödemek için çalışan bir çocuk, yeni deneyimler yaşarken zamanın yavaşladığından bahseden bir makale göndermişti. Evet, bu da yeni bir deneyimdi. Belki saniyeler o yüzden çok yavaş geçmişti. Oğlunun kırk yardada kendi rekoruna doğru ilerleyişini izliyordu ve bunu yaparken özel bir yere, kendisinin asla gidemediği bir yere yapılan yolculuğa kilitleniyordu. Kenny 5,07'lik rekor süreyle bitiş çizgisini geçtiğinde, Dan gözyaşlarının akmaya başlayacağını biliyordu.

Fakat öyle olmadı.

"Harika süre," dedi ufak tefek adam. "Çok gurur duyuyor olmalısın."

"Bundan emin olabilirsin."

Dan bu kez yabancıyla yüzleşti. Bu, hayatının en harika an-

larından biriydi –belki de en harika anıydı– ve bir salağın araya girerek bunu yaşamasını engellemesine izin verirse lanetlenirdi. "Seni tanıyor muyum?"

"Hayır."

"Yetenek avcısı mısın?"

Yabancı gülümsedi. "Yetenek avcısına benziyor muyum, Dan?"

"Adımı nereden biliyorsun?"

"Birçok şeyi biliyorum. İşte burada."

Yabancı, ona bir zarf uzattı.

"Bu ne?"

"Ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Sen kim olduğunu sanıyorsun bilmiyorum ve..."

"Birinin daha önce sana bu konuyu açmamış olmasına inanmak zor."

"Hangi konuyu?"

"Demek istediğim, oğluna bak."

Dan tekrar piste döndü. Kenny'nin yüzünde o koca gülümseme vardı ve babasının beğenisini görmek için kenar çizgisine doğru bakıyordu. Dan'in gözyaşları o anda gelmeye başladı. El salladı ve geceleri âlem yapmaya dışarı çıkmayan, alkol kullanmayan, esrar içmeyen, kötü bir arkadaş grubuyla takılmayan ve hâlâ –ve evet, buna kimse inanmazdı– yaşlı babasıyla takılmayı, maç veya Netflix'te film izlemeyi tercih eden oğlu da ona el salladı.

"Geçen yıl yüz beş kiloydu," dedi yabancı. "Yirmi beş kilo aldı ve kimse fark etmedi mi?"

Dan kalp atışlarının hızlandığını fark etse de kaşlarını çattı. "Buna ergenlik deniyor, pislik. Çok çalışmak deniyor."

"Hayır, Dan. Winstrol deniyor."

"Ne?"

"Performans artırıcı ilaç. Meslekten olmayanlar steroid olarak bilirler."

Dan dönüp doğrudan cılız yabancının yüzüne baktı. Yabancı gülümsemeye devam etti. "Sen ne dedin?"

"Bana söylediğimi tekrar ettirme, Dan. Hepsi zarfın içinde. Oğlun Silk Road'a girdi. Ne olduğunu biliyor musun? *Deep Web*? Çevrimiçi yeraltı ekonomisi? Bitcoin? Kenny'ye izin mi verdin yoksa oğlun parasını kendi mi ödedi bilmiyorum ama sen gerçeği biliyorsun, değil mi?"

Dan olduğu yerde öylece durdu.

"Bu dosya açığa çıktığında bütün bu yetenek avcıları ne diyecekler sence?"

"Bunları sen uyduruyorsun. Hepsi..."

"On bin dolar, Dan."

"Ne?"

"Şimdi bu konuya detaylı olarak girmek istemiyorum. O zarfın içinde tüm kanıtları göreceksin. Kenny, Winstrol'la başladı. Başlıca performans artırıcısı buydu ama Anadrol ve Deca Durabolin de aldı. İlacı ne sıklıkta satın aldığını, ödeme yöntemini, hatta evinizdeki bilgisayarın IP adresini göreceksin. Kenny o ilaçları lise üçüncü sınıfta almaya başladı. Yani tüm o kupalar, tüm o zaferler... gerçek ortaya çıkarsa hepsi elden gidecek, Dan. O'Malley's Pub'a gittiğinde sırtını sıvazlayarak tebrik eden insanlar, iyi dileklerde bulunanlar, yetiştirdiğin iyi çocuk hakkında çok güzel şeyler düşünen insanlar... oğlunun hile yaptığını öğrendiklerinde senin hakkında ne düşünecekler? Carly hakkında ne düşünecekler?"

Dan parmağını çelimsiz adamın göğsüne koydu. "Sen beni tehdit mi ediyorsun?"

"Hayır, Dan. On bin dolar istiyorum. Tek seferlik bir ödeme.

Biliyorsun, bugünlerde üniversite masraflarının ne kadar olduğunu düşünerek çok daha fazlasını talep edebilirim. Yani kendini şanslı saymalısın."

Sonra sağ tarafından her zaman gözlerini yaşartan o ses geldi: "Baba?"

Kenny yüzünde mutluluk ve umutla koşuyordu. Bir an için kıpırdayamayan Dan donup kalarak oğluna baktı.

"Seni şimdi yalnız bırakacağım, Dan. Tüm bilgiler sana az önce verdiğim zarfın içinde. Eve gittiğinde bak. Yarın neler olacağı sana bağlı ama şimdilik" –yabancı, onlara doğru gelen Kenny'yi işaret etti– "neden oğlunla bu özel anın tadını çıkarmıyorsun?"

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Amerikan Lejyon Salonu, Cedarfield merkezinin hareketliliğine yakındı. Caddelerdeki sınırlı park yerleri dolduğunda bu onu park etmek için cazip bir yer haline getiriyordu. Bununla mücadele etmek için Amerikan Lejyonu üstleri, araziyi "koruması" için yerli bir adam olan John Bonner'ı işe almışlardı. Bonner orada büyümüştü –son sınıfta basketbol takımına kaptanlık bile yapmıştı– ancak bir noktada akıl sağlığı sorunları onu yiyip bitirmeye başladı ve sonra hastalık tamamen yerleşti. Artık Bonner, Cedarfield sakinlerinin evsiz diyebileceği biriydi. Gecelerini Pines Akıl Sağlığı Hastanesi'nde ve gündüzlerini ilçede ayaklarını sürüyerek geçiriyor, kendi kendine mevcut belediye başkanı ve Stonewall Jackson'la ilgili çeşitli politik komplolar mırıldanıyordu. Bonner'ın Cedarfield Lisesi'ndeki eski sınıf arkadaşlarından bazıları onun bu durumu hakkında kendilerini kötü hissetti ve yardım etmek istediler. Amerikan Lejyonu'nun başkanı Rex Davies, Bonner'ın o kadar dolaşmasını önlemek için ona otopark işini verme fikrini ortaya attı.

Adam, onun yeni işini çok ciddiye aldığını biliyordu. Obsesif kompülsif bozukluğa olan doğal eğilimiyle Bonner, otoparkına giren her aracın markası, rengi ve plakası hakkında belirsiz paranoyakça yazılar ve aşırı detaylar içeren kapsamlı bir defter tutuyordu. Amerikan Lejyon Salonu'yla ilgili olmayan bir iş için otoparka girdiğinizde, Bonner sizi ya aşırı bir zevkle uyarırdı ya da kasıtlı olarak kanunsuz park etmenize izin verirdi, salon yerine Stop & Shop'a veya Backyard Living'e gittiğinizden emin olurdu ve sonra kendisi de tesadüfen bir tamirhane ve araç çekme servisi sahibi olan eski sınıf arkadaşı Rex Davies'i çağırırdı.

Bonner, Amerikan Lejyonu otoparkına giren Adam'a şüpheyle baktı. Her zamanki gibi çok fazla düğmesiyle bir içsavaş canlandırmasında kullanılan kostüme benzeyen mavi bir ceket ve masa örtüsüne benzeyen kırmızı-beyaz ekoseli bir gömlek giymişti. Pantolonunun duble paçaları aşınmıştı ve ayaklarında bir çift bağcıksız Chucks marka ayakkabı vardı.

Adam daha fazla arkasına yaslanıp Corinne'in dönüşünü bekleyemeyeceğini anlamıştı. *Ortalıkta gezinen yeterince yalan ve aldatmaca var,* diye düşündü ama son birkaç gündür korkunç şekilde yanlış giden her ne varsa orada, Amerikan Lejyon Salonu'nda, yabancı ona o kahrolası internet sitesinden bahsettiğinde başlamıştı.

"Selam, Bonner."

Bonner onu tanımış da tanımamış da olabilirdi. "Selam," dedi temkinli bir şekilde.

Adam arabayı park edip indi. "Bir sorunum var."

Bonner gür kaşlarını öyle bir kıvırdı ki, Adam'a Ryan'ın gerbillerini* hatırlattı. "Oh."

* Büyüklüğü iri bir fare ile küçük bir fare arasında bulunan ve değişik renklerde vücut örtüsüne sahip bir laboratuvar hayvanıdır. Tüyle kaplı olan bir kuyruğa sahiptir ve kuyruk uzunluğu vücut uzunluğuna yakındır. (ç.n.)

"Bana yardım edebileceğini umuyorum."

"Buffalo kanadı sever misin?"

Adam başını salladı. "Kesinlikle." Söylendiğine göre hastalığından önce Bonner bir dâhiydi, ciddi akıl sağlığı sorunları olan biri için her zaman aynı şeyi söylemezler miydi? "Sana Bub's'tan bufalo kanadı almamı ister misin?"

Bonner dehşete düşmüş gibiydi. "Bub's beş para etmez!"

"Doğru, üzgünüm."

"Ah, defol git." Bonner, Adam'a elini salladı. "Sen hiçbir şey bilmiyorsun, ahbap."

"Üzgünüm. Gerçekten. Bak, yardımına ihtiyacım var."

"Bir sürü insanın yardımıma ihtiyacı var. Ama her yerde birden olamam, öyle değil mi?"

"Olamazsın ama burada olabilirsin, doğru mu?"

"Ha?"

"Bu otoparkta olabilirsin. Buradaki bir soruna yardım edebilirsin. Burada olabilirsin."

Bonner gür kaşlarını o kadar indirdi ki Adam onun gözlerini göremedi. "Sorun mu? Benim otoparkımda?"

"Evet. Geçen gece buradaydım."

"Lakros seçmeleri için," dedi Bonner. "Biliyorum."

Bu ani hatırlayış Adam'ı şaşırtabilirdi ama nedense şaşırtmadı. "Doğru, her neyse, buralı olmayan birileri arabama yandan sürtmüş."

"Ne?"

"Bayağı hasar vermişler."

"Benim otoparkımda?"

"Evet. Buralı olmayan gençler sanırım. Gri bir Honda Accord sürüyorlardı."

Bu haksızlık karşısında Bonner'ın yüzü kızardı. "Plakayı aldın mı?"

"Hayır, işte bunu senin bana verebileceğini umuyordum. Böylece onlara dava açabilirim. Ortalama saat onu çeyrek geçe gittiler."

"Oh, evet, onları hatırlıyorum." Bonner devasa defterini çıkardı ve sayfaları hızla karıştırmaya başladı. "Pazartesi günüydü."

"Evet."

Sayfaları karıştırırken Bonner'ın yüzü gittikçe daha telaşlı bir hal alıyordu. Adam, onun omzunun üzerinden baktı. Kalın defterdeki her sayfa üstten alta, soldan sağa kadar küçük harflerle doluydu. Bonner sayfaları öfkeyle çevirmeye devam etti.

Sonra bir anda durdu.

"Buldun mu?"

Bonner'ın yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Hey, Adam?"

"Ne?"

Bonner, ona döndü. Sonra yine kaşlarını gerbil gibi kıvırdı. "Üstünde iki yüz dolar var mı?"

"İki yüz mü?"

"Çünkü bana yalan söylüyorsun."

Adam kafası karışmış gibi görünmeye çalıştı. "Ne diyorsun sen?"

Bonner defteri kapattı. "Çünkü ben buradaydım. Arabana çarpıldığını duyardım."

Adam karşı çıkmak üzereyken Bonner elini kaldırdı.

"Ve bana saatin geç olduğunu, gürültülü olduğunu ve sadece bir çizik olduğunu söylemeden önce arabanın tam da şurada durduğunu unutma. Arabada hiç hasar yok ve bana karının arabasını kullandığını ya da başka bir yalan söylemeden önce," –Bonner gülümseyerek defteri havaya kaldırdı– "o geceye ait detaylar burada."

Adam yakalanmıştı. Acemice bir yalanla Bonner'a yakalanmıştı.

"Yani anladığım kadarıyla," diye devam etti Bonner, "o herifin

plakasını başka bir nedenle istiyorsun. Onun ve beraber olduğu o güzel sarışının. Evet, evet, onları hatırlıyorum çünkü öyle soytarıları bir milyon kez gördüm. Yabancıydılar. Buraya ait değildiler. Neden burada olduklarını merak etmiştim." Bonner yine sırıttı. "Artık biliyorum."

Adam bir düzine şey söylemeyi düşündü fakat en basitinde karar kıldı. "İki yüz dolar mı diyorsun?"

"Adil bir fiyat. Oh, çek almam ya da çeyreklik."

Otuzuncu Bölüm

İhtiyar Rinsky, "Araba kiralık," dedi.

Yüksek teknolojili kahvaltı köşesindeydiler. Rinsky o gün bej rengine bürünmüştü; bej rengi fitilli pantolon, bej rengi yün gömlek, bej rengi yelek. Bir bahçe partisi için giyinmiş olan Eunice mutfak masasında çay içiyordu. Makyajı *paintball* silahıyla yapılmış gibiydi. Adam içeri girdiğinde, "Günaydın, Norman," demişti. Adam yaşlı kadını düzeltecekken Rinsky onu durdurmuştu. "Yapma," demişti. "Buna doğrulama terapisi diyorlar. Bırak öyle devam etsin."

"Pazartesi günü arabayı kimin kiraladığına dair fikrin var mı?"

"İşte burada." Rinsky gözlerini kısarak ekrana baktı. "Kadının kullandığı isim Lauren Barna ama bu bir takma ad. Biraz araştırdım ve Barna aslında Ingrid Prisby adında bir kadın. Teksas, Austin'de yaşıyor." Gözlükleri zincire takılıydı. Onları göğsüne bırakıp Adam'a döndü. "İsim sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Hayır."

"Biraz zaman alabilir fakat kadının geçmişini araştırabilirim."

"Bunun çok yardımı olur."

"Sorun değil."

Şimdi ne olacaktı? Adam hemen çıkıp Austin'e gidemezdi. Kadının telefon numarasını bulup, onu arayıp tam olarak ne diyecekti? *Merhaba, benim adım Adam Price. Sen ve beyzbol şapkalı bir adam bana karım hakkında bir sır söylediniz...*

"Adam?"

Adam, ona baktı.

Rinsky parmaklarını kenetleyip göbeğine koydu.

"Bana bunun neyle ilgili olduğunu anlatmak zorunda değilsin. Biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum."

"Yine de netleştirmek istiyorum, bana anlattığın hiçbir şey bu evden çıkmaz. Bunu da biliyorsun, değil mi?"

"Üzgünüm ama burada ayrıcalıklı olan sensin," dedi Adam, "ben değilim."

"Evet ama ben yaşlı bir adamım. Kötü bir hafızam var."

"Oh, ondan şüpheliyim."

Rinsky gülümsedi. "Keyfin bilir."

"Hayır, hayır. Aslında sana çok sıkıntı vermezse gerçekten bu konuda yardımın hoşuma gider."

"Seni dinliyorum."

Adam, Rinsky'ye hikâyenin ne kadarını anlatacağını bilmiyordu ancak eski polis iyi bir dinleyiciydi. Zamanında Oscar ödüllü bir "iyi polis" olmalıydı çünkü Adam çenesini kapatamadı. Sonunda yabancının Amerikan Lejyon Salonu'na girdiği andan o ana kadar tüm hikâyeyi ona anlattı.

Bitirdiğinde iki adam sessizce oturdular. Eunice çayını içti.

"Sence polise anlatmalı mıyım?" diye sordu Adam.

Rinsky kaşlarını çattı. "Sen savcıydın, değil mi?"

"Evet."

"O halde daha iyi bilirsin."

Adam başını salladı.

"Sen kocasın," dedi Rinsky, bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Karının sana korkunç bir şekilde ihanet ettiğini yeni öğrendin. Şimdi karın kaçtı. Söyle bana, Bay Savcı, ne düşünürdün?"

"Ona bir şey yaptığımı."

"Bu birincisi. İkincisi, karının... adı neydi?"

"Corinne."

"Tamam, Corinne. İkincisi, Corinne'in senden kaçabilmek için spor liginden o parayı çaldığını düşünürdün. Aynı zamanda o ilçe polisine sahte gebelik olayını da anlatmak zorunda kalacaksın. Polis evli mi?"

"Evet."

"Dolayısıyla sen daha bir şey anlayamadan bu her yerde konuşulacak. Tabii diğer şeyler göz önünde tutulunca bu hiç önemli değil. Fakat bununla yüzleş. Polisler ya karını öldürdüğünü düşünecekler ya da onun hırsız olduğunu."

Rinsky tam olarak Adam'ın daha önce düşündüklerini doğrulamıştı.

"Peki, ne yapacağım?"

Rinsky okuma gözlüklerini yeniden taktı. "Karının gitmeden önce sana yazdığı mesajı göster bana."

Adam mesajı buldu. Telefonu Rinsky'ye verdi ve yaşlı adamın omzunun üzerinden mesajı bir kez daha okudu.

BELKİ DE BİRBİRİMİZDEN AYRI BİRAZ ZAMANA İHTİYACIMIZ VARDIR. ÇOCUKLARA İYİ BAK. BENİMLE İLETİŞİM KURMAYA ÇALIŞMA. HER ŞEY YOLUNA GİRECEK.

Sonra:

BANA YALNIZCA BİRKAÇ GÜN VER. LÜTFEN.

Rinsky mesajı okudu, omuz silkti, gözlükleri çıkardı. "Ne yapabilirsin ki? Bildiğin kadarıyla karının senden uzakta biraz zamana ihtiyacı var. Onunla iletişim kurmamanı söylemiş. Sen de öyle yapıyorsun."

"Hiçbir şey yapmadan boş boş oturamam."

"Hayır, oturamazsın. Ama polisler sorarsa cevabın burada."

"Polisler bana bunu niye sorsunlar?"

"Sen beni anladın. Bu arada elinden geleni yapıyorsun. O plakayı aldın ve bana geldin. Her ikisinde de doğru yaptın. Büyük olasılıkla yakında Corinne kendi kendine eve dönecek. Ama her halükârda sen haklısın, önce onu bulmayı denememiz gerekiyor. Şu Ingrid Prisby'yi araştırmaya çalışacağım. Belki onda bir ipucu vardır."

"Tamam, teşekkürler. Sana minnettarım."

"Adam?"

"Evet?"

"Büyük ihtimalle Corinne o parayı çaldı. Bunu biliyorsun."

"Çaldıysa bir nedeni vardır."

"Mesela kaçması gerekiyordu ya da o şantajcıya para ödemek için."

"Ya da henüz düşünemediğimiz bir şey yüzünden."

"Sebep ne ise," dedi Rinsky, "polislere onu suçlu bırakacak bir şey vermek istemezsin."

"Biliyorum."

"Pittsburgh'da olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"O telefon takipçisinde öyle gördük, evet."

"Orada tanıdığın biri var mı?"

"Hayır." Adam, Eunice'e baktı. Yaşlı kadın ona gülümsedi ve çay fincanını kaldırdı. Dışarıdan bakan biri için gayet normal bir ev sahnesiydi bu ama onun durumunu bilince...

Adam'ın aklına bir şey geldi.

"Ne oldu?"

"Ortadan kaybolmadan önceki sabah aşağı indim. Çocuklar kahvaltı masasındaydılar fakat Corinne arka bahçede telefonla konuşuyordu. Beni görünce telefonu kapattı."

"Kimi aradığına dair bir fikrin var mı?"

"Hayır, ama internetten bakabilirim."

İhtiyar Rinsky ayağa kalktı ve Adam'a oturmasını işaret etti. Adam, onun yerine oturdu ve Verizon'un internet sitesini açtı. Telefon numarasını ve şifreyi girdi. Şifreyi ezbere biliyordu; mükemmel bir hafızası olduğundan değil, bu tür durumlar için Corinne'le aynı şifreyi kullandıklarından. Kullandıkları kelime her zaman BARISTA'ydı, tamamı büyük harflerle yazılıyordu. Neden? Çünkü bir şifre belirlemeye bir kafede otururken karar vermişlerdi ve tesadüfi bir kelime bulmak için etraflarına bakınırken bir barista görmüşlerdi. Bu kelime mükemmeldi çünkü onlarla kesinlikle hiçbir bağlantısı yoktu. Şifrenin yedi harften uzun olması gerekiyorsa BARISTABARISTA'yı kullanacaklardı. Şifrede rakam da olması gerekiyorsa, BARISTA77'yi kullanacaklardı.

O andaki gibi.

Adam ikinci denemesinde şifreyi doğru yazdı: BARISTA77.

Çeşitli bağlantılara tıkladı ve önce Corinne'in son zamanlardaki giden çağrılarına ulaştı. Şansının yaver gitmesini, karısının birkaç saat önce ya da gece geç saatte birini aramış olmasını umuyordu. Ama hiçbir arama yoktu. Aslında yaptığı son arama Adam'ın o anda aradığı numaraydı: Kaçtığı günün sabahı saat 7.53'te yapılan arama.

Görüşme sadece üç dakika sürmüştü.

Corinne arka bahçedeydi ve biriyle sessizce konuşuyordu. Kocası yaklaşınca telefonu kapatmıştı. Adam çok üstelemişti ancak Corinne telefonda kimin olduğunu söylememişti. Ama şimdi...

Adam'ın gözleri doğrudan ekrandaki numaraya gitti. Adeta donup kaldı.

"Numarayı tanıyor musun?" diye sordu İhtiyar Rinsky.

"Evet, tanıyorum."

Otuz Birinci Bölüm

Kuntz iki silahı da Hudson Nehri'ne attı. Daha çok silahı vardı, önemli bir şey değildi.

A trenine binip 168. Cadde'ye gitti. Broadway'de indi ve eskiden Columbia Presbiteryen olarak bilinen, yeni adı Morgan Stanley New York Presbiteryen Çocuk Hastanesi olan yerin girişine kadar üç blok yürüdü.

Morgan Stanley. Evet, çocuk sağlık hizmetleri düşünüldüğünde akla ilk gelen isim çokuluslu finans devi Morgan Stanley'ydi.

Para konuşur. Her zamanki gibi para konuşuyor.

Kuntz kimliğini göstermedi. Bankodaki güvenlik görevlileri çok sık yaptığı ziyaretlerden ötürü onu tanıyorlardı. Ayrıca onun bir zamanlar New York Polis Departmanı'nda olduğunu da biliyorlardı. Bazıları, belki de çoğu neden ayrılmak zorunda kaldığını da biliyordu. Haber bütün gazetelerde çıkmıştı. Medyadaki solcular onu çarmıha germişlerdi –sadece işini ve geçim kaynağını kaybetmesini değil, cinayet suçundan hapse atılmasını da istemişlerdi– ancak sokaktaki adamlar ona sahip çıkmışlardı. Kuntz'un mecbur bırakıldığını anlamışlardı.

Doğru anlamışlardı.

Dava gazetelere çıkmıştı. İriyarı siyah adam tutuklamaya direniyor. 93. Cadde'de bir markette hırsızlık yaparken yakalanmıştı ve marketin Koreli sahibi üstüne gidince siyah adam onu yere itip tekmelemişti. Kuntz ve ortağı Scooter siyah adamı köşeye sıkıştırmıştı. Adam umursamamıştı. Homurdanmıştı ve kısaca, "Sizinle gelmiyorum," demişti. "Sadece bir paket sigaraya ihtiyacım vardı." Sonra da uzaklaşmaya başlamıştı. Orada iki polis vardı, adam az önce suç işlemişti ve canının istediğini yapacaktı. Scooter önüne çıkınca siyah adam onu itti ve yürümeye devam etmişti.

O zaman Kuntz onu sert bir şekilde yere sermişti.

Siyah adamın bir tür sağlık sorunu olduğunu nereden bilecekti? Bir suçlunun o şekilde çekip gitmesine izin mi vermesi gerekiyordu? Sözünü dinlemeyen bir hayduda ne yapmalıydı? Onu nazikçe yere yatırmaya mı çalışmalıydı? Belki de kendi yaşamını ya da ortağının yaşamını tehlikeye sokan bir şey yapmalıydı.

Bu kuralları hangi aptal pislikler koyuyordu?

Uzun lafın kısası: Siyah adam ölmüştü ve solcu medya orgazm olmuştu. Her şeyi o lezbiyen orospu başlatmıştı. Kuntz'a ırkçı katil demişti. Sharpton toplu yürüyüşleri başlatmıştı. İşin raconunu bilirsiniz. Kuntz'un sicilinin ne kadar temiz olduğu veya cesaretinden ötürü kaç kez takdirname aldığı veya Harlem'deki siyah çocuklar için nasıl gönüllü olduğu önemli değildi. Kemik kanseri olan on yaşındaki oğlu da dahil olmak üzere kendine ait sorunlarının olması önemli değildi. Bunların hiçbiri bir şey ifade etmedi.

Artık o ırkçı bir katildi. Tutukladığı o pislikler kadar kötüydü.

Kuntz asansörle yedinci kata çıktı. Aceleyle 715 numaralı odaya giderken hemşire bankosundakileri başıyla selamladı. Barb aynı sandalyede oturuyordu. Kuntz'a döndü ve bitkin bir halde gülümsedi. Gözlerinin altında siyah halkalar vardı. Saçları dar-

madağındı. Ama ona gülümsediğinde hâlâ Kuntz'un tek görebildiği şey bu oluyordu.

Oğlu uyuyordu.

"Selam," diye fısıldadı Kuntz.

"Selam," diye karşılık verdi Barb.

"Robby nasıl?"

Barb omuz silkti. Kuntz oğlunun yatağına yürüdü ve çocuğa baktı. Kalbi kırıldı. İçi kararlılıkla doldu.

"Neden biraz eve gitmiyorsun?" dedi karısına. "Biraz rahatla."

"Biraz sonra gideceğim," diye cevapladı Barb. "Otur ve benimle konuş."

Medyanın bir parazit olduğunu sık sık duyarsınız ancak genelde bu John Kuntz vakasındaki kadar doğru olmaz. Hiçbir şey kalmayıncaya kadar doluştu ve parçalayıp yuttular. Kuntz işini kaybetti. Emekli maaşını ve sosyal yardımlarını kaybetti. Ama en kötüsü, oğluna mümkün olan en iyi tedaviyi sağlamaya gücü yetmiyordu. Bu onun için en zoruydu. Bu hayatta bir baba ne olursa olsun –polis, itfaiyeci, Hintli şef– ailesinin geçimini sağlar. Oğlunu acılar içinde izleyerek boş boş oturmaz ve bir şekilde acısını hafifletmek için elinden geleni yapar.

Ve sonra, John Kuntz dibe vurmuşken kurtuluşu buldu.

Her zaman öyle değil midir?

Bir arkadaşının arkadaşı Kuntz'u Larry Powers adında genç bir Sarmaşık Ligi mensubuyla tanıştırdı. Bu genç, ev tadilatı yapacak Hristiyan erkekler bulmayı kolaylaştıracak yeni bir telefon uygulaması geliştirmişti. Onun gibi bir şey. Hayır işleri ve inşaat, amaç buydu. Gerçek şu ki, Kuntz bunun iş yanını pek umursamıyordu. Onun işi kişisel güvenliği ve şirket güvenliğini sağlamaktı –önemli çalışanları ve ticari sırları korumaktı– ve o yüzden başlıca odağı buydu.

Bu konuda iyiydi.

Ona açıklandığına göre iş başlangıç aşamasındaydı ve ilk ödeme çok kötüydü. Yine de o da bir şeydi, bir işti, başını dik tutmasının yoluydu. Bir de bulunulan vaatler vardı. Kuntz'a hisse senedi opsiyonları verilmişti. Riskliydi elbette ama büyük servetler öyle elde ediliyordu. İşler iyi giderse bunun bir de arka yüzü –büyük, kazançlı bir arka yüzü– vardı.

Ve işler iyi gitti.

Uygulama kimsenin beklemediği şekilde tutuldu ve şimdi, üç yıl sonra, Amerika Bankası ilk halka arzlarını taahhüt etti ve işler yolunda giderse (süper değil, sadece yolunda) iki ay sonra şirket borsada işlem yapmaya başladığında Kuntz'un hisseleri ortalama olarak on yedi milyon dolar değerinde olacaktı.

Bir saniye izin verin de bu rakamı sindirelim. On yedi milyon dolar.

Geri dönüşü unutun. Kurtuluşu unutun. Böyle bir parayla Kuntz'un gücü oğlu için dünyanın en iyi doktoralarına yetecekti. Robby'ye evde bakım ve her şeyin en iyisini sağlayacaktı. Diğer çocukları Kari ve Harry'yi iyi okullara gönderebilecek, kaliteli yerlere götürebilecek ve belki bir gün onlara kendi işlerini kurabilecekti. Barb'a evde yardımcı tutacaktı ve onu uzaklara tatile, belki Bahamalara götürecekti. Barb sürekli o Atlantis otelinin reklamlarına bakıyordu ve altı yıl önceki o üç günlük Carnival gemi yolculuğu dışında hiçbir yere gitmemişlerdi.

On yedi milyon dolar. Tüm hayalleri gerçek olmak üzereydi.

Şimdi, bir kez daha biri her şeyi ondan almaya çalışıyordu.

Ve ailesinden.

Otuz İkinci Bölüm

Adam, hem New York Giants'ın hem de New York Jets'in evi olan MetLife Stadyumu'nu geçti. Yolun yaklaşık çeyrek mil aşağısındaki bir ofis binasının otoparkına park etti. Bina, çevresindeki her şey gibi eski bataklık arazisindeydi. Koku eyaletin yanlış yorumlanma sebebiydi. Koku kısmen bataklık kokusu, kısmen de bataklığı kurutmak için kullanılan bataklık kokusuydu.

Kısaca, cidden berbat bir kokuydu.

1970'lerden kalma ofis binası, sanki birileri Brady Bunch adlı diziden ilham almış gibi görünüyordu. Çok fazla kahverengi vardı ve kauçuk zemin döşemesi yerine cuk diye oturmuştu. Adam yükleme iskelesine bakan zemin seviyesindeki bir ofisin kapısını çaldı.

Tripp Evans kapıyı açtı. "Adam?"

"Karım seni neden aradı?"

Tripp'i normal çevresinin dışında görmek tuhaftı. Cedarfield'da yaşadığı ufak dünyada Tripp popülerdi, seviliyordu ve önemliydi.

Orada ise şaşırtıcı bir şekilde sıradan görünüyordu. Adam, onun hikâyesini belli belirsiz biliyordu. Corinne Cedarfield'da büyürken, Tripp'in babası ilçe merkezinde, artık Rite Aid'in olduğu yerde Evans Spor Malzemeleri'nin sahibiydi. Otuz yıl boyunca Evans ilçedeki tüm çocukların spor malzemelerini aldığı yer olmuştu. Aynı zamanda Cedarfield üniversite ceketleri ve lise takımları için antrenman giysileri satıyorlardı. Komşu ilçelerde iki mağaza daha açtılar. Tripp üniversiteden mezun olunca eve dönüp mağazaları işletti. Evans'ı gündemde tutmak için pazar günü etkinlikleri düzenledi ve özel olaylar organize etti. Yerel profesyonel sporcuların imza vermesi ve müşterileri karşılaması için para ödedi. O zamanlar iyiydi.

Sonra, çoğu aile işi gibi kötüye gitti.

Herman'ın Spor Malzemeleri Dünyası geldi. Sonra otoyol üzerinde Modell's ve Dick's ve birkaçı daha açıldı. Aile işi yavaş yavaş bozularak öldü. Yine de Tripp dört ayak üzerine düşmüştü. Geçmiş performansı, Madison Avenue'daki büyük bir reklam şirketinde pozisyon bulmasına yardımcı olmuştu ama ailesinin geri kalanı büyük zarar görmüştü. Birkaç yıl önce Tripp bataklıklarda Bruce Springsteen'in adını verdiği o butik firmasını açmak için banliyölere taşınmıştı.

"Oturup konuşmak ister misin?" diye sordu Tripp.

"Kesinlikle."

"Yanda bir kafe var. Gidip biraz dolaşalım."

Adam karşı çıkmak üzereydi –gezecek modda değildi– fakat Tripp ayaklanmıştı bile.

Tripp Evans kırık beyaz, kısa kollu ve altındaki V yaka tişörtü gösterecek kadar ince kumaştan bir frak gömleği giymişti. Pantolonu, bir ortaokul müdürününki gibi kahverengiydi. Ayakkabıları ayaklarında çok büyük duruyordu; ortopedik değildi ancak sahte

resmiyeti hedefleyen o rahat, daha az pahalı markalardan biriydi. Cedarfield'da Adam onu rahat koçluk kıyafeti içinde görmeye alışıktı: üzerinde Cedarfield lakros logosu olan polo tişörtler, kırışık bej pantolonlar, sert siperlikli beyzbol şapkası ve boynunda düdük.

Aradaki fark çarpıcıydı.

Gittikleri yer, kalemini topuzuna takan bir garson kızla tamamlanan demode, ucuz bir kafeydi. İkisi de kahve söyledi. Sadece kahve. Burası espresso ya da latte yapan türde bir yer değildi.

Tripp ellerini yapış yapış masanın üzerine koydu. "Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?"

"Karım seni aramış."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Telefon kayıtlarını kontrol ettim."

"Telefon kayıtlarını..." Tripp'in kaşları yukarı kalktı. "Sen ciddi misin?"

"Seni neden aradı?"

"Sence neden?" diye karşılık verdi Tripp.

"Şu çalınan parayla mı ilgiliydi?"

"Elbette o çalınan parayla ilgiliydi. Başka ne olacaktı?"

Tripp bir cevap bekledi. Adam cevap vermedi.

"Peki, sana ne söyledi?"

O sırada gelen garson kız kahveleri masaya o kadar sert koydu ki, fincan tabağına biraz kahve döküldü.

"Daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu söyledi. Ben de yeterince oyalandığımı söyledim."

"Yani?"

"Diğer yönetim kurulu üyeleri sabırsızlanmaya başlamıştı. Bazıları Corinne'le daha sert bir şekilde yüzleşmek istiyordu. Birkaçı daha resmi bir şekilde derhal polise gitmek istedi."

"Bunlar ne zamandır oluyor?" diye sordu Adam.

"Ne, araştırma mı?"

"Evet."

Tripp kahvesine biraz şeker koydu. "Bir ay kadar oldu."

"Bir ay mı?"

"Evet."

"Nasıl oldu da bana hiçbir şey söylemedin?"

"Az daha söyleyecektim. Amerikan Lejyon Salonu'nda seçmelerin olduğu akşam. Sen Bob'a sinirlenince belki de biliyorsundur diye düşündüm."

"Hiçbir fikrim yoktu."

"Evet, bunu şimdi anlıyorum."

"Bana bir şeyler söyleyebilirdin, Tripp."

"Söyleyebilirdim," dedi Tripp. "Bir şey dışında?"

"Nedir?"

"Corinne benden söylemememi istedi."

Adam hiç kıpırdamadan durdu. "Sadece anladığımdan emin olmak istiyorum."

"O halde sana yardımcı olayım. Corinne hırsızlık için onu araştırdığımızı biliyordu ve sana söylemememizi gayet net dile getirdi," dedi Tripp. "Sanırım gayet iyi anladın."

Adam arkasına yaslandı.

"Peki, o sabah telefonda Corinne sana ne dedi?"

"Benden daha fazla zaman istedi."

"Ona zaman verdin mi?"

"Hayır. Ona sürenin dolduğunu söyledim. Yönetim kurulunu yeterince zapt etmeye çalışmıştım."

"Yönetim kurulu derken..."

"Hepsi, herkes. Ama en çok Bob, Cal ve Len."

"Corinne ne cevap verdi?"

"Bir hafta daha istedi; daha doğrusu bunun için *yalvardı*. Tamamen masum olduğunu kanıtlamasının bir yolu olduğunu ancak daha fazla zaman gerektiğini söyledi."

"Ona inandın mı?"

"Gerçeği mi istiyorsun?"

"Tercihen."

"Hayır, artık değil."

"Ne düşündün?"

"Parayı geri ödemenin bir yolunu bulmaya çalıştığını düşündüm. Hakkında şikâyetçi olmak istemediğimizi biliyordu. Sadece paranın tamamlanmasını istiyorduk. Yani evet, parayı bulmak için akrabalarıyla veya arkadaşlarıyla görüştüğünü düşündüm."

"Neden bana gelmedi?"

Tripp cevap vermedi. Sadece kahvesini yudumladı.

"Tripp?"

"Buna ben cevap verememem."

"Bu hiç mantıklı değil."

Tripp kahvesini yudumlamaya devam etti.

"Karımı ne zamandır tanıyorsun, Tripp?"

"Cevabı biliyorsun. İkimiz de Cedarfield'da büyüdük. Benden iki yaş küçüktü; Becky'yle aynı yaştalar."

"O halde bilirsin. Corinne böyle bir şey yapmaz."

Tripp gözünü kahvesine dikti. "Bunu uzun zaman düşündüm."

"O halde fikrini ne değiştirdi?"

"Hadi, Adam. Sen savcıydın. Corinne'in bu yola para çalmak için çıktığını sanmıyorum. Nasıl olduğunu bilirsin. Kiliseden ondalık çalan tatlı yaşlı kadını veya kahretsin, zimmetine para geçiren spor yönetim kurulu üyesini duyduğunda yola bunu yapmak için çıkmadıklarını bilirsin. İşe en iyi niyetlerle başlarsın, değil mi? Ama sahtekârlık sana hissettirmeden yanaşır."

"Corinne yapmaz."

"Kimse yapmaz. Her zaman böyle düşünürüz. Her zaman şok oluruz, öyle değil mi?"

Adam, Tripp'in felsefi bir konuşmaya başlamak üzere olduğunu görebiliyordu. Bir an için onu durdurmayı düşündü ama belki de onu kendi haline bırakması gerekiyordu. Belki Tripp konuştukça Adam daha fazlasını öğrenecekti."

"Diyelim ki, örneğin, lakros antrenmanını planlamak için gece geç saatlere kadar ayakta kalıyorsun. Gerçekten çok çalışıyorsun ve burası gibi bir kafedesin, tıpkı bizimkiler gibi bir kahve söylüyorsun ve belki cüzdanını arabada unuttun; düşünüyorsun, ne olacak, zaten bunu organizasyon ödemek zorunda. Meşru bir harcama, haklı mıyım?"

Adam cevap vermedi.

"Ardından, birkaç hafta sonra bir hakem, diyelim ki Toms River oyuna gelmiyor ve sen onun yerine idare etmek için üç saatini kaybediyorsun. Dolayısıyla organizasyon en azından benzin paranı ödeyebilir. Belki akşam yemeği yedin çünkü evden uzaktasın ve oyun geç saate kadar sürdü. Yönetim kurulu hepinizin akşam yemeğini kaçırmanıza sebep oldu ve koçların pizza paralarını ödemen gerekti. Sonra küçük çocukların oyunlarında hakemlik yapmaları için işe yerli gençler alman gerekti ve işi kendi çocuğunun almasını sağladın. Hey, neden olmasın? İşi daha iyi kim yapabilirdi ki? Senin yaptığın onca gönüllü işten neden ailen de faydalanmasın?"

Adam sadece bekledi.

"Yani böyle böyle kötü yola düşmeye devam edersin. Her şey böyle başlar. Sonra bir gün araba taksiti ödemende geride kalırsın ve hey, organizasyonunun büyük bir fazlası vardır. Senin sayende. O yüzden biraz para ödünç alırsın. Önemli değil, geri ödeyecek-

sin. Hem kime zarar veriyorsun ki? Hiç kimseye. Kendini kandırıp buna inandırırsın."

Tripp susup Adam'a baktı.

"Ciddi olamazsın," dedi Adam.

"Çok ciddiyim, dostum." Tripp saatine baktı. Masaya para bırakıp ayağa kalktı. "Kim bilir? Belki hepimiz Corinne hakkında yanılıyoruzdur."

"Yanılıyorsunuz."

"Bu beni çok sevindirir."

"Biraz daha zaman istemiş," dedi Adam. "Ona bu zamanı verebilir misin?"

Tripp iç geçirip pantolonunu yukarı çekti. "Deneyebilirim."

Otuz Üçüncü Bölüm

Audrey Fine sonunda konuyla alakalı bir şey söyledi ve bu, Johanna'yı ilk gerçek ipucuna götürdü.

Polis Şefi Johanna Griffin bölge teşkilatı dedektifleri konusunda haklı çıkmıştı. Adamlar at gözlüklerini takmış ve karısı Heidi'nin ölümü için Marty Dann'a odaklanmışlardı. Zavallı Marty'nin cinayetin zamanlamasıyla ilgili çok sağlam bir mazereti olması bile onları caydırmamıştı. Henüz. En başından beri bunun "profesyonelce bir cinayet" olduğunu varsaymışlardı ve şimdi zavallı Marty'nin telefon kayıtlarını, mesajlarını ve e-postalarını araştırıyorlardı. Marty'yle olası bir tetikçi arasında bir bağlantı bulmak umuduyla TTI Zemin Bakımı ofislerinde onun son zamanlardaki davranışlarını, bağlantılarını, bir şey içmek ya da öğle yemeği yemek için nerelere gittiğini soruşturuyorlardı.

Öğle yemeği anahtardı.

Ama Marty'nin öğle yemeğini nerede yediği değil. İşte burada bölge teşkilatı dedektifleri işi yine yüzlerine gözlerine bulaştırmışlardı.

Heidi'nin nerede öğle yemeği yediği.

Johanna, Heidi'nin kızlarla çıktığı haftalık öğle yemeklerini biliyordu. Hatta o da bir-iki kez onlara katılmıştı. İlk başta bunu ayrıcalıklı bir zaman kaybı olarak görüp önemsememişti. Gerçi biraz öyleydi. Ama aynı zamanda diğer kadınlarla bağ kurmak isteyen kadınlar da vardı. Bunlar, arkadaşlarıyla vakit geçirebilmek ve kendi aileleriyle kariyerleri dışında bir şeyle bağlantı kurabilmek için öğle yemeği saatlerinin biraz daha uzun olmasını öncelik haline getiren kadınlardı.

Bunun neresi yanlıştı?

O hafta yemek Red Lobster'da yenmişti ve yemeğe Audrey Fine, Katey Brannum, Stephanie Keiles ve Heidi katılmıştı. Hiç kimse olağandışı bir şey fark etmemişti. Hepsine göre Heidi, evinde öldürülmesinden yirmi dört saatten kısa bir süre önce her zamanki coşkulu halindeydi. Bu diğer kadınlarla konuşmak tuhaf bir şeydi. Hepsi perişan olmuştu. Hepsi Heidi'yle birlikte en yakın arkadaşlarını, güvenebilecekleri tek kişiyi, aralarında en güçlü olanını kaybettiğini hissetmişti.

Johanna da aynı şeyi hissediyordu. Evet, Heidi büyülüydü. Çevresindekilere kendilerini bir şekilde daha iyi hissettiren o insanlardan biriydi.

Johanna tek bir kurşunun öyle birini nasıl yok edebildiğini merak ediyordu.

Johanna tüm yemek grubuyla buluştu ve onları dinledi ancak hiçbir şey bulamadı. O günlük paydos etmeye ve dedektiflerin göz ardı ettiği bir ipucu bulabilecek mi diye beklemeye karar vermek üzereydi ki, Audrey bir şey hatırladı.

"Heidi otoparkta genç bir çiftle konuşuyordu."

Johanna bir anı içinde kaybolmuş sürükleniyordu. Yirmi yıl önce, birçok deneme yanılmadan sonra tüp bebek yoluyla "muci-

zevi" bir şekilde hamile kalmıştı. Haberi aldığında, kadın doğum servisinde Heidi onunla birlikteydi ve Johanna bebeği kaybettiğinde ilk aradığı kişi Heidi olmuştu. Heidi arabayla onu almaya gitmişti. Johanna yolcu koltuğuna oturup ona haberi vermişti. İki kadın arabada oturup uzun bir süre ağlamıştı. Johanna, Heidi'nin başını direksiyona koyuşunu, saçlarının yelpaze gibi yayılışını ve Johanna'nın kaybı için ağlayışını asla unutmayacaktı. İkisi de bir şekilde biliyordu.

Başka mucize olmayacaktı. O hamilelik Johanna'nın tek şansıydı. Onun ve Ricky'nin asla çocukları olmadı.

"Bekle," dedi Johanna. "Hangi genç çift?"

"Hepimiz vedalaşıp arabalara bindik. Ben Orange Place'e doğru ilerlemeye başladım ama bir kamyon yanımdan o kadar hızlı geçti ki ön ızgaramı söküp alacağını sandım. Dikiz aynasına baktım ve Heidi'nin o genç çiftle konuştuğunu gördüm."

"Onları tarif edebilir misin?"

"Pek sayılmaz. Kız sarı saçlıydı. Adamın başında beyzbol şapkası vardı. Heidi'ye yol sorduklarını filan düşündüm."

Audrey başka bir şey hatırlamıyordu. Neden hatırlayacaktı ki? Ama tüm dünyada, özellikle de zincir mağazaların ve restoranların otoparklarında kameralar vardı. İzin almak uzun sürecekti, o yüzden Johanna Red Lobster'a tek başına gitti. Güvenlik şefi onun için video kaseti bir DVD'ye yükledi ve daha sonra geri getirmesini istedi. "Prensip olarak," dedi Johanna'ya, "geri almamız gerekiyor."

"Sorun değil."

Beachwood polis karakolunda DVD oynatıcı vardı. Johanna aceleyle ofisine girdi, kapıyı kapattı ve DVD'yi oynatıcıya taktı. Ekran açıldı. Güvenlik görevlisi işini iyi biliyordu. İki dakika sonra Heidi sağ köşede göründü. Bu görüntü karşısında Johanna'nın

nefesi kesildi. Ölü arkadaşını canlı bir halde, o topuklar üzerinde sallanarak yürürken görmek trajediyi çok gerçek kılmıştı.

Heidi ölmüştü. Sonsuza dek gitmişti.

Kasette ses yoktu. Heidi yürümeye devam etti. Bir anda durup başını yukarı kaldırdı. Beyzbol şapkalı bir adam ve sarışın bir kadın vardı. Aslında genç görünüyorlardı. Daha sonra Johanna kaseti ikinci, üçüncü ve dördüncü kez izlediğinde çiftin yüz hatlarını daha fazla seçmeye çalıştı ama o yükseklikten ve o açıdan görecek pek bir şey yoktu. Sonunda bilgisayar ve teknoloji uzmanlarının kasetten mümkün olduğunca fazla şey almaları için onu bölge emniyet teşkilatına gönderecekti.

Ama henüz değil.

İlk başta sessizce seyrederken gerçekten de genç çift yol soruyormuş gibi göründü. Sıradan bir gözlemci için bu mantıklı olabilirdi. Fakat zaman geçtikçe Johanna odanın buz kestiğini hissetti. Konuşma sadece yol tarifi hakkında olamayacak kadar uzuyordu ama daha önemlisi, Johanna arkadaşını tanıyordu. Tavırlarını, vücut dilini biliyordu ve sessizce izlerken bile iki kişinin de kötü olduğunu anlayabiliyordu.

Konuşma devam ettikçe Johanna daha da donup kaldı. Bir noktada, arkadaşının bacaklarının büküldüğünden bile emin oldu. Bir dakika sonra, genç çift arabaya binip uzaklaştı. Heidi arabasına binmeden önce neredeyse bir dakika boyunca sersemlemiş, kaybolmuş halde otoparkta öylece durdu. Johanna o açıdan artık arkadaşını göremiyordu. Ama zaman geçti. On saniye. Yirmi, otuz. Sonra aniden ön camda bir hareket oldu. Johanna gözlerini kısıp ekrana yaklaştı. Görmek, anlamak zordu ama o anda fark etti.

Heidi'nin saçları bir yelpaze gibi yayılmıştı.

Oh, hayır...

Heidi yirmi yıl önce Johanna ona düşük yaptığını söylediğinde olduğu gibi başını direksiyona yaslamıştı.

Johanna, onun ağladığından emindi.

"Sana ne söylediler öyle?" diye sordu yüksek sesle.

Kaseti geriye sarıp genç çiftin otoparktan çıkışını izledi. Görüntüyü yavaşlattı ve durdurma düğmesine bastı. Görüntüyü yakınlaştırdı, telefonunu aldı ve numarayı çevirdi.

"Selam, Norbert," dedi, "benim için derhal bir plakayı araştırmana ihtiyacım var."

Otuz Dördüncü Bölüm

Thomas mutfakta babasını bekliyordu.

"Annemden haber var mı?"

Adam, oğullarının evde olmamasını umuyordu. Yol boyunca arabada ne yapacağını düşünürken aklına bir fikir gelmişti. Yukarı çıkıp bilgisayarda biraz daha araştırma yapması gerekiyordu.

"Artık her an eve gelebilir," dedi. Sonra, konuyu hemen değiştirmek için, "Kardeşin nerede?" diye sordu.

"Davul dersinde. Okuldan sonra oraya yürüyor ama dönüşte genelde annem onu alıyor."

"Saat kaçta?"

"Kırk beş dakika sonra."

Adam başını salladı. "Goffle Caddesi üzerindeki yer, değil mi?"

"Evet."

"Tamam, güzel. Bak, biraz işim var. Belki kardeşini aldıktan sonra akşam yemeği için Kafe Amici'ye gideriz, olur mu?"

"Ben spor salonuna gidiyorum ve Justin'le ağırlık kaldırıyorum."

"Şimdi mi?"

"Evet."

"Eh, bir şeyler yemek zorundasın."

"Döndüğümde bir şeyler hazırlarım. Baba?"

"Evet?"

İkisi, baba-oğul mutfakta ayakta duruyorlardı ve oğul erkekliğe yaklaşıyordu. Artık babasından yalnızca üç santim kısaydı ve Adam ağırlık kaldırıp antrenman yapan oğlunun sonunda onu geçip geçemeyeceğini merak etti. Thomas en son altı ay önce birebir basketbol maçında babasına meydan okumuştu ve Adam, 11-8'lik zafer için ilk defa çok çaba harcamak zorunda kalmıştı. Şimdi bu skorun tersine dönüp dönmeyeceğini ve bu konuda ne hissedeceğini merak ediyordu.

"Endişeliyim," dedi Thomas.

"Olma."

Adam bunu gerçek olduğu için değil, ebeveyn tepkisi olarak söylemişti.

"Annem neden o şekilde kaçtı?"

"Sana anlattım. Bak Thomas, anlayabilecek kadar büyüdün. Annenle ben birbirimizi çok seviyoruz. Ama bazen ebeveynlerin biraz uzak kalmaya ihtiyaçları vardır."

"Birbirlerinden," dedi Thomas başını sallayarak. "Ama Ryan ve benden değil."

"Şey, hem evet hem hayır. Bazen her şeyden uzaklaşmaya ihtiyaç duyarız."

"Baba?"

"Efendim?"

"Buna inanmıyorum," dedi Thomas. "Yalnızca kendimi düşünüyor gibi filan olmak istemiyorum ve evet, anlıyorum. Sizin de kendi hayatınız var. Sadece bizden ibaret değilsiniz. O yüzden

belki annemin ihtiyacını anlayabilirim, bilmiyorum, uzaklaşmak veya biraz stres atmak, her neyse. Ama anne annedir. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Bunu önce bize söyler ya da son dakikada mı karar verip yaptı? O zaman bizimle iletişim kurar. Mesajlarımıza cevap verir. Endişelenmememizi söyler. Bir anne pek çok şeydir fakat öncelikle, üzgünüm, bizim annemizdir."

Adam karşılık olarak ne söyleyeceğini bilemedi. O yüzden aptalca bir şey söyledi: "Her şey iyi olacak."

"Ne demek bu?"

"Benden sizinle ilgilenmemi ve ona birkaç gün vermemi istedi. Onunla iletişim kurmamamı istedi."

"Neden?"

"Bilmiyorum."

"Gerçekten korkuyorum," dedi Thomas. Neredeyse erkek olmuşken şimdi yine o küçük çocuk gibiydi. Bu hissi bastırmak babanın işiydi. Thomas haklıydı. Corinne öncelikle bir anneydi ve Adam babaydı. Çocuklarını korumak zorundaydı.

"Her şey yoluna girecek," dedi. Kendi sesindeki boşluğu kendi de duymuştu.

Thomas başını iki yana salladı. Olgunluk uçup gittiği kadar hızla geri gelmişti. "Hayır, Baba, girmeyecek." Arkasını döndü, yüzündeki yaşları sildi ve kapıya yürüdü. "Gidip Justin'le buluşmam gerekiyor."

Adam, onu geri çağıracaktı ama bu ne işe yarardı ki? Oğlunu rahatlatacak sözcükleri yoktu ve belki arkadaşıyla olmak onun dikkatini dağıtırdı. Çözüm –rahatlatıcı tek şey– Corinne'i bulmak olacaktı. Adam'ın daha fazla araştırması, neler olduğunu anlaması, oğullarına gerçek cevaplar verebilmesi gerekiyordu. O yüzden Thomas'ın gitmesine izin verdi ve üst kata yöneldi. Davul dersinin bitmesine hâlâ zaman vardı.

Bir kez daha işin içine polisi dahil etmeyi düşündü. Artık karısına bir şey yaptığını düşünmelerinden korkmuyordu –bırak düşünsünler– fakat polisin gerçekleri ele aldığını deneyimlerinden biliyordu. Gerçek bir: Corinne ve Adam kavga etti. Gerçek iki: Corinne, Adam'a mesaj attı ve birkaç gün uzaklaşmak istediğini, onunla iletişim kurmaya çalışmamasını söyledi.

Polisin üçüncü bir gerçeğe ihtiyacı olacak mıydı?

Bilgisayarın başına oturdu. İhtiyar Rinsky'nin evinde Corinne'in son zamanlardaki ceptelefonu kayıtlarını çabucak kontrol etmişti. Şimdi onun arama ve mesajlarına daha detaylı olarak bakmak istiyordu. Yabancı veya Ingrid Prisby Corinne'i arar ya da ona mesaj gönderir miydi? Bu riskli olurmuş gibi görünüyordu –yabancı ona da habersiz yaklaşmamış mıydı?– ama Corinne'in telefon kayıtlarından bir ipucu yakalama şansı vardı.

Ancak bulunacak hiçbir şey olmadığını anlaması uzun sürmedi. Son zamanlardaki görüşmelere bakınca karısı açık bir kitap gibiydi. Sürprizler yoktu. Adam çoğu numarayı ezbere biliyordu; onunla, çocuklarla, arkadaşlarla, öğretmen arkadaşlarıyla, lakros yönetim kuruluyla yapılan görüşmeler ve mesajlaşmalar... Hepsi bundan ibaretti. Araya karışmış birkaç arama vardı ama onlar da rezervasyon için restoranlarla, kuru temizlemeyle, o tür yerlerle yapılan konuşmalardı.

İpucu yoktu.

Adam oturup ne yapacağını düşündü. Evet, Corinne açık bir kitaptı. Son zamanlardaki mesajlarına ve telefon konuşmalarına bakınca öyle görünüyordu.

Anahtar sözcük: *Son zamanlar*.

Adam kredi kartındaki sürprizi anımsadı: İki yıl önce Novelty Funsy'ye yapılan ödeme.

Corinne o zamanlar çok daha fazla sürprizle doluydu, değil mi?

O satın alma işlemini bir şey hızlandırmıştı. Ama ne? İnsan bir günde gebelik numarası yapmaya karar vermezdi. Bir şey olmuştu. Corinne birini aramıştı ya da biri onu aramıştı veya da mesaj göndermişti.

Bir şey.

Adam'ın iki yıl öncesine ait eski arşivleri bulması birkaç dakika sürdü ama buldu. Karısının Sahte-Gebelik.com'dan ilk siparişini şubat ayında verdiğini biliyordu. Dolayısıyla oradan başladı. Ekranı aşağı doğru değil, yukarı doğru tarayarak telefon kayıtlarının izini sürdü.

Başlangıçta tek bulduğu her zamanki şüphelilerdi: onunla, çocuklarla, arkadaşlarla, öğretmenlerle yapılan görüşmeler ve mesajlaşmalar...

Ve sonra, Adam tanıdık bir numaraya rastladığında yüreği burkuldu.

Otuz Beşinci Bölüm

Sally Perryman barın en ucunda tek başına oturuyor, birasını yudumluyor ve *New York Post*'u okuyordu. Üzerinde beyaz bir bluz ve gri kalem etek vardı. Saçını atkuyruğu yapmıştı. Yanındaki tabureyi Adam'a ayırmak için üzerine paltosunu koymuştu. Adam yaklaşınca, başını gazeteden kaldırmadan paltoyu aldı. Adam tabureye oturdu.

"Uzun zaman oldu," dedi Sally.

Başını hâlâ gazeteden kaldırmamıştı.

"Öyle oldu," dedi Adam. "İşler nasıl?"

"Yoğun, bir sürü müvekkil var." Sally sonunda Adam'ın gözlerine baktı. Adam tanıdık bir güç hissederek bekledi. "Ama iş için aramadın."

"Hayır."

Gürültünün duyulmaz olduğu ve dünyanın geri kalanının arka plana dönüştüğü, sanki sadece ikisinin var olduğu o anlardan biriydi.

"Adam?"

"Efendim?"

"Lafı fazla uzatmayacağım. Sadece ne istediğini söyle."

"Karım seni hiç aradı mı?"

Sally gözlerini hayretle kırpıştırdı. "Ne zaman?"

"Herhangi bir zaman."

Sally birasına döndü. "Evet," dedi. "Bir kez."

Gürültülü zincir restoran barlarından birindeydiler; bol yağda kızartılmış aperitif yiyeceklerin ve belki iki spor müsabakasının birden oynadığı bir milyon televizyon ekranının olduğu o barlardan biri. Barmen gelip kendini tanıttı. Adam, onun hemen gitmesi için bir bira söyledi.

"Ne zaman?" diye sordu.

"İki yıl önce sanırım. Dava sırasında."

"Bana hiç söylemedin."

"Sadece bir kereydi."

"Olsun."

"Ne fark eder ki, Adam?"

"Ne söyledi?"

"Evime geldiğini biliyordu."

Adam neredeyse nasıl diye soracaktı ama cevabı biliyordu elbette, öyle değil mi? Corinne tüm telefonlara takip edici uygulama yüklemişti. Çocukların konumunu istediği zaman kontrol edebiliyordu.

Ya da Adam'ın.

"Başka?"

"Evime neden geldiğini öğrenmek istedi."

"Ona ne anlattın?"

"İş için olduğunu söyledim," dedi Sally Perryman.

"Ona aramızda bir şey olmadığını söyledin, değil mi?"

"Bir şey yoktu, Adam. İkimiz de kafayı o davaya takmıştık." Sonra: "Ama neredeyse olacaktı."

"Neredeyse sayılmaz."

Sally'nin dudaklarında kederli bir gülümseme belirdi. "Sanırım eşin için sayılır."

"Sana inandı mı?"

Sally omuz silkti. "Bir daha hiç aramadı."

Adam oturup ona baktı. Ne söyleyeceğinden emin değildi. Ağzını açtı fakat Sally avucunu ağzına bastırıp onu susturdu.

Haklıydı. Adam tabureden inip bardan çıktı.

Otuz Altıncı Bölüm

Yabancı garaja girdiğinde, neredeyse oraya her geldiğinde yaptığı gibi, söylendiğine göre işe o şekilde başlayan tüm ünlü şirketleri düşündü. Steve Jones ve Steve Wozniak, Kaliforniya, Cupertino'da bir garajda Wozniak'ın yeni Apple I bilgisayarından elli adet satarak Apple'ı kurmuştu. Jeff Bezos, Amazon'u Washington, Bellevue'deki garajında çevrimiçi kitapçı olarak başlatmıştı. Efsaneye göre Google, Disney, Mattel, Hewlett-Packard, Harley-Davidson, hepsi yaşamlarına küçük ve karanlık garajlarda başlamışlardı.

"Dan Molino'dan haber var mı?" diye sordu yabancı.

Garajda üç kişi vardı; hepsi de büyük monitörlü güçlü bilgisayarların karşısında oturuyordu. Dört *wi-fi* yönlendirici, Eduardo'nun babasının oraya on yıldan uzun zaman önce koyduğu boya kutularının yanındaki rafta duruyordu. Yaptıkları işin teknolojik yönleri söz konusu olduğunda içlerinde en iyisi olan Eduardo hem interneti tüm dünyaya ileten hem de kimliklerinin gizli kalmasını sağlayan bir sistem kurmuştu. Eğer biri bir şekilde izlerini

sürerse, yönlendirici otomatik olarak harekete geçiyor ve onları başka bir ana bilgisayara taşıyordu. Doğrusu yabancı bunların hepsini anlamıyordu. Ama anlamak zorunda da değildi.

"Ödemeyi yaptı," dedi Eduardo.

Her zaman kesime ihtiyacı olan tel tel saçları ve tıraşsız yüzüyle Eduardo havalı değil, bakımsız görünüyordu. Ahlaki öfke ve para kadar kovalamacadan da zevk alan eski usul bir bilgisayar korsanıydı.

Yanındaki Gabrielle iki çocuklu, bekâr bir anneydi. Kırk dört yaşındaydı ve onların en büyüğüydü. Yirmi yıl önce telefon seks operatörü olarak yola çıkmıştı. Bu işin ana fikri, adamı olabildiğince uzun süre hatta tutmak ve telefonuna dakikada 3,99 dolar ücret yazdırmaktı. Yakın zamanda benzer bir anlayışla bir "koşulsuz" cinsel ilişki sitesinde birçok ateşli evkadını gibi o da poz vermişti. Görevi, yeni bir müşteriyi (yani enayiyi) ücretsiz denemesi bitene kadar seksin çok yakın olduğuna inandırmak ve kredi kartıyla tam yıllık bir abonelik taahhüt ettirmekti.

En son meslektaşları olan Merton on dokuz yaşındaydı, zayıftı; dövmeleri, tıraşlı bir kafası ve parlak mavi gözleri vardı. Cebinden zincirler sarkan bol kot pantolonlar giyerdi. Tırnaklarını sustalı bıçakla temizlerdi ve boş zamanlarında on iki bin kişilik bir arenada hizmet eden bir televangelist* için gönüllü çalışırdı. Ingrid, Merton'ı *the Five* adlı bir şirketin internet sitesindeki işinden getirmişti.

Merton, yabancıya döndü. "Hayal kırıklığına uğramış gibisin."

"Yaptığı yanına kâr kalacak."

"Ne kâr kalacak, zirvede futbol oynamak için steroid kullanmak mı? Ne büyük mesele. Muhtemelen o çocukların yüzde sekseni doping kullanıyordur."

* Medyayı, özellikle radyo ve televizyonu Hıristiyanlığı yaymak için kullanan kişi. (ç.n.)

Eduardo, Merton'a hak verdi. "Biz prensiplerimize bağlıyız, Chris."

"Evet," dedi yabancı. "Biliyorum."

"Aslında senin prensiplerin."

Gerçek adı Chris Taylor olan yabancı başını salladı. Orası Eduardo'nun garajı olsa da, bu hareketin kurucusu Chris'ti. Onunla işe ilk başlayan Eduardo olmuştu. Girişim, yanlışları düzeltme girişimi olarak ve bir eğlence olarak başlamıştı. Kısa süre içinde Chris bu hareketin hem kârlı bir şirket hem de iyilik yapma kaynağı olabileceğini fark etti. Fakat bunu yapmak için, birinin diğerinin yerine geçmesine izin vermemek için hepsinin kuruluş ilkelerine bağlı kalması gerekiyordu.

"Sorun ne?" diye sordu Gabrielle.

"Neden sorun olduğunu düşündün?"

"Bir sorun olmadıkça buraya gelmezsin."

Bu doğruydu.

Eduardo arkasına yaslandı. "Dan Molino ve oğluyla sorun mu oldu?"

"Evet ve hayır."

"Parayı aldık," dedi Merton. "O kadar kötü bir şey olamaz."

"Evet ama tek başıma idare etmek zorunda kaldım."

"Yani?"

"Yani Ingrid'in orada olması gerekiyordu."

Hepsi birbirine baktı. Sessizliği Gabrielle bozdu. "Büyük ihtimalle bir kadın olarak futbol seçmelerinde dikkat çekeceğini düşünmüş olmalı."

"Olabilir," dedi Chris. "Ondan haber alan var mı?"

Eduardo ve Gabrielle başlarını iki yana salladılar. Merton ayağa kalkıp, "Dur, onunla en son ne zaman konuştun?" diye sordu.

"Ohio'da. Heidi Dann'a yaklaştığımızda."

"Ve seninle futbol seçmelerinde buluşması mı gerekiyordu?"

"Öyle söylemişti. Protokolü takip ettik, o yüzden ayrı ayrı seyahat ettik ve iletişim kurmadık."

Eduardo klavyede bir şeyler yazmaya başladı. "Dur bakalım, Chris, bir şeyi kontrol edeceğim."

Chris. Birinin onun adını söylediğini duymak neredeyse tuhaftı. Son birkaç haftadır kimliği bilinmeyen bir yabancıydı ve kimse ona adıyla seslenmemişti. Ingrid'le beraberken bile protokol açıktı: İsim yok. Gizli. Elbette bunda bir ironi vardı. Yaklaştığı insanlar, yaptıklarının gizli kaldığını sanıyor ve gizlilik için can atıyorlardı. Gerçekte onlar için gizlilik olmadığını fark etmiyorlardı.

Chris için –yabancı için– gizlilik vardı.

"Programa göre," dedi Eduardo ekrana bakarak, "Ingrid'in Philadelphia'ya arabayla gitmesi ve kiralık arabayı dün bırakması gerekiyordu. Bir kontrol edeyim..." Başını kaldırdı. "Lanet olsun."

"Ne oldu?"

"Arabayı iade etmemiş."

İçerisi buz kesti.

"Onu aramalıyız," dedi Merton.

"Bu riskli," dedi Eduardo. "Gizliliği ifşa olduysa telefonu yanlış ellerde olabilir."

"Protokolü bozmamız gerekiyor," dedi Chris.

"Dikkatlice," diye ekledi Gabrielle.

Eduardo başını salladı. "Onu Viber aracılığıyla arayayım ve Bulgaristan'daki iki IP üzerinden bağlantıyı keseyim. Sadece beş dakikamı alır."

Bir üç dakikasını daha aldı.

Telefon çaldı. Bir kez, iki kez ve sonra üçüncü çalışta açıldı. Ingrid'in sesini duymayı bekliyorlardı. Ama öyle olmadı.

Bir erkek sesi, "Kimsiniz?" diye sordu.

Eduardo hemen aramayı kesti. Dördü bir an kıpırtısız durdu, garaj tamamen sessizliğe gömüldü. Sonra yabancı –Chris Taylor– hepsinin düşündüğü şeyi söyledi.

"İfşa olduk."

Otuz Yedinci Bölüm

Yanlış bir şey yapmamışlardı.

Sally Perryman bir Yunan lokantasının göçmen sahipleriyle ilgili zaman alıcı bir davada Adam'a yardım etmek için atanmıştı ve firmanın küçük ortağıydı. Lokantanın sahipleri kırk yıldır Harrison'da aynı konumda mutlu ve kârlı bir şekilde çalışıyorlardı. Ta ki büyük bir serbest yatırım fonu caddenin aşağısına bir ofis kulesi inşa edene ve yetkililer yeni trafiği karşılayabilmesi için kuleye giden yolun genişletilmesi gerektiği sonucuna varana kadar. Bu, lokantayı dozerle yıkmak anlamına geliyordu. Adam ile Sally, hükümetle, bankerlerle ve derin yolsuzlukla mücadele halindeydiler.

Bazen uyanmak ve işe başlamak için sabırsızlanırsınız. Günün bitmesinden nefret edersiniz. Yorgunluktan tükenirsiniz. O davayla yatar, o davayla kalkarsınız. İşte o zamanlardan biriydi. Şerefli, zorlu bir macera olarak görmeye başladığınız işte yanınızda duranlara yakınlaşırsınız.

Adam ve Sally Perryman yakınlaşmışlardı.

Çok yakınlaşmışlardı.

Ama fiziksel bir şey olmamıştı, öpüşmemişlerdi bile. Çizgiler aşılmamıştı ama o çizgilere yaklaşıldı, meydan okundu, hatta üzerlerine basıldı ancak hiç geçilmedi. Adam öğrenmişti. Bir an gelir o çizginin yakınında sendelersin; bir tarafta bir hayat, diğer tarafta başka hayat vardır ve bir noktada ya çizgiyi geçersin ya da bir şey solup ölmek zorundadır. Bu durumda bir şey öldü. Dava bittikten iki ay sonra Sally Perryman, Livingston'da bir hukuk firmasında işe başladı.

Her şey bitti.

Fakat Corinne, Sally'yi aramıştı.

Neden? Cevap açık görünüyordu. Adam bunu derinlemesine düşünmeye çalıştı; Corinne'e ne olduğunu muhtemelen açıklayabilecek teoriler ve hipotezler bulmaya çalıştı. Belki parçalardan birkaçı bir araya geldi. Ortaya çıkmaya başlayan resim hoş değildi.

Gece yarısını geçmişti. Çocuklar yataktaydı. Evin artık kederli bir yanı vardı. Adam'ın bir yanı, çocukların korkularını ifade etmelerini istiyordu fakat o anda Corinne eve dönene kadar bir veya iki günü daha sorgusuz geçirmelerini istiyordu sadece. Sonuçta, bu durumu düzeltecek tek şey Corinne'in dönüşüydü.

Onu bulmak zorundaydı.

İhtiyar Rinsky, Ingrid Prisby hakkında ön bilgileri göndermişti. O zamana kadar kayda değer veya dikkat çekici bir şey yoktu. Austin'de yaşıyordu, sekiz yıl önce Houston'daki Rice Üniversitesi'nden mezun olmuştu, iki internet şirketinde çalışmıştı. Rinsky bir ev telefonu numarası bulmuştu. Telefona hemen telesekreterin robotik sesi çıkıyordu. Adam mesaj bırakmış, Ingrid'den onu aramasını istemişti. Rinsky, Ingrid'in annesinin ev telefonu numarasını ve adresini de bulmuştu. Adam, onu aramayı düşündü ancak

ona nasıl yaklaşacağını bilemedi. Saat geç olmuştu. Bunu ertesi güne bırakmaya karar verdi.

Şimdi ne yapacaktı?

Ingrid Prisby'nin bir Facebook sayfası vardı. Adam, orada daha fazla ipucu bulup bulamayacağını merak etti. Onun da Facebook sayfası vardı ama çok nadir bakardı. Birkaç yıl önce, sosyal medyanın onların yaşındaki insanlar için eski arkadaşlarını bulmanın nasıl mükemmel bir yolu olduğuna dair bir makale okuyan ve nostaljik hisseden Corinne, Adam'la birlikte birer Facebook sayfası açmıştı. Geçmiş Adam için pek çekici değildi ama karısına uymuştu. Profil resmini koyduğundan beri sayfasına neredeyse hiç dokunmamıştı. Corinne, bu sosyal medya işine biraz daha hevesli başlamıştı fakat Adam, onun da Facebook'a haftada iki-üç seferden fazla girdiğinden şüpheliydi.

Yine de bunu kim kesin olarak bilebilirdi?

Adam, Facebook profillerini ilk oluşturduklarında Corinne'le birlikte o odada oturmalarını anımsadı. Aramaya ve aileleriyle komşularını "eklemeye" başlamışlardı. Adam üniversiteden arkadaşlarının gönderdikleri fotoğraflara bakmıştı. Sahilde aileleriyle gülümseyen pozları, yılbaşı yemekleri, çocukların sporları, Aspen'de kayak tatili, bronzlaşmış eşin kollarını gülümseyen kocasına doladığı fotoğraf, o tür şeyler.

"Herkes mutlu görünüyor," demişti Corinne'e.

"Oh, sen de bunu söylüyor olamazsın."

"Ne?"

"Facebook'ta herkes mutlu görünür," demişti Corinne. "Hayatının en popüler şarkılarının derlemesi gibi." Sesinde bir sertlik vardı. "Gerçek bu değil, Adam."

"Gerçek olduğunu söylemedim. Herkesin mutlu *göründüğünü* söyledim. Benim görüşümdü. Dünyayı Facebook'la yargılıyorsan, birçok kişinin neden Prozac kullandığını da düşünmelisin."

Daha sonra Corinne sessizleşmişti. Adam gülüp geçmiş ve hayatına devam etmişti. Ama şimdi, yıllar sonra, geçmişe yeni temizlenmiş gözlüklerle baktığında o kadar çok şey daha koyu ve daha çirkin bir renk alıyordu ki.

Adam, Ingrid Prisby'nin Facebook sayfasında neredeyse bir saat geçirdi. Önce ilişki durumunu kontrol etti –belki şansı yaver giderdi de yabancı, Ingrid'in kocası veya erkek arkadaşı çıkardı– fakat Ingrid kendini bekâr olarak göstermişti. Adam aralarında yabancıyı bulma umuduyla Ingrid'in 188 arkadaşına baktı. Şansı yoktu. Tanıdık isimler veya yüzler, kendisinin veya Corinne'in geçmişinden birilerini aradı. Kimseyi bulamadı. Sayfada aşağı doğru inip durum güncellemelerine baktı. Yabancıya ya da sahte gebeliğe işaret eden hiçbir şey yoktu. Fotoğraflarını eleştirel bir şekilde incelemeye çalıştı. Ondan aldığı his olumluydu. Ingrid Prisby parti fotoğraflarında içerken ve kendini serbest bırakırken mutlu görünüyordu ancak gönüllü çalışırken çekilen fotoğraflarında çok daha mutluydu ve çok fazla gönüllü çalışmıştı: aşevleri, Kızılhaç, Birleşik Hizmetler Kuruluşu, Genç Başarı Eğitim Vakfı. Adam'ın dikkatini bir şey daha çekmişti. Ingrid'in fotoğrafları hep grup halinde çekilmişti; yalnız, portre ya da özçekim değildi.

Tabii bu gözlemler Adam'ı Corinne'i bulmaya yaklaştırmadı.

Bir şeyleri kaçırıyordu.

Vakit geç oluyordu ama Adam çalışmaya devam etti. Öncelikle, Ingrid yabancıyla nasıl tanışmıştı? Bir şekilde yakın olmalıydılar. Suzanne Hope'u ve sahte gebeliği yüzünden ona nasıl şantaj yapıldığını düşündü. En olası senaryo Corinne'e de şantaj yapılmış olmasıydı. İki kadın da şantaj parasını ödememişti.

Ya da bu doğru muydu? Suzanne'ın ödemediğini biliyordu. Kadın o kadarını söylemişti. Ama belki Corinne ödemişti. Adam arkasına yaslanıp bunu biraz düşündü. Eğer Corinne lakros pa-

rasını çaldıysa –Adam buna hâlâ inanmıyordu– fakat yaptıysa, belki onların sessizliğinin bedelini ödemek için yapmıştı.

Ve belki de her durumda gerçeği anlatan şantajcılardı.

Bu olabilir miydi?

Bilmene imkân yok. Elindeki soruya odaklan: Yabancıyla Ingrid nasıl tanıştılar? Pek çok olasılık vardı elbette. Adam bunları en olası olandan en düşük olasılığa doğru sıraladı.

En büyük olasılık: iş. Ingrid birkaç internet şirketi için çalışmıştı. Bu işin arkasındaki kişi, muhtemelen Sahte-Gebelik.com'da çalışıyordu veya internette uzmanlaşmıştı –bilgisayar korsanlığı ve benzeri şeyler– veya her ikisi de.

İkinci en büyük olasılık: Üniversitede tanışmışlardı. İkisinin de yaşı bir kampüste tanışıp arkadaş kalmak için uygun görünüyordu. Yani belki de cevap Rice Üniversitesi'ndeydi.

Üçüncü en büyük olasılık: İkisi de Texas, Austin'dendi.

Bu mantıklı mıydı? Bilmiyordu ancak yine Ingrid'in arkadaşlarını inceledi ve internette çalışanları gözden kaçırmamaya çalıştı. Bir hayli vardı. Onların sayfalarını kontrol etti. Bazıları engelliydi veya sınırlı erişime sahipti ama insan Facebook'a saklanmak için girmezdi. Zaman geçti. Sonra Adam, Ingrid'in arkadaşlarının internette çalışan arkadaşlarına baktı ve hatta onların da arkadaşlarına. Profilleri ve iş geçmişlerini kontrol etti ve saat 04.48 –bilgisayarının üzerindeki küçük dijital saati gördü– Adam sonunda turnayı gözünden vurdu.

İlk ipucu, Sahte-Gebelik internet sitesinden gelmişti. *İLETİŞİM* linkinin altında şirket Massachusetts, Revere'da bir e-posta adresi vermişti. Adam adresi Google'da araştırdı ve bir eşleşme buldu: Çeşitli yeni şirketleri ve internet sayfalarını işleten Downing Place adında bir şirketler grubu.

Şimdi elinde bir şey vardı.

Ingrid'in arkadaşlarını tekrar incelerken, işverenini Downing Place olarak listeleyen birini buldu. Onun profil sayfasına tıkladı. Fazla bir şey yoktu ama adamın Downing'de çalışan iki arkadaşı daha vardı. Onların sayfalarına da tıkladı. Öyle devam etti; ta ki Gabrielle Dunbar adlı bir kadına ait sayfaya ulaşıncaya kadar.

HAKKINDA sayfasına göre Gabrielle Dunbar, New Jersey Ocean County Üniversitesi'nde işletme okumuştu ve geçmişte Fair Lawn Lisesi'ni bitirmişti. Mevcut veya geçmiş işverenlerini listelememişti –Downing Place ya da başka bir internet sitesi hakkında bilgi yoktu– ve son sekiz aydır sayfasında hiçbir şey paylaşmamıştı.

Adam'ın dikkatini çeken şey, kadının "üç" arkadaşının Downing Place'i işveren olarak listelemesiydi. Aynı zamanda, Gabrielle Dunbar Massachusetts, Revere'da yaşıyordu.

Bu yüzden, onun sayfasına tıklayarak başladı ve fotoğraf albümlerini tarıyordu ki, üç yıl öncesinden bir fotoğrafa rastladı. Fotoğraf, mobil yüklemeler adlı bir albümdeydi ve altında *TATİL PARTİSİ* yazıyordu. Birinin bir grup fotoğrafı için iyi niyetle herkese daha fazla sarhoş olmadan bir toplanalım diyerek çektiği ve sayfalarına gönderdiği o parti fotoğraflarından biriydi. Parti ahşap panelli bir restoranda veya barda yapılmıştı. Muhtemelen yirmi-otuz kişi vardı ve çoğunun yüzleriyle gözleri hem kameradan hem de alkolden kırmızıydı.

Ve orada, en solda elinde bir bira olan ve kameraya bakmayan –muhtemelen fotoğrafın çekildiğini bile fark etmeyen– kişi yabancıydı.

Otuz Sekizinci Bölüm

Johanna Griffin'in Starsky ve Hutch adında iki süs köpeği vardı. İlk başta süs köpeği almak istememişti. Bunlara oyuncak cins deniyordu ve Johanna, Danualarla büyümüştü, küçük köpekleri yarı kemirgen olarak görüyordu. Fakat Ricky bu konuda üstelemişti ve çok da haklı çıkmıştı. Johanna'nın hayatı boyunca köpekleri olmuştu ve bu ikisi en cana yakın olanlardı.

Normalde Johanna, Starsky ve Hutch'ı sabah erken yürüyüşe çıkarırdı. Kaliteli uyku uyumakla gurur duyardı. Günlük yaşamında ne korkusu veya sorunu olursa olsun, bunların yatak odası kapısından içeri girmelerine asla izin vermezdi. Bu onun kuralıydı. Mutfakta veya yatak odasında endişeden kendini yiyip bitirebilirdi ama o kapıdan geçtiğinde ışığı kapatırdı ve sorunlar yok olurdu.

Ancak iki şey uykusunu kaçırıyordu. Biri Ricky'ydi. Belki birkaç kilo aldığı için belki de yaştan, bir zamanlar katlanılabilir olan horlaması sürekli, kulağı tırmalayan bir testere sesi haline gelmişti.

Çeşitli çareler denemişti –burun bandı, yastık, reçetesiz satılan bazı ilaçlar– fakat hiçbiri işe yaramamıştı. Artık ayrı yerlerde uyumayı düşündükleri aşamaya gelmişlerdi ama bu da Johanna'ya teslim bayrağını çekmek gibi gelmişti. Bir çözüm bulunana kadar güç de olsa dayanmak zorundaydı.

İkincisi, tabii ki Heidi'ydi.

Arkadaşı, Johanna'yı uykusunda ziyaret etmişti. Korkunç, kanlı bir rüya değildi. Heidi bir hayalete dönüşmemişti ya da "İntikamımı al," diye fısıldamamıştı. Öyle bir şey değildi. Johanna, Heidi merkezli rüyalarında tam olarak ne olduğunu anlatamıyordu. Rüyaları gerçek hayattaki gibi normaldi ve Heidi oradaydı, kahkahalar atıyor, gülümsüyordu, birlikte güzel vakit geçiriyorlardı. Sonra bir noktada Johanna neler olduğunu, Heidi'nin aslında öldürüldüğünü hatırlıyordu. O zaman paniğe kapılıyordu. Rüya sona ermeye başlıyordu ve Johanna uzanıp çaresizce arkadaşını yakalamaya çalışıyordu, sanki Heidi'yi orada, hayatta tutabilirmiş gibi; sanki yeterince çabalasa cinayeti geri alabilirmiş ve Heidi yeniden iyi olabilirmiş gibi.

Johanna'nın yanakları gözyaşlarından sırılsıklam uyanıyordu.

O yüzden bunu değiştirmek için son zamanlarda Starsky ve Hutch'ı gece geç saatte gezdirmeye başlamıştı. Yalnızlığın tadını çıkarmaya çalışıyordu fakat yollar karanlıktı ve sokak lambalarında bile engebeli bir kaldırıma takılıp düşmekten korkardı. Babası yetmiş dört yaşındayken düşmüştü ve asla tam olarak iyileşememişti. Bunu çok sık duyardınız. Johanna yürürken gözleri hep yerdeydi. O anda bile, karanlık bir kaldırım yamasına çarpınca ceptelefonunu çıkarıp el feneri uygulamasını kullandı.

Telefonu elinde çaldı. O geç saatte arayan Ricky olmalıydı. Ya uyanmıştı ve Johanna'nın ne zaman döneceğini merak etmişti ya da kilo almaya devam ettiğinden biraz egzersiz yapabileceğine

ve köpek yürüyüşüne katılabileceğine karar vermişti. Johanna'ya uyardı. Yürüyüşe yeni başlamıştı, yani Starsky ve Hutch'la birlikte dönmek sorun olmazdı.

Köpeklerin kayışlarını sol eline alıp telefonu kulağına götürdü. Kimin aradığına bakmamıştı. Sadece tuşa basıp, "Alo?" dedi.

"Şef?"

Johanna karşıdakinin sesinden bunun sıradan bir arama olmadığını anlamıştı. Durdu. Köpekler de durdular.

"Sen misin, Norbert?"

"Evet, bu saatte aradığım için üzgünüm ama..."

"Ne oldu?"

"Sizin için o plakayı araştırdım. Biraz uğraşmam gerekti ama araba asıl adı Ingrid Prisby olan bir kadına kiralanmış gibi görünüyor."

Sessizlik.

"Ve?" diye sordu Johanna.

"Ve kötü," dedi Norbert. Gerçekten, gerçekten kötü."

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Adam sabah erkenden Andy Gribbel'ı aradı.

Gribbel, "Ne var?" dedi inleyerek.

"Üzgünüm, seni uyandırmak istememiştim."

"Saat sabahın altısı," dedi Gribbel.

"Üzgünüm."

"Dün gece geç saatte konserimiz vardı. Sonrasında da ateşli hayranlar vardı. Nasıl olduğunu bilirsin."

"Evet. Dinle, Facebook hakkında bir şey biliyor musun?"

"Şaka mı yapıyorsun? Elbette biliyorum. Grubun fan sayfası var. Seksen kadar takipçimiz var."

"Harika. Sana bir Facebook linki gönderiyorum. İçinde dört kişi var. Onlardan herhangi birinin adresini ve fotoğraf hakkında bir şeyler bulabilir misin, bir bak bakalım."

"Öncelikli mi?"

"Birinci sırada. O bilgilere bugün ihtiyacım var."

"Anladım. Hey, dün gece 'The Night Chicago Died' şarkısının müthiş bir versiyonunu çaldık. Salonda ağlamayan kimse kalmadı."

"Şu anda benim için bunun ne kadar önemli olduğunu hayal bile edemezsin," dedi Adam.

"Vay, o kadar önemli mi?"

"Daha da önemli."

"İlgileniyorum."

Adam telefonu kapatıp yataktan kalktı. Saat yedide çocukları uyandırdı ve uzun, sıcak bir duş aldı. Bu kendini iyi hissettirdi. Giyinip saate baktı. Çocuklar aşağıda olmalıydı.

"Ryan? Thomas?"

Cevap veren Thomas oldu. "Evet, evet, kalktık."

Adam'ın ceptelefonu çaldı. Arayan Gribbel'dı. "Alo?"

"Şanslıyız."

"Nasıl yani?"

"Bana gönderdiğin o link. Gabrielle Dunbar adlı bir kadının profil sayfasından geliyor."

"Evet, ne buldun?"

"Artık Revere'da yaşamıyor. Eve geri dönmüş."

"Fair Lawn'a mı?"

"Aynen."

Fair Lawn, Cedarfield'dan yalnızca yarım saat uzaklıktaydı.

"Adresini sana mesajla gönderdim."

"Teşekkürler, Andy."

"Sorun değil. Onu bu sabah mı göreceksin?"

"Evet."

"Bana ihtiyacın olursa haber ver."

"Teşekkürler."

Adam telefonu kapattı. Koridorda yürürken Ryan'ın odasında bir ses duydu. Kapalı kapıya yaklaşıp kulağını dayadı. Ahşap kapıdan oğlunun boğuk hıçkırıklarını duydu. Ses kalbine saplanan kırık cam parçaları gibiydi. Kapıyı tıklattı, kendini hazırlayıp kolu çevirdi.

Ryan yatakta oturmuş küçük bir çocuk gibi hıçkırıyordu, ki bir anlamda hâlâ küçük bir çocuktu. Adam kapıda durdu. Çaresizliğin ateşlediği acısı büyüdü.

"Ryan?"

Gözyaşları herkesi daha küçük, daha kırılgan ve daha genç gösterirdi. Ryan'ın göğsü sıkıştı ama yine de, "Annemi özledim," diyebildi.

"Biliyorum, evlat."

Bir an için Adam'ın öfkesi içinde patladı; kaçtığı için, irtibat halinde kalmadığı için, hamilelik numarası yaptığı için, parayı çaldığı için, her şey için Corinne'e duyduğu öfke. Adam'a ne yaptığı önemli değildi. Ama çocukları böyle incitmek... Bunu affetmek çok daha zor olacaktı.

"Neden mesajlarıma cevap vermiyor?" dedi Ryan ağlayarak. "Neden bizimle evde değil?"

Adam yine annesinin meşgul olduğuna, zamana ihtiyacı olduğuna dair basmakalıp sözler söyleyecekti. Fakat o sözler yalandı. Her şeyi daha da kötüleştiriyordu. O yüzden bu kez doğruyu söyledi.

"Bilmiyorum."

Bu cevap, Ryan'ı tuhaf bir şekilde yatıştırdı. Hıçkırıklar aniden durmadı ama yavaşlayıp daha çok burnunu çekmeye benzer bir şeye dönüştü. Adam gidip onun yanına oturdu. Oğluna sarılacaktı fakat nedense bu yanlış hareketmiş gibi geldi. O yüzden sadece yanında oturdu ve orada olduğunu hissettirdi. Bu yeterli göründü.

Bir dakika sonra Thomas da kapıya geldi. Şimdi üçü birlikteydi. Corinne, onlara her zaman "oğullarım" derdi ve Adam'ın en büyük çocuğu olduğunu söylerdi. Odada hiç kıpırdamadan durdular ve Adam, çok basit ancak derin bir şeyin farkına vardı:

Corinne hayatını seviyordu. Ailesini seviyordu. Kurmak için çok savaştığı dünyayı seviyordu. Hayatına başladığı o yerde, çok değer verdiği o mahallede, oğullarıyla paylaştığı o evde yaşamayı seviyordu.

O halde ne olmuştu?

Üçü de bir araba kapısının çarptığını duydu. Ryan'ın kafası pencereye doğru döndü. Adam içgüdüsel olarak koruyucu moda geçti, hızla pencereye gitti ve vücudunu öyle bir şekilde konumlandırdı ki, çocuklarının görüşünü engelledi. Fakat engel uzun soluklu olmadı. Çocuklar birer yanına geçip aşağı baktılar. Kimse bağırıp çağırmadı. Kimse soluksuz kalmadı. Kimse tek kelime etmedi.

Bu bir polis arabasıydı.

Memurlardan biri Len Gilman'dı ve bu mantıklı değildi çünkü aracın yanında *ESSEX BÖLGE POLİS TEŞKİLATI* yazıyordu. Len ise Cedarfield ilçe polisiydi.

Şoför koltuğundan üniformalı bir bölge teşkilatı polisi indi.

Ryan, "Baba?" dedi.

Corinne öldü.

Bu aniden çakan bir şimşekti, daha fazlası değil. Ama bariz olan cevap bu değil miydi? Karısı kayıp. Onunla, hatta çocuklarıyla bile iletişim kurmuyor. Şimdi iki polis, biri aile dostu, diğeri bölge teşkilatından asık suratlarıyla kapısında beliriyor. Ve gerçekten, başından beri mantıklı varsayım bu değil miydi? Corinne öldü, bir hendeğin içinde yatıyor ve bu asık suratlı adamlar haberi vermek için geliyorlar ve sonra Adam parçaları toplamak, hayatına devam etmek, yas tutmak ve çocukları için cesur olmak zorunda kalacak.

Dönüp merdivenlerden aşağı indi. Çocuklar da sırayla arkasından geliyorlardı; önden Thomas, arkadan Ryan. Sanki dile getiril-

meyen bir birleşme, birlikte ayakta durmak ve gelmek üzere olan darbeyi karşılamak için hayatta kalanlar tarafından oluşturulmuş bir bağ vardı. Len Gilman zili çaldığında, Adam zaten kolu çevirip kapıyı açıyordu. Len şaşırarak gerileyip gözlerini kırpıştırdı.

"Adam?"

Adam yarı açık kapıda öylece durdu. Len, onun arkasına baktı ve çocukları fark etti.

"Çocukların antrenmanda olacaklarını sanıyordum."

"Gitmek üzereydiler," dedi Adam.

"Tamam, belki önce onları gönderebilirsin ve sonra..."

"Neler oluyor?"

"Polis merkezinde konuşsak daha iyi olur." Sonra, belli ki çocukların iyiliği için Len ekledi, "Her şey yolunda, çocuklar. Sadece bazı sorularımız var."

Adam'ın gözlerine baktı. Adam bunların hiçbirini yutmuyordu. Haberler kötüyse –onları yıkacaksa– çocukların o anda duyması ya da antrenmandan sonra duyması aynı şekilde yıkıcı olacaktı.

"Bunun Corinne'le bir ilgisi var mı?" diye sordu Adam.

"Hayır, sanmıyorum."

"Sanmıyor musun?"

"Lütfen, Adam." Len'in sesi artık yalvarır gibi çıkıyordu. "Çocukları antrenmana yolla ve bizimle gel."

Kırkıncı Bölüm

Kuntz geceyi oğlunun hastane odasında kimsenin yatak diyemeyeceği yarı katlanmış bir koltukta yarım yamalak uyuyarak geçirdi. Sabah hemşire onu tutulmuş sırtını esnetirken görünce, "Pek rahat değil, öyle mi?" dedi.

"Bunları Guantanamo'dan mı getirttiniz?"

Hemşire ona gülümsedi ve Robby'nin yaşamsal bulgularını, yani ateşini, kalp atım hızını ve tansiyonunu ölçtü. Bunu her dört saatte bir, uyanık veya uykuda yapıyorlardı. Kuntz'un küçük oğlu buna öylesine alışmıştı ki, neredeyse hiç kıpırdamadı. Küçük bir çocuk asla böyle bir şeye alışmamalıydı. Asla.

Oğlunun başucuna oturan Kuntz çaresizliğin o tanıdık korkusuna kapıldı. Hemşire onun yüzündeki sıkıntıyı gördü. Hepsi görüyordu ama rahatlatıcı yalanlarla büyüklük taslamayacak ya da teselli etmeyecek kadar zekiydiler. Sadece, "Birazdan geri geleceğim," dedi. Kuntz buna minnettar oldu.

Mesajlarına baktı. Larry'den birkaç acil mesaj vardı. Kuntz o kadarını bekliyordu. Barb'ın gelmesini bekledi. Onu alnından öperek, "Biraz gitmem gerekiyor. İş için," dedi.

Detayları sormayan, buna ihtiyaç duymayan Barb başını salladı.

Kuntz taksiye binerek Park Avenue'daki daireye gitti. Larry Powers'ın güzel eşi Laurie kapıyı açtı. Kuntz bir erkeğin eşini aldatmasını hiçbir zaman anlamamıştı. Karın dünyada her şeyden çok sevdiğin kadındır, tek gerçek yoldaşındır, senin bir parçandır. Onu ya tüm kalbinle seversin ya da sevmezsin ve eğer sevmiyorsan çekip gitme vaktin gelmiş demektir, seni küçük köpek.

Laurie Powers'ın her zaman hazır bir gülümsemesi vardı. İnci bir kolye takmıştı ve pahalı görünen sade, siyah bir elbise giymişti. Belki de pahalı görünen Laurie'nin kendisiydi. Zengin bir aileden geliyordu ve Hawaii elbisesi de giyse muhtemelen bunu görebilirdiniz.

"Seni bekliyor," dedi Laurie. "Çalışma odasında."

"Teşekkürler."

"John?"

Kuntz ona döndü.

"Ters giden bir şey mi var?"

"Sanmıyorum, Bayan Powers."

"Bana Laurie de."

"Tamam," dedi Kuntz. "Ya sen nasılsın, Laurie?"

"Ben mi?"

"İyi misin?"

Laurie saçını kulağının arkasına aldı. "Ben iyiyim. Ama Larry... kendi gibi değil. İşinin onu korumak olduğunu biliyorum."

"Ve koruyacağım. Aklına başka bir şey gelmesin, Laurie."

"Teşekkürler, John."

İşte hayatın küçük kestirme yollarından biri: Biri sizi "çalışma odasında" karşılıyorsa parası vardır. Normal insanların ev ofisi veya aile odası veya belki özel bir odası vardır. Zengin insanla-

rın çalışma odaları vardır. Deri ciltli kitaplarla, ahşap kürelerle ve şark halılarıyla dolu bu çalışma odası da özellikle gösterişliydi. Batman'in gizli merkezine gitmeden önce Bruce Wayne'in takılacağı türden bir yere benziyordu burası.

Larry Powers şarap rengi deriden, arkası yüksek bir koltukta oturuyordu. Elinde konyak dolu bir bardak vardı. Ağlıyordu.

"John?"

Kuntz gidip bardağı onun elinden aldı. Şişeyi kontrol etti ve çoğunun bittiğini gördü. "Bu şekilde içemezsin."

"Neredeydin?"

"Sorunlarımızla ilgileniyordum."

Sorun hem yıkıcı hem de basitti. İlk halka arzı gerçekleştirecek olan banka ürünüyle arasında dini bağ kurduğundan, zina da dahil bazı ahlaki hükümlerde ısrar ediyordu. Kısacası, Larry Powers'ın şeker bebekler internet sitesine sık sık girdiği, hatta siteyi üniversite öğrencilerinin cinsel hizmetleri için kullandığı ortaya çıkarsa, güle güle ilk halka arz. Güle güle on yedi milyon dolar. Güle güle Robby için en iyi sağlık hizmeti. Güle güle Barb'la birlikte Bahama Adaları'nda tatil.

Hepsine güle güle.

"Kimberly'den bir e-posta aldım," dedi Larry.

Yeniden ağlamaya başladı.

"Ne yazmış?"

"Annesinin öldürüldüğünü."

"Sana bunu söyledi mi?"

"Elbette söyledi. Tanrım, John, senin yaptığını biliyorum..."

"Sessiz ol."

Kuntz'un sesinin tonu Larry'yi suratına tokat yemiş gibi susturdu.

"Beni dinle."

"Böyle olmak zorunda değildi, John. Tekrar başlayabilirdik. Başka fırsatlar olabilirdi. İyi olurduk."

Kuntz sadece ona baktı. Doğru, elbette. Başka fırsatlar. Onun için söylemesi kolaydı. Larry'nin babası tahvil ticareti yapıyordu, hayatı boyunca iyi para kazanmıştı, çocuğunu Sarmaşık Ligi üniversitelerinden birine göndermişti. Laurie muazzam bir servetten geliyordu. İkisinin de en ufak bir fikri yoktu."

"Biz..."

"Kes konuşmayı, Larry."

Larry söyleneni yaptı.

"Kimberly sana tam olarak ne söyledi?"

"Söylemedi. E-posta gönderdi. Sana söyledim. Biz asla telefonda konuşmayız ve benim gerçek e-postam değil. Şeker bebekler hesabım aracılığıyla."

"Tamam, güzel. Ne yazdı?"

"Annesinin öldürüldüğünü. İçeriye zorla girildiğini düşündüğünü."

"Muhtemelen öyleydi," dedi Kuntz.

Sessizlik.

Sonra Larry doğrulup, "Kimberly bir tehdit değil," dedi. "Adımı bile bilmiyor."

Kuntz, Heidi'nin kızı Kimberly'yi susturmanın artılarını ve eksilerini düşünmüştü ama sonunda onu öldürmenin daha tehlikeli olacağına karar vermişti. O anda, polisin Heidi Dann cinayetini Ingrid Prisby cinayetine bağlamasına kesinlikle gerek kalmayacaktı. Aralarında dört yüz milden fazla mesafe vardı. Üstelik Kuntz iki farklı silah kullanmıştı. Fakat aniden Heidi'nin kızına da bir şey olursa, bu çok fazla dikkat çekerdi.

Larry, Kimberly'ye gerçek adını söylemediğini iddia ediyordu. İnternet sitesi, erkeklerin kimliklerini gizli tutma konusunda

oldukça iyi bir iş çıkarıyordu. Tabii Larry'nin gazetede fotoğrafı çıkarsa Kimberly onu tanıyabilirdi ancak halka arz gerçekleştiğinde Larry'yi utangaç yönetim kurulu başkanı olarak tanıtmaya ve tüm basın işlerini genel müdürün yürütmesine karar vermişlerdi ve Kimberly sonradan sorun çıkarırsa, Kuntz bunun üstesinden gelmenin bir yolunu bulurdu.

Larry ayağa kalktı ve sarhoşluktan adımlarını sendeleyerek attı. "Bu insanlar beni nasıl öğrendiler?" diye sızlandı. "Site gizli."

"Hizmetler için ödeme yaptın, değil mi?"

"Evet, elbette, kredi kartıyla."

"Birinin kartı işletmesi gerekiyor, Larry. Öyle öğrendiler."

"Ve biri bunu Kimberly'nin annesine mi anlattı?"

"Evet."

"Neden?"

"Sence neden, Larry?"

"Şantaj mı?"

"Üstüne bastın."

"O halde onlara parayı ödeyelim."

Kuntz bunu düşünmüştü fakat birincisi, henüz herhangi bir şey için onlara yaklaşmamışlardı ve ikincisi, yarım kalmış çok fazla iş olurdu. Şantajcılar, özellikle belirli bir fanatizme sahip olanlar ağzı sıkı ve güvenilir değillerdi. Kuntz Ohio'ya ilk gittiğinde tehdit hakkında yeterince bilgi sahibi değildi. Tek bildiği, kızının fuhuşa yakın bir iş yaptığını öğrenince Heidi Dann'ın perişan olduğuydu. Heidi Dann müşterilerin takma isimlerini biliyordu ama neyse ki bunu kızıyla konuşmamıştı. Biraz ikna olduktan sonra, Kuntz'a Red Lobster çıkışında yanına yaklaşan genç çiftten bahsetmişti. Kuntz restoranın güvenlik ofisinde çalışan bir çocuğa kimliğini göstermişti, Heidi'yle konuşan genç çiftin videosunu almıştı ve arabanın plakasını yazmıştı.

Sonrası kolay olmuştu. Kiralık araba acentesinden Lauren Barna adını almıştı ve onu Ingrid Prisby'ye bağlamıştı. Ardından Ingrid'in kredi kartının izini sürmüştü ve onun Delaware Water Gap yakınında bir motelde kaldığını bulmuştu.

"Yani bu kadar mı?" diye sordu Larry. "Konu kapandı, değil mi?"

"Henüz değil."

"Daha fazla kan dökülmesin. Lütfen. Halka ilk arzı kaybetmemiz umurumda değil. Başkasına zarar veremezsin."

"Sen karına zarar verdin."

"Ne?"

"Onu aldatarak ona zarar verdin, değil mi?"

Larry ağzını açtı, kapattı, tekrar denedi. "Ama... demek istediğim, o ölmedi. İkisini kıyaslayamazsın."

"Elbette edebilirim. Sevdiğin birine zarar veriyorsun fakat sana zarar vermek isteyen yabancılar için endişeleniyorsun."

"Sen cinayetten bahsediyorsun, John."

"Hiçbir şeyden bahsetmiyorum, Larry. Sen bahsediyorsun. Kimberly'nin annesini içeri zorla giren birinin öldürdüğünü duydum. Bu iyi bir şey çünkü birisi ona zarar verdiyse –mesela senin için çalışan biri– o kişi kolayca anlaşma yapabilir ve sadece kiralık olduğunu söyleyebilir. Beni anlıyor musun?"

Larry bir şey söylemedi.

"Temizlemem gereken başka pisliklerin var mı, Larry?"

"Hayır," dedi Larry, yumuşak bir sesle. "Hiçbir şey yok."

"Güzel. Çünkü hiçbir şey bu ilk halka arza engel olamayacak. Bunu anladın mı?"

Larry başını salladı.

"Artık içmeyi bırak, Larry. Kendini toparla."

Kırk Birinci Bölüm

İki polis hâlâ kapılarında duruyorken, Thomas ve Ryan, Adam'ı şaşırttı. İtiraz etmediler ya da direnç göstermediler. Çabucak eşyalarını alıp gitmeye hazırlandılar. Babalarını kucaklayıp öptüler. Len Gilman gülümseyerek Ryan'ın sırtına vurup, "Baban sadece bize bir konuda yardım ediyor," dediğinde Adam gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Oğullarına merak etmemelerini ve neler olduğunu öğrenir öğrenmez onlara haber vereceğini söyledi.

Çocuklar gittiğinde Adam polis arabasına giden yolda yürüdü. Komşuların ne düşüneceğini merak etti ama bunu gerçekten hiç umursamadı. Len Gilman'ın omzuna vurup, "Eğer şu aptal lakros parasıyla ilgiliyse," dedi.

"Değil," dedi Len. Sesi hızla çarpılan bir kapı gibiydi.

Yol boyunca konuşmadılar. Adam arkada oturdu. Diğer polis –genç olan, kendini tanıtmamıştı– arabayı sürerken, Len Gilman yolcu koltuğunda oturdu. Adam, Godwin Yolu üzerindeki Cedarfield polis karakoluna gittiklerini düşünüyordu ancak otobana

çıktıklarında Newark'a gittiklerini fark etti. 280. Eyaletler Arası Yol'a girdiler ve West Market Caddesi üzerindeki bölge şerifinin ofisine gittiler.

Araba durdu. Len Gilman indi. Adam kapı koluna uzandı fakat polis arabalarının arka koltuğunda kapı kolu yoktu. Kapıyı Len'in açmasını bekleyerek arabadan indi. Araba uzaklaştı.

"Ne zamandır bölge polisi için çalışıyorsun?" diye sordu Adam.

"Bir iyilik istediler."

"Neler oluyor, Len?"

"Sadece birkaç soru, Adam. Daha fazlasını söyleyemem."

Len, onu kapıdan içeri sokup bir koridora yöneltti. Bir sorgu odasına girdiler.

"Len?"

"Efendim?"

"Ben bu işin diğer tarafındayım, o yüzden bana bir iyilik yap. Beni fazla bekletme, tamam mı? Bu beni yardıma istekli yapmaz."

"Dikkate alındı," dedi Len, kapıyı ardından kapatırken.

Ama dinlemedi. Adam orada tek başına bir saat oturduktan sonra ayağa kalkıp kapıya vurdu. Kapıyı Len Gilman açtı. Adam kollarını iki yana açarak, "Cidden mi?" dedi.

"Seninle oynamıyoruz," dedi Len. "Sadece birini bekliyoruz."

"Kimi?"

"Bize on beş dakika ver."

"Tamam ama bırak da tuvalete gideyim."

"Sorun değil. Sana eşlik..."

"Hayır, Len, ben gönüllü olarak buradayım. Büyük bir çocuk gibi lavaboya kendim gideceğim."

İşini gördü, geri geldi, sandalyeye oturdu ve akıllı telefonuyla meşgul oldu. Mesajlarını tekrar kontrol etti. Andy Gribbel sabah

programını boşaltmıştı. Adam, Gabrielle Dunbar'ın adresine baktı. Fair Lawn merkezinin çok yakınında oturuyordu.

Adam'ı yabancıya yönlendirebilecek miydi?

Sorgu odasının kapısı sonunda açıldı. İçeri önce Len Gilman girdi, arkasından da Adam'ın ellili yaşlarda olduğunu tahmin ettiği bir kadın. Kadının pantolon ceket takımı kurumsal yeşil olarak tanımlanabilecek bir renkti. Gömlek yakası çok uzun ve sivriydi. Yıka ve çık denilen türden kahverengi, aslan yelesi saçları Adam'a yetmişli yıllardaki hokey oyuncularını anımsattı.

"Sizi beklettiğimiz için üzgünüm," dedi kadın.

Konuşması hafif aksanlıydı, belki ortabatılıydı, kesinlikle New Jersey'den değildi. Yüzü çok zayıftı. İnsana ırgatları ve dörder çiftten oluşan grupların yaptığı dansları hatırlatıyordu.

"Adım Johanna Griffin."

Kocaman elini uzattı. Adam'la el sıkıştı.

"Ben Adam Price ama sanırım bunu biliyorsunuz."

"Oturun lütfen."

Masada karşılıklı oturdular. Len Gilman uzak bir köşeye yaslandı. Sıradan görünmek için çok fazla çabalıyordu.

"Bu sabah geldiğiniz için teşekkürler," dedi Johanna Griffin.

"Siz kimsiniz?" diye sordu Adam.

"Pardon?"

"Sanırım rütbeniz var yoksa..."

"Polis şefiyim," dedi. Sonra biraz düşünüp, "Beachwood'dan," diye ekledi.

"Beachwood'u bilmiyorum."

"Ohio'da. Cleveland yakınlarında."

Adam bunu beklemiyordu. Oturup kadının devam etmesini bekledi.

Johanna Griffin masanın üzerine bir evrak çantası koyup açtı.

İçinden bir fotoğraf çıkarıp, "Bu kadını tanıyor musunuz?" diye sordu.

Fotoğrafı masanın karşı tarafına itti. Düz bir arka fonun önünde muhtemelen sürücü belgesi için çekilmiş, gülümsemeyen, vesikalık bir fotoğraftı. Sarışın kadını tanımak Adam'ın bir saniyesini aldı. Onu bir kez uzaktan görmüştü, karanlıktı ve kadın araba kullanıyordu. Yine de onu hemen tanıdı.

Fakat duraksadı.

"Bay Price?"

"Kim olduğunu biliyor olabilirim."

"Biliyor olabilir misiniz?"

"Evet."

"Peki, kim *olabilir*?"

Adamı ne söyleyeceğini bilmiyordu. "Bunu bana neden soruyorsunuz?"

"Sadece bir soru."

"Evet ve ben de sadece bir avukatım. O yüzden niye bilmek istediğinizi söyleyin."

Johanna gülümsedi. "Demek oyunu böyle oynamak istiyorsunuz."

"Ben oyun oynamıyorum. Sadece bilmek istiyorum..."

"Neden sorduğumuzu. O konuya geleceğiz." Fotoğrafa işaret etti. "Onu tanıyor musunuz, evet ya da hayır."

"Hiç tanışmadık."

"Oh, vay be," dedi Johanna Griffin.

"Ne oldu?"

"Şimdi de bizimle kelime oyunu mu oynayacaksınız? Kim olduğunu biliyor musunuz, evet ya da hayır."

"Sanırım biliyorum."

"Süper, harika. Kim peki?"

"Siz bilmiyor musunuz?"

"Bu bizim bildiklerimizle ilgili değil, Adam ve gerçekten vaktim yok, o yüzden kısa keselim. Adı Ingrid Prisby. Bir Amerikan Lejyon Salonu'nda otopark görevlisi John Bonner'a sana bu kadının plakasını vermesi için iki yüz dolar ödedin. Plakayı Michael Rinsky adında bir emekli polis dedektifine sorgulattın. Bütün bunları neden yaptığını anlatmak ister misin?"

Adam hiçbir şey söylemedi.

"Ingrid Prisby'yle ne bağlantın var?"

"Bağlantım yok," dedi Adam dikkatle. "Sadece ona bir şey sormak istedim."

"Ne sormak istedin?"

Adam başının döndüğünü hissetti.

"Adam?"

Johanna'nın ona adıyla hitap etmeye başlaması Adam'ın dikkatinden kaçmamıştı. Köşeye baktı. Len Gilman kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Yüzü ifadesizdi.

"Özel bir meselede bana yardım edebileceğini umuyordum."

"Özel meseleleri unut, Adam." Johanna çantadan başka bir fotoğraf çıkardı. "Bu kadını tanıyor musun?"

Masaya aşağı yukarı kendi yaşlarında, gülümseyen bir kadının fotoğrafını koydu. Adam başını iki yana salladı.

"Hayır, onu tanımıyorum."

"Emin misin?"

"Onu tanımıyorum."

"Adı Heidi Dann." Johanna Griffin'in sesi biraz titremişti. "Bu isim senin için bir şey ifade ediyor mu?"

"Hayır."

Johanna gözlerini onun gözlerine kenetledi. "Emin ol, Adam."

"Eminim. Bu kadını tanımıyorum. Adını bilmiyorum."

"Karın nerede?"

Bu ani konu değişikliği Adam'ı afallatmıştı.

"Adam?"

"Karımın bunlarla ne ilgisi var?"

"Sorularla dolusun, değil mi?" Johanna'nın sesi çelik gibi sert çıkmıştı. "Bu gerçekten sinir bozucu olmaya başladı. Anladığım kadarıyla karın yüklü miktarda para çalmaktan şüpheli durumda."

Adam, Len'e bir bakış attı. Len'in yüzü hâlâ ifadesizdi. "Her şey bundan mı ibaret? Yanlış suçlamalardan mı?"

"Karın nerede?"

Adam bir sonraki hamlesini dikkatli düşündü. "Seyahat ediyor."

"Nereye?"

"Söylemedi. Tanrı aşkına, burada neler oluyor?"

"Bilmek istiyorum..."

"Ne bilmek istediğiniz umurumda değil. Tutuklu muyum?"

"Hayır."

"O halde istediğim zaman kalkıp gidebilirim, doğru mu?"

Johanna Griffin ona öfkeyle baktı. "Doğru, evet."

"Sadece açık olalım, Şef Griffin."

"Açığız."

Adam biraz daha dik oturarak bu avantajı kullanmaya çalıştı.

"Şimdi bana karımı soruyorsunuz. Ya neler olduğunu bana hemen anlatın ya da..."

Johanna Griffin başka bir fotoğraf çıkardı.

Tek kelime etmeden fotoğrafı masanın karşısına itti. Adam adeta dondu. Fotoğrafa bakakaldı. Kimse kıpırdamadı. Kimse konuşmadı. Adam dünyasının sallandığını hissetti. Kendini toplamaya çalıştı, konuşmaya çalıştı.

"Bu...?"

"Ingrid Prisby," dedi Johanna. "Evet, Adam, bu Ingrid Prisby, tanıyor *olabileceğin* kadın."

Adam nefes almakta güçlük çekiyordu.

"Adli tıbba göre ölüm nedeni beynine yediği kurşun. Ama ondan önce, burada ne görüyorsun? Merak ediyorsan eğer, katilin bunu ona maket bıçağıyla yaptığını düşünüyoruz. Kadının ne kadar zaman acı çektiğini bilmiyoruz."

Adam gözlerini fotoğraftan alamadı.

Johanna Griffin başka bir fotoğraf çıkardı. "Heidi Dann önce dizkapağından vuruldu. Katilin ona da ne kadar süre işkence ettiğini bilmiyoruz ama sonunda aynı şey. Beyne tek kurşun."

Adam güçlükle yutkundu. "Ve sizce...?"

"Ne düşüneceğimizi bilmiyoruz. Senin bu konuda ne bildiğini öğrenmek istiyoruz."

Adam başını iki yana salladı. "Hiçbir şey."

"Gerçekten mi? O halde izin ver, senin için kronolojinin üzerinden tekrar geçeyim. Texas, Austin'den Ingrid Prisby Houston'dan Newark Havaalanı'na uçtu. Havaalanının yanındaki Courtyard Marriott'ta bir gece yalnız kaldı. Oradayken bir araba kiraladı ve Cedarfield'daki Amerikan Lejyon Salonu'na gitti. Yanında bir adam vardı. Sana ne söylendiğini bilmiyoruz ancak bir süre sonra kadının plakasını öğrenmek için otopark görevlisine para verdin ve muhtemelen ikisinin izini sürdün. Bu arada, Ingrid aynı kiralık arabayı Ohio, Beachwood'a kadar sürdü ve bu kadınla konuştu."

Titreyen eliyle, besbelli kontrollü bir öfkeyle Johanna Griffin parmağını Heidi Dann'ın fotoğrafına koydu.

"Bir süre sonra bu kadın, Heidi Dann dizkapağından ve başından vuruldu. Kendi evinde. Kısa süre sonra –hâlâ zaman çizelgesini oluşturmaya çalışıyoruz ama on iki ila yirmi dört saat arası bir süre sonra– Ingrid Prisby New Jersey, Columbia'da, Delaware Water Gap yakınında bir otel odasında ağır yaralandı ve öldürüldü.

Johanna arkasına yaslandı.

"Sen bu hikâyenin neresindesin, Adam?"

"Bunu düşünüyor olamazsınız..."

Ama düşünüyorlardı.

Adam'ın zamana ihtiyacı vardı. Kafasını toplamalı, her şeyi baştan düşünmeli ve bu durumda ne yapacağını bulmaya çalışmalıydı.

"Bunun evliliğinle bir ilgisi var mı?" diye sordu Johanna Griffin.

Adam başını kaldırdı. "Efendim?"

"Len, senin ve Corinne'in birkaç yıl önce birtakım zorluklar yaşadığınızı söyledi."

Adam'ın gözleri köşeye kaydı. "Len?"

"Söylentiler öyleydi, Adam."

"Yani polisin işi dedikoduları da mı kapsıyor?"

"Sadece dedikodu değil," diye devam etti Johanna. "Kristin Hoy kim?"

"Ne? Karımın yakın arkadaşı."

"Ve senin de, öyle değil mi? İkiniz son zamanlarda bir hayli iletişim halindesiniz."

"Çünkü..." Adam kendini durdurdu.

"Çünkü?"

Çok fazla şey çok çabuk ortaya çıkıyordu. Adam, polislere güvenmek istiyordu fakat güvenmiyordu. Polislerin bir teorisi vardı ve bir teori şekillendiğinde gerçekleri görmelerini ve o gerçekleri halihazırda inandıkları şeye uyacak şekilde çarpıtmamalarını sağlamak imkânsız olmasa da çok zordu. Adam, İhtiyar Rinsky'nin onu polise konuşmaması için uyardığını hatırladı. Riskler artmıştı şüphesiz ama bu, Corinne'i tek başına bulma fikrinden vazgeçtiği anlamına mı geliyordu?

Bilmiyordu.

"Adam?"

"Az önce karımdan bahsediyorduk."

"Sen ve Kristin Hoy?"

"Evet."

"Peki ya karın?"

"Bu son... seyahati mi?"

"Seyahat. Oh, anlıyorum. Günün ortasında işi öylece bırakıp çıktığı ve dönmediği, senin veya çocuklarının mesajlarına cevap vermediği seyahat mi?"

"Corinne zamana ihtiyacı olduğunu söyledi," dedi Adam. "Görüşmelerimi açıkça incelediğinize göre –ve avukat olduğumu aklınızdan çıkarmayın; engellediğiniz bazı görüşmeler iş gereği olarak yorumlanabilir– sanırım o mesajı da okudunuz."

"Elverişli."

"Efendim?"

"Karının sana yazdığı mesaj. Uzaklaşmayı ve onu aramamanı istemesi filan. Bir insana epeyce zaman kazandırıyor, sence de öyle değil mi?"

"Siz ne diyorsunuz?"

"O mesajı herkes göndermiş olabilir, değil mi? Sen bile."

"Ben neden öyle bir şey...?"

Adam sustu.

"Ingrid Prisby, Amerikan Lejyon Salonu'nda biriyle beraberdi," dedi Johanna. "Kim o?"

"Bana adını söylemedi."

"Ne söyledi?"

"Bu konuyla bir ilgisi yok."

"Elbette var. Seni tehdit mi etti?"

"Hayır."

"Ve Corinne'le evliliğinizde sorunlar yok, doğru mu?"

"Öyle söylemedim. Ama bununla..."

"Bize dün gece Sally Perryman'la buluşmanızı anlatmak ister misin?"

Sessizlik.

"Sally Perryman da karının arkadaşı mı?"

Adam durdu. Derin nefesler aldı. Bir yanı Johanna Griffin'e karşı açık olmak istiyordu. Fakat o anda Johanna Griffin, olup biten çılgınlıklar için onu veya Corinne'i enselemeye kararlı görünüyordu. Adam yardım etmek istiyordu. O cinayetler hakkında daha fazlasını bilmek istiyordu ancak temel kuralı da biliyordu: Söylemediğin kelimeleri asla geri almak zorunda kalma. O sabah bir planı vardı. Fair Lawn'a, Gabrielle Dunbar'ın evine gidecekti. Yabancının ismini öğrenecekti. O plana sadık kalmalıydı. Oraya gitmek uzun sürmeyecekti.

Daha da önemlisi, Adam'a düşünme şansı verecekti.

Ayağa kalktı. "Gitmek zorundayım."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Yardımımı istiyorsanız bana birkaç saat verin."

"Burada iki ölü kadın var."

"Bunu anlıyorum," dedi Adam kapıya giderken. "Fakat olaya yanlış bakıyorsunuz."

"Nasıl bakmalıyız?"

"Ingrid'le birlikte seyahat eden adam. Amerikan Lejyon Salonu'ndaki."

"Ne olmuş ona?"

"Kim olduğunu biliyor musunuz?"

Johanna önce arkasındaki Len Gilman'a, sonra tekrar Adam'a baktı. "Hayır."

"Hiç ipucu yok mu?"

"Yok."

Adam başını salladı. "Olayın anahtarı o. Onu bulun."

Kırk İkinci Bölüm

Gabrielle Dunbar'ın evi geçmişte muhtemelen güzeldi ancak yıllar geçtikçe eklemeler, modernleştirmeler ve sözde "iyileştirmeler"le bir zamanlar mütevazı olan Cape Cod'a özgü ev şişirilmiş, karaktersiz bir malikâneye dönüşmüştü. Cumbalı pencereler ve küçük kuleler gibi yeni mimari dokunuşlar evi güzelleştirmek yerine dikkati dağıtıyor ve eve aşırı yapay bir görünüm kazandırıyordu.

Adam süslü ön kapıya yaklaştı ve abartılı bir melodi çalan zile bastı. Polisin onu eve geri götürmesini beklemek istemediğinden, Uber uygulamasını kullanarak onu oraya götürecek bir araba çağırmıştı. Andy Gribbel, onu alıp ofise götürmek için yoldaydı. Adam bunun uzun sürmesini beklemiyordu.

Gabrielle kapıyı açtı. Adam, onu Facebook fotoğraflarından tanıdı. Kuzguni siyah saçları öyle düzdü ki ütülenmiş olmalıydı. Kapıyı açtığında yüzünde sıcak bir gülümseme vardı. Adam'ı gördüğü anda gülümsemesi kayboldu.

"Yardımcı olabilir miyim?" dedi.

Sesi titredi. Tel kapıyı açmadı.

Adam hemen konuya girdi. "Bu şekilde rahatsız ettiğim için özür dilerim. Adım Adam Price." Ona kartvizitini vermek istedi ancak tel kapı hâlâ kapalıydı. Kartı kapının kenarına sıkıştırdı. "Paramus'ta avukatım."

Gabrielle ayakta dikilip kaldı. Yüzünün rengi kaçıyordu.

"Bir miras davası üzerinde çalışıyorum ve..." Adam telefonunu ekran görüntüsü açık halde gösterdi. Kadının yabancının yüzünü açıkça görebilmesi için parmaklarıyla ekranı büyüttü. "Bu adamı tanıyor musunuz?"

Gabrielle Dunbar kartviziti aldı. Uzun uzun baktı. Ardından, aniden dikkatini telefondaki fotoğrafa yöneltti. Birkaç saniye sonra başını iki yana sallayarak, "Hayır," dedi.

"Görünüşe göre bir ofis partisiymiş. Kesinlikle biliyor olmalı..."

"Şimdi gitmem gerekiyor."

Gabrielle'in titremesi panik veya korkuya yakın bir şeye dönüşmüştü. Kapıyı kapatmaya başladı.

"Bayan Dunbar?"

Gabrielle duraksadı.

Adam tam olarak ne söyleyeceğinden emin değildi. Onu korkutmuştu, bu apaçık ortadaydı. Korktuğuna göre Gabrielle bir şey biliyor olmalıydı.

"Lütfen," dedi Adam. "Bu adamı bulmam gerekiyor."

"Size söyledim. Onu tanımıyorum."

"Bence biliyorsunuz."

"Arazimden çıkın."

"Karım kayıp."

"Ne?"

"Karım. Bu adam bir şey yaptı ve şimdi karım kayıp."

"Neden söz ettiğinizi bilmiyorum. Lütfen gidin."

"Kim bu adam? Öğrenmek istediğim tek şey bu. Adı."

"Size söyledim. Onu tanımıyorum. Lütfen, gitmem gerekiyor. Ben hiçbir şey bilmiyorum."

Kapı yeniden kapanmaya başladı.

"Aramaktan vazgeçmeyeceğim. Ona bunu söyleyin. Gerçeği bulana kadar durmayacağım."

"Arazimden çıkın yoksa polis çağıracağım."

Gabrielle kapıyı çarparak kapattı.

Gabrielle Dunbar, *So Hum* mantrasını tekrar ederek on dakika boyunca evin içinde bir aşağı bir yukarı yürüdü. Bu özel Sanskrit mantrasını yogada öğrenmişti. Dersin sonunda öğretmenleri onları Ceset pozunda sırtüstü yatırırdı. Gözlerini yumdururdu ve beş dakika boyunca "So Hum" mantrasını tekrar ettirirdi. Öğretmen bunu ilk önerdiğinde Gabrielle kapalı gözlerini devirmişti. Ama sonra, ikinci veya üçüncü dakikada stres toksinlerinin vücudundan boşaldığını hissetmeye başlamıştı.

"So... hum..."

Gözlerini açtı. İşe yaramıyordu. Öncelikle yapması gereken şeyler vardı. Missy ve Paul'un okuldan dönmesine daha saatler vardı. Bu iyiydi. Ona hazırlanıp toplanması için zaman kalacaktı. Telefonu aldı, sık yapılan aramalarda gezindi ve Douche Nozzle'ı aradı.

İki kere çaldıktan sonra eski eşi cevap verdi. "Gabs?"

Eski eşi ona bu adı takmıştı –ona böyle hitap eden tek kişiydi–. Ve Gabrielle'i hâlâ sinirlendiriyordu. Çıkmaya ilk başladıklarında Douche ona "Gabs'im" demeye başlamıştı ve Gabrielle ilk kez âşık olunca bunun güzel olduğunu düşünmüştü ama aylar sonra bunu duymak midesini bulandırır olmuştu.

"Çocuklar seninle kalabilirler mi?" diye sordu.

Douche öfkesini saklama zahmetine girmedi. "Ne zaman?"

"Onları bu gece bırakmayı düşünüyordum."

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Senden ekstra ziyaretler istiyordum ama..."

"İşte şimdi ben de sana izin veriyorum. Onları bu gece alabilir misin?"

"Sabaha kadar iş için Chicago'dayım."

Lanet olsun. "Peki ya ismini hatırlamadığım o kadın?"

"Onun ismini biliyorsun, Gabs. Tami de burada benimle birlikte."

Douche, Gabrielle'i iş seyahatlerine hiç götürmemişti. Bunun sebebi muhtemelen Tami'yle ya da ondan önceki kadınlardan biriyle buluşuyor olmasıydı. "Tami," diye tekrarladı Gabrielle, "i harfinin üzerine nokta mı koyuyordu yoksa kalp mi? Unutmuşum da."

"Komik," dedi Douche. Fakat Gabrielle komik olmadığını biliyordu. Aptalcaydı. Douche'un çoktan ölmüş bir evlilikten daha ilginç işleri vardı. "Sabah ilk iş döneriz."

"O zaman onları bırakırım," dedi Gabrielle.

"Ne kadar bir süre için?"

"Birkaç gün. Sana haber vereceğim."

"Her şey yolunda mı, Gabs?"

"Gayet iyi. Tami'ye sevgiler."

Gabrielle telefonu kapattı. Pencereden dışarı baktı. Chris Taylor ona ilk kez yaklaştığından beri bir yanı bu günün geleceğini biliyordu. Sadece bir an meselesiydi. Gerçekleri ortaya çıkaran ve para kazanan, karşılıklı kazanç getiren tüm bu girişim muazzam derecede cazipti, fakat Gabrielle bariz olanı asla unutmamıştı: Ateşle oynuyorlardı. İnsanlar sırlarının gizli kalması için her şeyi yaparlardı.

Öldürürlerdi bile.

"So... hum..."

Hâlâ işe yaramıyordu. Gabrielle yatak odasına gitti. Evde yalnız olduğunu bilmesine rağmen kapıyı kapattı. Yatağına cenin pozisyonunda uzandı ve başparmağını emmeye başladı. Bu utanç vericiydi ama so-hum mantrası çözüm olmadığında öyle ilkel ve çocukça bir şeye dönmek çoğu zaman işe yarardı. Dizlerini göğsüne daha sıkı çekerek biraz ağladı. Sonra ceptelefonunu aldı. Gizlilik için bir sanal özel ağ kullanıyordu. Kusursuz olmasa da o an için yeterliydi. Tekrar kartviziti okudu.

ADAM PRICE, AVUKAT

Gabrielle'i bulmuştu. Onu bulduysa, Ingrid'i de bulan oydu demek ki.

Jack Nicholson'ın o filmini yorumlamak gerekirse, bazı insanlar gerçekle başa çıkamazdı.

Alt çekmecesini açtı ve bir Glock 19 Gen4 model silah çıkarıp yatağın üzerine koydu. Bunu ona Merton vermiş, kadınlar için mükemmel bir silah olduğunu söylemişti. Onu Randolph'ta bir poligona götürmüştü ve silahı nasıl kullanacağını öğretmişti. Silah doluydu ve ateşlemeye hazırdı. İlk başta küçük çocuklar olan bir evde dolu bir silah saklamaktan endişe duymuştu ancak olası tehditler standart ev güvenliğine baskın çıkmıştı.

Peki, şimdi ne yapacaktı?

Basit. Prosedürü izleyecekti. Telefonuyla Adam Price'ın kartvizitinin fotoğrafını çekti. Görüntüyü bir e-postaya ekledi ve göndermeden önce bir kelime yazdı:

BİLİYOR

Kırk Üçüncü Bölüm

Adam işten erken çıktı ve Cedarfield Lisesi'ndeki yeni çim sahaya gitti. Çocukların lakros takımı antrenman yapıyordu. Adam bloğun aşağısına, görüş alanı dışına park etti ve tribünlerin arkasından oğlu Thomas'ı izledi. Daha önce bunu hiç yapmamıştı –bir antrenman izlememişti– ve orada ne yaptığını tam olarak söyleyemezdi. Sadece bir süre oğlunu seyretmek istemişti. Hepsi bu kadardı. Her şeyin başladığı gece Amerikan Lejyon Salonu'nda Tripp Evans'ın öyle bir şehirde yaşadıkları için ne kadar şanslı olduklarına dair söylediklerini hatırladı.

Biz bir rüyayı yaşıyoruz, biliyorsun.

Tripp haklıydı elbette ama kendi cennetimizi "rüya" olarak tanımlamak ilginçti. Rüyalar kırılgandır. Rüyalar devam etmez. Bir gün uyanırsın ve rüya sona ermiştir. Dumanlı kalıntıları çaresizce tutmaya çalışırken kımıldanırsınız ve rüyanın sizden uzaklaştığını hissedersiniz. Çabanız işe yaramaz. Rüya dağılır, sonsuza dek kaybolur ve orada durup oğlunun çok sevdiği oyunu oynayışını

izlerken Adam, yabancının ziyaretinden beri hepsinin uyanmanın eşiğinde olduğunu hissetti.

Koç düdük çaldı ve herkese tek dizinin üzerine çökmesini söyledi. Öyle yaptılar. Birkaç dakika sonra çocuklar kasklarını çıkardılar ve soyunma odasına doğru yürüdüler. Adam tribünlerin arkasından çıktı. Thomas onu görünce aniden durdu.

"Baba?"

"Her şey yolunda," dedi Adam. Sonra bunun Corinne'in döndüğü şeklinde yorumlanabileceğini fark ederek, "Yani, yeni bir şey yok," diye ekledi.

"Neden buradasın?"

"İşten erken çıktım. Seni eve götürebileceğimi düşündüm."

"Önce duş almam lazım."

"Sorun değil. Beklerim."

Thomas başını salladı ve tekrar soyunma odasına yöneldi. Adam, Ryan'ı kontrol etti. Ryan okuldan sonra direkt Max'in evine gitmişti. Adam, ona mesaj yazdı ve Thomas'ın işi bitince onu da alsınlar mı diye sordu. Ryan sorun olmadığını, alabileceklerini söyledi.

On dakika sonra arabada Thomas polislerin ne istediklerini sordu.

"Şu anda açıklamak gerçekten çok zor," dedi Adam. "Bunu seni korumak için söylemiyorum fakat şimdilik bu işle uğraşmayı bana bırakmak zorundasınız."

"Annemle bir ilgisi var mı?"

"Bilmiyorum."

Thomas üstelemedi. Durup Ryan'ı aldılar. Ryan arka koltuğa oturdu. "Oh, Tanrım, bu koku ne böyle?" diye sordu.

"Lakros malzemelerim," dedi Thomas.

"İğrenç."

"Sana katılıyorum," dedi Adam, pencereleri açarken. "Okul nasıldı?"

"İyi," dedi Ryan. Sonra: "Annemle ilgili yeni bir şey var mı?"

"Henüz yok." Adam fazlasını söylemeyi düşündü ve gerçeğin bir kısmının çocukları rahatlatacağına karar verdi. "Ama iyi haber şu ki, artık polis işin içinde."

"Ne?"

"Onlar da annenizi arayacaklar?"

"Polisler," dedi Ryan. "Neden?"

Adam omuz silkti. "Thomas'ın dün gece söylediği gibi. Annen normal davranmıyor. O yüzden polisler onu bulmamıza yardım edecekler."

Adam çocukların daha fazla sorusu olduğundan emindi ancak araba evin sokağına girdiğinde Ryan, "Hey, bu kim?" diye sordu.

Johanna Griffin ön verandalarında oturuyordu. Adam araç yoluna girince ayağa kalktı ve kurumsal yeşil takımını düzeltti. Gülümsedi ve biraz şeker almaya uğramış bir komşu gibi el salladı. Adam arabayı park edince, sıradan bir biçimde ve korkutmadan onlara doğru yürüdü.

"Hey, çocuklar," diye seslendi.

Hepsi arabadan indi. Çocuklar tedirgin görünüyorlardı.

"Ben Johanna," dedi polis şefi, çocukların ellerini sıkarak. Thomas ve Ryan, cevap için babalarına baktılar.

"Polis memuru," dedi Adam.

"Şey, buradayken resmen polis memuru sayılmam," dedi Johanna. "Ohio, Beachwood'da Şef Griffin olarak tanınırım. Fakat burada yetki alanımın dışındayım, o yüzden sadece Johanna'yım. Sizinle tanıştığıma memnun oldum çocuklar." Hâlâ gülümsüyordu ama Adam, bunun yalnızca gösteri amaçlı olduğunu biliyordu. Çocuklar da bunu anlamış olmalıydılar.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu Johanna, Adam'a.

"Pekâlâ."

Thomas arabanın arkasını açtı ve lakros çantasını çıkardı. Ryan ders kitaplarıyla ağzına kadar dolu sırt çantasını aldı. Onlar kapıya giderken Johanna arkada oyalandı. Çocuklar onları duyamayacak kadar uzaklaşınca Adam, "Neden buradasın?" diye sordu.

"Karının arabasını bulduk."

Kırk Dördüncü Bölüm

Adam ve Johanna oturma odasında oturdular. Çocuklar mutfaktaydı. Thomas makarna için su kaynatmıştı. Ryan, mikrodalga fırına bir paket dondurulmuş sebze koymuştu. Bu şimdilik onları tutardı.

"Corinne'in arabasını nerede buldunuz?" diye sordu Adam.

"Öncelikle gerçeği söylemem gerekiyor."

"O ne demek?"

"Yani dışarıda söylediğimde ciddiydim. Ben New Jersey'de polis değilim. Kahretsin, eve döndüğümde bile polis sayılmam. Cinayetlere bakmıyorum. O işlere bölge polis teşkilatı bakıyor. Baksaydım bile burada yetki alanımın çok dışındayım."

"Ama beni sorgulaman için seni gönderdiler."

"Hayır, kendi paramla geldim. Bergen'dan birini tanıyorum. O da Essex'ten birini aradı. Bana nezaket gösterdi ve seni alıp getirdiler."

"Bunu bana neden söylüyorsun?"

"Çünkü yaşadığım yerde bölge teşkilatı polisleri bunu duydular ve deliye döndüler. Davadan resmen alındım."

"Anlamıyorum. Bu senin davan değilse neden buraya kadar geldin?"

"Çünkü kurbanlardan biri arkadaşımdı."

Adam hemen anladı. "Heidi adındaki kadın mı?"

"Evet."

"Kaybın için üzüldüm."

"Teşekkürler."

"Peki, Corinne'in arabası neredeydi?"

"Konuyu güzel değiştirdin."

"Bana bunu söylemek için geldin."

"Doğru."

"O zaman?"

"Newark'ta bir havaalanı otelinde."

Adam suratını buruşturdu.

"Ne oldu?"

"Bu mantıklı değil," dedi Adam.

"Neden?"

Adam telefonundaki takipçi uygulamanın Corinne'i Pittsburgh'da gösterdiğini anlattı.

"Bir yere uçup araba kiralamış olabilir," dedi Johanna.

"Nereye uçup da bir araba kiralayıp Pittsburgh'dan geçersin, emin değilim. Arabanın bir otel otoparkında olduğunu söyledin, değil mi?"

"Havaalanının yakınında, evet. Arabayı tam çekilmeden önce bulduk. Çekiciye onu buraya geri getirmesini söyledim bu arada. Bir saat içinde elinde olur."

"Bir şeyi anlamıyorum."

"Neyi?"

"Eğer uçağa binecekse Corinne arabayı havaalanı otoparkına park ederdi. Her zaman öyle yaparız."

"Kimsenin nereye gittiğini bilmesini istemiyorsa öyle yapmaz. Oraya bakacağını düşünmüş olabilir."

Adam başını iki yana salladı. "Arabasını havaalanı otoparkında mı arayacağım? Bu hiç mantıklı değil."

"Adam?"

"Evet."

"Bana güvenmek için bir nedenin olmadığını biliyorum. Ama bir saniyeliğine kayıt dışı devam edelim."

"Sen polissin, muhabir değil. Kayıt dışı gitmezsin."

"Sadece beni dinle, tamam mı? İki kadın öldü. Heidi'nin benim için ne kadar özel olduğundan bahsetmeyeceğim ama... bak, artık kabul etmen gerekiyor. Bana bildiğin her şeyi anlatman gerekiyor." Johanna, Adam'ın gözlerine baktı. "Sana söz veriyorum. Ölen arkadaşımın üzerine yemin ediyorum ki anlattığın hiçbir şeyi sana veya karına karşı kullanmayacağım. Heidi için adalet istiyorum. Hepsi bu. Beni anlıyor musun?"

Adam oturduğu yerde kıpırdandığını hissetti. "Seni ifade vermeye zorlayabilirler."

"Deneyebilirler." Johanna öne doğru eğildi. "Lütfen bana yardım et."

Adam bunu bir süre düşündü. Artık başka seçeneği yoktu. Johanna haklıydı. İki kadın ölmüştü ve Corinne'in başı da ciddi dertte olabilirdi. Elinde sağlam bir ipucu yoktu, sadece Gabrielle Dunbar hakkında rahatsız edici hisleri vardı.

"Önce," dedi, "sen bana bildiklerini anlat."

"Ben çoğunu anlattım."

"Ingrid Prisby'nin arkadaşınla bağlantısını anlat."

"Basit," dedi Johanna. "Ingrid ve o adam Red Lobster çıkışında Heidi'ye yanaştılar. Konuştular. Ertesi gün Heidi öldü. Ondan bir gün sonra da Ingrid öldü."

"Ingrid'in yanındaki adamdan şüpheleniyor musun?"

"Kesinlikle olayları çözmemize yardımcı olabileceğini düşünüyorum," dedi Johanna. "Sanırım seninle de konuştular, değil mi? Şu Amerikan Lejyon Salonu'nda."

"Adam konuştu, evet."

"Sana adını söyledi mi?"

Adam başını iki yana salladı. "Sadece yabancı olduğunu söyledi."

"Ve onlar gittikten sonra onu bulmaya çalıştın. Ya da onları. Otopark görevlisinden plakalarını aldın. Ingrid'i izledin."

"Adını öğrendim," dedi Adam. "Hepsi o kadardı."

"Peki, Amerikan Lejyon Salonu'nda adam sana ne söyledi. O yabancı?"

"Karımın gebelik numarası yaptığını söyledi."

Johanna gözlerini iki kez kırpıştırdı. "Ne dedin?"

Adam ona hikâyeyi anlattı. Ağzını bir kez açınca her şey kendiliğinden dökülüverdi. Bitirdiğinde, Johanna ona hem açık hem de şaşırtıcı bir soru sordu.

"Doğru olduğunu düşünüyor musun? Karının gebelik numarası yaptığını düşünüyor musun?"

"Evet," dedi Adam.

Öylece. Hiç tereddütsüz. Muhtemelen gerçeği başından beri biliyordu –yabancının ona söylediği andan beri– ama bunu dile getirmeden önce parçaların bir araya gelmesine ihtiyaç duymuştu.

"Neden?" diye sordu Johanna.

"Neden doğru olduğunu mu düşünüyorum?"

"Hayır, sence neden böyle bir şey yaptı?"

"Çünkü ona kendini tehlikede hissettirdim."

Johanna başını salladı. "Şu Sally Perryman denen kadın mı?"

"Daha çok o sanırım. Corinne'le birbirimizden uzaklaşmıştık.

Beni kaybetmekten, bütün bunları kaybetmekten korktu. Önemli değil."

"Aslında olmalı."

"Nasıl?"

"Karın o sahte gebelik internet sitesine girdiğinde hayatınızda neler oluyordu?"

Adam bu sorunun nedenini anlamasa da cevaplamakta sakınca görmedi. "Dediğim gibi, birbirimizden uzaklaşıyorduk. Bu çok eski bir hikâye, öyle değil mi? Sadece oğlanlardan ve aile meselelerinden ibaret olmuştuk. Gıda alışverişini kim yapacak, bulaşıkları kim yıkayacak, faturaları kim ödeyecek? Demek istediğim, tüm o normal şeyler. Gerçekten. Bir de sanırım ben orta yaş bunalımı yaşıyordum."

"Değer görmediğini mi hissediyordun?"

"Bilmiyorum, artık gerçek bir erkek değilmişim gibi hissediyordum. Kulağa nasıl geldiğini biliyorum. Sadece aileyi geçindiren kişiydim ve babaydım..."

Johanna Griffin başını salladı. "Sonra aniden ortaya seninle her yönden ilgilenen Sally Perryman çıktı."

"Aniden değil ama evet, o büyük davada Sally'yle birlikte çalışmaya başladım ve güzeldi, tutkuluydu, bana eskiden Corinne'in baktığı gibi bakıyordu. Bunların kulağa ne kadar aptalca geldiğini anlıyorum."

"Normal," dedi Johanna. "Aptalca değil."

Adam, Johanna ciddi mi yoksa onunla eğleniyor mu, merak etti. "Her neyse, sanırım Corinne onu terk ederim diye endişelendi. Bunu o zaman anlamadım galiba ya da belki umursamadım, bilmiyorum. Ama telefonuma o takip ediciyi yüklemiş."

"Sana onun Pittsburgh'da olduğunu gösteren uygulama mı?"

"Evet."

"Sen bunu bilmiyor muydun?"

Adam başını iki yana salladı. "Thomas bana gösterene kadar bilmiyordum."

"Vay canına." Johanna başını salladı. "Demek karın seni gizlice gözetliyordu."

"Bilmiyorum, belki. Sanırım öyle oldu. Birkaç kez ona geç saatlere kadar çalıştığımı söyledim. Belki de o uygulamayı kontrol etti ve Sally'ye yapmamam gereken kadar sık gittiğimi gördü."

"Ona nerede olduğunu söylemiyor muydun?"

"Hayır, sadece işti."

"O halde neden söylemiyordun?"

"Çünkü ironik ama endişelenmesini istemiyordum. Nasıl tepki vereceğini biliyordum Ya da belki bir açıdan yanlış olduğunu biliyordum. Ofiste kalabilirdik fakat Sally'nin evinde olmayı seviyordum."

"Ve Corinne öğrendi."

"Evet."

"Ama Sally Perryman'la aranızda hiçbir şey olmadı, öyle mi?"

"Doğru." Adam düşündü. "Ama belki olmaya yakındı."

"O ne demek?"

"Bilmiyorum."

"Fiziksel bir şey oldu mu? İkinci aşama? Üçüncü aşama?"

"Ne? Hayır."

"Onu öpmedin mi?"

"Hayır."

"O halde suçluluk duygusu neden?"

"Çünkü istedim."

"Lanet olsun, ben de Hugh Jackman'ı süngerle yıkamak istiyorum. Ne olmuş yani? İsteklerine mani olamazsın. Sen insansın. Kafaya takma."

Adam bir şey söylemedi.

"Sonra karın Sally Perryman'la yüzleşti."

"Onu aramış. Yüzleşti mi bilmiyorum."

"Corinne bunu sana hiç söylemedi mi?"

"Hayır."

"Sally'ye neler olduğunu sordu fakat sana o nezakette bulunmadı. Doğru mu?"

"Sanırım."

"Sonra ne oldu?"

"Sonra, şey, sonra Corinne hamile kaldı," dedi Adam.

"Yani hamilelik numarası yaptı."

"Evet, her neyse."

Johanna sadece başını salladı ve yine, "Vay canına," dedi.

"Düşündüğün şey bu değil."

"Hayır, düşündüğüm tam olarak bu."

"Hamilelik beni şaşırttı, biliyor musun? Ama iyi yönde. Beni geri döndürdü. Neyin önemli olduğunu hatırlattı. Buradaki diğer ironi de bu. İşe yaradı. Corinne bunu yapmakta haklıydı."

"Hayır, Adam, haklı değildi."

"Hamilelik beni gerçeklere geri döndürdü."

"Hayır, hamilelik döndürmedi. Corinne hile yaptı, seni kendi çıkarları için kullandı. Sen muhtemelen her şekilde gerçeklere dönecektin. Dönmeseydin de, o zaman dönmek istemiyordun demektir. Üzgünüm ama Corinne'in yaptığı şey kötüymüş. Gerçekten kötüymüş."

"Belki kendini çaresiz hissetmiştir."

"Bu bir mazeret değil."

"Bu onun dünyası. Onun ailesi. Onun tüm hayatı. Bu hayatı kurmak için çok savaştı ve o hayat tehdit altındaydı."

Johanna başını iki yana salladı. "Sen onun yaptığını yapmadın, Adam. Bunu biliyorsun."

"Ben de suçluyum."

"Bunun suçlulukla bir ilgisi yok. Senin aklında bir şüphe vardı. Başın dönmüştü. Olursa ne oluru merak ediyordun. Bunları ilk hisseden sen değilsin. Yolunu ya bulursun ya da bulamazsın. Ama Corinne sana bu şansı vermemiş. Seni kandırmayı ve bir yalanı yaşamayı seçmiş. Seni ne savunuyorum ne de suçluyorum. Her evliliğin kendi hikâyesi vardır. Fakat sen ışığı görmemişsin. Biri senin gözlerine fener tutmuş."

"Belki buna ihtiyacım vardı."

Johanna yine başını iki yana salladı. "Öyle olmaz. Yanlıştı. Bunu görmelisin."

Adam bunu düşündü. "Corinne'i seviyorum. Hamilelik yalanının pek bir şey değiştirdiğini sanmıyorum."

"Bunu asla bilemeyeceksin."

"Doğru değil," dedi Adam. "Bu konuyu çok düşündüm."

"Ve her durumda Corinne'le kalacağından emin mi oldun?"

"Evet."

"Çocuklar için mi?"

"Kısmen."

"Başka?"

Adam öne doğru eğildi ve bir süre yere baktı. Yerde Corinne'le birlikte Warwick'te bir antikacıdan aldıkları sarı-mavi renkli şark halısı vardı. Oraya bir ekim günü elma toplamaya gitmişlerdi ama sonunda sadece elma şırası içmişler, Macintosh satın almışlar ve antikacıya gitmişlerdi.

"Çünkü Corinne ve ben birbirimizi nasıl bir saçmalığın içine sokarsak sokalım," diye söze başladı Adam, "günün sonunda her ne tatminsizlik, hayal kırıklığı veya kızgınlık ortaya çıkarsa çıksın, hayatımı onsuz hayal edemiyorum. Onsuz yaşlanmayı hayal edemiyorum. Onun dünyasının bir parçası olmamayı hayal edemiyorum."

Johanna çenesini ovalayıp başını salladı. "Anladım. Anlıyorum. Kocam Ricky öyle fena horluyor ki, tıpkı bir helikopterle uyumak gibi. Ama ben de aynı şekilde hissediyorum."

Bu duyguların yatışması için bir süre öylece oturdular.

Sonra Johanna, "Sence yabancı neden sana sahte gebeliği anlattı?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok."

"Senden para koparmadı mı?"

"Hayır. Bunu benim için yaptığını söyledi. Kutsal bir savaştaymış gibi davrandı. Ya arkadaşın Heidi? O da hamilelik numarası mı yaptı?"

"Hayır."

"Anlamıyorum o halde. Yabancı ona ne dedi?"

"Bilmiyorum," dedi Johanna. "Ama her ne söylediyse ölümüne sebep oldu."

"Herhangi bir fikrin var mı?"

"Hayır," dedi Johanna, "fakat sanırım şimdi fikri olabilecek birini biliyorum."

Kırk Beşinci Bölüm

BİLİYOR

Chris Taylor mesajı okudu ve işlerin nerede ters gittiğini bir kez daha düşündü. Corinne Price işi kiralık bir işti. Hata bu olabilirdi, oysa kiralık işler –ve bunlardan çok az vardı– birçok yönden en güvenli olanlarıydı. Ödemeler duygusuz bir üçüncü şahıstan, üst düzey bir araştırma firmasından gelirdi. Bir anlamda yasaldı çünkü işin içinde şantaj –ve evet, Chris bu kelimeyi kullanmaktan korkmuyordu– yoktu.

Normal protokol basitti: Belirli biri hakkında internet yoluyla korkunç bir sır bilirsiniz. Bu kişinin iki seçeneği vardır. Sırrın saklanması için ödeme yapabilir veya ödeme yapmamayı ve sırrın ifşa edilmesini seçebilir. Chris her iki şekilde de tatmin oluyordu. Sonuç ya maddi kazançtı (kişi şantaj için ödeme yapardı) ya da ifşaydı (kişi suçunu itiraf ederdi). Bir bakıma, insanların ikisini de seçmelerine ihtiyaçları vardı. Paraya operasyonu devam ettirmek için ihtiyaçları vardı. Gerçeğin ortaya çıkmasına ihtiyaçları vardı çünkü işin ana fikri buydu, girişimlerini adil ve iyi yapan şey buydu.

Açığa çıkan bir sır yok edilmiş bir sırdır.

Chris, *belki de kiralık vakalarla ilgili sorun budur,* diye düşündü. Kiralık işler için Eduardo ısrar etmişti. Yalnızca bir grup seçkin güvenlik şirketiyle çalışacaklarını iddia etmişti. Emniyet, kolaylık ve her zaman kâr olacaktı. İşleyiş şekli de aldatıcı bir şekilde basitti: Firma bir isim verirdi. Eduardo bir eşleşme olup olmadığına bakmak için veri bankalarını kontrol ederdi. Bu vakada, Corinne Price için Sahte-Gebelik.com internet sitesi üzerinden bir eşleşme çıkmıştı. Sonra firma tarafından ücret ödenirdi ve sır ortaya çıkardı.

Ancak bu, Corinne Price'ın hiçbir zaman seçme şansı olmadığı anlamına geliyordu. Evet, sonunda sır ortaya çıkmıştı. Chris, Adam Price'a doğruyu söylemişti. Ama bunu kesinlikle para için yapmıştı. Sır sahibi kişiye kurtulma seçeneği verilmemişti.

Bu doğru değildi.

Chris herkesi kapsayan *sır* sözcüğünü kullanıyordu fakat bunlar sadece sır değildi. Yalan, aldatmaca ve daha da kötüsüydü. Corinne Price gebelik numarası yaparken kocasına yalan söylemişti. Kimberly Dann çok çalışan anne ve babasına üniversite parasını nasıl kazandığına dair yalan söylemişti. Kelly Molino steroid kullanarak hile yapmıştı. Michaela'nın nişanlısı Marcus, hem oda arkadaşına hem de müstakbel karısına o intikam kasetiyle tuzak kurarak daha da kötüsünü yapmıştı.

Chris sırların kanser olduğuna inanıyordu. Sırlar içinizi yer, ardında sadece ince bir kabuk bırakırdı. O, sırların verebileceği zararı yakından görmüştü. On altı yaşındayken sevgili babası, ona bisiklete binmeyi öğreten, onu okula götüren, Küçükler Ligi takımında ona koçluk yapan babası korkunç, uzun zamandır iltihaplanmış bir sırrı açıklamıştı.

Chris'in biyolojik babası değildi.

Evliliklerinden birkaç hafta önce, Chris'in annesi eski bir erkek arkadaşıyla son bir kez takılmış ve hamile kalmıştı. Annesi

gerçekten her zaman şüphelenmişti fakat Chris bir araba kazasının ardından hastaneye kaldırılıncaya ve sevgili babası ona kan vermeye çalışıncaya kadar gerçek ortaya çıkmamıştı.

"Bütün hayatım," demişti babası ona, "koca bir yalanmış."

Chris'in babası o zaman "doğru olanı" yapmaya çalışmıştı. Kendine bir babanın sadece sperm donörü olmadığını hatırlatmıştı. Bir baba, çocuğu için vardı, çocuğunun geçimini sağlardı, onu sever, onunla ilgilenir ve onu yetiştirirdi. Ama sonuçta, yalan çok uzun süredir irinliydi.

Chris üç yıldır onu görmemişti. İşte sırlar insanlara, ailelere, hayatlara bunu yapıyordu.

Chris üniversiteyi bitirdikten sonra Downing Place adında genç bir internet şirketinde iş bulmuştu. Orayı sevmişti. Sonunda bir yuva bulduğunu düşünmüştü. Ancak tüm süslü konuşmalarına rağmen şirket en kirli sırları yönetiyordu. Chris kendini Sahte-Gebelik.com adlı site için çalışırken bulmuştu. İnsanlar silikon göbekleri "komik" hediyeler olarak ya da kostüm partileri veya "ilginç eğlenceler" için satın alıyormuş gibi görünerek şirket kendine bile yalan söylüyordu. Ama hepsi gerçeği biliyordu. Teorik olarak, biri bir partiye hamileymiş gibi giyinip gidebilirdi. Peki, sahte ultrason görüntüleri? Sahte gebelik testleri? Kimi kandırıyorlardı?

Bu yanlıştı.

Chris şirketi ifşa etmenin anlamsız olacağını hemen anladı. Bu çok büyük bir işti ve ne kadar tuhaf görünse de, Sahte-Gebelik.com'un rakipleri vardı. Tüm o sitelerin rakipleri vardı ve birinin peşinden gidersen diğerleri daha da güçleniyordu. Ve Chris küçük bir çocukken "babasının" ona öğrettiği dersi anımsadı: İnsanları birer birer kurtararak dünyayı kurtarırsın.

Benzer işlerde benzer biçimde düşünen, sırlara onunla aynı şekilde yaklaşan birkaç kişi buldu. Bazıları bu girişimin para kazandırma yanıyla daha çok ilgileniyordu. Diğerleri yaptıkları

şeyin doğru ve adil olduğunu anlamıştı. Chris ise bunu bir tür dini savaşa dönüştürmek istemese de, yeni operasyonunun ahlaki arayış yanı vardı.

Sonunda çekirdek grup beş kişi oldu: Eduardo, Gabrielle, Merton, Ingrid ve Chris. Eduardo, her şeyi internet üzerinden yapmak istemişti: tehditte bulunmak, sırrı izlenemeyen bir e-posta yoluyla ifşa etmek, sırrı tamamen gizli tutmak. Fakat Chris onunla aynı fikirde değildi. Yaptıkları şey, bundan hoşlansalar da hoşlanmasalar da, insanları mahvediyordu. Bir anda hayatları değiştiriyorlardı. Yaptıkları işi ne kadar süsleyip püsleseler de, bir insan Chris'in ziyaretinden önce farklı, ziyaretinden sonra tamamen farklıydı. Bunu yüz yüze yapmaları gerekiyordu. Şefkatle ve insan dokunuşuyla yapmaları gerekiyordu. Sır koruyucular meçhul internet siteleriydi, makinelerdi, robotlardı.

Onlar farklı olacaktı.

Chris, Adam Price'ın kartvizitini ve Gabrielle'in kısa mesajını tekrar okudu: *BİLİYOR*

Bir anlamda rüzgâr tersine dönmüştü. Şimdi Chris'in bir sırrı vardı, öyle değil mi? Ama hayır, onunki farklıydı. Onun sırrı aldatmak için değil, korumak içindi. Yoksa kendine söylediği şey mi buydu? O da karşılaştığı çoğu insan gibi sırrı mantığa mı uydurmaya çalışıyordu?

Yaptıklarının tehlikeli olduğunu, düşman kazandıklarını, bazılarının iyiliği anlamayacağını ve misilleme yapmak ya da "sır" baloncuğu içinde yaşamaya devam etmek isteyeceğini başından beri biliyordu.

Şimdi Ingrid ölmüştü. Öldürülmüştü.

BİLİYOR

Ve cevap açıktı: Adam'ın durdurulması gerekiyordu.

Kırk Altıncı Bölüm

Kimberly Dann'ın yurt odası New York'un Greenwich Köyü'nün çok moda bir yerindeydi. Beachwood, Hicksville değildi; ona yakın bile değildi. Sakinlerinin çoğu New York'tan göç etmişti; şehrin koşuşturmasından kaçmak, emlak değerleri ve vergi oranları daha düşük olan bir yerde finansal açıdan daha rahat bir hayat yaşamak istemişlerdi. Ama Beachwood kesinlikle Manhattan da değildi. Johanna, burası gibi bir yer olmadığını bilecek kadar çok seyahat –oraya altıncı seyahatiydi– etmişti. Şehir gerçekten de uyuyor, dinleniyordu ama oradayken duyularınız hep canlıydı. Sürekli dalgalanmaları ve çıtırtıları hissediyordunuz.

Johanna kapıyı çalar çalmaz Kimberly kapının önünde, eli kapının kolunda bekliyormuş gibi açıldı.

"Oh, Johanna Teyze!"

Kimberly'nin gözyaşları yüzünden aşağı süzüldü. Johanna'nın üzerine yığılıp hıçkırarak ağladı. Johanna onu tuttu. Saçlarını okşadı. Kimberly hayvanat bahçesinde düşüp dizini sıyırdığında ya

da bloğun aşağısındaki o pislik Frank Velle, Nicola Shindler'le çıkmaya başladığı için okul balosuna birlikte gitme teklifini geri aldığında Johanna, Heidi'nin kızının saçlarını öyle okşadığını defalarca görmüştü.

Arkadaşının kızını kollarında tutarken Johanna kendi kalbinin de yeniden kırılmaya başladığını hissetti. Gözlerini kapattı ve teskin edici sesler çıkardı. "Her şey iyi olacak," demedi ya da doğru olmayan teselli sözleri söylemedi. Sadece onu tutup ağlamasına izin verdi. Sonra kendini bırakıp o da ağlamaya başladı. Bunda ne vardı ki? Neden olanlar onun da içini parçalamıyormuş gibi davranacaktı?

Yapması gereken şeyi çok yakında yapacaktı. O arada ikisinin de acısını yaşaması için kendini bıraktı.

Bir süre sonra Kimberly onu bırakıp bir adım geriledi. "Çantamı hazırladım," dedi. "Uçağımız ne zaman?"

"Önce biraz oturup konuşalım, tamam mı?"

Oturacak yer aradılar ama orası bir yurt odası olduğundan Kimberly modern bir pufun üzerine yığılırken, Johanna yatağın köşesine oturdu. Johanna'nın Adam Price'ı sorgulamaya görev dışı gittiği doğruydu fakat oraya daha fazlası için gitmişti. Marty'ye, Heidi'nin cenazesi için eve dönecek olan Kimberly'ye eşlik edeceğine dair söz vermişti. "Kimberly öyle üzgün ki," demişti Marty, "onun tek başına seyahat etmesini istemiyorum, anlıyor musun?"

Johanna anlıyordu.

"Sana bir şey sormam gerekiyor," dedi.

Kimberly hâlâ yüzünü kuruluyordu. "Tamam."

"Annenin öldürülmesinden önceki gece ikiniz telefonda konuşmuşsunuz, doğru mu?"

Kimberly tekrar ağlamaya başladı.

"Kimberly?"

"Onu öyle özlüyorum ki."

"Bunu biliyorum, tatlım. Hepimiz özlüyoruz. Ama bir saniyeliğine odaklanmanı istiyorum, tamam mı?"

Kimberly gözyaşları arasında başını salladı.

"Annenle ne hakkında konuştunuz?"

"Ne fark eder ki?"

"Onu kimin öldürdüğünü araştırıyorum."

Kimberly yine ağlamaya başladı.

"Kimberly?"

"Annem bir soyguna müdahale etmeye çalışmadı mı?"

Bu, bölge teşkilatı dedektiflerinin varsayımlarından biriydi. Çaresizce para arayan uyuşturucu bağımlıları eve girmişlerdi ve onlar değerli bir şey bulamadan Heidi onlara müdahale etmişti ve sorun çıkardığı için öldürülmüştü.

"Hayır, tatlım, öyle olmadı."

"Ne oldu o zaman?"

"Ben de onu bulmaya çalışıyorum. Kimberly, beni dinle. Aynı kişi tarafından başka bir kadın daha öldürüldü."

Kimberly, biri ona vurmuş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Annenle ne konuştuğunuzu anlatmana ihtiyacım var."

Kimberly'nin gözleri odada dolanmaya başladı. "Hiçbir şey."

"Buna inanmıyorum, Kimberly."

Kimberly, yine ağlamaya başladı.

"Telefon kayıtlarına baktım. Annen ve sen ilk sömestr bir sürü mesaj alışverişinde bulunmuş ama telefonda sadece üç kez konuşmuşsunuz. İlki altı dakika sürmüş. İkincisi sadece dört dakika. Fakat annenin öldürülmesinden önceki gece konuşmanız iki saatten uzun sürmüş. Ne konuştunuz?"

"Lütfen, Johanna Teyze, artık önemi yok."

"Hem de çok önemi var." Artık Johanna'nın sesi çok sertti. "Anlat bana."

"Yapamam..."

Johanna yataktan kalkıp Kimberly'nin önünde diz çöktü. Kızın yüzünü ellerinin arasına alarak doğrudan ona bakmaya zorladı. "Bana bak."

Biraz zaman alsa da Kimberly ona baktı.

"Annene her ne olduysa bu senin suçun değil. Beni duyuyor musun? Annen seni seviyordu ve hayatına devam etmeni, mümkün olan en iyi hayatı yaşamanı isterdi. Yanında olacağım. Her zaman. Çünkü annen öyle isterdi. Duyuyor musun?"

Kız başını salladı.

"O zaman şimdi," dedi Johanna, "annenin son telefon görüşmesini bana anlatman gerekiyor."

Kırk Yedinci Bölüm

Gabrielle Dunbar aceleyle arabasının bagajına valizini koyarken, Adam güvenli bir mesafeden onu izliyordu. Yarım saat önce işe giderken Adam şansını bir kez daha denemeye karar vermişti. Ama Gabrielle Dunbar'ın caddesine tekrar girdiğinde, onun bagajına valiz koyduğunu görmüştü. İki çocuğu –Adam yaşlarının on iki ve on olduğunu tahmin etti– daha küçük çantalar taşıyorlardı. Adam arabasını kenara çekti, güvenli bir mesafeyi korudu ve izledi.

Şimdi ne olacaktı?

Önceki gece Adam, Gribbel'ın Gabrielle Dunbar'ın sayfasındaki o fotoğraftan kimliğini ve yerini tespit ettiği üç kişiye daha ulaşmaya çalışmıştı. Hiçbiri ona yabancı hakkında yararlı bir bilgi vermemişti. Bu sürpriz olmamıştı. Yabancı onlara nasıl bir palavra attıysa, yanlarına yanaşıp onlardan bir grup fotoğrafındaki birini, muhtemelen bir dostu ya da iş arkadaşını teşhis etmelerini isteyen bir "yabancıya" karşı –evet, burada yine ironi var– tedbirliydiler. Hiçbiri Adam'ın yüz yüze gelebileceği kadar yakında yaşamıyordu.

O yüzden, aklı yine Gabrielle Dunbar'a gitmişti.

Gabrielle bir şey saklıyordu. Adam dün o kadarını anlamıştı. Şimdi de üçüncü valiziyle telaşla evden çıkıyordu.

Bu tesadüf müydü?

Adam öyle olduğunu düşünmüyordu. Arabasında kalıp izledi. Gabrielle valizi bagaja attı ve kapağı kapatmaya çalıştı. Çocukları arka koltuğa oturtup emniyet kemerlerini bağladı. Kendi kapısını açtı, duraksadı ve sonra caddenin aşağısına, tam Adam'ın olduğu yere baktı.

Kahretsin!

Adam hemen sürücü koltuğunda aşağı kaydı. Gabrielle onu fark etmiş miydi? Sanmıyordu. Fark ettiyse bile, o mesafeden kim olduğunu görebilir miydi? Gördüyse ne olacaktı? Adam, oraya onunla yüzleşmeye gitmişti, değil mi? Yavaşça tekrar doğruldu ancak Gabrielle artık onun olduğu yöne bakmıyordu. Arabasına binmişti ve hareket etmeye başlamıştı.

Adam bu konuda hiç iyi değildi.

Gabrielle'in arabası bloğun aşağısına doğru gidiyordu. Adam bir sonraki adımını düşündü ama çok fazla da düşünmedi. Kaybedecek bir şeyi yoktu. Arabayı çalıştırıp takibe başladı.

Kadının onu görmemesi ve onun kadını kaybetmemesi için ne kadar geride kalması gerektiğini bilmiyordu. Bu konuda tüm bilgisi televizyonda izlediklerinden ibaretti. Televizyon izlemeyen biri yakın takibin ne olduğunu bilir miydi? Gabrielle sağa döndü. Adam onu izledi. 208. Yol'a doğru gittiler ve sonra 287. Eyaletler Arası Otoyol'a girdiler. Adam benzin deposunu kontrol etti. Neredeyse tamamen doluydu. Tamam, güzel. Peki, kadını ne kadar izlemeyi planlıyordu? Ve onu yakaladığında planı tam olarak neydi?

Adım adım ilerleyecekti.

Ceptelefonu çaldı. Baktığında Johanna'nın adını gördü.

Johanna'nın geçen geceki ziyaretinden sonra Adam onun numarasını kaydetmişti. Ona tamamen güveniyor muydu? Evet, oldukça fazla güveniyordu. Johanna'nın basit bir gündemi vardı: Arkadaşının katilini bulmak. Katil Corinne olmadığı sürece Johanna'nın bir kazanç, hatta bir müttefik olabileceğini düşünüyordu. Katil Corinne ise, o zaman Ohiolu bir polise güvenip güvenmemekten daha büyük sorunları var demekti.

"Alo?"

"Uçağa binmek üzereyim," dedi Johanna.

"Eve mi dönüyorsun?"

"Eve zaten döndüm."

"Ohio'da mısın?"

"Evet, Cleveland havaalanındayım. Heidi'nin kızını eve getirmem gerekiyordu ama birkaç saat içinde tekrar Newark'a uçacağım. Sen ne yaptın?"

"Gabrielle Dunbar'ı yakın takipteyim."

"Yakın takip mi?"

"Siz polisler birini izlerken öyle demez misiniz?"

Adam oraya nasıl gittiğini ve Gabrielle'i toparlanırken gördüğünü çabucak anlattı.

"Yani planın nedir, Adam?"

"Bilmiyorum. Sadece hiçbir şey yapmadan boş boş oturamıyorum."

"Makul bir sebep."

"Sen niye aradın?"

"Dün gece bir şey öğrendim."

"Dinliyorum."

"Her ne oluyorsa," dedi Johanna, "Bu tek bir internet sitesiyle alakalı değil."

"Anlamadım."

"Şu yabancı. Kurbanlarına sadece karılarının hamilelik numarası yaptığını anlatmıyor. Diğer internet sitelerine de erişimi var ya da en azından bir siteye daha."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Heidi'nin kızıyla konuştum."

"Peki, sırrı neymiş?"

"Söylemeyeceğime söz verdim ve bilmen gerekmiyor zaten. Bana bu konuda güven. Anahtar şu ki, senin yabancı insanlara çeşitli sebeplerden ötürü şantaj yapıyor olabilir, yalnızca sahte gebelikten değil."

"O halde tam olarak ne olduğunu düşünmeliyiz?" diye sordu Adam. "Bu yabancı ve Ingrid, insanlara internet üzerinden yaptıkları şeylerle mi ilgili şantaj yapıyorlardı?"

"Onun gibi bir şey, evet."

"O zaman karım neden kayıp?"

"Bilmiyorum."

"Ve arkadaşınla Ingrid'i kim öldürdü?"

"Bilmiyorum ve bilmiyorum. Belki şantajla ilgili bir şeyler ters gitti. Heidi dirençli biriydi. Belki onlara karşı koydu. Belki yabancıyla Ingrid'in arası açıldı."

Önde, Gabrielle 23. Yol'dan çıkıyordu. Adam sinyal vererek takibe devam etti.

"Arkadaşınla karımın arasındaki bağlantı ne?"

"Yabancı dışında hiçbir bağlantı göremiyorum."

"Dur," dedi Adam.

"Ne oldu?"

"Gabrielle bir araç yoluna giriyor."

"Nerede?"

"Pequannock'ta Lockwood Caddesi."

"New Jersey'de mi?"

"Evet."

Adam geride kalıp aniden dursun mu yoksa öne geçip park edecek bir yer mi bulsun, emin olamadı. Sonunda ikincisini seçti ve alüminyum dış kaplamalı, kırmızı panjurlu sarı evin önünden geçti. Ön kapıyı bir adam açtı, gülümsedi ve Gabrielle'in arabasına yürüdü. Adam onu tanımıyordu. Araba kapıları açıldı. Önce kız arabadan indi. Adam onu kucakladı.

"Neler oluyor?" diye sordu Johanna.

"Yanlış alarm sanırım. Çocukları eski eşinin evine bırakıyormuş gibi görünüyor."

"Tamam, uçuşum anons ediliyor. İndiğimde seni arayacağım. Bu arada aptalca bir şey yapma."

Johanna telefonu kapattı. Gabrielle'in oğlu arabadan indi. Adam onu da kucakladı ve Gabrielle'e el salladı. Gabrielle de ona el sallamış olabilirdi fakat o mesafeden görünmüyordu. Kapıda bir kadın belirdi. Genç bir kadın. Çok daha genç bir kadın. *Eski bir hikâye,* diye düşündü Adam. Eski eşi bagajı açarken Gabrielle arabada kaldı. Eski eş valizlerden birini alıp bagajı kapattı. Yüzünde şaşkın bir ifadeyle arabanın önüne yürüdü.

Fakat Gabrielle onu beklemeden hareket etti. Arabayı yeniden cadde boyunca sürmeye başladı.

Bagajda hâlâ bir sürü eşyayla.

Acaba nereye gidiyordu?

Kaybedecek bir şey yok...

Adam takibe devam etmemek için hiçbir sebep görmedi.

Kırk Sekizinci Bölüm

Gabrielle'in arabası, Skyline Drive'dan yukarı Ramapo Dağları'na doğru tırmandı. Bu yol, Manhattan'dan yalnızca kırk beş dakika uzaklıktaydı fakat sanki başka bir dünyadaydı. Hâlâ bu bölgede yaşayan kabileler hakkında efsaneler vardı. Bazıları onlara Ramapough Dağı Kızılderilileri ya da Lenape Halkı ya da Lunaape Delaware Halkı diyordu. Bazıları onların Amerika Yerlisi Kızılderililer olduklarına inanıyordu. Diğerleri Hollandalı göçmenler olduklarını iddia ediyordu. Kimileri Amerikan Devrimi sırasında İngilizler için savaşan paralı askerler veya Kuzey New Jersey'deki verimsiz ormanları yurt edinmiş, özgür bırakılan köleler olduklarını düşünüyordu. Birçoğu onlara, belki de aşağılayıcı bir biçimde, Jackson White Kabilesi diyordu. Bu ismin kökeni de bir sır olarak kalmıştı ancak muhtemelen çok ırklı görünümleriyle ilgisi vardı.

Bu tür insanlarda her zaman olduğu gibi, çevreleri korkunç hikâyelerle kuşatılırdı. Skyline Drive'dan yukarı çıkan gençler adam kaçırma, ormana sürüklenme, intikam için haykıran hayalet hikâyeleriyle birbirlerini korkuturlardı. Elbette hepsi efsaneydi ama efsaneler büyük bir güce sahip olabilirdi.

Gabrielle nereye gidiyordu?

Dağların ormanlık alanlarına doğru ilerliyorlardı. Yükseklik Adam'ın kulaklarının tıkanmasına neden oluyordu. Gabrielle yeniden 23. Yol'a girdi. Dingman's Köprüsü'nü geçip Pensilvanya'ya girdiğinde, Adam onu neredeyse bir saattir takip ediyordu. Şimdi yollar daha tenhaydı. Adam yine fark edilmemek için ne kadar geride kalması gerektiğini düşündü. Gabrielle'i tamamen kaybetmektense, belki tedbiri elden bırakıp onunla yüzleşmek daha iyiydi.

Telefonuna baktı. Şarjı az kalmıştı. Telefonu torpido gözündeki şarj cihazına taktı. Yukarı doğru bir mil daha gittikten sonra Gabrielle sağa döndü. Orman daha da sıklaşmıştı. Yavaşladı ve bir toprak yola girdi. Solmuş bir taş levhada *CHARMAINE GÖLÜ* – ÖZEL MÜLK yazıyordu. Adam sağa dönüp ağaçların arkasında durdu. Arabasını toprak yola çekemezdi.

Bir sonraki adımı ne olacaktı?

Torpidoyu açıp telefonuna baktı. Telefonun çok fazla şarj etmesine fırsat olmamıştı ama hâlâ yüzde on şarjı vardı. Bu kadarı yeterliydi. Adam telefonu cebine koyup arabadan indi. Şimdi ne yapacaktı? Charmaine Gölü'ne yürüyüp kapıyı mı çalacaktı?

Ormanın içinde toprak yola paralel giden otlarla kaplı bir patika buldu. Bu, işe yarardı. Gökyüzü yeşilimsi maviydi. Dallar yoluna çıkıyordu ama Adam onları itiyordu. Kendi çıkardığı sesler dışında orman sessizdi. Arada bir durup çevreye kulak verdi fakat artık ormanın derinliklerine girdiğinden yoldan geçen arabaların sesini bile duyamıyordu.

Bir açık alana girdiğinde yaprakları kemiren bir tavşan gördü. Tavşan ona baktı, zarar vermeyeceğini anladı ve kemirmeye devam etti. Adam yürümeye devam etti ve kısa süre sonra göl önünde belirdi. Farklı şartlar altında olsa, orada olmak hoşuna giderdi.

Bir ayna kadar durgun olan göl, ağaçların yeşilini ve gökyüzünün mavisini yansıtıyordu. Manzara sarhoş edici, sakinleştirici ve huzur vericiydi. Yalnızca orada oturup bir süre izlemek bile çok güzel olurdu. Corinne gölleri severdi. Okyanus onu korkuturdu. Ona göre dalgalar vahşi ve öngörülemezdi. Fakat göller sessiz birer cennetti. Oğlanlar doğmadan önce Adam ve Corinne, Kuzey Passaic County'de bir göl evi kiralamışlardı. Adam kendi elinde gazete, Corinne'in elinde kitapla kocaman bir hamağı paylaştıkları o miskin günleri anımsadı. Corinne'i okurken izleyişini, sayfaları geçerken karısının gözlerinin kısılmasını, yüzündeki katışıksız yoğunlaşma ifadesini anımsadı. Corinne de arada bir başını kitaptan kaldırıp ona gülümserdi. Adam da ona gülümserdi ve sonra bakışları göle kayardı.

Tıpkı bunun gibi bir göl.

Sağ tarafta bir ev gördü. Önünde duran araba olmasa ev terk edilmiş gibi görünüyordu.

Gabrielle'in arabası.

Ev kütükten yapılmış bir kulübe olmalıydı. Oradan seçmesi zordu. Adam tepeden aşağı dikkatle eğilerek çalılıkların ve ağaçların arkasına gizlenerek yürüdü. Kendini bayrağı ele geçirmece ya da *paintball* oynayan bir çocuk gibi aptal hissediyordu. Hayatında ne zaman böyle bir şey yaptığını, böyle gizlice yaklaşmak zorunda kaldığını düşününce zihni sekiz yaşında katıldığı yaz kampına kadar gitti.

Eve yaklaştığında ne yapacağından hâlâ emin değildi ama bir an için silahlı olmayı diledi. Bir tabancası veya ona benzer bir şeyi yoktu. Belki de bu bir hataydı. Yirmili yaşlarındayken Greg Amcası onu birkaç kez ateş etmeye götürmüştü. Adam bundan hoşlanmıştı ve silah kullanabileceğini biliyordu. Geriye dönüp baktığında bu akıllıca olurdu. Tehlikeli insanlarla, hatta katillerle

karşı karşıyaydı. Cebine uzanıp telefonuna dokundu. Birini aramalı mıydı? Kimi arayacağını, ne söyleyeceğini bile bilmiyordu. Johanna hâlâ uçuyor olmalıydı. Andy, Gribbel'ı veya İhtiyar Rinsky'yi arayabilir veya onlara mesaj gönderebilirdi fakat ne söyleyecekti?

Bir kere "Neredesin?" sorusuna ne cevap verecekti?

Tam telefonunu alıp düşündüğünü yapmak üzereydi ki, gördüğü şey karşısında donup kaldı.

Gabrielle Dunbar açık alanda tek başına duruyor ve doğrudan Adam'a bakıyordu. Adam, içinde kabaran öfkeyi hissetti. Gabrielle'in kaçmasını ya da bir şey söylemesini umarak ona doğru bir adım daha yaklaştı. Kadın hiçbir şey yapmadı.

Yalnızca orada durup onu izledi.

"Karım nerede?" diye bağırdı Adam.

Gabrielle, ona bakmaya devam etti.

Adam açıklığa doğru bir adım daha attı. "Sana..."

Bir şey kafasının arkasına o kadar sert vurdu ki, Adam beyninin sarsıldığını hissetti. Uçuşan yıldızları görerek dizlerinin üzerine çöktü. Tamamen içgüdüsel olarak, bir şekilde arkasına dönüp bakmayı başardı. Bir beyzbol sopası kafatasının üzerine balta gibi iniyordu. Eğilmeye, arkasını dönmeye ya da en azından kafasını korumak için bir kolunu kaldırmaya çalıştı.

Ama artık çok geçti.

Sopa donuk bir sesle kafasına indi ve her şey karardı.

Kırk Dokuzuncu Bölüm

Johanna Griffin kuralları birebir takip ederdi, o yüzden aktif pistte hareket eden uçak durana kadar telefonundaki uçak modunu kapatmadı. Uçuş görevlisi standart "Newark'a hoş geldiniz. Sıcaklık..." anonsunu yaparken, Johanna'nın mesajları ve e-postaları telefonuna yükleniyordu.

Adam Price'dan gelen bir şey yoktu.

Son yirmi dört saat çok yorucu geçmişti. Kimberly kendini kaybetmişti. Ona korkunç hikâyesini anlattırmak zahmetli ve zaman alıcı olmuştu. Johanna anlayışlı olmaya çalışmıştı ama Kimberly ne yaptığını sanıyordu? Zavallı Heidi. Kızı ve o korkunç internet sitesi hakkındaki haberlere nasıl tepki vermişti? Johanna tekrar Red Lobster'ın otoparkında çekilen o kamera görüntülerini düşündü. Şimdi Heidi'nin vücut dili tamamen anlam kazanmıştı. Johanna o kasette bir tür saldırı izlemişti. O herif, o kahrolası yabancı sözcükleriyle arkadaşını dövüyor, ifşa ettiği bilgilerle onun kalbini kırıyordu.

Acaba verdiği zararı anlamış mıydı?

Bundan sonra Heidi eve gitmişti. Kimberly'yi aramış ve ona gerçeği anlattırmıştı. İçten içe sararıp solarken mantıklı ve sakin kalmıştı ya da belki Heidi sararıp solmamıştı. Heidi, Johanna'nın tanıdığı en az eleştirel insan olduğundan, kötü haberle baş etmişti ve karşı koymaya hazırdı. Kim bilir? Kızını rahatlatmıştı. Sonra da kendi kendini içine soktuğu o korkunç karmaşadan Kimberly' yi kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalışmıştı.

Ve belki de bu yüzden öldürülmüştü.

Johanna, Heidi'ye ne olduğunu hâlâ bilmiyordu ama belli ki Heidi'nin başına gelenler, kızının üç farklı erkeğin fahişesi haline geldiğinin –şeker bebekler gibi satışı kolay terimleri unutun– açığa çıkmasıyla bağlantılıydı. Johanna araştırmaya başlamıştı fakat bu, zaman alacaktı. Kimberly erkeklerin gerçek isimlerini bilmiyordu ama tabii onlara müşteri denilmesinin bir sebebi vardı. Johanna şeker bebekler internet sitesinin başıyla da konuşmuştu, bahanelerini dinlemişti ve telefonu kapattıktan sonra uzun, sıcak bir duş almak istemişti. Kadın –evet, site feminist bir dokunuşla bir kadın tarafından yönetiliyordu– şirketinin "iş anlaşmalarını" ve müşterilerinin "mahremiyet hakkını" savunmuştu ve mahkeme kararı olmadan herhangi bir bilgiyi açıklamasının mümkün olmadığını söylemişti.

Şirket Massachusetts'te olduğundan, Johanna'nın işi zaman alacaktı.

Bu saçmalığı hallettikten sonra, öfkeli cinayet masası dedektifleri Johanna'nın New Jersey'ye yaptığı kaçak gezi hakkında ayrıntılı bilgi almak istediler. Bu, Johanna için ego meselesi değildi. O yüzden Kimberly'nin anlattıkları da dahil olmak üzere onlara her şeyi anlattı. Şimdi dedektifler, yabancının kim olduğunu ve cinayetlerle ne bağlantısı olabileceğini bulmak için mahkeme kararı çıkarıyor ve insan gücü sağlıyorlardı.

Tüm bu olanlar iyiydi. Ancak Johanna'nın kendini davadan çekeceği anlamına gelmiyordu.

Ceptelefonu çaldı. Johanna numarayı tanımadı fakat alan kodu 216 olduğuna göre çağrı eve yakın birindendi. Telefonu açtı.

"Ben Darrow Fontera."

"Kim?"

"Red Lobster'ın güvenlik şefiyim. Güvenlik kamerası kayıtlarını istediğinizde tanışmıştık."

"Evet, doğru. Sizin için ne yapabilirim?"

"İşiniz bitince DVD'yi geri getirmenizi istemiştim."

Bu adam gerçek miydi? Johanna, ona defolmasını söylemek için ağzını açtı ama sonra fikrini değiştirdi. "Araştırmayı henüz bitirmedik."

"O halde bir kopyasını alıp orijinal DVD'yi bize geri verir misiniz, lütfen?"

"Bunda bu kadar abartacak ne var?"

"Protokol böyle." Adamın ses tonu son derece resmiydi. "Biz yalnızca bir DVD kopyası sağlayabiliyoruz. Fazlasına ihtiyaç olursa..."

"Ben tek kopya aldım."

"Hayır, hayır, siz ikinciydiniz."

"Pardon?"

"Sizden önce diğer polis memuru bir kopya almıştı."

"Bekle, ne demek diğer polis memuru?"

"Kimliğinin bir kopyasını aldık. New York'tan emekli olduğunu söylemişti ama dedi ki... oh, bekleyin, işte burada. Adı Kuntz. John Kuntz."

Ellinci Bölüm

Önce acıyı hissetti.

Birkaç dakika boyunca acı diğer her şeyi susturdu. Hepten tüketici olan acı, Adam'ın nerede olabileceğine veya başına ne gelmiş olabileceğine dair her türlü farkındalığı uzaklaştırmıştı. Kafatasının adeta kemik parçalarına ayrıldığını, sivri uçlu kenarların etrafta gezindiğini ve beyin dokusunu yırttığını hissetti. Gözlerini yumdu ve acının üstesinden gelmeye çalıştı.

Ardından sesler duyuldu.

"Ne zaman uyanacak?", "O kadar sert vurmak zorunda değildin", "Riski göze almadım", "Senin silahın vardı, değil mi?", "Ya bilinci yerine gelmezse?", "Hey, buraya bizi öldürmeye geldi, unuttun mu?", "Dur, sanırım kıpırdıyor..."

Bilinci, acıyı ve uyuşukluğu ardında bırakarak geri gelmeye başladı. Soğuk yerde yatıyordu, sağ yanağı kaba ve sert bir zeminin üzerindeydi. Beton olabilirdi. Adam gözlerini açmaya çalıştı ancak örümcekler gözlerinin üzerine ağ örmüş gibiydi. Güçlükle

gözlerini kırpıştırdığında, yeni bir acı dalgası neredeyse nefesini kesti.

Sonunda gözleri tamamen açıldığında, bir çift Adidas spor ayakkabı gördü. Neler olduğunu hatırlamaya çalıştı. Gabrielle'i takip ediyordu. Bunu hatırlamıştı. Onu bir göle kadar takip etmişti ve sonra..."

"Adam?"

Bu sesi tanıyordu. Daha önce yalnızca bir kez duymuştu ama ses o zamandan beri kafasında yankılanmıştı. Yanağı hâlâ betonun üzerindeyken bakışlarını zorla yukarı çevirdi.

Yabancı.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu yabancı. "Ingrid'i neden öldürdün?"

Thomas Price İngilizce dersinde sınav oluyorken sınıf telefonu çaldı. Öğretmeni Bay Ronkowitz telefonu açtı, bir an dinledi ve sonra, "Thomas Price, lütfen müdürün odasına git," dedi.

Thomas kitaplarını sırt çantasına koyup dışarı çıkarken, tüm dünyada milyonlarca öğrencinin milyonlarca kez yaptığı gibi, sınıf arkadaşları "ooo, başın belada" sesi çıkardılar. Koridor boştu. Hayalet kasaba ya da perili ev gibi boş bir lise koridoru Thomas'a her zaman garip hissettirirdi. Aceleyle müdürün odasına giderken ayak sesleri yankılandı. Bunun ne anlama geldiğini, iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilmiyordu ancak müdür odasına sebepsiz çağırılmazdınız ve anneniz evden kaçmaya karar verdiğinde, babanız kendini kaybettiğinde her türlü korkunç senaryoyu hayal ederdiniz.

Thomas, annesiyle babasının arasında ne olduğunu hâlâ anlayamıyordu ama kötü bir şey olduğunu biliyordu. Çok kötü bir şey.

Ayrıca babasının henüz ona tüm gerçeği söylemediğini de biliyordu. Ebeveynler her zaman "sizi" korumanın en iyisi olduğunu düşünürler; oysa "korumaktan" kasıtları "yalan söylemektir." Size kalkan olarak yardım ettiklerini sanırlar fakat sonunda bu her şeyi daha da kötüleştirir. Noel Baba gibi. Thomas, Noel Baba'nın gerçek olmadığını ilk fark ettiğinde, "Büyüyorum" ya da "Böyle şeyler bebekler için" diye düşünmedi. İlk düşüncesi şuydu: "Annemle babam bana yalan söylediler. Yıllar boyunca gözlerimin içine bakarak bana yalan söylediler."

Uzun vadeli güven için bunun ne etkisi olacaktı?

Thomas zaten Noel Baba fikrinden hep nefret etmişti. Amaç neydi? Neden çocuklara Kuzey Kutbu'nda yaşayan tuhaf, şişman bir adamın sürekli onları gözlediğini söylersiniz? Üzgünüm, bu sadece tüyler ürpertici. Thomas küçükken bir alışveriş merkezinde Noel Baba'nın kucağına oturduğunu anımsadı ve adam biraz sidik gibi kokuyordu ve Thomas, *bana oyuncaklar getiren bu adam mı?* diye düşünmüştü. Neden çocuklara bunu söylerler ki? Size o hediyeleri verenin ürkütücü bir yabancı değil de çok çalışan anne ve babanız olduğunu düşünmek daha güzel olmaz mıydı?

Her ne olup bitiyorsa Thomas, babasının açıkça anlatmasını diliyordu. Hiçbir şey onun ve Ryan'ın hayal ettiğinden daha kötü olamazdı. O ve kardeşi aptal değildi. Thomas, babasının annesi gitmeden önce bile gergin olduğunu fark etmişti. Sebebini bilmiyordu ancak annesi o öğretmenler konferansından döndüğünden beri bir şeyler gerçekten ters gitmişti. Evleri, fen bilgisindeki o hassas ekosistemler gibi yaşayan bir şeydi ve şimdi yabancı bir şey her şeyi fırlatıp atıyordu.

Thomas müdür odasının kapısını açtığında, o bayan Polis Johanna, Müdür Bay Gorman'la birlikte ayakta duruyordu. Bay Gorman, "Thomas, bu bayanı tanıyor musun?" diye sordu.

Thomas başını salladı. "Babamın bir arkadaşı. Aynı zamanda polis memuru."

"Evet, bana kimliğini gösterdi. Ama seni onunla yalnız bırakamam."

Johanna, "Sorun değil," dedi ve Thomas'a yaklaştı. "Thomas, babanın nerede olduğunu biliyor musun?"

"İşte sanırım."

"Bugün hiç görünmedi. Ceptelefonunu da aradım. Direkt sesli mesaja düşüyor."

Thomas'ın göğsündeki panik sancısı şiddetlendi. "Bu ancak biri telefonu kapatırsa olur," dedi. "Babam asla telefonu kapatmaz."

Johanna Griffin ona daha da yanaştı. Thomas, kadının gözlerindeki endişeli bakışı görebiliyordu. Bu, onu korkuttu ama istediği bu değil miydi? Koruma yerine dürüstlük? "Thomas, baban bana annenin telefonuna yüklediği takipçi uygulamadan bahsetmişti."

"Telefon kapalıyken uygulama çalışmaz."

"Ama telefon kapandığında en son nerede olduğunu gösterir, doğru mu?"

Thomas anlamıştı. "Doğru."

"Erişim için bilgisayara ihtiyacın var mı?"

Thomas başını iki yana sallayarak cebine uzandı. "Telefonumdan bakabilirim. Bana sadece iki dakika verin."

Elli Birinci Bölüm

"Ingrid'i neden öldürdün?"

Adam doğrulmaya çalışınca, hatta sadece yüzünü betondan kaldırmaya bile çalışınca –bu arada neredeydi, o kütük evde mi?– başı itiraz edercesine zonkladı. Ellerini kafasına götürmeye çalıştı fakat elleri hareket etmedi. Kafası karıştı ve yeniden deneyince tıngırtıyı duydu.

Bilekleri bağlıydı.

Arkasına baktı. Bileklerine bisiklet zinciri dolanmıştı ve zincir yerden tavana kadar uzanan bir boruya takılmıştı. Durumu değerlendirmeye çalıştı. Bodrum katındaydı. Tam önünde, hâlâ aynı beyzbol şapkasını takan yabancı vardı. Gabrielle, yabancının sağında, ayakta duruyordu. Thomas'tan pek de büyük olmayan bir genç solundaydı. Çocuğun tıraşlı bir kafası, dövmeleri ve çok fazla piercingi vardı.

Elinde bir silah tutuyordu.

Üçünün arkasında belki otuz yaşlarında, uzun saçlı ve kirli sakallı başka bir adam duruyordu.

"Kimsiniz siz?" diye sordu Adam.

Ona yabancı cevap verdi. "Sana bunu daha önce söylemiştim, değil mi?"

Adam doğrulmayı bir kez daha denedi. Acının okları onu neredeyse felç etti ama onlardan kaçtı. Kafasındaki ağrıyla bileğindeki zincirler arasında zaten gidecek bir yer yoktu. Sonunda oturup boruya yaslandı.

"Sen yabancısın," dedi.

"Evet."

"Benden ne istiyorsun?"

Silahlı genç öne çıkıp silahı Adam'a doğrulttu. Silahı sanki kötü bir gangster filminde gördüğü bir şey gibi yana çevirdi. "Konuşmaya başlamazsan kafanı uçururum."

Yabancı, "Merton," dedi.

"Hayır, dostum. Bunun için vaktimiz yok. Konuşmaya başlaması gerekiyor."

Adam silaha baktı. Merton'ın gözlerinin içine baktı. *Bunu yapacak,* diye düşündü. İkinci kez düşünmeyecek ve silahı ateşleyecek.

Daha sonra konuşan Gabrielle oldu. "Bırak o silahı."

Merton, onu umursamadı. Adam'a baktı. "O benim arkadaşımdı."

Silahı Adam'ın yüzüne yöneltti.

"Ingrid'i neden öldürdün?"

"Ben kimseyi öldürmedim."

"Palavra!"

Merton'ın eli titremeye başladı.

Gabrielle, "Merton, yapma," dedi.

Silah hâlâ Adam'ın yüzüne doğrultulmuş haldeyken, Merton geriye bir adım attı ve uzak mesafeden şut atıyormuş gibi onu

tekmeledi. Çelik burunlu çizmeler giyiyordu ve darbe tam da Adam'ın göğüskafesinin altındaki o hassas noktaya indi. Adam acıyla inleyerek yere yığıldı.

"Kes şunu," diye bağırdı yabancı.

"Bize bildiklerini anlatmak zorunda!"

"Anlatacak."

"Ne yapacağız?" diye sordu sesi panik dolu olan Gabrielle. "Bunun kolay para olması gerekiyordu."

"Öyle zaten. Biz iyiyiz. Yalnızca sakinleşin."

Uzun saçlı adam, "Bundan hoşlanmadım," dedi. "Bundan hiç hoşlanmadım."

"Ben adam kaçırmak için kaydolmadım," dedi Gabrielle.

"Hepiniz biraz sakinleşir misiniz?" Fakat yabancı bile artık diken üstündeydi. "Ingrid'e ne olduğunu öğrenmemiz gerekiyor."

Adam suratını buruşturarak, "Ingrid'e ne olduğunu bilmiyorum," dedi.

Hepsi ona döndü.

"Sen yalancısın," dedi Merton.

"Beni dinlemek zorunda..."

Merton kaburgasına bir tekme daha atarak onu susturdu. Adam'ın yüzü tekrar sert betona değdi. Kendini korumak için top olmaya, ağrıyan başını korumak için ellerini kurtarmaya çalıştı.

"Kes şunu, Merton!"

"Ben kimseyi öldürmedim," dedi Adam.

"Tabii, kesinlikle." Bu, Merton'dı. Adam bir tekme daha gelir diye iyice top olmaya çalıştı. "Ve Gabrielle'e Chris'i soran da sen değildin, öyle mi?"

Chris. Adam, yabancının adını öğrenmişti.

"Geri git," dedi Chris. Adam'a yaklaştı. "Ingrid'i ve beni araştırmaya başladın, değil mi?"

Adam başını salladı.

"Ve önce Ingrid'i buldun."

"Sadece adını."

"Ne?"

"Adını buldum."

"Nasıl?"

"Karım nerede?"

Chris kaşlarını çattı. "Pardon?"

"Dedim ki..."

"Hayır, seni duydum." Dönüp Gabrielle'e baktı. "Karının nerede olduğunu biz neden bilelim?"

"Bunu siz başlattınız," dedi Adam. Oturma pozisyonuna geçmek için mücadele etti. Orada başının büyük belada ve hayatının tehlikede olduğunu biliyordu fakat o insanların amatör olduklarını da biliyordu. Korkularının pis kokusu her yerdeydi. Bisiklet zinciri gevşiyordu. Bileklerini kurtarmak için uğraşmaya başladı. Merton'ı ve silahını yakınına çekmek işe yarayabilirdi. "Önce siz bana geldiniz."

"Yani ne istedin, intikam mı? Her şeyin sebebi bu mu?"

"Hayır," dedi Adam. "Ama artık ne yaptığınızı biliyorum."

"Oh?"

"İnsanlar hakkında uygunsuz şeyler öğreniyorsunuz. Sonra onlara şantaj yapıyorsunuz."

"Yanılıyorsun," dedi Chris.

"Suzanne Hope'a da gebelik numarası yaptığı için şantaj yaptınız. İstediğiniz parayı vermeyince gerçeği kocasına anlattınız. Tıpkı bana anlattığınız gibi."

"Sen Suzanne Hope'u nereden biliyorsun?"

Aralarında en çok korkan, o yüzden de en tehlikeli olan Merton bağırdı. "Hepimizi gizlice gözetliyordu!"

"Suzanne Hope karımın arkadaşıydı," dedi Adam.

"Ah, bunu anlamalıydım," dedi Chris başını sallayarak. "Demek siteyi Corinne'e Suzanne Hope önerdi."

"Evet."

"Suzanne'ın yaptığı –karının yaptığı– korkunç bir şeydi; sen de öyle düşünmüyor musun? Görüyorsun ya internet, sahtekârlığı kolaylaştırıyor. İnternet kimliğini gizlemeyi, yalan söylemeyi, sevdiklerinden korkunç ve yıkıcı sırlar saklamayı kolaylaştırıyor. Biz" –Chris elini uzatıp grubunu gösterdi– "sadece oyun sahasını biraz düzeltiyoruz."

Adam neredeyse gülümsedi. "Kendinize böyle mi söylüyorsunuz?"

"Gerçek bu. Karını ele alalım örneğin. Sahte-Gebelik.com internet sitesi, tüm bu siteler gibi ağzı sıkı olmaya söz veriyor ve karın, çevrimiçi olduğundan kimsenin bilmeyeceğine dair o aptalca sözü verdiğini düşünüyor. Ama bir şeylerin gizli kaldığına gerçekten inanıyor musun? Burada bir tür ulusal güvenlik ajansı olayından bahsetmiyorum. İnsanlardan bahsediyorum. Her şeyin o kadar otomatikleştirilmiş olduğuna, kredi kartı bilgilerine ya da arama geçmişine ulaşabilecek çalışanlar olmadığına gerçekten inanıyor musun?" Chris, Adam'a gülümsedi. "Gerçekten her şeyin sır olarak kaldığını mı düşünüyorsun?"

"Chris? Adın bu, değil mi?"

"Evet."

"Bunların hiçbiri umurumda değil," dedi Adam. "Benim için önemli olan karım."

"Ve ben sana onun hakkındaki gerçeği anlattım. Senin gözlerini açtım. Bana minnettar olmalıydın. Onun yerine bizim peşimize düştün ve Ingrid'i bulduğunda..."

"Size söyledim. Ben onu bulmadım. Sadece sizi araştırdım, hepsi bu."

"Neden? Sana verdiğim linke baktın mı?"

"Evet."

"Ve sonra kredi kartı ödemelerini kontrol ettin. Sana söylediğim şeyin doğru olduğunu biliyordun, değil mi?"

"Evet."

"O zaman..."

"O kayıp."

"Kim?" Chris kaşlarını çattı. "Karın mı?"

"Evet."

"Dur, karım kayıp derken, onunla sana söylediklerimle ilgili yüzleştin mi?"

Adam bir şey söylemedi.

"Ve sonra, ne oldu, kaçtı mı?"

"Corinne sadece kaçmadı."

Merton, "Vakit kaybediyoruz," dedi. "Bizi oyalıyor."

Chris, ona baktı. "Arabasını sakladın, değil mi?"

Merton başını salladı.

"Ve telefonunun bataryasını çıkardık. Rahat olun. Zaman var." Chris tekrar Adam'a döndü. "Anlamıyor musun, Adam? Karın seni kandırdı. Bunu öğrenmek hakkındı."

"Belki," dedi Adam. "Ama senden öğrenmek değil." Sağ bileğinin zincirden kurtulmaya başladığını hissetti. "Arkadaşınız Ingrid sizin yüzünüzden öldü."

"Bunu sen yaptın," diye bağırdı Merton.

"Hayır. Biri onu öldürdü ve yalnızca onu değil."

"Ne diyorsun sen?"

"Arkadaşınızı öldüren kişi Heidi Dann'ı da öldürdü."

Bu hepsini durdurdu. Gabrielle, "Oh Tanrım," dedi.

Chris'in gözleri kısıldı. "Sen ne dedin?"

"Bunu bilmiyordunuz, değil mi? Ingrid tek cinayet kurbanı değil. Heidi Dann da vurularak öldürüldü."

Gabrielle, "Chris," dedi.

"Bırak düşüneyim."

"Önce Heidi öldürüldü," diye devam etti Adam. "Sonra Ingrid ve bu da yetmezmiş gibi karım kayıp. İşte sırları ifşa etmeniz sizi buraya getirdi."

"Kapa çeneni," dedi Chris. "Bunu düşünmemiz lazım."

"Bence doğruyu söylüyor," diye ekledi uzun saçlı adam.

"Söylemiyor," diye bağırdı Merton, silahı kaldırıp yeniden Adam'ı nişan alarak. "Doğru söylüyor olsa bile o bizim için bir tehdit. Burada seçeneğimiz yok. Sorular soruyor ve bizi araştırıyordu."

Adam sesini mümkün olduğunca sakin tutmaya çalıştı. "Karım için araştırıyordum."

"Karının nerede olduğunu bilmiyoruz," dedi Gabrielle.

"O halde ne oldu ona?"

Chris hâlâ şaşkındı. "Heidi Dann öldü mü?"

"Evet. Ve belki sırada karım var. Ona ne yaptığınızı bana anlatmanız gerekiyor."

"Biz hiçbir şey yapmadık," dedi Chris.

Adam'ın bileği serbest kalmak üzereydi. "Daha önce söylediğiniz gibi baştan başlayalım," dedi. "Karıma şantaj yaptığınızda nasıl tepki verdi? Size para vermeyi red mi etti?"

Chris dönüp arkasındaki uzun saçlı adama baktı. Ardından Adam'a döndü ve yanında diz çöktü. Adam hâlâ bileğini kurtarmaya çalışıyordu. Çok yaklaşmıştı. Tabii sonra ne yapacaktı? Merton bir adım gerilemişti. Chris'i yakalasa bile, Merton'ın nişan almak için yeterince vakti olacaktı.

"Adam?"

"Evet."

"Biz eşine hiç şantaj yapmadık. Onunla konuşmadık bile."

Adam anlamamıştı. "Suzanne'a yaptınız."

"Evet."

"Ve Heidi'ye."

"Evet. Ama sizin olayınız farklıydı."

"Nasıl farklıydı?"

"Bunu yapmak için kiralandık."

Bir an için Adam'ın kafasındaki ağrı gitmişti ve yerini şaşkınlık almıştı. "Biri sizi bana bunu anlatmanız için kiraladı mı yani?"

"Bizi karın hakkındaki yalanları ve sırları bulup açığa çıkarmamız için kiraladılar."

"Kim kiraladı?"

"Müşterinin adını bilmiyorum," dedi Chris, "ama CBW adında bir araştırma firması tarafından tutulduk."

Adam içinde bir şeyin yüksekten düşüp yere çakıldığını hissetti.

"Ne oldu?" diye sordu Chris.

"Çözün beni."

Merton öne çıktı. "Mümkün değil. Hiçbir yere..."

Sonra bir silah sesi odayı sarstı ve Merton'ın kafası kanlar içinde kaldı.

Elli İkinci Bölüm

Kuntz, Ingrid'den Eduardo'nun garajının adresini almıştı. Hiçbir şey yapmadan bekledi. Bekleyişi uzun sürmedi. Eduardo arabasını dağların arasından sürdü ve Dingman's Köprüsü'nü geçti. Kuntz onu takip etti. Eduardo gideceği yere vardığında dazlak özenti zaten oradaydı. Bu, Merton Sules olmalıydı. Sonra kadın göründü. Bu da Gabrielle Dunbar'dı.

Öbür dünyaya gönderilecek biri daha.

Kuntz gizli kaldı. O sırada ağaçların arasında sürünen başka bir adam daha gördü. Onun kim olduğuna dair bir fikri yoktu. Ingrid, adamın adını vermeyi unutmuş muydu? Bu pek olası değildi. Sonuna doğru Ingrid ona her şeyi anlatmıştı. Kuntz'a her şeyi anlatmış ve onu öldürmesi için yalvarmıştı.

Peki, kimdi bu adam?

Kuntz hareketsiz kaldı ve düzeni izledi. Merton'ın elinde beyzbol sopasıyla bir ağacın arkasına gizlenişini gördü. Gabrielle'in açıklıkta durduğunu ve yabancı adamı oraya çekişini gördü. Merton'ın beyzbol sopasını kaldırarak adamın arkasından yaklaştığı-

nı gördüğünde neredeyse seslenip onu uyaracaktı ama yapmadı. Beklemesi, hepsinin oraya geldiğinden emin olması gerekiyordu.

Bu yüzden Merton'ın sopayı sallayarak adamın kafasının arkasına vuruşunu izledi. Adam sendeleyerek düştü. Merton gereksiz yere ona bir kez daha vurdu. Bir an için Kuntz, Merton'ın amacının cinayet olduğunu düşündü. Bu hem tuhaf hem de ilginç olurdu. Çünkü Ingrid'e göre grup kesinlikle şiddete başvurmuyordu.

Bu adamı bir tehdit olarak görmüş olmalılardı.

Ya da adamın Kuntz olduğunu mu sanmışlardı?

Kuntz bunu düşündü. Grubun tehdit altında olduğunu bilmesi mümkün olabilir miydi? O zamana kadar Ingrid'in öldüğünü öğrenmiş olmalılardı. Kuntz, onları bir araya toplamak için buna güvenmişti. İşe de yaramıştı. Ayrıca her biri sırları açığa çıkararak dünyaya yardım etmeye çalışan bir grup amatördü ve Kuntz buna da güvenmişti.

Ama tabii Ingrid'in ölümüyle birlikte tehlikede olduklarını anlamışlardı.

Bu saldırının nedeni o muydu?

Önemi yoktu. Üstünlük hâlâ Kuntz'daydı. Sadece sabırlı olması gerekiyordu. O yüzden bekledi. Adamı sürükleyerek evin içine taşıdıklarını gördü. Bekledi. Beş dakika sonra başka bir araba geldi.

Bu, Chris Taylor'dı. Liderleri.

Sonunda hepsi oradaydı.

Kuntz, Chris Taylor'ı o anda temizlemeyi düşündü fakat bu diğerlerini alarma geçirirdi. Sabırlı olması gerekiyordu. Başka birinin daha gelip gelmeyeceğini görmesi gerekiyordu. Diğer adama neden saldırdıklarını ve ona ne yapmayı planladıklarını anlaması gerekiyordu.

Sessizce evin etrafında dolanıp pencerelerden içeri baktı. Hiçbir şey yoktu. Bu tuhaftı. İçeride en az beş kişi vardı. Yukarı mı çıkmışlardı ya da...?

Arka tarafta bodrum penceresi olup olmadığını kontrol etti.

Tam isabet.

Saldırıya uğrayan adam hâlâ baygındı. Yerde yatıyordu. Biri bileklerinden birine bisiklet zinciri dolamış, zinciri bir boruya bağlamış ve sonra diğer bileğine dolamıştı. Diğerleri –Eduardo, Gabrielle, Merton ve Chris– kafeste katliam için bekleyen hayvanlar gibi volta atıyorlardı ve bir anlamda öyleydiler.

Bir saat geçti. Sonra iki.

Adam hiç kıpırdamadı. Kuntz, *acaba Merton zavallı adamı öldürdü mü,* diye düşündü. Fakat sonunda adam kıpırdandı. Kuntz silahını kontrol etti. 9 mm mermi kullanıyordu, o yüzden silah sekiz mermi tutuyordu. Yeterli olmalıydı. Her ihtimale karşı cebinde daha fazla 9 mm mermi vardı.

Elinde silahla kütük evin ön tarafına doğru süzüldü. Elini kapının koluna koyup kontrol etti. Kapı kilitli değildi. Harika. İçeri girdi ve parmak uçlarında yürüyerek bodruma doğru ilerledi.

Merdivenlerin başında durup dinledi.

Duydukları genelde iyi haberlerdi. Kısacası, Chris Taylor ve çalışma arkadaşlarının Ingrid'i kimin öldürdüğüne dair bir fikirleri yoktu. Olumsuz olan tek şey, saldırıya uğrayan adamın Ingrid'in ölümüyle Heidi'nin ölümü arasında bir bağlantı olduğunu bilmesiydi. Gerçi bu da o kadar önemli değildi. Kuntz eninde sonunda birinin aradaki bağlantıyı kuracağını tahmin ediyordu ancak bunu o kadar çabuk öğrenmeleri onu biraz endişelendirdi.

Sorun yoktu. Saldırıya uğrayan adam da dahil hepsini temizlemesi gerekecekti. Hastane yatağındaki Robby'yi tekrar düşünerek kendine güç verdi. Kuntz için tek önemli olan buydu. Bu

insanların yasaları çiğnemeye ve insanlara şantaj yapmaya devam etmelerine izin mi verecekti? Yoksa ailesinin acılarını dindirmek için bir babanın yapması gerekeni mi yapacaktı?

Fazla bir seçeneği yoktu, değil mi?

Hâlâ merdivenlerin tepesinde çömeliyordu. Bir an için Barb ve Robby'yle ilgili düşüncelerinin içinde kaybolmuştu. O sırada Eduardo döndü ve onu gördü.

Kuntz hiç tereddüt etmedi.

Merton'ın silahı olduğundan, önce kafasına sıktığı kurşunla onu öldürdü. Sonra Eduardo'ya nişan aldı. Eduardo sanki kurşunu durdurabilecekmiş gibi elini havaya kaldırdı.

Tabii durduramadı.

Gabrielle çığlık atıyordu. Kuntz silahı ona çevirip üçüncü kez ateş etti.

Çığlıklar sustu.

Üçü ölmüş, ikisi kalmıştı.

Kuntz işini bitirmek için merdivenlerden aşağı koştu.

Thomas takipçi uygulamayı kullanarak telefonu kapandığında babasının Pensilvanya, Dingman'da, Charmaine Gölü'nde olduğunu öğrenmişti. Sonra Johanna, Thomas'ın sınıfına dönmesi ve endişelenmemesi için üstelemişti. Okul müdürü de bunu desteklemişti. Zaten Johanna'nın çocuğu götürmesine izin vermezdi.

Johanna birkaç telefon görüşmesi yaptıktan sonra Shohola İlçesi Polis Karakolu'nun telsizcisine ulaştı. Dingman onların yetki alanındaydı. Onlara takipçi uygulamadan koordinatları gönderdi ve durumu açıklamaya çalıştı. Telsizci olayı ve aciliyetini tam olarak anlayamadı.

"Bunda bu kadar abartacak ne var?"

"Siz sadece birini gönderin."

"Tamam, Şerif Lowell bakacağını söyledi."

Johanna arabasına atlayıp gaza bastı. Eğer polis onu durdurmaya çalışırsa rozeti yanındaydı. Yarım saat sonra aynı telsizciden telefon geldi. Adam'ın arabası ortalarda yoktu. Takipçi uygulama belli bir ev gösterecek kadar kesin değildi –gölde birçok ev vardı– ve Johanna'ya bu konuda ne yapacaklarını soruyorlardı.

"Kapı kapı gezmeye başlayın."

"Üzgünüm. Bu emir kimin yetkisi altında geliyor?"

"Sizin. Benim. Herhangi birinin. Zaten iki kadın öldürüldü. Bu adamın da karısı kayıp. Onu bulmaya çalışıyor."

"Elimizden geleni yapacağız."

Elli Üçüncü Bölüm

Bir dakika içinde nelerin olabildiği şaşırtıcıydı.

İlk kurşun atıldığında, Adam'ın zihni ve bedeni bir düzine farklı yöne gider gibiydi. Sağ elini zincirden kurtarmıştı. Tek ihtiyacı olan buydu ama sol bileği hâlâ zincirle bağlı olduğundan bu işe yaramadı. Mermi sesi duyulduğunda başındaki ve kaburgalarındaki ağrıyı unutup yuvarlanarak kendine siper aradı.

Yüzüne ıslak bir şey sıçradı. Adam sis perdesi içinde bunun Merton'ın parçalanan beyni olduğunu fark etti.

Aynı anda silah atışını açıklamak için aklından birçok olasılık geçti. Silahlı adam onu kurtarmak için oraya gönderilen bir polis olabilir miydi?

Uzun saçlı adam bir taş gibi yere yıkıldığında bu olasılık azaldı. Bir saniye sonra Gabrielle de vurulduğunda olasılık tamamen ortadan kalktı.

Bu bir katliamdı.

Hareket et...

Ama nereye? Bodrum katındaydı. Saklanacak çok fazla yer yoktu. Sağa doğru komando gibi süründü. Göz ucuyla Chris Taylor'ın pencereye doğru sıçradığını gördü. Silahlı adam merdivenlerden aşağı inip ateş etti. Chris şaşırtıcı bir hızla bacaklarını yukarı çekip kendini pencereden dışarı itti ve gözden kayboldu.

Fakat Adam, onun bağırdığını duydu.

Acaba vurulmuş muydu?

Belki. Bunu söylemek zordu.

Silahlı adam tamamen aşağı inmişti.

Adam köşeye sıkışmıştı.

Teslim olmayı düşündü. Silahlı adam onun tarafında olabilirdi. Chris'in grubunun başka bir kurbanı olabilirdi. Fakat bu, ardında şahit bırakacağı anlamına gelmiyordu. Bu adam çok büyük bir olasılıkla Ingrid ve Heidi'yi öldüren kişiydi. Şimdi Merton'ı ve uzun saçlı adamı da öldürmüştü. Adam, Gabrielle'in hâlâ hayatta olduğunu düşünüyordu. Onun yerde inlediğini duyabiliyordu.

Silahlı adam merdivenlerin dibindeydi.

Adam tekrar sağa doğru yuvarlandı ve kendini silahlı adamın az önce indiği merdivenlerin altında buldu. Silahlı adam muhtemelen Chris Taylor'ı kontrol etmek için pencereye yöneldi fakat Gabrielle'in inlediğini duyunca durdu. Ona baktı.

Gabrielle kanlı elini kaldırıp, "Lütfen," dedi.

Silahlı adam ateş edip onu öldürdü.

Adam neredeyse çığlık atacaktı. Saldırgan hiç tereddüt etmedi. Chris'in kaçtığı pencereye yürüdü.

O anda Adam, Merton'ın silahını gördü.

Odanın karşısındaydı, pencereden fazla uzak değildi. Saldırganın arkası dönüktü. Adam'ın iki seçeneği vardı. Birincisi, merdivenlerden yukarı koşmayı deneyebilirdi. Ama hayır, bu onu uzun süre açıkta savunmasız bırakırdı. Kolay hedef olurdu. O hal-

de ikincisi, silaha doğru ani bir hamle yapabilirse, katilin dikkati dağılmışken oraya zamanında ulaşıp silaha uzanabilirse...

Ya da üçüncü bir seçenek daha vardı. Adam olduğu yerde kalmalı mıydı? Merdiven boşluğunda saklanmalı mıydı?

Evet. Öyle yapmalıydı. Gözden uzak kalmalıydı. Belki saldırgan onu görmemişti. Belki orada olduğunu bilmiyordu.

Hayır.

Katil ilk önce Merton'ı vurmuştu. Merton, Adam'ın tam yanında ayakta duruyordu. Saldırganın Merton'ı görüp Adam'ı görmemesi mümkün değildi ve kimsenin kaçmadığından emin olmak istiyordu. Hepsini ölü istiyordu.

Adam silahı ele geçirmeliydi.

Bu hesaplamalar saniyelerce sürmedi. Hepsi –üç seçenek, hesap, reddetme, planlama– sadece bir an meselesiydi. Sanki Adam'ın sorunu çözebilmesi için dünya donmuştu.

Silah. Silahı al.

Adam bunun tek umudu olduğunu biliyordu. Katilin arkası dönükken, olduğu yerden silaha doğru sıçradı. Çömeldi ve yürüyerek yaklaştı. Eli silahın birkaç santim uzağındaydı ki bir siyah ayakkabı silaha vurup onu uzağa fırlattı.

Adam gümbürtüyle beton zemine düştü. Sekerek köşedeki dolabın altına giren silahı çaresizce izledi.

Saldırgan yere baktı ve tıpkı Gabrielle'e yaptığı gibi Adam'a nişan aldı.

Her şey bitmişti.

Adam artık bunu biliyordu. Yine çeşitli seçenekleri aklından geçirdi –yuvarlanarak uzaklaşmak, saldırganın bacağını yakalamak, ona saldırmaya çalışmak– fakat bunlar için zaman olmadığını görebiliyordu. Gözlerini yumarak suratını buruşturdu.

Sonra pencereden içeri bir ayak girdi ve saldırganın kafasına vurdu.

Chris Taylor'ın ayağı.

Silahlı adam yana doğru sendeledi ancak dengesini çabuk kazandı. Pencereye nişan alıp iki kez ateş etti. İsabet ettirip ettiremediğini anlamak mümkün değildi. Dikkatini tekrar Adam'a yöneltmeye başladı.

Fakat Adam hazırdı.

Ayağa fırladı. Bisiklet zinciri hâlâ bileğine sarılıydı. Onu savurarak kırbaç gibi kullandı. Zincir saldırganın yüzüne indi. Saldırgan acı içinde haykırdı.

Sirenler. Polis sirenleri.

Adam durmadı. Zinciri kendine geri çekerken serbest eli yumruk halinde öne çıktı ve o da silahlı adamın yüzünde patladı. Burnundan kan boşaldı. Adam'ı iterek serbest kalmaya çalıştı.

Fakat mümkün değildi, kurtulamadı.

Adam vücudunu ona yakın tuttu. Saldırgana sımsıkı sarıldı, hızı onu hâlâ ileri itiyordu. Birlikte beton zemine sert bir şekilde düştüler. Adam, onu bırakmak zorunda kaldı. Saldırgan bu andan faydalandı. Dirseğiyle Adam'ın kafasına vurdu.

Yıldızlar geri geldi. Neredeyse felç edici ağrı da.

Neredeyse felç edici.

Saldırgan yuvarlanarak uzaklaşmaya, aralarına yeterli mesafeyi koymaya çalıştı. Böylece silahlı eli serbest kalabilecekti...

Silah, diye düşündü Adam. *Sadece silaha odaklan.*

Siren sesleri yaklaşıyordu.

Eğer saldırgan silahını kullanamazsa Adam hayatta kalabilirdi. *Acıyı unut. Vücuduna ya da başına aldığın darbeleri unut. Tek bir hedefin var: Saldırganın bileğini yakala ve silahı kullanmasını engelle.*

Saldırgan kurtulmaya çalıştı fakat hâlâ birbirlerine dolaşık haldeydiler. Adam'a tekme attı. Adam'ın kavrayışı gevşedi. Sal-

dırgan neredeyse serbest kalacaktı. Midesinin üstünde sürünerek Adam'ın elinden kaçmaya çalışıyordu.

Sadece bileğini yakala.

Adam, onu bir anda bıraktı. Serbest kaldığını sanan saldırgan kaçmaya başladı. Fakat Adam hazırdı. Silahlı ele atladı. Bileği iki eliyle kavrayıp kolu beton zemine bastırdı ama bu sefer de kendini savunmasız bıraktı.

Saldırgan bundan faydalandı.

Adam'ın böbreğine sert bir yumruk attı. Darbe Adam'ın nefesini kesti. Sinir uçlarına şiddetli bir acı hücum etti. Ancak Adam onu bırakmadı. Saldırgan bu kez daha sert bir yumruk attı. Adam direndi ancak artık vücudunun iflas etmeye başladığını hissedebiliyordu.

Bir darbe daha alırsa saldırganı daha fazla tutamazdı.

Başka seçeneği yoktu. Daha tedbirli olmalıydı.

Ağzını silahlı ele yaklaştırdı. İyice açtı ve saldırganın bileğinin iç kısmını kuduz bir köpek gibi ısırdı. Saldırgan acıyla inledi. Adam dişlerini iyice geçirerek ince deriyi kopardı.

Silah yere düştü.

Adam boğulan birinin can simidine atladığı gibi silaha atladı. Eliyle silahı kavradığında saldırganın bir yumruk daha attığını hissetti.

Fakat artık çok geçti. Silah Adam'ın elindeydi.

Saldırgan Adam'ın sırtına atladı. Adam geriye, ona doğru yuvarlanırken silahı geniş bir kavis çizerek savurdu. Silahın kabzası saldırganın daha önce kırılan burnuna indi.

Adam ayağa kalktı, silahı yerdeki saldırgana doğrulttu ve, "Karıma ne yaptın?" dedi.

Elli Dördüncü Bölüm

Otuz saniye sonra polisler oradaydı.

Yerel polislerdi. Johanna da arkalarından geldi. Thomas'tan konumu alıp polislere haber veren oydu. Adam, oğluyla gurur duydu. Daha sonra onu arayıp olanları açıklayacaktı.

Ama henüz değil.

Önce polisle uğraştı. Bu biraz zaman aldı. Polislerle konuşurken bir yandan plan yaptı. Sesini sakin tuttu. Tüm sorularına cevap verdi. Onları en iyi avukat ses tonuyla yanıtladı. Kendi avukatlık tavsiyesine uydu: Sadece sorulanlara cevap ver.

Ne daha fazla ne daha eksik.

Johanna, ona silahlı adamın adının John Kuntz olduğunu söyledi. İstifa etmeye zorlanmış eski bir polisti. Johanna hâlâ parçaları birleştiriyordu ancak Kuntz'un halka açılmak üzere olan başka bir internet şirketinin güvenliği için çalıştığını biliyordu. Görünüşe göre eski polisin nedenleri maddiydi ve hasta çocuğuyla ilgiliydi.

Johanna konuşurken Adam başını salladı. Bir acil yardım teknisyeninin tedavisini kabul etti fakat hastaneye gitmeyi reddetti. Teknisyen bundan pek mutlu olmadı ama yapabileceği fazla bir şey de yoktu. İlk tedavi sona erdiğinde Johanna elini Adam'ın omzuna koyarak, "Doktora görünmelisin," dedi.

"Ben iyiyim. Gerçekten."

"Polisler sabah daha çok soru sormak isteyecekler."

"Biliyorum."

"Medya da işin içine girecek," dedi Johanna. "Üç ölü var."

"Evet, onu da biliyorum." Adam saatine baktı. "Gitsem iyi olur. Oğlanları aradım ama ben eve gidene kadar çok merak ederler."

"Polisin götürmesini istemiyorsan seni ben götürebilirim."

"Hayır, sorun değil," dedi Adam. "Arabam burada."

"Arabanı almana izin vermezler. O kanıt."

Adam bunu düşünmemişti.

"Atla," dedi Johanna. "Ben sürerim."

Bir süre sessiz kaldılar. Adam, telefonuyla oyalanıp bir e-posta gönderdi. Sonra arkasına yaslanıp oturdu. Acil yardım teknisyeni ağrıları için ona bir ilaç vermişti. İlaç Adam'ı sersemletiyordu. Gözlerini yumdu.

"İstirahat et," dedi Johanna.

Adam aynen öyle yapacaktı fakat uykunun hâlâ ondan çok uzak olduğunu biliyordu. "Sen ne zaman dönüyorsun?" diye sordu Johanna'ya.

"Bilmiyorum," dedi Johanna. "Birkaç gün daha buralarda takılabilirim."

"Neden?" Adam gözlerini açıp ona baktı. "Arkadaşını öldüren adam yakalandı, değil mi?"

"Evet."

"Bu kadarı yeterli değil mi?"

"Belki yeterli ama," –Johanna başını yana eğdi– "henüz işimiz bitmedi, öyle değil mi Adam?"

"Oh, sanırım bitti."

"Hâlâ yarım kalmış büyük işlerimiz var."

"Dediğin gibi, artık bu büyük bir hikâye. Yabancıyı yakalayacaklar."

"Ben ondan söz etmiyorum."

Adam o kadarını anlamıştı. "Corinne için endişeleniyorsun."

"Sen endişelenmiyor musun?"

"Eskisi kadar değil."

"Bana nedenini söylemek ister misin?"

Adam ağırdan alarak kelimelerini dikkatle seçti. "Dediğin gibi, artık medya da işin içinde olacak. Herkes Corinne'i arayacak, o yüzden muhtemelen eve dönecek ama bu konuyu daha fazla düşündükçe cevabın en başından beri çok açık olduğuna daha fazla inanıyorum."

Johanna tek kaşını yukarı kaldırdı. "Neymiş?"

"Hep Corinne'in gidişinin benim hatam olmamasını istedim, biliyor musun? Kaçışının arkasında görünenden fazlası olmalıydı. Chris Taylor'ın grubuyla ilgili büyük bir komplo filan olmalıydı."

"Artık öyle düşünmüyor musun?"

"Hayır, düşünmüyorum."

"Peki, ne düşünüyorsun?"

"Chris Taylor, karımın en gizli ve acı verici sırrını ifşa etti. Bunun bir insana ne yaptığını hepimiz biliriz."

"İnsanı altüst eder."

"Haklısın ama daha da önemlisi, bu kadar büyük bir sırrın ortaya çıkması insanı çırılçıplak bırakır. Yerle bir eder ve hayatına bakışını değiştirir." Adam tekrar gözlerini yumdu. "Böyle bir şeyden sonra zamana ihtiyaç duyarsın. Eski haline dönmek için. Sırada ne olduğunu anlamak için."

"Yani sence Corinne..."

"Occam'ın usturası*," dedi Adam. "En basit cevap genelde doğrudur. Corinne, benden ayrı zamana ihtiyacı olduğunu yazdı. Daha birkaç gün oldu. Hazır olduğunda dönecektir."

"Bundan gayet emin gibisin."

Adam cevap vermedi.

Johanna flaşörlerini yaktı ve sürmeye devam etti. "Eve gitmeden önce durup temizlenmek ister misin? Üzerinde hâlâ kan var."

"Sorun değil."

"Oğlanları korkutacaksın."

"Yok ya," dedi Adam. "Sandığından daha dirençlidirler."

Birkaç dakika sonra Johanna onu evinin ön kapısına bıraktı. Adam, ona el sallayıp gözden kaybolmasını bekledi. Eve girmedi. Zaten çocuklar evde değildi. Adam gölde yalnız kaldığında Kristin Hoy'u aramıştı. Çocukları okuldan almasını ve gece için kendi evine götürmesini rica etmişti.

"Elbette," demişti Kristin Hoy. "İyi misin, Adam?"

"Harikayım. Bu iyilik için sana minnettarım."

Corinne'in otel otoparkında bırakılan minivanı araç yolunda duruyordu. Adam ona bindi. Sürücü koltuğunda Corinne'in güzel kokusu vardı. İlaç etkisini kaybediyor ve ağrı geri geliyordu. Adam bunu umursamadı. Ağrıyla baş edebilirdi. Dayanıklı olması gerekiyordu. Telefonu elindeydi. Polisler telefonu olay yerinden almasına izin vermişlerdi. Onlara Chris Taylor'ın telefonunu eski dolabın altına attığını söylemişti. Onlar da Adam'ın telefonu oradan almasına müsaade etmişlerdi ama tabii telefon orada değildi.

Merton'ın silahı oradaydı.

Başka bir polis memuru aşağı seslenip Adam'ın telefonunu yukarıda bulduğunu söylemişti. Bataryası çıkarılmıştı. Adam ba-

* Tutumluluk yasası veya basitlik yasası. "Olasılıkların zorunluluk olmadan çoğaltılmaması gerektiği" problem çözme ilkesi. (ç.n.)

taryayı geri takıp memura teşekkür etmişti. Artık Merton'ın silahı Adam'ın belinde gizliydi. Polisler üzerini tekrar aramamışlardı. Neden arayacaklardı ki?

Silah yol boyunca Johanna'nın yanında belinde gizli kalmıştı ama tabii Adam silahı kıpırdatmaya cesaret edememişti.

O silaha ihtiyacı vardı.

Yolculuk esnasında Andy Gribbel'a göndermek üzere oluşturduğu e-postayı şimdi gönderdi. Konu kısmında şöyle yazıyordu:

YARIN SABAHA KADAR OKUMA.

Eğer bir şeyler ters giderse –ki bu muhtemeldi– Gribbel e-postayı okuyacak ve onu hem Johanna'ya hem de İhtiyar Rinsky'ye gönderecekti. Aslında onlara önden, hemen anlatmayı düşünmüştü fakat o zaman Adam'ı durdururlardı. Polisle iletişim kurarlardı ve şüpheliler gardını alıp sessizliğe bürünürlerdi. Adam gibi avukatlar tutarlardı ve gerçek asla ortaya çıkmazdı.

Bu işi o şekilde çözmeliydi.

Beth Lüteriyen Kilisesi'ne gitti. Spor salonunun çıkışına park edip bekledi. Artık olanları anladığını düşünüyordu ama yine de beyninde bir şeyler hâlâ yerine tam olarak oturmuyordu. Bir şeyler ona hâlâ doğru gelmiyordu, başından beri gelmemişti.

Telefonunu çıkardı, Corinne'in mesajını açtı ve bir kez daha okudu:

BELKİ DE BİRBİRİMİZDEN AYRI BİRAZ ZAMANA İHTİYACIMIZ VARDIR. ÇOCUKLARA İYİ BAK. BENİMLE İLETİŞİM KURMAYA ÇALIŞMA. HER ŞEY YOLUNA GİRECEK.

Mesajı tekrar okuyacaktı ki Bob "Gaston" Baime dışarı çıktı.

Yanındakilere beşlik çakıp iyi geceler diledi. Üzerinde fazla kısa bir şort vardı. Boynunda bir havlu asılıydı. Bob arabaya yaklaşana kadar Adam sabırla bekledi. Sonra arabadan indi ve, "Selam, Bob," dedi.

Bob, ona döndü. "Hey, Adam. Vay, beni şaşırttın. Ne...?"

Adam ağzına sert bir yumruk atıp iriyarı Bob'u sürücü koltuğuna yıktı. Bob'un gözleri hayretle büyüdü. Adam kapıya yanaşıp silahı onun yüzüne doğrulttu.

"Kıpırdama."

Bob'un eli ağzından akan kandaydı. Adam arka koltuğun kapısını açtı ve onu içeri itti. Silah Bob'un boynundaydı.

"Tanrı aşkına, sen ne yapıyorsun Adam?"

"Bana karımın nerede olduğunu söyle."

"Ne?"

Adam namlunun ağzını Bob'un boynunun arkasına bastırdı. "Bana sadece bir neden söyle."

"Karının nerede olduğunu bilmiyorum."

"CBW Araştırma Şirketi, Bob."

Sessizlik.

"Onları sen tuttun, değil mi?"

"Neden söz ettiğini..."

Adam silahın kabzasıyla Bob'un omzunun kemikli yerine vurdu.

"Ah!"

"Bana CBW Araştırma Şirketi'ni anlat."

"Kahretsin, acıdı. Bu çok acıdı."

"CBW kuzenin Daz'in araştırma şirketi. Corinne'in kirli çamaşırlarını ortaya çıkarması için onu tuttun."

Bob gözlerini yumarak inledi.

"Öyle değil mi?"

Adam, ona tekrar silahla vurdu.

"Bana doğruyu söyle yoksa yemin ederim seni öldürürüm."

Bob, başını öne eğdi. "Üzgünüm, Adam."

"Bana olanları anlat."

"Niyetim o değildi. Ben sadece... bir şeye ihtiyacım vardı, anlıyor musun?"

Adam silahı onun boynuna bastırdı. "Neye ihtiyacın vardı?"

"Corinne hakkında bir şeye."

"Neden?"

Bob sessizleşti.

"Neden karım hakkında bir şeye ihtiyacın vardı?"

"Devam et, Adam."

"Ne?"

Bob, ona baktı. "Tetiği çek. Bunu yapmanı istiyorum. Zaten artık hiçbir şeyim yok. İş bulamıyorum. Evimiz icrada. Melanie beni terk edecek. Devam et. Lütfen. Cal'dan iyi bir sigorta poliçesi aldım. Oğlanlar rahat ederler."

Adam'ın beynindeki şüphe yeniden uyandı.

Oğlanlar...

Donup kalan Adam, Corinne'in mesajını düşündü.

Oğlanlar...

"Yap, Adam. Tetiği çek."

Adam başını iki yana salladı. "Neden karıma zarar verdin?"

"Çünkü o bana zarar vermeye çalışıyordu."

"Neden söz ediyorsun?"

"Çalınan para, Adam."

"Ne olmuş paraya?"

"Corinne. Suçu benim üstüme atacaktı. Bunu yapsaydı, onun karşısında ne şansım olurdu ki? Yani, hadi ama. Corinne o iyi kalpli öğretmen. Herkes onu sever ve ben işsiz, evi icrada olan tarafım. Onun karşısında bana kim inanırdı ki?"

"Sen de ne düşündün, Corinne seni suçlamadan onu suçlamayı mı?"

"Kendimi savunmam gerekiyordu. Ben de Daz'a söyledim. Corinne'i araştırmasını istedim, hepsi bu. Hiçbir şey bulamadı. Tabii bulamaz, değil mi? Corinne, Küçük Bayan Mükemmel. Sonra Daz, Corinne'in adını –Bob havada tırnak işareti yaptı– 'alışılmışın dışında kaynaklara' verdiğini söyledi. Sonunda tuhaf bir grupla anlaştı. Ama grubun kendi kuralları vardı. Pisliği kendileri ortaya çıkarmak zorundaydı."

"Parayı sen mi çaldın, Bob?"

"Hayır ama bana kim inanırdı ki? Sonra Tripp, bana Corinne'in ne yaptığını anlattı. Bütün her şeyi benim üzerime yıkmaya çalıştığını söyledi."

İşte o anda Adam'ın beynindeki şüphe silindi.

Oğlanlar...

Boğazı kurudu. "Tripp mi?"

"Evet."

"Corinne'in suçu senin üzerine yıkmaya çalıştığını Tripp mi söyledi?"

"Evet. Bir şeye ihtiyacımız olduğunu söyledi, hepsi bu."

Tripp Evans. Beş çocuk babası. Üç oğlan. İki kız.

Çocuklar...

Oğlanlar...

BELKİ DE BİRBİRİMİZDEN AYRI BİRAZ ZAMANA İHTİYACIMIZ VARDIR. ÇOCUKLARA İYİ BAK.

Corinne, Thomas ve Ryan'a asla "çocuklar" demezdi. Her zaman "oğlanlar" derdi.

Elli Beşinci Bölüm

Adam'ın başındaki ağrı adeta bir canavara dönüşmüştü. Her ağrı beyninde yeni bir şimşek çaktırıyordu. Acil yardım teknisyeni idare etmesi için ona birkaç hap vermişti. Adam sersemliği boş verip onları almayı düşündü.

Fakat dayanmalıydı.

Tıpkı iki gün önceki gibi MetLife Stadyumu'nun önünden geçip düşük kiralı ofis alanına park etti. O korkunç Jersey bataklığı kokusu yine suratına vurdu. Kauçuk döşeme ayaklarının altında gıcırdadı. Aynı zemin seviyesindeki ofisin kapısını çaldı.

Ve Tripp kapıyı açtığında yine, "Adam?" dedi.

Ve Adam yine, "Karım o sabah seni neden aradı?" diye sordu.

"Ne? Tanrım, korkunç görünüyorsun. Ne oldu?"

"Corinne seni neden aradı?"

"Sana daha önce söyledim." Tripp geriye çekildi. "Gel içeri, otur. Gömleğindeki kan mı?"

Adam ofise girdi. Daha önce içeri girmemişti. Tripp, onu dışarıda tutmak için elinden geleni yapmıştı. Adam buna şaşırmadı.

Ofis çöplük gibiydi. Tek odalıydı. Halı aşınmıştı. Duvar kâğıdı soyuluyordu. Bilgisayar eskiydi.

Cedarfield gibi bir yerde yaşamak büyük paralara mal oluyordu. Nasıl olmuştu da Adam gerçeği daha önce görmemişti?

"Biliyorum, Tripp."

"Neyi biliyorsun?" Tripp, Adam'ın yüzünü inceledi. "Bir doktora görünmen gerekiyor."

"Lakros parasını sen çaldın, Corinne değil."

"Tanrım, her yerinde kan var."

"Her şey bana anlattığının tam tersiydi. Sen Corinne'den zaman istedin ve o zamanı ona tuzak kurmak için kullandın. Nasıl olduğunu tam olarak bilmiyorum. Muhasebe defterlerinde değişiklik yaptın sanırım. Çalınan parayı bir şekilde sakladın. Yönetim kurulundaki herkese Corinne'e karşı tavır aldırdın. Bob'a bile Corinne'in suçu onun üzerine yıkacağını söyledin."

"Beni dinle, Adam. Otur, tamam mı? Bunu konuşalım."

"Sahte gebelik konusunda Corinne'le yüzleştiğim zamanki tepkisini düşünüp duruyorum. İnkâr etmeye çalışmadı. Asıl bilmek istediği bunu nasıl öğrendiğimdi. İşin arkasında senin olduğunu bir şekilde anlamıştı. Ona bir uyarı gönderdiğini anlamıştı. O yüzden seni aradı. Sabrının taştığını söylemek için. Ona ne cevap verdin, Tripp?"

Tripp bir şey söylemedi.

"Sana bir şans daha vermesi için ona yalvardın mı? Açıklama yapmak için seninle buluşmasını mı istedin?"

"Hayal gücün çok kuvvetli, Adam."

Adam başını iki yana sallayarak sinirlerine hâkim olmaya çalıştı. "O tatlı yaşlı bayanın veya spor yönetim kurulu üyesinin zimmete para geçirmeyi nasıl makul kıldığına dair tüm o felsefi konuşmalar. Bunun nasıl ufak ufak başladığı. Benzin parası dedin.

Restoranda bir kahve dedin." Adam, ona bir adım yaklaştı. "Senin için işler öyle mi gelişti?"

"Neden söz ettiğini gerçekten bilmiyorum."

Adam yutkundu ve gözlerinin dolmaya başladığını hissetti. "O öldü, değil mi?"

Sessizlik.

"Karımı öldürdün."

"Buna gerçekten inanıyor olamazsın."

Fakat Adam gerçeklerden ötürü vücudunun titremeye başladığını hissedebiliyordu. "Biz bir rüyayı yaşıyoruz, değil mi? Hep öyle söylemez misin, Tripp? Hepimiz ne kadar şanslıyız, nasıl şükretmeliyiz. Becky'yle evlendin, lise aşkınla. Beş harika çocuğun var. Onları korumak için her şeyi yaparsın, değil mi? Bir hırsızdan başka bir şey olmadığın ortaya çıkarsa o kıymetli rüyana ne olur?"

Tripp Evans doğrulup kapıyı gösterdi. "Ofisimden çık."

"Ya senin başına gelecekti ya da Corinne'in. Olaya böyle baktın. Senin ailen dağılacaktı ya da benim. Senin gibi bir adam için seçim yapmak çok kolaydı."

Tripp'in sesi şimdi daha soğuktu. "Çık dışarı."

"Corinne'i taklit ederek gönderdiğin o mesaj. Hemen anlamalıydım."

"Ne diyorsun sen?"

"Onu öldürdün, sonra da vakit kazanmak için o mesajı gönderdin. O mesajı okuyup Corinne'in kafasını dağıttığını düşünecektim ve buna inanmazsam, Corinne'in başına bir şey geldiğini düşünürsem polis beni dikkate almayacaktı. Mesajı göreceklerdi. Kısa süre önce büyük bir kavga ettiğimizi öğreneceklerdi. Rapor yazmakla bile uğraşmayacaklardı."

Tripp başını iki yana salladı. "Yanlış anlamışsın."

"Keşke öyle olsaydı."

"Bunu ispatlayamazsın. Bunların hiçbirini ispatlayamazsın."

"İspatlamak mı? Belki ispatlayamam ama ben biliyorum." Adam ceptelefonunu gösterdi. "'Çocuklara iyi bak.'"

"Ne?"

"Mesajda öyle yazıyor. 'Çocuklara iyi bak.'"

"Yani?"

"Yani Corinne, Thomas ve Ryan'a asla çocuklar demezdi." Adam yüreği burkulurken gülümsedi. "Hep oğlanlar derdi. Corinne için onlar çocukları değildi. Oğullarıydı. O mesajı Corinne yazmadı. Sen yazdın. Onu öldürdün ve kimse hemen aramaya başlamasın diye o mesajı gönderdin."

"Kanıtın bu mu?" Tripp neredeyse kahkaha atacaktı. "Gerçekten bu çılgınca hikâyeye inanacaklarını mı düşünüyorsun?"

"Kuşkuluyum."

Adam cebinden silahı çıkarıp nişan aldı.

Tripp'in gözleri büyüdü. "Sakinleş ve bir saniye dinle."

"Yalanlarını daha fazla dinlemeye ihtiyacım yok, Tripp."

"Sadece... Becky birkaç dakika içinde benimle burada buluşacak."

"Oh, güzel." Adam silahı onun yüzüne yaklaştırdı. "Senin o uyduruk felsefelerin bu konuda ne der? Göze göz, dişe diş belki."

Tripp Evans'ın maskesi ilk kez düştü ve Adam, onun altındaki karanlığı gördü. "Ona zarar vermeyeceksin."

Adam, ona baktı. Tripp de ona baktı. Bir an ikisi de kıpırdamadı. Sonra Tripp'te bir şey değişti. Adam bunu gördü. Tripp kendi kendine başını sallamaya başladı. Arkasına yaslandı ve araba anahtarını aldı.

"Gidelim," dedi.

"Ne?"

"Becky geldiğinde burada olmanı istemiyorum. Gidelim."

"Nereye gidiyoruz?"

"Gerçeği istiyordun, değil mi?"

"Bu bir tür oyunsa..."

"Değil. Gerçeği kendi gözlerinle göreceksin, Adam. Sonra istediğini yapabilirsin. Anlaşma bu. Ama şimdi gitmemiz gerekiyor. Becky'nin incinmesini istemiyorum, beni anlıyor musun?"

Kapıya yöneldiler. Adam bir adım geriden yürüdü. Birkaç saniye için silahı Tripp'e doğru tuttu ama sonra yanlarından biri geçerse bunun nasıl görüneceğini fark etti ve silahı ceketinin cebine koydu. Kötü bir filmde parmağını elinde silah varmış gibi kullanan bir adam gibi, cebinin içinden namluyu hâlâ Tripp'e doğru tutuyordu.

Dışarı çıktıklarında otoparka Tripp'inkine benzer bir Dodge Durango marka araç girdi. Becky'yi görünce iki erkek de donakaldı. Tripp, "Onun saçının teline dokunursan..." diye fısıldadı.

"Sadece ondan kurtul," dedi Adam.

Becky Evans'ın yüzünde neşeli gülümsemesi vardı. Heyecanla el sallayıp yanlarında durdu.

"Selam, Adam," diye seslendi.

Hâlâ çok neşeliydi.

"Selam, Becky."

"Burada ne arıyorsun?"

Adam, Tripp'e baktı. "Altıncı sınıf çocuklarının maçıyla ilgili bir sorun çıktı."

"Onun yarın akşam olduğunu sanıyordum."

"Şey, öyle. Bazı kayıt sorunları nedeniyle turnuvadan tamamen atılabiliriz. Adam'la birlikte oraya gidip sorunu çözebilir miyiz bir bakacağız."

"Oh, çok yazık. Akşam yemeğine çıkacaktık."

"Yine çıkacağız tatlım. Bir-iki saatten uzun sürmez. Eve döndüğümde Baumgart'a gideriz, tamam mı? Sadece ikimiz."

Becky başını salladı ama yüzündeki gülümseme ilk kez soldu. "Tabii." Adam'a döndü. "Kendine iyi bak, Adam."

"Sen de öyle."

"Corinne'e sevgilerimi ilet. Yakınlarda dördümüz dışarı çıkmalıyız."

Adam, "Güzel olur," diyebildi.

Becky yine neşeli bir şekilde el sallayarak uzaklaştı. Tripp onu izledi. Gözleri yaşarmıştı. Becky gözden kaybolunca tekrar yürümeye başladı. Adam onu takip etti. Tripp anahtarını çıkarıp arabayı açtı. Direksiyonun başına oturdu. Adam da yanına oturup silahı cebinden çıkardı ve tekrar ona doğrulttu. Tripp şimdi daha sakin görünüyordu. Gaza bastı ve 3. güzergâhta yola koyuldu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Adam.

"Mahlon Dickerson Reservation'a."

"Hopatcong Gölü yakınına mı?"

"Evet."

"Corinne'in ailesinin orada bir evi vardı," dedi Adam. "Corinne küçükken."

"Biliyorum. İkisi de üçüncü sınıftayken Becky onunla oraya gitmiş. Bu yüzden orayı seçtim."

Adam'ın adrenali düşmeye başlamıştı. Kafasındaki can sıkıcı, zonklatan ağrı yenilenmiş bir enerjiyle geri dönmüştü. Baş dönmesi ve bitkinlik onu tüketmişti. Tripp, 80. Eyaletlerarası Yol'a girdi. Adam gözlerini kırpıştırıp silahı daha sıkı kavradı. O yolu biliyordu. Gidecekleri yere yarım saat kadar uzaklıkta olduklarını hesapladı. Güneş batmaya başlamıştı fakat muhtemelen bir saat daha gün ışığı olurdu.

Adam'ın ceptelefonu çaldı. Arayan Johanna Griffin'di. Cevap

vermedi. Bir süre daha sessizce yol aldılar. 15. güzergâhtan çıkarken Tripp, "Adam," dedi.

"Evet."

"Bunu bir daha yapma."

"Neyi?"

"Sakın bir daha ailemi tehdit etme."

"Bunu senin söylemen ironik," dedi Adam.

Tripp döndü, onun gözlerine baktı ve tekrar etti: "Sakın bir daha ailemi tehdit etme."

Ses tonu Adam'ın sırtını ürpertti.

Tripp Evans tekrar yola baktı. İki eli de direksiyondaydı. Weldon Yolu'na girdi ve sonra ormanın içinde bir toprak yola saptı. Ağaçların arasına park edip kontağı kapattı. Adam silahını hazır tuttu.

"Hadi," dedi Tripp, arabanın kapısını açarak. "Şu işi bitirelim artık."

Arabadan indi. Adam da silahı ona doğrultarak aynını yaptı. Eğer Tripp bir şey yapmaya kalkarsa ormanda yalnız olmak muhtemelen Adam'ın en büyük şansı olacaktı. Fakat Tripp hiç duraksamadı. Ormanın içinde yürüdü. Yol yoktu ama yine de ilerleyebiliyorlardı. Tripp bir hedef doğrultusunda dengeli yürüyordu. Adam, ona yetişmeye çalışıyordu ama o durumdayken bu kolay olmuyordu. Merak etti, acaba Tripp'in büyük hamlesi bu muydu? Adam'dan mümkün olduğunca uzaklaşmak ve sonra kaçmak, belki hava karardığında ona gizlice yaklaşmak?

"Yavaşla," dedi Adam.

"Gerçeği istiyorsun, değil mi?" Tripp'in ses tonu tekdüzeydi. "Bana ayak uydur."

"Ofisin," dedi Adam.

"Ne olmuş ofisime? Oh, tam bir bok çukuru. Düşündüğün bu mu?"

"Madison Avenue'da büyük bir şirkette işlerinin iyi olduğunu sanıyordum," dedi Adam.

"Beni oradan daha beş dakikada kovdular. Görüyorsun, babamın spor malzemeleri mağazasında ömürlük bir işim olduğunu düşünürdüm. Varımı yoğumu oraya yatırdım. İşler ters gidince her şeyi kaybettim. Evet, kendi işimi kurmaya çalıştım ama işte, sonuçlarını gördün."

"İflas ettin."

"Evet."

"Ve lakros hazinesinde yeterince para vardı."

"Fazlasıyla vardı. Sydney Gallonde'u tanıyor musun? Cedarfield Lisesi'nde beraber okuduğum o zengin herifi? Lakrosta başarılı olamadı. Yedekte kaldı. Onu oynattığım için bize yüz bin dolar verdi. Bana. Başka bağışçılar da vardı. Ben başladığımda organizasyon bir futbol kalesini zar zor alıyordu. Şimdi çim sahalarımız, formalarımız var ve..." Tripp birden sustu. "Sanırım yine yaptıklarımı makul gösterdiğimi düşünüyorsun, değil mi?"

"Öyle yapıyorsun."

"Belki, Adam ama dünyanın siyah-beyaz olduğunu düşünecek kadar saf olamazsın."

"Pek sayılmam."

"Her zaman bize karşı onlar. Hayatın tamamı bundan ibaret. Bu nedenle savaşlar yapıyoruz. Başkaları için zorluk çıkarmamız gerekse de, her gün sevdiklerimizi korumak için kararlar alıyoruz. Oğluna lakros için yeni bir çift krampon alıyorsun. Belki bu parayı Afrika'daki aç bir çocuğu kurtarmak için kullanabilirdin. Ama hayır, o çocuğun açlıktan ölmesine izin veriyorsun. Bize karşı onlar. Bunu hepimiz yapıyoruz."

"Tripp?"

"Evet?"

"Saçmalıkların için gerçekten iyi bir zaman değil."

"Evet, haklısın." Tripp ormanın ortasında durdu, çömeldi ve eliyle yeri yoklamaya başladı. Otları ve yaprakları itti. Adam silahını hazırlayıp iki adım geriledi.

"Sana saldırmayacağım, Adam. Buna gerek yok."

"Ne yapıyorsun?"

"Bir şey arıyorum... ah, işte burada."

Ayağa kalktı.

Elinde bir kürek vardı.

Adam'ın dizlerinin bağı çözüldü. "Oh hayır..."

Tripp olduğu yerde durdu. "Haklıydın. Sonunda olay benim ya da senin ailene dayandı. Sadece biri hayatta kalabilirdi. Şimdi sana sormama izin ver, Adam. Sen ne yapardın?"

Adam,sadece başını iki yana salladı. "Hayır..."

"Birçok şeyi doğru anladın. Parayı aldım fakat niyetim geri ödemekti. Yine kendimi savunmaya çalışmayacağım. Corinne fark etti. Ona hiçbir şey söylememesi için yalvardım, hayatımın mahvolacağını söyledim. Zaman kazanmaya çalışıyordum. Ama gerçekte o parayı geri ödemem mümkün değildi. Henüz olmazdı. O yüzden evet, muhasebecilik geçmişim vardı. Dedemin mağazasında yıllarca o işi yapmıştım. Defterleri değiştirmeye başladım ki parmak beni değil Corinne'i göstersin. Tabii Corinne bunu bilmiyordu. Aslında beni dinledi ve sessiz kaldı. Sana bile söylemedi, değil mi?"

"Hayır," dedi Adam. "Söylemedi."

"Böylece Bob'a, Cal'a ve sahte bir pişmanlıkla Len'e gittim. Hepsine lakros paralarını Corinne'in çaldığını söyledim. Çok tuhaf ama buna inanmayan kişi Bob oldu. Ben de ona Corinne'le yüzleştiğimde parayı çalanın Bob olduğunu söylediğini anlattım."

"Ve sonra Bob kuzenine gitti."

"Onu hesaba katmamıştım."

"Şimdi Corinne nerede?"

"Tam onu gömdüğüm yerin üzerinde duruyorsun."

Tripp bunu öylece söyleyivermişti.

Adam yere baktı. Başı dönmeye başladı. Dengede durmaya çalışmadı. Ayaklarının altındaki toprağın önceden kazılmış olduğunu gördü. Yana çöktü, bir ağaca yaslanıp güçlükle nefes aldı.

"İyi misin, Adam?"

Adam yutkunarak silahı kaldırdı. *Kendine hâkim ol, kendine hâkim ol, kendine hâkim ol...*

"Kazmaya başla," dedi.

"Bunun ne faydası olacak? Sana orada olduğunu söyledim."

Hâlâ başı dönen Adam sendeleyerek ona doğru yürüdü ve silahı yüzüne dayadı. "Kazmaya başla."

Tripp omuz silkerek yanından geçti. Adam silahı ona doğrultarak gözünü bile kırpmamaya çalıştı. Tripp küreği yere sapladı, toprakla doldurdu ve toprakları kenara attı.

"Devamını anlat," dedi Adam.

"Devamını biliyorsun, değil mi? Sen onunla gebelik numarasıyla ilgili yüzleştikten sonra Corinne öfkeliydi. Sabrı taşmıştı. Yaptıklarımı anlatacaktı. Ben de ona tamam dedim, öyle olsun, afişe olacağım. Sadece öğle tatilinde buluşup tekrar konuşalım ve ortak bir karara varalım. Corinne isteksizdi ama tabii ikna edici olabilirim."

Kürek toprağa tekrar tekrar saplanıyordu.

"Nerede buluştunuz?" diye sordu Adam.

Tripp toprakları kenara attı. "Sizin evde. Garaja girdim. Corinne çıkıp beni karşıladı. Beni evin içinde istemedi, biliyor musun? Sanki orası sadece sizin aileniz için bir yermiş gibi."

"Peki, ne yaptın?"

"Sence ne yaptım?"

Tripp yere bakıp gülümsedi. Adam'ın görebilmesi için geri çekildi.

"Onu vurdum."

Adam oraya baktı. Kalbi paramparça oldu. Orada, toprakta Corinne yatıyordu.

"Oh, hayır..."

Bacakları daha fazla dayanamadı. Corinne'in yanına çöktü ve yüzündeki toprakları temizlemeye başladı. "Oh, hayır..." Karısının gözleri kapalıydı ve yüzü hâlâ çok güzeldi. "Hayır... Corinne... oh, Tanrım, lütfen..."

Sonra Adam kendini kaybetti. Yanağını karısının soğuk, cansız yanağına bastırıp hıçkıra hıçkıra ağladı.

Bir yanı Tripp'i, elinde hâlâ küreği tuttuğunu, ona saldırabileceğini düşündü. Başını kaldırıp baktı, silahı hazırdı.

Fakat Tripp kıpırdamadı.

Orada, yüzünde ufak bir gülümsemeyle öylece duruyordu.

"Artık gitmeye hazır mısın, Adam?"

"Ne?"

"Eve gitmeye hazır mısın?"

"Ne diyorsun sen?"

"Tıpkı ofiste söz verdiğim gibi. Artık gerçeği biliyorsun. Her şey bitti. Onu yeniden gömmeliyiz."

Adam'ın başı tekrar dönmeye başladı. "Sen aklını mı kaçırdın?"

"Hayır, dostum ama belki sen kaçırdın."

"Sen neden söz ediyorsun?"

"Onu öldürdüğüm için üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Fakat başka bir çıkış yolu bulamadım. Cidden. Dediğim gibi, kendi iyiliğimiz için öldürürüz, değil mi? Karın ailemi tehdit ediyordu. Sen olsan ne yapardın?"

"Parayı çalmazdım."

"Olan oldu, Adam." Tripp'in sesi hızla kapanan bir çelik kapı gibiydi. "Şimdi ikimiz de hayatımıza devam etmeliyiz."

"Sen akıl hastasısın."

"Ve sen enine boyuna düşünmedin." Tripp'in dudaklarına yeniden gülümseme geldi. "Lakros defterleri karman çorman. Onları kimse çözemez. O halde polis ne öğrenecek? Sen Corinne'in gebelik numarasıyla seni kandırdığını öğrendin. Büyük bir kavga ettiniz. Ertesi gün senin garajında vuruldu. Kanı biraz temizledim ama ne olmuş ki? Polis kan izlerini bulur. Senin lavabonun altındaki temizleyiciyi kullandım. Kanlı paçavraları senin çöp kutuna attım. Anlamaya başlıyor musun, Adam?"

Adam tekrar Corinne'in güzel yüzüne baktı.

"Onu kendi arabasının bagajına koydum. Elimdeki kürek... sana tanıdık gelmiyor mu? Gelmeli. Onu senin garajından aldım."

Adam sadece güzel karısına bakıyordu.

"Ve bu kadarı yeterli olmazsa, ofis koridorumdaki güvenlik kameraları beni bir silahla arabaya zorla götürdüğünü gösterecek. Cesedin üzerinde doku veya DNA bulunursa Corinne'i gömmem için beni sen zorladın. Onu öldürdün, buraya gömdün, arabasını bir havaalanının yakınına park ettin ama gerçek bir havaalanı otoparkından uzak durdun çünkü orada bir sürü güvenlik kamerası olduğunu herkes bilir. Sonra zaman kazanmak için kendine karının kaçışıyla ilgili bir mesaj gönderdin. Sonra, işleri daha çok karıştırmak için, muhtemelen, oh bilmiyorum, Corinne'in cep telefonunu mesela Best Buy mağazasının çöp konteynerine attın. Biri telefonu araştırırsa, Corinne'in en azından şarjı bitene kadar araba kullandığını düşünecek. Bu da daha çok kafa karışıklığına sebep olacak."

Adam başını iki yana salladı. "Bunları asla yutmazlar."

"Elbette yutacaklar. Yutmazlarsa bile, dürüst olalım. Sen kocasısın. Bu, Corinne'i benim öldürdüğümü iddia etmekten çok daha mantıklı, sence de öyle değil mi?"

Adam, karısına döndü. Corinne'in dudakları morarmıştı. Ölümde huzurlu görünmüyordu. Kaybolmuş, korkmuş ve yalnız görünüyordu. Adam eliyle onun yüzünü okşadı. Tripp Evans bir yönden haklıydı. O anda ne olursa olsun artık her şey sona ermişti. Corinne ölmüştü. Hayat arkadaşı ondan sonsuza dek alınmıştı. Oğulları, Ryan ve Thomas bir daha asla aynı olmayacaktı. Oğulları –hayır, *Corinne'in* oğulları– annelerinin verdiği huzuru ve sevgiyi bir daha asla tadamayacaklardı.

"Olan oldu, Adam. Artık sona erdi. İşleri daha da kötüleştirme."

Sonra Adam kalbini yine paramparça yapan bir şey gördü.

Corinne'in kulakları.

Kulakları boştu. Adam, Kırk Yedinci Cadde mücevher mağazasını hatırladı. Çin restoranını, küpeleri tabakta getiren garsonu, Corinne'in yüzündeki gülümsemeyi, yatmadan önce küpeleri dikkatlice çıkarıp komodinin üzerine koyuşunu.

Tripp onu öldürmekle kalmamıştı. Ölü bedeninden elmas küpelerini de çalmıştı.

"Ve bir şey daha," dedi Tripp.

Adam, ona baktı.

"Eğer bir daha ailemin yanına yaklaşırsan ya da onları tehdit edersen," dedi Tripp, "Eh, ne yapacağımı sana gösterdim."

"Evet, gösterdin."

Ve sonra Adam silahı kaldırdı, Tripp'in göğsüne nişan alıp tetiği üç kez çekti.

Elli Altıncı Bölüm

ALTI AY SONRA

Lakros maçı, bir çeşit esnek malzemeden yapılmış bir şişme yapı olan spor tesisi SuperDome'da oynandı. Thomas kış sezonu olduğundan kapalı mekânda oynuyordu. Ryan da gelmişti. Bazen ağabeyini izliyor, bazen köşede birkaç çocukla yakalamaca oynuyordu. Bir yandan da babasına bakıyordu. Artık bunu çok sık yapıyordu; babasına sanki Adam bir anda havaya karışıp kaybolacakmış gibi bakıyordu. Adam bunu anlıyordu elbette. Oğlunu rahatlatmaya çalışıyordu ama ona tam olarak ne söyleyebilirdi ki?

Oğlanlara yalan söylemek istemiyordu. Fakat onların mutlu ve güvende hissetmelerini istiyordu.

Her ebeveyn bu dengeyi kurmak zorundaydı. Bu, Corinne'in ölümüyle değişmemişti ancak belki de insan yalanlara dayanan mutluluğun geçici olduğunu öğreniyordu.

Adam, Johanna Griffin'in cam kapıdan içeri girişini izledi.

Johanna, kalenin arkasına geldi ve yüzü sahaya dönük bir şekilde Adam'ın yanında durdu.

"Thomas on bir numara, değil mi?"

"Evet," dedi Adam.

"Nasıl oynuyor?"

"Harika. Bowdoin'in koçu onu istiyor."

"Vay. İyi üniversite. Peki, gidecek mi?"

Adam omuz silkti. "Buradan altı saat uzaklıkta. Bütün bunlardan önce evet, giderdi. Ama şimdi..."

"Eve yakın olmak istiyor."

"Evet. Tabii taşınabiliriz de. Bizim için burada bir şey kalmadı."

"Niye kalıyorsunuz?"

"Bilmiyorum. Oğlanlar şimdiden çok şey kaybettiler. Burada büyüdüler. Okulları, arkadaşları var." Sahada Thomas topu alıp koşmaya başladı. "Anneleri de burada. O evde. Cedarfield'da."

Johanna başını salladı.

Adam ona döndü. "Seni görmek harika."

"Aynen."

"Ne zaman geldin?"

"Birkaç saat önce," dedi Johanna. "Yarın Kuntz'un karar duruşması var."

"Ömür boyu hapis cezası alacağını zaten biliyorsun."

"Evet," dedi Johanna. "Ama bunun gerçekleştiğini görmek istiyorum ve senin resmen beraat ettiğinden emin olmak istedim."

"Ettim. Geçen hafta haber aldım."

"Biliyorum. Yine de kendi gözümle görmek istedim."

Adam başını salladı. Johanna, Bob Baime ve diğer ebeveynlerin oturduğu yere baktı.

"Hep kenar çizgilerinde yalnız mı dursun?"

"Artık öyle yapıyorum," dedi Adam. "Ama yanımda kimsenin

olmamasını üzerime alınmıyorum. Sana rüyayı yaşamakla ilgili düşüncelerimi anlatmıştım."

"Evet."

"Rüyanın geçici bir şey olduğunun canlı kanıtıyım. Hepsi geçici olduğunu biliyor elbette ama kimse bunu sürekli hatırlatan biriyle takılmak istemiyor.

Bir süre oyunu izlediler.

"Chris Taylor hakkında yeni bir şey yok," dedi Johanna. "Hâlâ kaçak ama sonuçta Bir Numaralı Halk Düşmanı o değil. Tek yaptığı, sırları ortaya çıkacak diye suç duyurusunda bulunmak istemeyen insanlara şantaj yapmaktı. Yakalansa bile şartlı tahliyeden fazla bir ceza alacağından şüpheliyim. Senin için bu yeterli olur mu?"

Adam omuz silkti. "Aklımda bunu hep evirip çeviriyorum."

"Nasıl?"

"Chris Taylor, Corinne'in sırrını saklamasına izin verseydi bunların hiçbiri yaşanmayabilirdi. O yüzden kendime soruyorum: Karımı yabancı mı öldürdü? Yoksa gebelik numarasıyla ilgili kendi kararı mı? Ya da ona kendini o kadar güvensiz hissettiren ben mi? Böyle düşüncelerle kendi kendini çıldırtabilirsin. Geriye dönüp dalgalanmalara sonsuza dek bakabilirsin ama sonuçta suçlanacak bir tek kişi var. Ve o insan öldü. Onu ben öldürdüm."

Thomas topu aldı ve lakros dilinde X olarak bilinen kalenin arkasındaki alana koştu. Adli tabibin raporuna göre ilk kurşun yeterli olmuştu. Tripp Evans'ın kalbini delmişti ve onu anında öldürmüştü. Adam elinde hâlâ silahı hissedebiliyordu. Tetiği çektiğindeki tepkiyi hâlâ hissedebiliyordu. Tripp Evans'ın bedeninin yere çöküşünü görebiliyor ve sessiz ormanda silah seslerinin uzun yankılarını duyabiliyordu.

Adam, onu vurduktan sonra birkaç saniye hiçbir şey yapmamıştı. Orada uyuşuk halde oturmuştu. Olayın etkilerini düşünmemişti.

Sadece karısıyla kalmak istemişti. Başını Corinne'ine gömmüştü. Yanağını öpmüştü ve gözlerini yumup ağlamıştı.

Ardından, bir dakika sonra Johanna'nın, "Adam, hızlı hareket etmemiz gerekiyor," dediğini duymuştu.

Johanna onu takip ediyordu. Silahı Adam'ın elinden yavaşça aldı ve Tripp Evans'ın eline yerleştirdi. Parmağını Tripp'in parmağının üzerine koydu ve elinde silah kalıntısı kalsın diye üç el ateş etti. Tripp'in diğer elini aldı ve tırnaklarının arasında DNA kalsın diye Adam'ı tırmalamak için kullandı. Adam şaşkınlık içinde onun talimatlarını yerine getirdi. Bir meşru müdafaa hikâyesi uydurdular. Hikâyede boşluklar ve bol bol şüphe vardı fakat sonunda fiziksel kanıtlar ve Johanna'nın Tripp Evans'ın itirafına kulak misafiri olduğuna dair kendi tanıklığı suç duyurusunu imkânsız hale getirdi.

Adam özgürdü.

Yine de insan yaptığıyla yaşıyordu. Bir adam öldürmüştü. Böyle bir şeyden kolayca sıyrılamıyordu. Geceleri yaptığı şey gözünde canlanıyor, uykusunu kaçırıyordu. Başka bir şansı olmadığını anlamıştı. Tripp Evans yaşadığı sürece ailesi için bir tehditti. Hatta içinde ilkel bir şey, karısının intikamını aldığı ve oğullarını koruduğu için tatmin bile oluyordu.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi.

"Elbette."

"Rahat uyuyor musun?"

Johanna Griffin gülümsedi. "Hayır, pek sayılmaz."

"Üzgünüm."

Johanna omuz silkti. "Rahat uyuyamayabilirim ama ömrünün geri kalanını hapiste geçirseydin uykularım çok daha kötü olurdu. Seni ormanda gördüğümde bir seçim yaptım. Sanırım en rahat uyumamı sağlayan şeyi seçtim."

"Teşekkürler," dedi Adam.

"Sen merak etme."

Adam'ın canını sıkan bir şey daha vardı fakat bu konuda hiç konuşmadı. Tripp Evans gerçekten planının işe yarayacağını düşünmüş müydü? Corinne'i öldürüp işin içinden o kadar rahat sıyrılmasına Adam'ın müsaade edeceğini gerçekten düşünmüş müydü? Adam elinde silahla ölmüş eşinin yanında diz çökerken, ailesini öyle tehdit etmesinin gerçekten akıllıca olduğunu mu düşünüyordu?

Ölümünden sonra Tripp'in ailesi muazzam bir vefat tazminatı almıştı. Evans Ailesi Cedarfield'da kaldı. Destek aldılar. Herkes, hatta Tripp'in katil olduğuna inananlar bile Becky ile çocukların etrafında toplandı.

Tripp bunun olacağını biliyor muydu?

Acaba Adam'ın onu öldürmesini mi istemişti?

Maçın bitmesine bir dakika kala durum berabereydi.

Johanna Griffin, "Komik aslında," dedi.

"Ne o?"

"Her şey sırlardan ibaret. Chris ile grubunun bütün amacı buydu. Dünyayı sırlardan kurtarmak istiyorlardı ve şimdi seninle ben en büyük sırrı saklamak zorunda kaldık."

İkisi de durup zamanın ilerlemesini izledi. Maçın bitmesine otuz saniye kala Thomas gol atıp beraberliği bozdu. Kalabalık coşkuyla bağırdı. Adam sevinçten havalara uçmadı ama gülümsedi. Ryan'a döndü. O da gülümsüyordu. Adam kaskının altında Thomas'ın da gülümsediğinden emindi.

"Belki de aslında bunun için geldim," dedi Johanna.

"Ne için?"

"Üçünüzü de gülümserken görmek için."

Adam başını salladı. "Belki."

"Dindar biri misin, Adam?"

"Pek sayılmaz."

"Önemli değil. Corinne'in oğullarını gülümserken gördüğüne inanmak zorunda değilsin." Johanna onu yanağından öptü ve gitmeye hazırlandı. "Yalnızca bunu isteyeceğine inanmak zorundasın."

TEŞEKKÜRLER

Yazar aşağıdaki kişilere belli bir sıra olmaksızın teşekkür etmek istiyor, çünkü kimin neye yardım ettiğini tam olarak hatırlayamıyor: Anthony Dellapelle, Tom Gorman, Kristi Szudlo, Joe and Nancy Scanlon, Ben Sevier, Brian Tart, Christine Ball, Jamie Knapp, Diane Discepolo, Lisa Erbach Vance, and Rita Wilson. Her zamanki gibi, herhangi bir hata onlara aittir. Sonuçta onlar uzman. Neden bütün eleştirileri ben alayım?

Ayrıca John Bonner, Freddie Friednash, Leonard Gilman, Andy Gribbel, Johanna Griffin, Rick Gusherowski, Heather ve Charles Howell III, Kristin Hoy, John Kuntz, Norbert Pendergast, Sally Perryman ve Paul Williams, JP'ye de teşekkürlerimi sunmak istiyorum. Bu insanlar (veya sevdikleri), isimlerini bu romanda kullanmam karşılığında seçtiğim hayır kurumlarına cömertçe katkılarda bulundular. Gelecekte siz de katılımda bulunmak isterseniz, detaylar için HarlanCoben.com adresini ziyaret edin veya giving@harlancoben.com adresine e-posta atın.